

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A

860,354

M

M

M

M

M

M

M

M

M

M

॥ गृह्यसूत्राणि ॥

Indische Hausregeln.

Abhandlungen

der

Deutschen Morgenländischen Gesellschaft.

III. B a n d.

№ 4.

॥ गृह्यसूत्राणि ॥

Indische Hausregeln.

Sanskrit und Deutsch

herausgegeben

von

Adolf Friedrich Stenzler.

I. Âçvalâyana.

E r s t e s H e f t.

Text.

Leipzig 1864

in Commission bei F. A. Brockhaus.

391.28
863

॥ ओं ॥

उक्तानि वैतानिकानि गृह्याणि वक्ष्यामः । ११ ॥ यः
पाकयज्ञा हुता अग्नौ हूयमाना अनग्नौ प्रहुता ब्राह्मण-
भोजने ब्रह्मणि हुताः । १२ ॥ अथाप्यृच उदाहरंति । यः
समिधा य आहुती यो वेदेनेति । १३ ॥ समिधमेवापि अह-
धान आदधन्मन्येत यज इदमिति नमस्तस्मै । य आहुत्या
यो वेदेनेति विद्ययैवाप्यस्ति प्रीतिः । तदेतत्पश्यन्नृषि-
त्वाच । अगोरुधाय गविषे द्युक्षाय दस्म्यं वचः । घृता-
त्वादीयो मधुनश्च वोचतेति । वच एव म इदं घृताश्च
मधुनश्च स्वादीयो ऽस्ति प्रीतिः स्वादीयो ऽस्त्वित्येव
तदाह । आ ते अग्न आच हविर्हृदा तदं भरामसि ।
ते ते भवंतूक्ष्णं ऋषभासो वशा उतेति । एत एव म
उक्ष्णश्च ऋषभाश्च वशाश्च भवंति य इमं स्वाध्या-
यमधीयत इति । यो नमसा स्वध्वर इति नमस्कारेण
वै खल्वपि न वै देवा नमस्कारमिति यज्ञो वै नम इति
हि ब्राह्मणं भवति । ४१ ॥ ११ ॥

अथ सायं प्रातः सिद्धस्य हविष्यस्य जुहुयात् । ११
अग्निहोत्रदेवताभ्यः सोमाय वनस्पतये ऽग्नीषोमाभ्या-

मिंद्रामिभ्यां द्यावापृथिवीभ्यां धन्वंतरय इंद्राय विश्वे-
भ्यो देवेभ्यो ब्रह्मणे ।२। स्वाहेत्यथ बलिहरणम् ।३।
एताभ्यश्चैव देवताभ्यो ऽद्भ्य ओषधिवनस्पतिभ्यो गृहाय
गृहदेवताभ्यो वास्तुदेवताभ्यः ।४। इंद्रायेंद्रपुरुषेभ्यो
यमाय यमपुरुषेभ्यो वरुणाय वरुणपुरुषेभ्यः सोमाय
सोमपुरुषेभ्य इति प्रतिदिशम् ।५। ब्रह्मणे ब्रह्मपुरुषेभ्य
इति मध्ये ।६। विश्वेभ्यो देवेभ्यः सर्वेभ्यो भूतेभ्यो दि-
वाचारिभ्य इति दिवा ।७। नक्तचारिभ्य इति नक्तम्
।८। रक्षोभ्य इत्युत्तरतः ।९। स्वधा पितृभ्य इति प्रा-
चीनावीती शेषं दक्षिणा निनयेत् ।१०। ॥२॥

अथ खलु यच्च क्व च होष्यंस्यादिषुमाचावरं सर्वतः
स्वंडिलमुपलिप्योल्लिख्य षट् लेखा उदगायतां पश्चा-
त्प्रागायते नानांतयोस्तिष्ठो मध्ये तदभ्युक्ष्यामिं प्रति-
ष्ठाप्यान्वाधाय परिसमुख्य परिस्तीर्य पुरस्ताद्वक्षिणतः
पश्चादुत्तरत इत्युदक्संस्थं तूष्णीं पर्युक्षणम् ।१। पवि-
चाभ्यामाज्यस्योत्पवनम् ।२। अप्रच्छिन्नायावनंतर्गभौ
प्रादेशमाचौ कुशौ नानांतयोर्गृहीत्वांगुष्ठोपकनिष्ठिका-
भ्यामुत्तानाभ्यां पाणिभ्यां सवितुष्ट्वा प्रसव उत्पुनाम्य-
च्छिद्रेण पवित्रेण वसोः सूर्यस्य रश्मिभिरिति प्रागु-
त्पुनाति सकृन्मंत्रेण द्विस्तूष्णीम् ।३। कृताकृतमाज्य-
होमेषु परिस्तरणम् ।४। तथाज्यभागौ पाकयज्ञेषु ।५।
ब्रह्मा च धन्वंतरियज्ञभूलगववर्जम् ।६। अमुष्मै स्वाहेति
जुहुयात् ।७। अमिरिंद्रः प्रजापतिर्विश्वे देवा ब्रह्मेत्यना-
देशे ।८। एकवर्हिरिध्माज्यस्विष्टकृतः स्युस्तुल्यकालाः ।९।

तदेषाभियज्ञगाथा गीयते । पाकयज्ञांस्तमासाद्यैकाज्या-
नेकवर्हिषः । एकस्विष्टकृतः कुर्यान्नानापि सति दैवत
इति । १०। ॥३॥

उदगयन आपूर्यमाणपक्षे कल्याणे नक्षत्रे चील-
कर्म्मोपनयनगोदानविवाहाः । १। सार्वकालमेके विवा-
हम् । २। तेषां पुरस्ताच्चतस्र आज्याहुतीर्जुहुयात् । ३।
अयं आयूंषि पवस इति तिसृभिः प्रजापते न त्वदे-
तान्यन्य इति च । ४। ष्याहतिभिर्वा । ५। समुच्चयमेके । ६।
नैके कांचन । ७। त्वमर्यमा भवसि यत्कनीनामिति
विवाहे चतुर्थीम् । ८। ॥४॥

कुलमये परीक्षेत ये मातृतः पितृतश्चेति यथोक्तं
पुरस्तात् । १। बुद्धिमते कन्यां प्रयच्छेत् । २। बुद्धिरूप-
शीललक्षणासंपन्नामरोगामुपयच्छेत् । ३। दुर्विज्ञेयानि
लक्षणान्यष्टौ पिंडान्कृत्व चतुस्रमये प्रथमं जज्ञ चतु-
सत्यं प्रतिष्ठितम् । यदियं कुमार्यभिजाता तदियमिह
प्रतिपद्यताम् । यत्सत्यं तद्दृश्यतामिति पिंडानभिमंथ्य
कुमारीं ब्रूयादेषामेकं गृहाणेति । ४। क्षेचाच्चेदुभयतः-
सस्यामृह्णीयादन्नवत्यस्याः प्रजा भविष्यतीति विद्या-
ज्ञोष्ठात्यशुमती वेदिपुरीषाद्ब्रह्मवर्चस्विन्यविदासिनो ह-
दात्सर्वसंपन्नादेवनाक्तित्वी चतुष्पथाङ्गिप्रधाजिनीरि-
णादधन्या श्मशानात्यतिघ्नी । ५। ॥५॥

अलंकृत्य कन्यामुदकपूर्वां दद्यादेष ब्राह्मो विवा-
हस्तस्यां जातो द्वादशवरान्द्वादश परान्पुनान्युभयतः । १।
चुन्विजे वितते कर्मणि दद्यादलंकृत्य स दैवो दशा-

वरान्दश परान्पुनात्युभयतः । १२। सह धर्मे चरत इति
 प्राजापत्यो ऽष्टावरानष्ट परान्पुनात्युभयतः । १३। गोमि-
 थुनं दत्त्वोपयच्छेत् स आर्षः सप्तावरांस्तप्त परान्पुना-
 त्युभयतः । १४। मिथः समयं कृत्वोपयच्छेत् स मांधर्वः
 । १५। धनेनोपतोषोपयच्छेत् स आसुरः । १६। सुप्तानां
 प्रमत्तानां वापहरेत्स पैशाचः । १७। हत्वा भित्त्वा च
 शीर्षाणि रुदतीं रुदन्नो हरेत्स राक्षसः । १८। ॥६॥

अथ खलूच्चावचा जनपदधर्मा ग्रामधर्माश्च ता-
 न्विवाहे प्रतीयात् । १९। यत्तु समानं तद्वक्ष्यामः । २०।
 पञ्चादयेर्दृष्टदमश्मानं प्रतिष्ठाप्योत्तरपुरस्तादुदकुंभं सम-
 न्वारब्धायां हुत्वा तिष्ठन्नत्यङ्मुखः प्राङ्मुख्या आसी-
 नाया गृभ्णामि ते सौभगत्वाय हस्तमित्यङ्गुष्ठमेव गृह्णी-
 याद्यदि कामयीत्त पुमांस एव मे पुत्रा जायेरन्निति
 । २१। अङ्गुलीरेव स्त्रीकामः । २२। रोमांते हस्तं साङ्गुष्ठमु-
 भयकामः । २३। प्रदक्षिणमग्निमुदकुंभं च बिः परिणयं
 जपत्यमो ऽहमस्मि सा त्वं सा त्वमस्यमो ऽहम् । द्यौ-
 र्हं पृथिवी त्वं सामाहमृक्कम् । तावेहि विवहावहै
 प्रजां प्रजनयावहै । संप्रियौ रोचिष्णू सुमनस्यमानौ
 जीवेव शरदः शतमिति । २४। परिणीय परिणीयाश्मा-
 नमारोहयतीममश्मानमारोहाश्मेव त्वं स्थिरा भव ।
 सहस्व पृतनायतो ऽभितिष्ठ पृतन्यत इति । २५। वध्वं-
 जला उपस्तीर्य भ्राता भ्रातृस्थानो वा क्षिर्लाजानाव-
 पति । २६। चिर्जामदग्न्यानाम् । २७। प्रत्यभिघार्य हविः । २८।
 अवत्तंच । २९। एषो ऽवदानधर्मः । ३०। अर्यमणं नु देवं

कन्या अग्निमयक्षत । स इमां देवो अर्यमा प्रेतो
मुंचातु नामुतः स्वाहा ॥ वरुणं नु देवं कन्या अग्नि-
मयक्षत । स इमां देवो वरुणः प्रेतो मुंचातु नामुतः
स्वाहा ॥ पूषणं नु देवं कन्या अग्निमयक्षत । स इमां
देवः पूषा प्रेतो मुंचातु नामुतः स्वाहेत्यविच्छिंदत्यं-
जलिं सुचेव जुहुयात् । १३। अपरिणीय शूर्पपुटेना-
भ्यात्मं तूष्णीं चतुर्थम् । १४। ओषोष हैके लाजान्परि-
णयन्ति तथोत्तमे आहुती न संनिपततः । १५। अथास्यै
शिखे विमुंचति यदि कृते भवत ऊर्णास्तुके केशपक्ष-
योर्वेदे भवतः । १६। प्र त्वा मुंचामि वरुणस्य पाशा-
दिति । १७। उत्तरामुत्तरया । १८। अथैनानामपराजितायां
दिशि सप्त पदान्यभ्युत्क्रामयतीष एकपट्टार्जे विपदी
रायस्योषाय विपदी मायोभष्याय चतुष्पदी प्रजाभ्यः
पंचपट्टतुभ्यः षट्पदी सखा सप्तपदी भव सा माम-
नुव्रता भव । पुत्रान्विंदावहै बहूंस्ते संतु जरदृष्टय इति
। १९। उभयोः संनिधाय शिरसी उदकुंभेनावसिच्य । २०।
ब्राह्मण्याश्च वृद्धाया जीवपत्या जीवप्रजाम्ना अगार
एतां रात्रीं वसेत् । २१। ध्रुवमरुधर्ती सप्त ऋषी-
निति दृष्ट्वा वाचं विमृजेत् जीवपत्नी प्रजां विंदे-
येति । २२। ॥७॥

प्रयाण उपपद्यमाने पूषा त्वेतो नयतु हस्तगृह्ये-
ति यानमारोहयेत् । १। अश्वमन्वती रीयते संरभध्व-
मित्यर्धेर्चन नावमारोहयेत् । २। उत्तरेणोत्क्रमयेत् । ३।
जीवं रुदंतीति रुदत्याम् । ४। विवाहाग्निमयतो ऽजस्रं

नयन्ति । ५। कल्याणेषु देशवृक्षचतुष्पथेषु मा विदन्प-
 रिपंथिन इति जपेत् । ६। वासे वासे सुमंगलीरियं
 वधूरितीक्ष्णकानीक्षेत । ७। इह प्रियं प्रजया ते समृध्य-
 तामिति गृहं प्रवेशयेत् । ८। विवाहाग्निमुपसमाधाय
 पश्चादस्यानहुहं चर्मोस्तीर्य प्राग्यीवमुत्तरलोम तस्मिन्नु-
 पविष्टायां समन्वारब्धायामा नः प्रजां जनयतु प्रजा-
 पतिरिति चतसृभिः प्रत्यृचं हुत्वा समंजंतु विश्वे देवा
 इति दध्नः प्राश्य प्रतिप्रयच्छेदाज्यशेषेण वानक्ति ह-
 दये । ९। अत ऊर्ध्वमक्षारालवणाग्निनी ब्रह्मचारिणा-
 वलंकुर्वाणावधःशायिनी स्यातां चिरात् द्वादशरा-
 त्रम् । १०। संवात्सरं वैक ऋषिर्जायत इति । ११। चरि-
 तव्रतः सूर्याविदे वधूवस्त्रं दद्यात् । १२। अन्नं ब्राह्मणे-
 भ्यः । १३। अथ स्वस्त्ययनं वाचयीत । १४। ॥ ८ ॥

पाण्यहणादि गृह्यं परिचरेत्स्वयं पत्न्यपि वा पुत्रः
 कुमार्येतेवासी वा । १। नित्यानुगृहीतः स्यात् । २। यदि
 तूपशाम्येत्यन्त्युपवसेदित्येके । ३। तस्याग्निहोत्रेण प्रादु-
 ष्करणहोमकालौ व्याख्यातौ । ४। हौम्यं च मांसव-
 र्जम् । ५। कामं तु व्रीहियवतिलैः । ६। अग्नये स्वाहेति
 सायं जुहुयात्सूर्याय स्वाहेति प्रातस्तूर्ण्यं द्वितीये उभ-
 यत्र । ७। ॥ ९ ॥

अथ पार्वण स्थालीपाकः । १। तस्य दर्शपूर्णमा-
 साभ्यामुपवासः । २। इध्मावर्हिषोश्च संनहनम् । ३। दे-
 वताश्चोपांशुयाजेंद्रमहेन्द्रवर्जम् । ४। काम्या इतराः । ५।
 तस्यै तस्यै देवतायै चतुरश्वतुरो मुष्टीन्निर्वपति पवित्रे

अंतर्धायामुष्मै त्वा जुष्टं निर्वपामीति ।६। अथैनान्प्रो-
क्षति यथानिरुप्तममुष्मै त्वा जुष्टं प्रोक्षामीति ।७। अव-
हतांस्त्रिः फलीकृतान्नाना अपयेत् ।८। समोष्य वा ।९।
यदि नाना अपयेद्विभज्य तंदुलानभिर्मृशेदिदममुष्मा
इदममुष्मा इति ।१०। यद्यु वै समोष्य व्युद्धारं जुहु-
यात् ।११। शृतानि हवींष्यभिघार्योदगुद्धास्य बर्हिष्या-
साद्येध्ममभिघार्यायं त इध्म आत्मा जातवेदस्तेनेध्यस्व
वर्धस्व चेद्ध वर्धय चास्मान्नजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेना-
नाद्येन समेधय स्वाहेति ।१२। तूष्णीमाधारावाधार्या-
ज्यभागौ जुहुयादमये स्वाहा सोमाय स्वाहेति ।१३।
उत्तरमाग्नेयं दक्षिणं सौम्यम् ।१४। विज्ञायते चक्षुषी
वा एते यज्ञस्य यदाज्यभागौ ।१५। तस्मात्पुरुषस्य प्र-
त्यङ्मुखस्यासीनस्य दक्षिणमध्युत्तरं भवत्युत्तरं दक्षि-
णम् ।१६। मध्ये हवींषि प्रत्युत्तरं वा प्राक्संस्थान्युद-
क्संस्थानि वा ।१७। उत्तरपुरस्तात्सौविष्टकृतम् ।१८।
मध्यात्पूर्वार्धाच्च हविषो ऽवहति ।१९। मध्यात्पूर्वार्धा-
त्पश्चार्धादिति पंचावस्तिनाम् ।२०। उत्तरार्धात्सौविष्ट-
कृतम् ।२१। नात्र हवींषि प्रत्यभिधारयति ।२२। यदस्य
कर्मणो ऽत्यरीरिचं यद्वा न्यूनमिहाकस्म । अग्निष्टस्वि-
ष्टकृद्विद्वांस्तर्वं स्विष्टं सुहुतं करोतु मे । अपये स्विष्टकृते
सुहुतहुते सर्वप्रायश्चित्ताहुतीनां कामानां समर्धयिषे
सर्वान्नः कामांस्तमर्धय स्वाहेति ।२३। बर्हिषि पूर्णपाचं
निनयेत् ।२४। एषो ऽवभृथः ।२५। पाकयज्ञानामेत-
त्तत्रम् ।२६। हविरुच्छिष्टं दक्षिणा ।२७। ॥१०॥

अथ पशुकल्पः । १। उत्तरतो ऽग्नेः शमिचस्या-
यतनं कृत्वा पाययित्वा पशुमाप्लाव्य पुरस्तात्प्रत्यङ्मुख-
मवस्थाप्याग्निं दूतमिति द्वाभ्यां हुत्वा सपलाशयार्द्रशा-
खया पश्चादुपस्पृशेदमुष्मै त्वा जुष्टमुपाकरोमीति । २।
व्रीहियवमतीभिरग्निः पुरस्तात्प्रोक्ष्यमुष्मै त्वा जुष्टं प्रो-
क्षामीति । ३। तासां पाययित्वा दक्षिणमनु बाहुं शेषं
निनयेत् । ४। आवृतैव पर्यग्निं कृत्वोदंष्ट्रं नयन्ति । ५।
तस्य पुरस्तादुल्मुकं हरन्ति । ६। शमिच एष भवति । ७।
वपाश्चपणीभ्यां कर्त्ता पशुमन्वारभते । ८। कर्त्तारं यज-
मानः । ९। पश्चाच्छामिचस्य प्राक्किशरसं प्रत्यक्किशरसं
वोदकपादं संज्ञप्य पुरा नभेस्तृणमंतर्धाय वपामुत्खिद्य
वपामवदाय वपाश्चपणीभ्यां परिगृह्णाच्चिरमिविध्य
शमिचे प्रताप्यायेद्यैनमग्निं हत्वा दक्षिणत आसीनः
अपयित्वा परीत्य जुहुयात् । १०। एतस्मिन्नेवाग्नौ स्था-
लीपाकं अपयन्ति । ११। एकादश पशोरवदानानि सर्वा-
गेभ्यो ऽवदाय शमिचे अपयित्वा हृदयं शूले प्रताप्य
स्थालीपाकस्यायतो जुहुयात् । १२। अवदानैर्वा सह
। १३। एकैकस्यावदानस्य द्विर्द्विरवहति । १४। आवृतैव
हृदयशूलेन चरन्ति । १५। ॥ ११५ ॥

चैत्ययज्ञे प्राक्किस्वष्टकृतश्चैत्वाय बलिं हरेत् । १।
यद्यु वै विदेशस्थं पलाशदूतेन । २। यत्र वेत्य वनस्पत
इत्येतय चो द्वौ पिंडौ कृत्वा वीवधे ऽभ्याधाय दूताय
प्रयच्छेदिमं तस्मै बलिं हरेति चैनं ब्रूयात् । ३। अयं
तुभ्यमिति यो दूताय । ४। प्रतिभयं चेदंतरा शस्त्रमपि

किञ्चित् । ५। नाथ्या चेन्नद्यन्तरा स्रवरूपमपि किञ्चिदनेन
तरितव्यमिति । ६। धन्वंतरियज्ञे ब्रह्माणमग्निं चांतरा
पुरोहितायाये बलिं हरेत् । ७। ॥१२॥

उपनिषदि गर्भलंभनं पुंसवनमनवलोभनं च । १।
यदि नाधोयासृतीये गर्भमासे तिथेणोपोषितायाः
सरूपवत्साया गोर्दधनि द्वौ द्वौ तु माषौ यवं च
दधिप्रसृतेन प्राशयेत् । २। किं पिबसि किं पिबसीति
पृष्ट्वा पुंसवनं पुंसवनमिति चिः प्रतिजानीयात् । ३।
एवं चीन्मसृतान् । ४। अथास्यै मंडलागारच्छायायां द-
क्षिणस्यां नासिकायामजीतामोषधीं नस्तः करोति । ५।
प्रजावज्जीवपुत्राभ्यां हैके । ६। प्राजापत्यस्य स्थालीपा-
कस्य हुत्वा हृदयदेशमस्या आलभेत यत्ते सुसीमे हृदये
हितमंतः प्रजापतौ । मन्ये ऽहं मां तद्विद्वांसं माहं
पौत्रमघं नियामिति । ७। ॥१३॥

चतुर्थे गर्भमासे सीमंतोन्नयनम् । १। आपूर्यमाण-
पक्षे यदा पुंसा नक्षत्रेण चंद्रमा युक्तः स्यात् । २।
अथाग्निमुपसमाधाय पश्चादस्यानहुहं चर्मास्तीर्य प्रा-
ग्यीवमुत्तरलोम तस्मिन्नुपविष्टायां समन्वारब्धायां धा-
ता ददातु दाशुष इति द्वाभ्यां राकामहमिति द्वाभ्यां
नेज्जमेष प्रजापते न त्वदेतान्यन्य इति च । ३। अथास्यै
युग्मेन शलाटुग्लप्तेन श्रेण्या च शलल्या चिभिश्च
कुशपिंजूलैर्हृष्यं सीमंतं व्यूहति भूर्भुवः स्वरोमिति चिः
। ४। चतुर्विं । ५। वीणागाधिनौ संशास्ति सोमं राजानं
संगायेतामिति । ६। सोमो नो राजावतु मानुषीः प्रजा

निविष्टचक्रासाविति यां नदीमुपवसिता भवन्ति । ७।
ब्राह्मण्यश्च वृद्धा जीवपत्यो जीवप्रजा यद्यदुपदिशेयु-
स्तत्तत्कुर्युः । ८। ऋषभो दक्षिणा । ९। ॥१४॥

कुमारं जातं पुरान्यैरालंभात्सर्पिर्मधुनी हिरण्यनि-
कार्षं हिरण्येन प्राशयेत्प्र ते ददामि मधुनो घृतस्य वेदं
सवित्रा प्रसूतं मघोनाम् । आयुष्मान्गुप्तो देवताभिः
शतं जीव शरदो लोके अस्मिन्निति । १। कर्णयोरुप-
निधाय मेधाजननं जपति मेधां ते देवः सविता
मेधां देवी सरस्वती । मेधां ते अश्विनौ देवावाधत्तां
पुष्करस्रजाविति । २। अंसावभिमृशत्यश्मा भव पर-
शुर्भव हिरण्यमस्तृतं भव । वेदो वै पुचनामासि स
जीव शरदः शतमितींद्र श्रेष्ठानि द्रविणानि धेह्यस्मे
प्रयंधि मघवन्नृजीषिन्निति च । ३। नाम चास्मै दद्यु-
र्घोषवदाद्यंतरंतस्थमभिनिष्टानांतं द्यक्षरम् । ४। चतुरक्षरं
वा । ५। द्यक्षरं प्रतिष्ठाकामश्चतुरक्षरं ब्रह्मवर्चसकामः
। ६। युग्मानि त्वेव पुंसामयुजानि स्त्रीणाम् । ७। अभि-
वादनीयं च समीक्षेत तन्मातापितरौ विद्यातामोप-
नयनात् । ८। प्रवासादेत्य पुत्रस्य शिरः परिगृह्य जप-
त्यंगादंगात्संभवसि हृदयादधि जायसे । आत्मा वै पुच-
नामासि स जीव शरदः शतमिति मूर्धनि चिरवघ्राय
। ९। आवृतैव कुमार्यै । १०। ॥१५॥

षष्ठे मास्यन्नप्राशनम् । १। आजमन्नाद्यकामः । २।
तैत्तिरं ब्रह्मवर्चसकामः । ३। घृतौदनं तेजस्कामः । ४।
दधिमधुघृतमिश्रमन्नं प्राशयेदन्नपते ऽन्नस्य नो देह्य-

नमीवस्य शुष्मिणः । प्र प्रदातारं तारिष ऊर्जे नो
धेहि द्विपदे चतुष्पद इति । ५ । आवृतैव कुमार्ये
। ६ । ॥ १६ ॥

तृतीये वर्षे चौलं यथाकुलधर्मं वा । १ । उत्तरतो
ऽमेर्वीहियवमाषतिलानां पृथक्पूर्णशरावाणि निद-
धाति । २ । पश्चात्कारयिष्यमाणो मातुरुपस्थ आनडुहं
गोमयं नवे शरावे शमीपर्णानि चोपनिहितानि भ-
वन्ति । ३ । मातुः पिता दक्षिणत एकविंशतिकुशपिंजू-
लान्यादाय । ४ । ब्रह्मा वैतानि धारयेत् । ५ । पश्चात्का-
रयिष्यमाणस्यावस्थाय शीतोष्णा अपः समानीयोष्णेन
वाय उदकेनेहीति । ६ । तासां गृहीत्वा नवनीतं दधि-
द्रप्सान्वा प्रदक्षिणं शिरस्त्रिरुंदत्यदितिः केशान्वपत्वाप
उदंतु वर्चस इति । ७ । दक्षिणे केशपक्षे चीणि चीणि
कुशपिंजूलान्यभ्यात्मायाणि निदधात्योषधे चायस्वैन-
मिति । ८ । स्वधिते मैत्रं हिंसीरिति निष्पीड्य लौहेन
क्षुरेण । ९ । प्रच्छिनत्ति येनावपत्सविता क्षुरेण सोमस्य
राज्ञो वरुणस्य विद्वान् । तेन ब्रह्माणो वपतेदमस्या-
युष्मां जरदष्टिर्यथासदिति । १० । प्रच्छिद्य प्रच्छिद्य प्रा-
गयां छमीपर्णैः सह माषे प्रयच्छति तानानडुहे गोमये
निदधाति । ११ । येन धाता बृहस्पतेरमेरिंद्रस्य चायुषे
ऽवपत् । तेन त आयुषे वपामि सुष्टोक्याय स्वस्तय
इति द्वितीयम् । १२ । येन भूयश्च रात्र्यां ज्योक्च प-
श्याति सूर्यम् । तेन त आयुषे वपामि सुष्टोक्याय
स्वस्तय इति तृतीयम् । १३ । सर्वैर्मैषैश्चतुर्थम् । १४ । एव-

मुत्तरतस्त्रिः । १५। क्षुरतेजो निमृजेद्यन्क्षुरेण मर्चयतां
 सुपेशसा वप्रा वपसि केशान् । श्रुद्धिं शिरो मास्या-
 युः प्रमोषीरिति । १६। नापितं शिष्याच्छीतोष्णाभि-
 रङ्गिरवर्थं कुर्वाणो ऽक्षखन्कुशलीकुर्विति । १७। यथा-
 कुलधर्मं केशवेशान्कारयेत् । १८। आवृत्तैव कुमार्यै
 । १९। ॥ १७॥

एतेन गोदानम् । १। षोडशे वर्षे । २। केशशब्दे
 तु श्मश्रुशब्दान्कारयेत् । ३। श्मश्रूणीहोदति । ४। श्रुद्धिं
 शिरोमुखं मास्यायुः प्रमोषीरिति । ५। केशश्मश्रुलो-
 मनखान्युदकसंस्थानि कुर्विति संप्रेषति । ६। आप्नुत्य
 वाग्यतः स्थित्वाहःशेषमाचार्यसकाशे वाचं विसृजेत
 वरं ददामीति । ७। गोमिथुनं दक्षिणा । ८। संवत्सर-
 मादिशेत् । ९। ॥ १८॥

अष्टमे वर्षे ब्राह्मणमुपनयेत् । १। गर्भोष्टमे वा । २।
 एकादशे क्षत्रियम् । ३। द्वादशे वैश्यम् । ४। आ षोड-
 शाद्ब्राह्मणस्यानतीतः कालः । ५। आ द्वाविंशत्क्षत्रि-
 यस्य । ६। आ चतुर्विंशद्वैश्यस्य । ७। अत ऊर्ध्वं पति-
 तसाविचीका भवन्ति । ८। नैनानुपनयेन्नाध्यापयेन्न या-
 जयेन्नेभिर्व्यवहरेयुः । ९। अलंकृतं कुमारं कुशलीकृत-
 शिरसमहतेन वाससा संवीतमैरणेयेन वाजिनेन ब्रा-
 ह्मणं रौरवेण क्षत्रियमाजेन वैश्यम् । १०। यदि वासांसि
 वसीरन्नक्तानि वसीरन्काषायं ब्राह्मणो मांजिष्ठं क्ष-
 त्रियो हारिद्रं वैश्यः । ११। तेषां मेखला मौंजी ब्रा-
 ह्मणस्य धनुर्ज्या क्षत्रियस्यावी वैश्यस्य । १२। तेषां दंडाः

पलाशो ब्राह्मणस्यौदुंबरः क्षत्रियस्य बैल्वो वैश्यस्य
॥१३॥ ॥१९॥

सर्वे वा सर्वेषाम् । १। समन्वारब्धे हुत्वोत्तरतो
ऽग्नेः प्राङ्मुख आचार्यो ऽवतिष्ठते । २। पुरस्तात्प्रत्यङ्मुख
इतरः । ३। अपामंजली पूरयित्वा तत्सवितुर्वृणीमह
इति पूर्णेनास्य पूर्णमवक्षारयत्यासिथ्य देवस्य त्वा स-
वितुः प्रसवे ऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां हस्तं
गृह्णाम्यसाविति तस्य पाणिना पाणिं सांगुष्ठं गृ-
ह्णीयात् । ४। सविता ते हस्तमग्रभीदसाविति द्विती-
यम् । ५। अग्निराचार्यस्तवासाविति तृतीयम् । ६। आदि-
त्यमीक्षयेद्देव सवितरेष ते ब्रह्मचारी तं गोपाय स मा
मृतेत्याचार्यः । ७। कस्य ब्रह्मचार्यसि प्राणस्य ब्रह्मचा-
र्यसि कस्त्वा कमुपनयते काय त्वा परिददामीति । ८।
युवा सुवासाः परिवीत आगादित्यर्धर्चनैनं प्रदक्षि-
णमावर्तयेत् । ९। तस्याध्यंसी पाणी कृत्वा हृदयदेश-
मालभेतोत्तरेण । १०। अग्निं परिसमुख्य ब्रह्मचारी तूष्णीं
समिधमादध्यातूष्णीं वै प्राजापत्यं प्राजापत्यो ब्रह्म-
चारी भवतीति विज्ञायते । ११। ॥२०॥

मंत्रेण हेके अग्नये समिधमाहार्धं बृहते जातवे-
दसे । तथा त्वमग्ने वर्धस्व समिधा ब्रह्मणा वयं स्वा-
हेति । १। समिधमाधायाग्निमुपस्पृश्य मुखं निमार्ष्टि
पिस्तेजसा मा समनज्मीति । २। तेजसा ह्येवात्मानं
समनक्तीति विज्ञायते । ३। मयि मेधां मयि प्रजां
मय्यग्निस्तेजो दधातु । मयि मेधां मयि प्रजां मयीन्द्र

इन्द्रियं दधातु । मयि मेधां मयि प्रजां मयि सूर्यो
 भाजो दधातु । यत्ते अग्ने तेजस्तेनाहं तेजस्वी भूया-
 सम् । यत्ते अग्ने वर्चस्तेनाहं वर्चस्वी भूयासम् । यत्ते
 अग्ने हरस्तेनाहं हरस्वी भूयासमित्युपस्थाय जान्वाघ्यो-
 पसंगृह्य ब्रूयादधीहि भो सावित्रीं भो३ अनुब्रूहीति
 ।४। तस्य वाससा पाणिभ्यां च पाणी संगृह्य सा-
 वित्रीमन्वाह पच्छो ऽर्धर्चशः सर्वाम् ।५। यथाशक्ति
 वाचयीत ।६। हृदयदेशे ऽस्वोर्ध्वांगुलिं पाणिमुपदधा-
 ति मम व्रते हृदयं ते दधामि मम चित्तमनु चित्तं
 ते अस्तु । मम वाचमेकव्रतो जुषस्व बृहस्पतिष्टु नि-
 युनक्तु मममिति ।७। ॥२१॥

मेखलामाबध्य दंडं प्रदाय ब्रह्मचर्यमादिशेत् ।१।
 ब्रह्मचार्यस्यपो ऽशान कर्म कुरु दिवा मा स्वाप्सी-
 राचार्याधीनो वेदमधीष्वेति ।२। द्वादश वर्षाणि वेद-
 ब्रह्मचर्यं ग्रहणांतं वा ।३। सायं प्रातर्भिक्षेत् ।४। सायं
 प्रातः समिधमादध्यात् ।५। अग्रत्याख्यायिनमग्ने भि-
 क्षेत् ।६। अग्रत्याख्यायिनीं वा ।७। भवान्भिक्षां ददा-
 त्विति ।८। अनुप्रवचनीयमिति वा ।९। तदाचार्याय
 वेदयीत ।१०। तिष्ठेदहःशेषम् ।११। अस्तमिते ब्रह्मो-
 दनमनुप्रवचनीयं अपयित्वाचार्याय वेदयीत ।१२। आ-
 चार्यः समन्वारब्धे जुहुयात्सदसस्पतिमद्भुतमिति ।१३।
 सावित्र्या द्वितीयम् ।१४। यद्यत्किं चात ऊर्ध्वमनूक्तं
 स्यात् ।१५। ऋषिभ्यस्तृतीयम् ।१६। सौविष्टकृतं चतु-
 र्थम् ।१७। ब्राह्मणान्भोजयित्वा वेदसमाप्तिं वाच-

यीत । १८। अत ऊर्ध्वमक्षारालवणाशी ब्रह्मचार्यधः-
शायी चिराचं द्वादशराचं संवात्सरं वा । १९। चरित-
व्रताय मेधाजननं करोति । २०। अनिदितायां दिश्ये-
कमूलं पलाशं कुशस्तंबं वा पलाशापचारे प्रदक्षिण-
मुदकुम्भेन त्रिः परिषिंचतं वाचयति सुश्रवः सुश्रवा
असि यथा त्वं सुश्रवः सुश्रवा अस्येवं मां सुश्रवः
सौश्रवसं कुरु । यथा त्वं देवानां यज्ञस्य निधिपो
ऽस्येवमहं मनुष्याणां वेदस्य निधिपो भूयासमिति
। २१। एतेन वापनादि परिदानांतं व्रतादेशनं व्याख्या-
तम् । २२। इत्यनुपेतपूर्वस्य । २३। अथोपेतपूर्वस्य । २४।
कृताकृतं केशवपनम् । २५। मेधाजननं च । २६। अनि-
रुक्तं परिदानम् । २७। कालश्च । २८। तत्सवितुर्वृणीमह
इति सावित्रीम् । २९। ॥ २२ ॥

ऋत्विजो वृणीते ऽन्यूनानतिरिक्तांगान्ये मातृतः
पितृतश्चेति यथोक्तं पुरस्तात् । १। यून ऋत्विजो वृणीत
इत्येके । २। ब्रह्माणमेव प्रथमं वृणीते ऽथ होतारम-
षाध्वर्युमथोक्तातारम् । ३। सर्वान्वा ये ऽहीनैकाहैर्याज-
यन्ति । ४। सदस्यं सप्तदशं कौषीतकिनः समामनन्ति
स कर्मणामुपद्रष्टा भवतीति । ५। तदुक्तमृग्यां यमृ-
त्विजो बहुधा कल्पयन्त इति । ६। होतारमेव प्रथमं
वृणीते । ७। अग्निर्मे होता स मे होता होतारं त्वामुं
वृण इति होतारम् । ८। चंद्रमा मे ब्रह्मा स मे ब्रह्मा
ब्रह्माणं त्वामुं वृण इति ब्रह्माणम् । ९। आदित्यो मे
ऽध्वर्युरित्यध्वर्युम् । १०। पर्जन्यो म उक्तातेत्युक्तातारम् । ११।

आपो मे होषाशंसिन्य इति होषकान् । १२। रश्मयो
 मे चमसाध्वर्यव इति चमसाध्वर्यून् । १३। आकाशो
 मे सदस्य इति सदस्यम् । १४। स वृतो जपेन्महन्मे
 ऽवोचो भर्गो मे ऽवोचो भर्गो मे ऽवोचो यशो मे
 ऽवोचः स्तोमं मे ऽवोचः क्लृप्तिं मे ऽवोचो भुक्तिं मे
 ऽवोचस्तृप्तिं मे ऽवोचः सर्वं मे ऽवोच इति । १५।
 जपित्वाग्निष्टे होता स ते होता होताहं ते मानुष
 इति होता प्रतिजानीते । १६। चंद्रमास्ते ब्रह्मा स ते
 ब्रह्मा ब्रह्मा । १७। एवमितरे यथादेशम् । १८। तन्माम-
 वतु तन्माविशतु तेन भुक्षिषीयेति च याजयिष्यन् । १९।
 न्यस्तमार्त्विज्यमकार्यमहीनस्य नीचदक्षिणस्य व्याधि-
 तस्यांतुरस्य यक्ष्मगृहीतस्यानुदेश्यभिश्नस्तस्य क्षिप्रयो-
 नेरिति चैतेषाम् । २०। सोमप्रवाकं परिपृच्छेत्को यज्ञः
 क ऋत्विजः का दक्षिणेति । २१। कल्याणैः सह संप्र-
 योगः । २२। न मांसमश्नीयुर्न स्त्रियमुपेयुरा क्रतोरपव-
 र्गात् । २३। एतेनाग्ने ब्रह्मणा वावृधस्वेति दक्षिणाग्ना-
 वाज्याहुतिं हुत्वा यथार्थं प्रव्रजेत् । २४। एवमनाहि-
 ताग्निर्गृह्य इमामग्ने शरणिं मीमृषो न इत्येतय चै
 । २५। ॥२३॥

ऋत्विजो वृत्वा मधुपर्कमाहरेत् । १। स्नातकायो-
 पस्थिताय । २। राज्ञे च । ३। आचार्यश्च शुरपितृथ्यमानु-
 लानां च । ४। दधनि मध्वानीय । ५। सर्पिर्वा मध्व-
 लाभे । ६। विष्टरः पाद्यमर्घ्यमाचमनीयं मधुपर्को गौ-
 रित्येतेषां चिस्त्रिरेकैकं वेदयन्ते । ७। अहं वर्ध्म सजा-

तानां विद्युतामिव सूर्यः । इदं तमधितिष्ठामि यो
 मा कक्षाभिदासतीत्युदगये विष्टर उपविशेत् । ८ । आ-
 क्रम्य वा । ९ । पादौ प्रक्षालापयीत । १० । दक्षिणमये
 ब्राह्मणाय प्रयच्छेत् । ११ । सव्यं शूद्राय । १२ । प्रक्षालि-
 तपादौ ऽर्घ्यमंजलिना प्रतिगृह्याथाचमनीयेनाचामत्य-
 मृतोपस्तरणमसीति । १३ । मधुपर्कमाह्रियमाणमीक्षते
 मित्रस्य त्वा चक्षुषा प्रतीक्ष इति । १४ । देवस्य त्वा
 सवितुः प्रसवे ऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यां प्रति-
 गृह्णामीति तदंजलिना प्रतिगृह्य सव्ये पाणौ कृत्वा
 मधु वाता चृतायत इति नृचेनावेक्ष्यानामिकया चां-
 गुष्ठेन च त्रिः प्रदक्षिणमालोद्व वसवस्त्वा गायत्रेण
 छंदसा भक्षयंविति पुरस्तान्निमार्ष्टि । १५ । रुद्रास्त्वा चै-
 षुभेन छंदसा भक्षयंविति दक्षिणतः । १६ । आदित्या-
 स्त्वा जागतेन छंदसा भक्षयंविति पश्चात् । १७ । विश्वे
 त्वा देवा आनुष्टुभेन छंदसा भक्षयंवित्युत्तरतः । १८ । भू-
 तेभ्यस्त्वेति मध्याच्चिरुद्धृष्ट । १९ । विराजो दोहो ऽसी-
 ति प्रथमं प्राश्नीयात् । २० । विराजो दोहमशीयेति
 द्वितीयम् । २१ । मयि दोहः पद्यायै विराज इति तृ-
 तीयम् । २२ । न सर्वम् । २३ । न तृप्तिं गच्छेत् । २४ ।
 ब्राह्मणायोदङ् उच्छिष्टं प्रयच्छेत् । २५ । अलाभे ऽप्सु
 । २६ । सर्वं वा । २७ । अथाचमनीयेनान्वाचामत्यमृतापि-
 धानमसीति । २८ । सत्यं यशः श्रीर्मयि श्रीः श्रयता-
 मिति द्वितीयम् । २९ । आचांतोदकाय गां वेदयंते । ३० ।
 हतो मे पाप्मा पाप्मा मे हत इति जपित्वा कुरुतेति

कारमिधन् ।३१। माता रुद्राणां दुहिता वसूनामिति
 जपित्वोमुक्तृजतेत्युत्सह्यन् ।३२। नामांसो मधुपर्को
 भवति भवति ।३३। ॥२४॥

॥ इत्याश्वलायनगृह्यसूत्रे

प्रथमोऽध्यायः ॥१॥

पित्वा संविशेत्सामात्यः प्राक्शिरा उदङ्मुखः । ७।
यथावकाशमितरे । ८। ज्यायां ज्यायान्वानंतरः । ९। मं-
चविदो मंचां जपेयुः । १०। सहायातो देवा अवंतु न
इति चिः । ११। एतां दक्षिणामुखाः प्रत्यङ्मुखा उद-
ङ्मुखाश्चतुर्थम् । १२। सहाय सौर्याणि स्वस्त्ययनानि च
जपित्वान्नं संस्कृत्य ब्राह्मणान्भोजयित्वा स्वस्त्ययनं वा-
चयीत । १३। ॥३॥

हेमंतशिशिरयोश्चतुर्क्षामपरपक्षाणामष्टमीषष्टकाः । १।
एकस्यां वा । २। पूर्वेषुः पितृभ्यो दद्यात् । ३। ओदनं
कृसरं पायसम् । ४। चतुःशरावस्य वापूपान् । ५। उदी-
तामवर उत्परास इत्यष्टाभिर्हुत्वा यावतीभिर्वा काम-
यीत । ६। अथ शोभूते ऽष्टकाः पशुना स्थालीपाकेन
च । ७। अथनडुहो यवसमाहरेत् । ८। अपिना वा क-
क्षमुपोषेत् । ९। एषा मे ऽष्टकेति । १०। न त्वेवानष्टकः
स्यात् । ११। तां हैके वैश्वदेवीं ब्रुवत आग्नेयीमेके सौ-
र्यामेके प्राजापत्यामेके राचिदेवतामेके नक्षत्रदेवता-
मेक चतुर्देवतामेके पितृदेवतामेके पशुदेवतामेके । १२।
पशुकल्पेन पशुं संज्ञय प्रोक्षणीपाकरणवर्जं वपामु-
न्निष्ठ जुहुयाद्धवपां जातवेदः पितृभ्यो यच्चैतान्वेत्थ
निहितान्पराके । मेदसः कुल्या उपैनांत्सवंतु सत्या
एता आशिषः संतु सर्वाः स्वाहेति । १३। अथावदा-
नानां स्थालीपाकस्य चाग्ने नय सुपथा राग्ने अस्मा-
निति द्वे । यीष्मो हेमंत चतुर्वः शिवा नो वर्षाः
शिवा अभया शरन्नः । संवत्सरो ऽधिपतिः प्राणदो

त इत्यमात्याननुपूर्वम् । ११। ध्रुव मां ते परिददामी-
त्यात्मानमन्ततः । १२। नैनमन्तरा थवेयुरा परिदानात्
। १३। सर्पदेवजनेभ्यः स्वाहेति सायं प्रातर्बलिं हरेदा
प्रत्यवरोहणात् । १४। प्रसंख्याय हैके तावतो बर्लीस्त-
दहरेवोपहरन्ति । १५। ॥ १॥

आश्वयुज्यामाश्वयुजीकर्म । १। निवेशनमलंकृत्य स्ना-
ताः शुचिवाससः पशुपतये स्थालीपाकं निरुप्य जु-
हुयुः पशुपतये शिवाय शंकराय पृषातकाय स्वाहेति
। २। पृषातकमंजलिना जुहुयादूनं मे पूर्यतां पूर्णं मे
मोपसदत्पृषातकाय स्वाहेति । ३। सजूर्चतुभिः सजू-
र्विधाभिः सजूरिंद्राग्निभ्यां स्वाहा । सजूर्चतुभिः सजूर्वि-
धाभिः सजूर्विश्वेभ्यो देवेभ्यः स्वाहा । सजूर्चतुभिः सजू-
र्विधाभिः सजूर्घावापृथिवीभ्यां स्वाहेत्याहिताग्रेरायय-
णस्थालीपाकः । ४। अनाहिताग्रेरपि शालामौ । ५। ॥ २॥

मार्गशीर्षा प्रत्यवरोहणं चतुर्दश्याम् । १। पौर्णमा-
स्यां वा । २। निवेशनं पुनर्नवीकृत्य लेपनस्तरणोप-
स्तरणैरस्तमिते पायसस्य जुहुयुरप श्वेत पदा जहि
पूर्वेण चापरेण च । सप्त च वारुणीरिमाः सर्वाश्च
राजबांधवीः स्वाहा ॥ न वै श्वेतश्चाभ्यागारे ऽहिर्ज-
घान किंचन । श्वेताय वैदारवाय नमः स्वाहेति । ३।
नात्र सौविष्टकृत् । ४। अभयं नः प्राजापत्येभ्यो भूया-
दित्यग्निमीक्षमाणो जपति । ५। शिवो नः सुमना भ-
वेति हेमन्तं मनसा ध्यायात् । ६। पश्चादग्नेः स्वस्तरः
स्वास्तीर्णस्तस्मिन्नुपविश्य स्योना पृथिवि भवेति ज-

पित्वा संविशेत्सामात्यः प्राक्शिरा उदङ्मुखः । ७।
यथावकाशमितरे । ८। ज्यायां ज्यायान्वानंतरः । ९। मं-
चविदो मंचां जपेयुः । १०। सहायातो देवा अर्वतु न
इति चिः । ११। एतां दक्षिणामुखाः प्रत्यङ्मुखा उद-
ङ्मुखाश्चतुर्थम् । १२। सहाय सौर्याणि स्वस्त्ययनानि च
जपित्वा न्नं संस्कृत्य ब्राह्मणान्भोजयित्वा स्वस्त्ययनं वा-
चयीत । १३। ॥३॥

हेमंतशिशिरयोश्चतुर्क्षामपरपक्षाणामष्टमीषष्टकाः । १।
एकस्यां वा । २। पूर्वधुः पितृभ्यो दद्यात् । ३। ओदनं
कृसरं पायसम् । ४। चतुःशरावस्य वापूपान् । ५। उदी-
तामवर उत्परास इत्यष्टाभिर्हुत्वा यावतीभिर्वा काम-
यीत । ६। अथ शोभूते ऽष्टकाः पशुना स्थालीपाकेन
च । ७। अप्यनडुहो यवसमाहरेत् । ८। अपिना वा क-
क्षमुपोषेत् । ९। एषा मे ऽष्टकेति । १०। न त्वेवानष्टकः
स्यात् । ११। तां हैके वैश्वदेवीं ब्रुवत आपेयीमेके सौ-
र्यामेके प्राजापत्यामेके राचिदेवतामेके नक्षत्रदेवता-
मेक ऋतुदेवतामेके पितृदेवतामेके पशुदेवतामेके । १२।
पशुकल्पेन पशुं संज्ञय प्रोक्षणोपाकरणवर्जं वषामु-
त्खिद्य जुहुयाद्धवषां जातवेदः पितृभ्यो यचैतान्वेत्थ
निहितान्पराके । मेदसः कुल्या उपैनात्स्रवंतु सत्या
एता आशिषः संतु सर्वाः स्वाहेति । १३। अथावदा-
नानां स्थालीपाकस्य चापे नय सुपथा राये अस्मा-
निति द्वे । यीष्मो हेमंत ऋतवः शिवा नो वर्षाः
शिवा अभया शरन्नः । संवत्सरो ऽधिपतिः प्राणदो

नो ऽहोरात्रे कृणुतां दीर्घमायुः स्वाहा । शान्ता पृ-
थिवी शिवमंतरिक्षं द्यौर्नो देव्यभयं नो अस्तु । शिवा
दिशः प्रदिश उद्दिशो न आपो विद्युतः परिधांतु
सर्वतः स्वाहा । आपो मरीचीः प्रवहंतु नो धि-
वो धाता समुद्रो ऽवहंतु पापम् । भूतं भविष्यदभयं
विश्वमस्तु मे ब्रह्माधिगुप्तः स्वाराक्षराणि स्वाहा ।
विश्व आदित्या वसवश्च देवा रुद्रा गोप्तारो मरुतः
सदंतु । ऊर्जं प्रजाममृतं पिन्वमानः प्रजापतिर्मयि
परमेष्ठी दधातु स्वाहा । प्रजापते न त्वदेतान्यन्यः
।१४। सौविष्टकृत्यष्टमी ।१५। ब्राह्मणान्भोजयेदित्युक्तम्
।१६। ॥४॥

अपरेक्षुरन्वष्टवम् ।१। तस्मैव मांसस्य प्रकल्प्य
दक्षिणाप्रवणे ऽग्निमुपसमाधायाः परिश्रित्योत्तरतः पस्त्रि-
श्रितस्य द्वारं कृत्वा समूलं बर्हिस्त्रिरपसलैरविधून्वन्प-
रिस्तीर्य हवींथासादयेदोदनं कृसरं पायसं दधिमंथा-
न्मधुमंथांश्च ।२। पिंडपितृयज्ञकल्पेन ।३। हुत्वा मधुमं-
थवर्जं पितृभ्यो दद्यात् ।४। स्त्रीभ्यश्च सुरा चाचाम-
मित्यधिकम् ।५। कर्षूषेके द्वयोः षट्सु वा ।६। पूर्वास्तु
पितृभ्यो दद्यात् ।७। अपरास्तु स्त्रीभ्यः ।८। एतेन मा-
ध्यावर्षे प्रोष्ठपद्या अपरपक्षे ।९। मासि मासि चैवं
पितृभ्यो ऽयुक्षु प्रतिष्ठापयेत् ।१०। नवावरान्भोजयेत्
।११। अयुजो वा ।१२। युग्मान्वृद्धिपूर्तेषु ।१३। अयु-
ग्मानितरेषु ।१४। प्रदक्षिणमुषचारो यवैस्तिलार्घ्यैः
।१५। ॥५॥

रश्मिमारोह्यन्नाना पाणिभ्यां चक्रे अभिमृशेदहं ते
 पूर्वपादावारभे बृहद्रथंतरे ते चक्रे । १ । वामदेव्यमक्ष
 इत्यक्षाधिष्ठाने । २ । दक्षिणपूर्वाभ्यामारोहेवायोष्टा वी-
 र्येणारोहामींद्रस्यौजसाधिपत्येनेति । ३ । रश्मींस्त्रिमृशेदर-
 क्षिमृशेद्वान्वा दंडेन ब्रह्मणो वस्त्रेणसा संगृह्णामि सत्येन
 वः संगृह्णामीति । ४ । अभिमुखोर्त्तमानेषु जपेत्सहस्रसंनि
 वाजमभिर्वर्तस्व रथं देव प्रवह वनस्पते वीङ्गो हि
 भूया इति । ५ । एतयान्यान्यपि वानस्पत्यानि । ६ । स्थिरौ
 गावौ भवतां वीकुरक्ष इति रथांगमभिमृशेत् । ७ ।
 सुचाम्नासं पृथिवीं द्यामनेहसमिति नाक्म् । ८ । नव-
 रथेन यक्षस्किनं वृक्षं हृदं वाक्विदासिनं प्रदक्षिणं कृत्वा
 फलवतीः शाखां चहरेत् । ९ । अन्यथा कौटुंबम् । १० ।
 संसदमुपयायात् । ११ । अस्माकमुत्तमं कृधीत्यादित्यमी-
 क्षमारोहो जपित्वावरोहेत् । १२ । चतुष्पदं मा समाना-
 नामित्यभिक्रामन् । १३ । वयमर्धेन्द्रस्य मेढा इत्यस्तं मा-
 त्यादित्ये । १४ । तद्यो दिवो दुहितरो विभातीरिति शु-
 द्धायाम् । १५ । ॥ ६ ॥

अथवास्त्वपरीक्षा । १ । अनूस्वरमविवदिषु भूम
 । २ । ओषधिकनस्पतिवत् । ३ । यस्मिन्कुशवीरिणं प्रभू-
 तम् । ४ । बोटकिक्षीरिणस्तु समूलान्परिखायोद्वासयेत् ।
 ५ । अपामार्गः शाकस्तिस्त्वकः परिख्याध इति चैता-
 नि । ६ । यच्च सर्वत आपो मध्यं समेत्य प्रदक्षिणं क-
 यनीयं परीत्य प्राच्याः स्वंदेरक्षप्रवक्ष्यस्त्वसर्वसमृद्धम्
 । ७ । समवाप्तवो भक्तश्चरणं कारयेत् । ८ । बह्वर्कं ह भव-

ति । ९ । दक्षिणाप्रवणे सभां मापयेत्साधूता ह भव-
ति । १० । युवानस्तस्यां कितवाः कलहिनः प्रमायुका
भवन्ति । ११ । यत्र सर्वत आपः प्रस्यंदंस्ता स्वस्त्य-
न्यधूता च । १२ ॥ ७ ॥

अथैतैर्वास्तु परीक्षेत । १ । जानुमार्गं गर्तं खात्वा
तैरेव पांसुभिः प्रतिपूरयेत् । २ । अधिके प्रशस्तं संमे-
वार्त्तं न्यूने गर्हितम् । ३ । अस्तमिते ऽर्षां पूर्णं परि-
वासयेत् । ४ । सोदके प्रशस्तमार्द्रं वार्त्तं शुष्के गर्हि-
तम् । ५ । श्वेतं मधुरास्वादं सिकतोत्तरं ब्राह्मणस्य । ६ ।
लोहितं क्षत्रियस्य । ७ । पीतं वैश्यस्य । ८ । ताप्तहस्-
सीतं कृत्वा यथादिक्समचतुरस्रं मापयेत् । ९ । आय-
तचतुरस्रं वा । १० । तच्छमीशाखयोदुंबरशाखया वा
शंतातीयेन चिः प्रदक्षिणं परिव्रजन्प्रोक्षति । ११ । अ-
विच्छिन्नया चोदकधारयापो हि ष्ठा मयोभुव इति
तृचेन । १२ । वंशान्तरेषु शरणानि कारयेत् । १३ । गर्तेषु-
वकां शीपालमित्यवधापयेन्न हास्य दाहुको भवतीति
विज्ञायते । १४ । मध्यमस्थूणाया गर्ते ऽवधाय प्रागयो-
दगयान्कुशानास्तीर्य व्रीहियवमतीरप आसेचयेदधु-
ताय भौमाय स्वाहेति । १५ । अथैनामुच्छ्रीयमाणाम-
नुमंचयेतेहैव तिष्ठ निमिता तिल्वलास्तामिरावतीम् ।
मध्ये पोषस्व तिष्ठंतीमा त्वा प्रापन्नघायवः ॥ आ
त्वा कुमारस्तरुण आ वत्सो जायतां सह । आ त्वा
परिधितः कुंभ आ दध्नः कलशैर्यन्त्रिति । १६ । ॥ ८ ॥

वंशमाधीयमानम् । १ । जूतेन स्थूणामधिरोह वंश

द्राघीय आयुः प्रतरं दधान इति । २। सपूर्वासु चतसृषु
शिलासु मणिकं प्रतिष्ठापयेत्पृथिव्या अधि संभवेति । ३।
अरंगरो वावदीति चेधा बद्धो वरचया । इरामु ह
प्रशंसत्यनिरामपबाधतामिति वा । ४। अथास्मिन्नप
आसेचयेदितुं राजा वरुणो रेवतीभिरस्मिंस्थाने ति-
ष्ठतु मोदमानः । इरां वहंतो घृतमुक्षमाणा मित्रेण
साकं सह संविशंत्विति । ५। अथैनच्छमयति । ६। व्री-
हियवमतीभिरद्भिर्हिरण्यमवधाय शंतातीयेन चिः
प्रदक्षिणं परिव्रजन्प्रोक्षति । ७। अविच्छिन्नया चोद-
कधारयापो हि ष्ठा मयोभुव इति तृचेन । ८। मध्ये
ऽगारस्य स्थालीपाकं अपयित्वा वास्तोष्पते प्रति-
जानीह्यस्मानिति चतसृभिः प्रत्यूचं हुत्वाचं संस्कृत्य
ब्राह्मणान्भोजयित्वा शिवं वास्तु शिवं वास्त्विति वा-
चयीत । ९। ॥ ९॥

उक्तं गृहप्रपदनम् । १। बीजवतो गृहान्प्रपद्येत । २।
क्षेत्रं प्रकर्षयेदुत्तरैः प्रोष्ठपदैः फाल्गुनीभी रोहिण्या वा
। ३। क्षेत्रस्यानुवातं क्षेत्रस्य पतिना वयमिति प्रत्यूचं
जुहुयाज्जपेद्वा । ४। गाः प्रतिष्ठमाना अनुमंचयेत मयो-
भूर्वातो अभिवातूसा इति द्वाभ्याम् । ५। आयतीर्या-
सामूधश्चतुर्बिलं मधोः पूर्णं घृतस्य च । ता नः संतु
पयस्वतीर्बह्वीर्गोष्ठे घृताच्यः । उप मैतु मयोभुव ऊर्जं
चौजश्च विभ्रतीः । दुहाना अक्षितं पयो मयि गोष्ठे
निविशध्वं यथा भवाम्युत्तमः । या देवेषु तन्वमैर-
यतेति च सूक्तशेषम् । ६। आगावीयमेके । ७। गणा-

नासामुपतिष्ठेतागुह्यवीनां भूताः स्व प्रशस्ताः स्व
 शोभनाः प्रियाः प्रियो वो भूयासं शं मयि जानीध्वं
 शं मयि जानीध्वम् । ८। ॥ १०॥

॥ इत्याश्वलायनगृह्यसूत्रे
 द्वितीयोऽध्यायः ॥ २॥

अथातः पंच यज्ञाः । १। देवयज्ञो भूतयज्ञः पितृ-
यज्ञो ब्रह्मयज्ञो मनुष्ययज्ञ इति । २। तद्यदसौ जुहोति
स देवयज्ञो यद्वलिं करोति स भूतयज्ञो यत्पितृभ्यो
ददाति स पितृयज्ञो यत्स्वाध्यायमधीते स ब्रह्मयज्ञो
यन्मनुष्येभ्यो ददाति स मनुष्ययज्ञ इति । ३। तानेता-
न्यज्ञानहरहः कुर्वीति । ४। ॥ १ ॥

अथ स्वाध्यायविधिः । १। प्राग्वोदग्वा यामान्निष्क-
म्याप आप्तुन्य शुचौ देशे यज्ञोपवीत्याचम्यास्त्रिन्वास्ता
दर्भाणां महदुपस्तीर्य प्राक्कूलानां तेषु ब्राह्मण्य उप-
विश्योपस्थं कृत्वा दक्षिणोत्तरी पाणी संधाय पवि-
त्रवन्तौ । विज्ञायते ऽपां वा एष ओषधीनां रसो
यद्दर्भाः सरसमेव तद्वत्स करोति । द्यावापृथिव्योः
संधिमीक्षमाणः संमील्य वा यथा वा युक्तमात्मानं
मन्येत तथा युक्तो ऽधीयीत स्वाध्यायम् । २। ओंपूर्वा
याहृतयः । ३। सावित्रीमन्वाह पच्छो ऽर्धर्चनः सर्वा-
मिति तृतीयम् । ४। ॥ २ ॥

अथ स्वाध्यायमधीयीत ऋचो यजूंषि सामान्य-
धर्वागिरसो ब्राह्मणानि कल्याणाथा नारायसीरिति-
हासपुराणानीति । १। यद्वचो ऽधीते पयश्चाद्भुतिभिरेव

तद्देवतास्तर्पयति यद्यजूंषि घृताहुतिभिर्यत्सामानि म-
 ध्वाहुतिभिर्यदथर्वीगिरसः सोमाहुतिभिर्यद्वाह्नयानि क-
 ल्यान्गाथा नाराशंसीरितिहासपुराणानीत्यमृताहुतिभिः
 ।२। यदृचो ऽधीते पयसः कुल्या अस्य पितृत्स्वधा
 उपक्षरंति यद्यजूंषि घृतस्य कुल्या यत्सामानि मध्वः
 कुल्या यदथर्वीगिरसः सोमस्य कुल्या यद्वाह्नयानि
 कल्यान्गाथा नाराशंसीरितिहासपुराणानीत्यमृतस्य कु-
 ल्याः ।३। स यावन्मन्येत तावदधीत्येतया परिदधाति
 नमो ब्रह्मणे नमो अस्त्वग्नये नमः पृथिव्यै नम ओ-
 षधीभ्यः । नमो वाचे नमो वाचस्पतये नमो विष्णवे
 महते करोमीति ।४। ॥३॥

देवतास्तर्पयति प्रजापतिर्ब्रह्मा वेदा देवा ऋषयः
 सर्वाणि छंदांस्योङ्कारो वषट्कारो व्याहृतयः सावित्री
 यज्ञा द्यावापृथिवी अंतरिक्षमहोरात्राणि संख्याः सि-
 द्धाः समुद्रा नद्यो गिरयः क्षेचौषधिवनस्पतिगंधर्वा-
 प्सरसो नागा वयांसि गावः साध्या विप्रा यक्षा
 रक्षांसि भूतान्येवमंतानि ।१। अथ ऋषयः शतर्चिनो
 माध्यमा गृत्समदो विश्वामित्रो वामदेवो ऽचिर्भर-
 द्वाजो वसिष्ठः प्रगाथाः पावमान्यः क्षुद्रसूक्ता महा-
 सूक्ता इति ।२। प्राचीनावीती ।३। सुमंतुजैमिनिवैशं-
 पायनपैलसूचभाष्यभारतमहाभारतधर्मचार्या जानंति-
 बाह्विगार्ग्यगौतमशाकल्यबाभ्रव्यमांडव्यमांडूकेया ग-
 र्गी वाचक्रवी वडवा प्रातीथेयी सुलभा मैत्रेयी कहोलं
 कौषीतकं महाकौषीतकं पैंग्यं महापैंग्यं सुयज्ञं शां-

सायन्नमैतरेयं महैतरेयं शाकलं बाष्कलं सुजातवक्त्र-
मौदवाहिं महौदवाहिं सौजामिं शौनकमाश्वलायनं
ये चान्ये आचार्यास्ते सर्वे तृप्यन्विति । ४। प्रतिपुरुषं
पितृस्तर्पयित्वा गृहानेत्य यद्ददाति सा दक्षिणा । ५।
अथापि विज्ञायते स यदि तिष्ठन्व्रजन्नासीनः शया-
नो वा यं यं क्रतुमधीते तेन तेन हास्य क्रतुनेष्टं
भवतीति । ६। विज्ञायते तस्य द्वावनध्यायौ यदात्मा-
शुचिर्यद्देशः । ७। ॥ ४॥

अथातो ऽध्यायोपाकरणम् । १। ओषधीनां प्रा-
दुर्भावे अवरोधेन आवरणस्य । २। पंचम्यां हस्तेन वा
। ३। आज्यभागौ हुत्वाज्याहुतीर्जुहुयात्सावित्र्यै बल्लणे
अद्वायै मेधायै प्रज्ञायै धारणायै सदसस्पतये ऽनुमतये
छंदोभ्य ऋषिभ्यश्चेति । ४। अथ दधिसक्तं जुहोति । ५।
अग्निमीळे पुरोहितमित्येका । ६। कुष्ठं भक्तद्वयीदा-
वदंस्त्वं शकुने भद्रमावद गृणाना जमदग्निना धामं
ते विश्वं भुवनमधिष्ठितं गंता नो यज्ञं यज्ञियाः सु-
शमि यो नः स्वो अरणः प्रतिचक्ष्व विचक्ष्वामे या-
हि मरुत्सखा यस्ते राजं हृतं हविरिति वृचाः । ७। स-
मानी व आकूतिरित्येका । ८। तच्छंयोरावृणीमह
इत्येका । ९। अध्येयमाणो ऽध्याप्यैरन्वारब्ध एताभ्यो
देवताभ्यो हुत्वा सौविष्टकृतं हुत्वा दधिसक्तम्राश्य ततो
मार्जनम् । १०। अपरेणामिं प्राक्कूलेषु दर्भेषूपविश्यो-
दपात्रे दर्भान्कृत्वा ब्रह्मांजलिकृतो जपेत् । ११। ओंपूर्वा
व्याहृतयः सावित्रीं च चिरभ्यस्य वेदादिमारभेत् । १२।

तथोत्सर्गे । १३। षष्ठमासानधीयीत । १४। समावृत्तो
 ब्रह्मचारिकल्पेन । १५। यथान्यायमितरे । १६। जायो-
 पेयेत्येके । १७। प्राजापत्यं तत् । १८। वार्षिकमित्ये-
 तदाचक्षते । १९। मध्यमाष्टकायामेताभ्यो देवताभ्यो
 ऽग्नेन हुत्वापो ऽभ्यवयंति । २०। एता एव देवता-
 स्तर्पयंति । २१। आचार्यान्वृषीन्पितॄन्धृष्य । २२। एतदुत्सर्ज-
 नम् । २३। ॥ ५ ॥

अथ काम्यानां स्थाने काम्याश्चरवः । १। तानेव
 कामानाप्नोति । २। अथ व्याधितस्यातुरस्य यक्ष्मगृही-
 तस्य वा षष्ठाहुतिश्चरुः । ३। मुंचामि त्वा हविषा
 जीवनाय कमित्येतेन । ४। स्वप्नममनोऽहं दृष्ट्वा नो
 देव सवितरिति द्वाभ्यां यच्च गोषु दुःष्वप्यमिति पंच-
 भिरादित्यमुपतिष्ठेत् । ५। यो मे राजन्बुज्यो वा सखा
 वेति वा । ६। क्षुत्वा जृम्भित्वामनोऽहं दृष्ट्वा पापकं गं-
 धमाघ्रायाक्षिस्पर्दने कर्णध्वनने च सुचक्षा अहमक्षी-
 भ्यां भूयासं सुवर्चा मुखेन सुश्रुत्कर्णाभ्यां मयि दक्ष-
 क्रतू इति जपेत् । ७। अगमनीयां गत्वायाज्यं याज-
 यित्वाभोज्यं भुक्त्वाप्रतियाह्यं प्रतिगृह्य चैत्यं यूपं चो-
 पहत्य पुनर्मामैत्विन्द्रियं पुनरायुः पुनर्भगः । पुनर्देवि-
 ण्मैतु मां पुनर्ब्राह्मणमैतु मां स्वाहा । इमे वे धि-
 ष्यासो अययो यथास्थानमिह कल्पताम् । वैश्वान-
 नरो वावृधानो ऽंतर्त्यच्छतु मे मनो हृद्यंतरममृतस्य
 केतुः स्वाहेत्याज्याहुती जुहुयात् । ८। समिधौ वा । ९।
 जपेद्वा । १०। ॥ ६ ॥

अथाधिां चेत्स्वपंतमादित्यो ऽभ्यस्तमियाद्याग्ब-
तो ऽनुपविशन्वाचिशेषं भूत्वा येन सूर्य ज्योतिषा वा-
धसे तम इति पंचभिरादित्यमुपतिष्ठेत् ।१। अभ्युदि-
याच्चेदकर्मथांतमनभिरूपेण कर्मणा वाग्यत इति स-
मानमुत्तराभिद्यतसृभिरुपस्थानम् ।२। यज्ञोपवीती नि-
त्योदकः संध्यामुपासीत वाग्यतः ।३। सायमुत्तराप-
राभिमुखो ऽन्वष्टमदेशं सावित्रीं अपेदधास्तमिते मंडल
आ नक्षत्रदर्शनात् ।४। एवं प्रातः ।५। प्राह्मुखस्ति-
ष्ठन्ना मंडलदर्शनात् ।६। कपोतश्चेदगारमुपहन्यादनुप-
तेष्ट्वा देवाः कपोत इति प्रत्यृचं जुहुयाज्जपेष्ट्वा ।७।
वयमु त्वा पथस्पत इत्यर्षचर्यां चरिष्यन् ।८। सं पू-
षन्विदुषेति नष्टमधिजिगमिषन्मूहो वा ।९। सं पू-
षन्नध्वन इति महांतमध्वानमेष्यन्प्रतिभयं वा ।१०। ॥७॥

अथैतान्युपकल्पयीत समावर्तमानो मणिं कुंडले
वस्त्रयुगं छत्रमुपानद्युगं दंडं स्रजमुन्मर्दनमनुलेपनमां-
जनमुष्णीषमित्यात्मने चाचार्याय च ।१। यद्युभयोर्न
विंदेताचार्यायैव ।२। समिधं त्वाहरेदपराजितायां दि-
शि यज्ञियस्य वृक्षस्य ।३। आर्द्रामन्नाद्यकामः पुष्टि-
कामस्तेजस्कामो वा ब्रह्मवर्चसकाम उपवातात् ।४।
उभयीमुभयकामः ।५। उपरि समिधं कृत्वा गामन्नं च
ब्राह्मणेष्वः प्रदाय गौदानिकं कर्म कुर्वीत ।६। आत्मनि
मंचांतंसंनमयेत् ।७। एकक्रीतकेन ।८। शीतोष्णाभिर-
न्निः स्नात्वा युवं वस्त्राणि पीवसा वसाथे इत्यहते
वाससी आद्याद्याश्मनस्तेजो ऽसि चक्षुर्मे पाहीति

चक्षुषी आंजयीत । ९। अश्मनस्तेजो ऽसि श्रीषं मे
 पाहीति कुंडले आवधीत । १०। अनुलेपनेन पाणी
 प्रलिप्य मुखमये ब्राह्मणो ऽनुलिंपेत् । ११। बाहू राजन्यः
 । १२। उदरं वैश्यः । १३। उपस्थं स्त्री । १४। ऊरू सरण-
 जीविनः । १५। अनार्तोस्यनार्तो ऽहं भूयासमिति स-
 जमपिबधीत । १६। न मालोक्ताम् । १७। मालेति चे-
 हूयुः स्रगित्यभिधापयीत । १८। देवानां प्रतिष्ठे स्थः
 सर्वतो मा पातमित्युपानहावास्थाय दिवश्छद्मासीति
 छचमादत्ते । १९। वेणुरसि वानस्पत्यो ऽसि सर्वतो
 मा पाहीति वैणवं दंडम् । २०। आयुषमिति सूक्तेन
 मणिं कंठे प्रतिमुच्योष्णीषं कृत्वा तिष्ठत्समिधमाद-
 ध्यात् । २१। ॥ ८ ॥

स्मृतं निंदा च विद्या च श्रद्धा प्रज्ञा च पंचमी ।
 इष्टं दत्तमधीतं च कृतं सत्यं श्रुतं व्रतम् । यदग्नेः
 सेंद्रस्य सप्रजापतिकस्य सच्छृषिकस्य सच्छृषिराजन्यस्य
 सपितृकस्य सपितृराजन्यस्य समनुष्यस्य समनुष्यराज-
 न्यस्य साकाशस्य सातीकाशस्य सानूकाशस्य सप्रती-
 काशस्य सदेवमनुष्यस्य सगंधर्वाप्सरस्कस्य सहारण्यैश्च
 पशुभिर्याम्यैश्च यन्म आत्मन आत्मनि व्रतं तन्मे स-
 र्वव्रतमिदमहमग्ने सर्वव्रतो भवामि स्वाहेति । १। म-
 माग्ने वर्च इति प्रत्यूचं समिधो ऽभ्यादध्यात् । २।
 यचैनं पूजयिष्यंतो भवंति तचैतां रार्षीं वसेत् । ३।
 विद्यांते गुरुमर्थेन निमन्त्र्य कृतानुज्ञातस्य वा स्नानम्
 । ४। तस्यैतानि व्रतानि भवंति । ५। न नक्तं स्नायान्न

नमः स्नायान्न नमः शयीत न नमः स्त्रियमीक्षेतान्यत्र
मैथुनाद्वर्षति न धावेन्न वृक्षमारोहेन कूपमवरोहेन
बाहुभ्यां नदीं तरेन संशयमभ्यापद्येत महद्वै भूतं स्ना-
तको भवतीति विज्ञायते ।६। ॥९॥

गुरवे प्रसह्यमाणो नाम प्रब्रुवीत ।१। इदं व-
त्स्यामो भो इति ।२। उच्चैरूर्ध्वं नाम्नः ।३। प्राणापा-
नयोरुपांशु ।४। आ मंदैरिंद्र हरिभिरिति च ।५।
अतो वृद्धो जपति प्राणापानयोरुत्थचास्तया प्रपद्ये
देवाय सवित्रे परिदामीत्यृचं च ।६। समाप्यो प्रा-
क्स्वस्तीति जपित्वा महि चीणामित्यनुमंथ ।७। ए-
वमत्तिसृष्टस्य न कुतश्चिद्भयं भवतीति विज्ञायते ।८।
वयसाममनोज्ञा वाचः श्रुत्वा कनिक्रदज्जनुषं प्रब्रुवाण
इति सूक्ते जपेदेवीं वाचमजनयंत देवा इति च ।९।
सुहि श्रुतं गर्तसदं युवानमिति मृगस्य ।१०। यस्या
दिशो बिभीयाद्यस्माद्वा तां दिशमुल्मुकमुभयतः प्रदीपं
प्रत्यस्येन्मंथं वा प्रसथ्यमालोड्याभयं मिचावरुणा म-
ह्यमस्त्वर्चिषा शत्रून्द्दहतं प्रतीत्य । मा ज्ञातारं मा
प्रतिष्ठां विदंतु मिथो भिंदाना उपयंतु मृत्युमिति
।११। संसृष्टं धनमुभयं समाकृतमिति मंथं न्यंचं करोति
।१२। ॥१०॥

सर्वतो भयादनाज्ञातादष्टावाज्याहुतीर्जुहुयात्पृथिवी
वृता साग्निना वृता तया वृतया वर्च्या यस्माद्गया-
द्विभेमि तद्वारये स्वाहा । अंतरिक्षं वृतं तद्वायुना वृतं
तेन वृतेन वर्चेण यस्माद्गयाद्विभेमि तद्वारये स्वाहा ।

द्यौर्वृता सादित्येन वृता तथा वृतया वर्चो यस्माद्भयाद्विभेमि तद्वारये स्वाहा । दिशो वृतास्ताश्चंद्रमसा वृतास्ताभिर्वृताभिर्वर्चीभिर्यस्माद्भयाद्विभेमि तद्वारये स्वाहा । आपो वृतास्ता वरुणेन वृतास्ताभिर्वृताभिर्वर्चीभिर्यस्माद्भयाद्विभेमि तद्वारये स्वाहा । प्रजा वृतास्ताः प्राणेन वृतास्ताभिर्वृताभिर्वर्चीभिर्यस्माद्भयाद्विभेमि तद्वारये स्वाहा । वेदा वृतास्ते छंदोभिर्वृतास्तैर्वृतेर्वर्चैर्यस्माद्भयाद्विभेमि तद्वारये स्वाहा । सर्वे वृतं तद्वत्सणा वृतं तेन वृतेन वर्चेण यस्माद्भयाद्विभेमि तद्वारये स्वाहेति । १। अथापराजितायां दिश्यवस्थाय स्वस्त्याचेयं जपति यत इंद्र भयामह इति च सूक्तशेषम् । २। ॥ ११ ॥

संपामे समुपोद्धे राजानं संनाहयेत् । १। आ त्वा-
हार्षमंतरेधीति पश्चाद्रथस्यावस्थाय । २। जीमूतस्येव
भवति प्रतीकमिति कवचं प्रयच्छेत् । ३। उत्तरया
धनुः । ४। उत्तरां वाचयेत् । ५। स्वयं चतुर्थीं जपेत्
। ६। पंचम्येषुधिं प्रयच्छेत् । ७। अभिप्रवर्तमाने षष्ठीम्
। ८। सप्तम्याश्चान् । ९। अष्टमीमिषूनवेक्षमाणं वाच-
यति । १०। अहिरिव भोगैः पर्येति बाहुमिति तठ्ठं
नह्यमानम् । ११। अथैनं सारयमाणमुपारुह्याभीवर्ते
वाचयति प्र यो वां मित्रावरुणेति च द्वे । १२। अथै-
नमन्वीक्षेताप्रतिरथे शास सौपर्णैः । १३। प्रधारयंतु
मधुनो घृतस्येत्येतत्सौपर्णम् । १४। सर्वा दिशो ऽनुप-
र्यायात् । १५। आदित्यमौशनसं वावस्थाय प्रयोध-

येत् । १६। उपश्वासय पृथिवीमुत द्यामिति तृचेन दुन्दु-
 भिमभिमृशेत् । १७। अवमृष्टा परापतेतीषून्विसर्जयेत्
 । १८। यत्र बाणाः संपतन्तीति युध्यमानेषु जपेत् । १९।
 संशिष्याद्वा संशिष्याद्वा । २०। ॥ १२॥

॥ इत्याश्वलायनगृह्यसूत्रे
 तृतीयो ऽध्यायः ॥ ३॥

आहिताग्निं चेदुपतपेत्प्राच्यामुदीच्यामपराजितायां
 वा दिश्युदवस्येत् । १। यामकामा अमय इत्युदाहरंति । २।
 आशंसंत एनं याममाजिगमिषंतो ऽगदं कुर्युरिति ह
 विज्ञायते । ३। अगदः सोमेन पशुनेष्टेष्ट्वावस्येत् । ४।
 अनिष्ट्वा वा । ५। संस्थिते भूमिभागं खानयेद्दक्षिण-
 पूर्वस्यां दिशि दक्षिणापरस्यां वा । ६। दक्षिणाप्रवणं
 प्राग्दक्षिणाप्रवणं वा । ७। प्रत्यग्दक्षिणाप्रवणमित्येके
 । ८। यावानुद्बाहुकः पुरुषस्तावदायामम् । ९। व्याममात्रं
 तिर्यक् । १०। वितस्त्यवाक् । ११। अभित आकाशं श्म-
 शानम् । १२। बहुलौषधिकम् । १३। कंटकिक्षीरिणस्त्विति
 यथोक्तं पुरस्तात् । १४। यत्र सर्वत आपः प्रस्यंदेरन्नेत-
 दादहनस्य लक्षणं श्मशानस्य । १५। केशश्मश्रुलोमन-
 खानि वापयंतीत्युक्तं पुरस्तात् । १६। विगुल्फं बर्हिर्राज्यं
 च । १७। दधन्यत्र सर्पिरानयंति । १८। एतत्पित्र्यं पृषदा-
 ज्यम् । १९। ॥ १॥

अथैतां दिशमग्नीन्त्रयंति यज्ञपात्राणि च । १। अ-
 न्वंचं प्रेतमयुजो ऽमिथुनाः प्रवयसः । २। पीठचक्रेण
 गीयुक्तेनेत्येके । ३। अनुस्तरणीम् । ४। गाम् । ५। अजां
 वैकवर्णाम् । ६। कृष्णामेके । ७। सथे बाहौ बड्वानुसं-

कालयन्ति । ८। अन्वंचो ऽमात्या अधोनिवीताः प्रवृ-
त्तशिखा ज्येष्ठप्रथमाः कनिष्ठजघन्याः । ९। प्राथैवं भूमि-
भागं कर्तोदकेन शमीशाखया चिः प्रसव्यमायतनं प-
रिवजम्ब्रोक्षत्यपेत वीत वि च सर्पतात इति । १०।
दक्षिणपूर्व उद्धतांत आहवनीयं निदधाति । ११। उक्त-
रपश्चिमे गार्हपत्यम् । १२। दक्षिणपश्चिमे दक्षिणम् । १३।
अथैनमंतर्वेदीध्मचितिं चिनोति यो जानाति । १४।
तस्मिन्बर्हिरास्तीर्य कृष्णाजिनं चोत्तरलोम तस्मिन्नेतं
संवेशयंत्युत्तरेण गार्हपत्यं हत्वाहवनीयमभिशिरसम् । १५।
उत्तरतः पत्नीम् । १६। धनुश्च क्षत्रियाय । १७। तामु-
त्थापयेद्देवरः पतिस्थानीयो ऽंतेवासी जरहासो वो-
दीर्घं नार्यभि जीवलोकमिति । १८। कर्ता वृषले जपेत्
। १९। धनुर्हस्तादाददानो मृतस्येति धनुः । २०। उक्तं
वृषले । २१। अधिज्यं कृत्वा संचितिमचित्वा संशीर्या-
नुप्रहरेत् । २२। ॥ २॥

अथैतानि पात्राणि योजयेत् । १। दक्षिणे हस्ते
जुहूम । २। सव्य उपभृतम् । ३। दक्षिणे पार्श्वे स्फ्यं
सव्ये ऽग्निहोचहवणीम् । ४। उरसि ध्रुवां शिरसि क-
पालानि दत्सु याव्णः । ५। नासिकयोः सुवौ । ६।
भित्त्वा चैकम् । ७। कर्णयोः प्राशिचहरणे । ८। भित्त्वा
चैकम् । ९। उदरे पात्रीम् । १०। समवत्तधानं च चम-
सम् । ११। उपस्थे शम्याम् । १२। अरणी ऊर्वीः । १३।
उलूखलमुसले जंघयोः । १४। पादयोः शूर्पे । १५। छित्त्वा
चैकम् । १६। आसेचनवंति पृषदाज्यस्य पूरयन्ति । १७।

अमा पुत्रो दृषदुषले कुर्वीति । १८८। लौहायसं च कौ-
लालम् । १९१। अनुस्तरण्या वपामुत्सिद्ध शिरोमुखं
प्रच्छादयेदमेर्वर्मं परि गोभिर्धयस्वेति । २०१। वृक्का
उद्धृत्य पाण्योरादध्यादति द्रव सारमेयौ श्रानाविति
दक्षिणे दक्षिणं सव्ये सव्यम् । २११। हृदये हृदयम् । २२१।
पिंड्या चैके । २३१। वृक्कापचार इत्येके । २४१। सर्वा
यथांगं विनिक्षिप्य चर्मणा प्रच्छाद्येमममे चमसं मा
विजिह्वर इति प्रणीताप्रणयनमनुमंचयते । २५१। सव्यं
जान्वाच्य दक्षिणाभावाज्याहुतीर्जुहुयादमये स्वाहा का-
माय स्वाहा लोकाय स्वाहानुमतये स्वाहेति । २६१।
पंचमीमुरसि प्रेतस्यास्माच्चै त्वमजायथा अयं त्वदधि
जायतामसौ स्वर्गाय लोकाय स्वाहेति । २७१। ॥३॥

प्रेथति युगपदग्नीमज्ज्वालयेतेति । ११। आहवनीय-
श्चेत्पूर्वं प्राप्नुयात्स्वर्गलोक एनं प्रापदिति विद्याद्रात्स्य-
त्यसावमुचैवमयमस्मिन्निति पुत्रः । १२। गार्हपत्यश्चेत्पूर्वं
प्राप्नुयादंतरिक्षलोक एनं प्रापदिति विद्याद्रात्स्यत्यसा-
वमुचैवमयमस्मिन्निति पुत्रः । १३। दक्षिणामिश्चेत्पूर्वं प्रा-
प्नुयान्मनुष्यलोक एनं प्रापदिति विद्याद्रात्स्यत्यसाव-
मुचैवमयमस्मिन्निति पुत्रः । १४। युगपत्प्राप्तौ परामृद्धिं
वदन्ति । १५। तं दक्ष्यमानमनुमंचयते प्रेहि प्रेहि पथिभिः
पूर्वैभिरिति समानम् । १६। स एवंविदा दक्ष्यमानः
सहैव धूमेन स्वर्गं लोकमेतीति ह विज्ञायते । १७। उक्त-
रपुरस्तादाहवनीयस्य जानुमाचं गतं खात्वावकां शी-
पालमित्यवधापयेत्ततो ह वा एष निष्क्रम्य सहैव

धूमेन स्वर्गे लोकमेतीति ह विज्ञायते । ८। इमे जीवा
वि मृतेराववृचन्निति सत्त्वावृतो व्रजन्त्यनवेक्षमाणाः
। ९। यत्रोदकमवहद्भवति तत्राप्य सकृदुन्मज्ज्यैकांजलि-
मुत्सृज्य तस्य गोचं नाम च गृहीत्वोत्तीर्यान्यानि वा-
सांसि परिधाय सकृदेनान्यापीड्योदग्दशानि विसृज्या-
सत आ नक्षत्रदर्शनात् । १०। आदित्यस्य वा दृश्यमाने
प्रविशेयुः । ११। कनिष्ठप्रथमा ज्येष्ठजघन्याः । १२। प्रा-
यागारमश्मानमग्निं गोमयमक्षतांस्तिलानप उपस्पृ-
शन्ति । १३। नैतस्यां रात्र्यामन्नं पचेरन् । १४। क्रीतोत्प-
न्नेन वा वर्तेरन् । १५। त्रिरात्रमक्षारालवणाग्निः स्युः
। १६। द्वादशरात्रं वा महागुरुषु दानाध्ययने वर्जयेरन्
। १७। दशाहं सपिण्डेषु । १८। गुरौ चासपिण्डे । १९। अग्र-
ज्ञासु च स्त्रीषु । २०। त्रिरात्रमितरेष्वप्यचार्येषु । २१। ज्ञा-
तौ चासपिण्डे । २२। प्रज्ञासु च स्त्रीषु । २३। अदंतजाते
। २४। अपरिजाते च । २५। एकाहं सव्रक्षचारिणि । २६।
समानयामीये च श्रोत्रिये । २७। ॥ ४॥

संचयनमूर्ध्वं दशम्याः कृष्णपक्षस्यायुजास्वेकन-
क्षत्रे । १। अलक्षणे कुम्भे पुमांसमलक्षणायां स्त्रियम्
। २। अयुजो ऽमिथुनाः प्रवयसः । ३। क्षीरोदकेन श-
मीशाखया चिः प्रसव्यं परिव्रजन्प्रोक्षति शीतिके शी-
तिकावतीति । ४। अंगुष्ठोपकनिष्ठिकाभ्यामेकैकमस्थ-
संहादयंतो ऽवदध्युः । ५। पादौ पूर्वं शिर उत्तरम् । ६।
सुसंचितं संचित्य पवनेन संपूय यत्र सर्वत आपो
नाभिस्त्यंदेरन्न्या वर्षाभ्यस्तत्र गर्ते ऽवदध्युरूपसर्प मा-

तरं भूमिमेतामिति । ७। उत्तरया पांसूनवकिरेत् । ८।
 अवकीर्योत्तराम् । ९। उक्ते स्तभामीति कपालेनापि-
 धायाथानवेक्षं प्रत्याव्रज्याप उपस्पृश्य आङ्गमस्मै दद्युः
 । १०। ॥ ५॥

गुरुणाभिमृता अन्यतो वापक्षीयमाणा अमावा-
 स्यायां शान्तिकर्म कुर्वीरन् । १। पुरोदयादग्निं सहभ-
 स्सानं सहायतनं दक्षिणा हरेयुः क्रथ्यादग्निं प्रहि-
 णोमि दूरमित्यर्धर्चेन । २। तं चतुष्पथे न्युष्य यच्च वा
 चिः प्रसव्यं परियंति सव्यैः पाणिभिः सव्यानूरूना-
 घ्नानाः । ३। अथानवेक्षं प्रत्याव्रज्याप उपस्पृश्य केश-
 श्मश्रुलोमनखानि वापयित्वोपकल्पयीरन्नवान्मणिका-
 न्कुंभानाचमनीयांश्च शमीसुमनोमालिनः शमीमय-
 मिध्मं शमीमय्यावरणी परिधींश्चानडुहं गोमयं चर्म
 च नवनीतमश्मानं च यावत्यो युवतयस्तावंति कुश-
 पिञ्जूलानि । ४। अग्निवेलायामग्निं जनयेदिहैवायमि-
 तरो जातवेदा इत्यर्धर्चेन । ५। तं दीपयमाना आसत
 आ शान्तराचादायुष्मतां कथाः कीर्तयन्तो मांगल्या-
 नीतिहासपुराणानीत्याख्यापयमानाः । ६। उपरतेषु श-
 च्छेषु संप्रविष्टेषु वा गृहं निवेशनं वा दक्षिणाद्वार-
 पक्षात्प्रक्रम्याविच्छिन्नामुदकधारां हरेत्तनुं तन्वचजसो
 भानुमन्विहीत्योत्तरस्मात् । ७। अथाग्निमुपसमाधाय प-
 श्चादस्यानडुहं चर्मस्तीर्य प्राग्गीवमुत्तरलोम तस्मिन्न-
 मात्यानारोहयेदारोहतायुर्जरसं वृणाना इति । ८। इमं
 जीवेभ्यः परिधिं दधामीति परिधिं परिदध्यात् । ९।

अंतर्मृत्युं दधतां पर्वतेनेत्युत्तरतो ऽश्मानमग्रेः कृत्वा
 परं मृत्यो अनु परेहि पंथामिति चतसृभिः प्रत्यृचं
 हुत्वा यथाहान्यनुपूर्वं भवंतीत्यमात्यानीक्षेत । १० । यु-
 वतयः पृथक्पाणिभ्यां दर्भतरुणकैर्नवनीतेनांगुष्ठोप-
 कनिष्ठिकाभ्यामक्षिणी आज्य पराच्यो विसृजेयुः । ११ ।
 इमा नारीरविधवाः सुपत्नीरित्यंजाना ईक्षेत । १२ ।
 अश्वमवती रीयते संरभधमित्यश्मानं कर्ता प्रथमो
 ऽभिमृशेत् । १३ । अथापराजितायां दिश्यवस्थायाग्नि-
 नानडुहेन गोमयेन चाविच्छिन्नया चोदकधारयापो
 हि ष्ठा मयोभुव इति तृचेन परीमे गामनेषतेति
 परिक्रामत्सु जपेत् । १४ । पिंगलो ऽनङ्गान्परिणेत्यः स्या-
 दित्युदाहरंति । १५ । अथोपविशंति यत्राभिरस्यमाना
 भवंत्यहतेन वाससा प्रच्छाद्य । १६ । आसते ऽस्वपंत
 ओदयात् । १७ । उदित आदित्ये सौर्याणि स्वस्त्यय-
 नानि च जपित्वान्नं संस्कृत्याप नः शोशुचदधमिति
 प्रत्यृचं हुत्वा ब्राह्मणान्भोजयित्वा स्वस्त्ययनं वाचयीत
 । १८ । गौः कंसो ऽहतं वासश्च दक्षिणा । १९ ॥ ६ ॥

अथातः पार्वणे आद्वे काम्य आभ्युदयिक एको-
 हिष्टे वा । १ । ब्राह्मणां क्षुतशीलवृत्तसंपन्नानेकेन वा
 काले ज्ञापितान्ज्ञातान्कृतपच्छौचानाचांतानुदङ्मुखा-
 न्पितृवदुपवेश्यैकैकमेकैकस्य द्वौ द्वौ त्रींस्त्रीन्वा । २ ।
 वृद्धौ फलभूयस्त्वम् । ३ । न त्वेवैकं सर्वेषाम् । ४ । काम-
 मनाद्ये । ५ । पिंडैर्याख्यातम् । ६ । अपः प्रदाय । ७ ।
 दर्भान्द्विगुणभुमानासनं प्रदाय । ८ । अपः प्रदाय । ९ ।

तैजसाश्ममयमृन्मयेषु चिषु पात्रेष्वेकद्रव्येषु वा दर्भो-
 तर्हितेष्वप आसिच्य । १०। शं नो देवीरभिष्टय इत्यनु-
 मंचितासु तिलानावपति तिलो ऽसि सोमदेवत्यो
 गोसवे देवनिर्मितः । प्रत्नवद्भिः प्रत्तः स्वधया पितृ-
 निमांस्त्र्योकात्रीण्या हि नः स्वधा नम इति । ११।
 प्रसव्येन । १२। इतरपाण्यंगुष्ठांतरेणोपवीतित्वाहक्षिणेन
 वा सव्योपगृहीतेन पितरिदं ते अर्घ्यं पितामहेदं ते
 अर्घ्यं प्रपितामहेदं ते अर्घ्यमित्यपूर्वम् । १३। ताः
 प्रतियाहयिष्यंस्सकृत्सकृत्स्वधा अर्घ्या इति । १४। प्रमृ-
 ष्टा अनुमंचयेत या दिव्या आपः पृथिवी संबभूवुर्या
 अंतरिक्ष्या उत पार्थिवीर्याः । हिरण्यवर्णा यज्ञिया-
 स्ता न आपः शं स्योना भवंत्विति संस्रवान्समवनीय
 ताभिरद्भिः पुत्रकामो मुखमनक्ति । १५। नोद्धरेत्प्रथमं
 पात्रं पितॄणामर्घ्यपातितम् । आवृतास्तत्र तिष्ठन्ति
 पितरः शौनको ऽब्रवीत् । १६। एतस्मिन्काले गंधमा-
 ल्यधूपदीपाच्छादनानां प्रदानम् । १७। उद्धृत्य घृताक्त-
 मन्नमनुज्ञापयत्यग्नौ करिष्ये करवै करवाणीति वा । १८।
 प्रत्यभ्यनुज्ञा क्रियतां कुरुष्व कुर्विति । १९। अथामौ
 जुहोति यथोक्तं पुरस्तात् । २०। अभ्यनुज्ञायां पाणि-
 ष्वेव वा । २१। अग्निमुखा वै देवाः पाणिमुखाः पितर
 इति हि ब्राह्मणम् । २२। यदि पाणिष्व्वाचांतेषुन्यद-
 न्नमनुदिशति । २३। अन्नमन्ने । २४। सृष्टं दत्तमृधुकमिति
 । २५। तृप्तां ज्ञात्वा मधुमतीः आवयेदक्षन्नमीमदंतेति
 च । २६। संपन्नमिति पृष्ट्वा यद्यदन्नमुपयुक्तं तत्तत्स्था-

लीपाकेन सह पिंडार्थमुद्धृत्य शेषं निवेदयेत् । १७०।
अभिमते ऽनुमते वा भुक्तवत्स्वनाचांतेषु पिंडान्नि-
दध्यात् । १८८। आचांतेष्वेके । १८९। प्रकीर्यान्नमुपवीर्यो
स्वधोच्यतामिति विमृजेत् । १९०। अस्तु स्वधेति वा
। १९१। ॥ ७ ॥

अथ शूलगवः । १९१। शरदि वसंते वार्द्रया । १९२।
श्रेष्ठं स्वस्य यूथस्य । १९३। अकुष्ठिपृषत् । १९४॥ कल्माष-
मित्येके । १९५। कामं कृष्णमालोहवांश्चेत् । १९६। व्रीहियव-
मतीभिरङ्गिरभिषिच्य । १९७। शिरस्त आ भसतः । १९८।
रुद्राय महादेवाय जुष्टो वर्धस्वेति । १९९। तं वर्धयेत्सं-
पन्नदंतमृषभं वा । २००। यज्ञियायां दिशि । २०१। असं-
दर्शने यामात् । २०२। ऊर्ध्वमर्धराचात् । २०३। उदित इ-
त्येके । २०४। वैद्यं चरिचवंतं ब्रह्माणमुपवेश्य सपला-
शमार्द्रशाखां यूपं निखाय व्रतत्यौ कुशरज्जू वा रश्ने
अन्यतरया यूपं परिवीयान्यतरयार्धशिरसि पशुं बद्ध्वा
यूपे रशनायां वा नियुनक्ति यस्यै नमस्तस्यै त्वा जुष्टं
नियुनज्मीति । २०५। प्रोक्षणादि समानं पशुना । २०६।
विशेषान्वक्ष्यामः । २०७। पात्र्या पलाशेन वा वपां
जुहुयादिति विज्ञायते । २०८। हराय मृदाय शर्वाय
शिवाय भवाय महादेवायोयाय भीमाय पशुपतये
रुद्राय शंकरायेशानाय स्वाहेति । २०९। षड्भिर्वोत्तैः
। २१०। रुद्राय स्वाहेति वा । २११। चतसृषु चतसृषु कु-
शसूनासु चतसृषु दिक्षु बलिं हरेद्यास्ते रुद्र पूर्वस्यां
दिशि सेनास्ताभ्य एनन्नमस्ते अस्तु मा मा हिंसी-

रित्येवं प्रतिदिशं त्वादेशनम् । १२१। चतुर्भिः सूक्तैश्चत-
 सो दिश उपतिष्ठेत कद्रुद्रायेमा रुद्रायाते पितरिमा
 रुद्राय स्थिरधन्वन इति । १२३। सर्वरुद्रयज्ञेषु दिशामु-
 पस्थानम् । १२४। तुषान्फलीकरणांश्च पुच्छं चर्म शिरः
 पादानित्यग्नावनुप्रहरेत् । १२५। भोगं चर्मणा कुर्वीतेति
 शांवत्यः । १२६। उत्तरतो ऽमेर्दर्भवीतासु कुशसूनासु वा
 शोणितं निनयेच्छ्वासिनीर्घोषिणीर्विचिन्वतीः सम-
 क्षुवीः सर्पा यद्वो ऽत्र तद्धरध्वमिति । १२७। अथोद-
 डावृत्य श्वासिनीर्घोषिणीर्विचिन्वतीः समक्षुवीः स-
 र्पा यद्वो ऽत्र तद्धरध्वमिति सर्पेभ्यो यत्तत्रासृगूवध्यं
 वावसुतं भवति तद्धरंति सर्पाः । १२८। सर्वाणि ह
 वा अस्य नामधेयानि सर्वाः सेनाः सर्वाण्युच्छ्रय-
 णानीत्येवंविद्यजमानं प्रीणाति । १२९। नास्य ब्रुवाणं
 चन हिनस्तीति विज्ञायते । १३०। नास्य प्राश्नीयात्
 । १३१। नास्य याममाहरेयुरभिमारुको हैष देवः प्रजा
 भवतीति । १३२। अमात्यानंततः प्रतिषेधयेत् । १३३। नि-
 योगाच्च प्राश्नीयात्स्वस्त्ययन इति । १३४। स एष शूल-
 गवो धन्यो लोक्यः पुण्यः पुत्र्यः पशव्य आयुष्यो
 यशस्यः । १३५। इष्ट्वान्यमुत्सृजेत् । १३६। नानुत्सृष्टः स्यात्
 । १३७। न हापशुर्भवतीति विज्ञायते । १३८। शंतातीयं
 जपन्गृहानियात् । १३९। पशूनामुपताप एतमेव देवं
 मध्ये गोष्ठस्य यजेत । १४०। स्थालीपाकं सर्वहुतम् । १४१।
 बर्हिराज्यं चानुप्रहत्य धूमतो गा आनयेत् । १४२। शं-

तातीयं जपन्मशूनां मध्यमियात् । ४३ । नमः शौन-
काय नमः शौनकाय । ४४ । ॥ ८ ॥

॥ इत्याश्वलायनगृह्यसूत्रे

चतुर्थो ऽध्यायः ॥ ४ ॥

॥ समाप्तं चेदमाश्वलायनकृतं
गृह्यसूत्रम् ॥

Kritische Anmerkungen.

Erstes Buch.

1. 1. Die Silben कानि fehlen in AB; in C stehen sie am Rande.

Nach Kap. 2 schieben EF ein Kapitel ein, welches in AB am Schlusse des ganzen Sûtra nach der Unterschrift hinzugefügt ist, in CD aber fehlt. Ich setze es getreu nach AB hierher, indem ich nur die Zählung der einzelnen Sätze hinzufüge, und lasse die Varianten aus EF folgen:

अथ गृहबलिदेवतानां कीर्तयिष्यामो यत्र यत्र
वसन्ति ते द्वारे पितामहं विद्यात्प्रक्रीळे च उमाप-
तिम् ।१। आमेय्यां बलभद्रं च यमं विष्णुं च दक्षिणे ।
नैर्ऋत्यां स्कंदं वरुणं च सोमं सूर्यं च पश्चिमे ।२।
वायव्यामश्विनौ वसवः सोमो रुद्र उत्तरस्यां दिशि ।
ईशान्यां नक्षत्राणीन्द्रयहाः पूर्वस्यां दिशि ।३। गृहमध्ये
ब्रह्माणं प्रतिष्ठाप्य ऋद्धिर्वृद्धिश्चिया कीर्तिरिति ततः
स्मार्तं बलिचयं गृहांगणे देयं विहितम् ।४। ये भूताः
प्रचरन्ति दिवा नक्तं बलिमिच्छन्तो वि तु तस्य प्रे-
ष्टास्तेभ्यो बलिं पुष्टिकामो ददामि मयि पुष्टिं पुष्टि-
पतिर्ददातु स्वाहा ।५। ऐंद्रवारुणवायव्या याम्या नै-

चैतिकाश्च ये । ते काकाः प्रतिगृह्णन्तु भूम्यां पिंडं
 मयार्पितम् । ६। वैवस्वतकुले जातौ द्वौ श्यामशब-
 लौ शुनौ । ताभ्यां पिंडो मया दत्तो रक्षेतां पथि
 मां सदा । ७। अचंडालभूतपतितवायसेभ्यो ऽन्नं भू-
 मौ निक्षिपेत् । ८। गोदोहनमात्रं तत्र स्थित्वा तिथि-
 माकांक्षेत् । ९। हस्तौ पादौ प्रक्षाल्याचम्य गृहं प्रवि-
 शेत् । १०। शान्ता पृथिवी शिवमंतरिक्षं द्यौर्नो देव्य-
 भयं नो अस्तु । शिवा दिशः प्रदिश उद्दिशो न
 आपो विश्वतः परिपांतु सर्वतः । ११। शान्तिः शान्तिः
 शान्तिः ॥ १२॥

1. E विंद्यात् । — 2. E आपेय्या बलिभ० । — E
 मयं । — E स्कंदमरुणं च । F स्कंदवरुणं च । —
 4. E अष्टद्विवृद्धिश्चिया । F अष्टद्विवृद्धिः श्रिया । — E
 बलिमत्रयं ... देयवि० । — 5. EF विदुरस्य प्रे० । —
 6. E वायव्य । — EF याम्यां । — E प्रतितिष्ठन्तु । — F
 मयोदितम् । — 8. EF पतितभूत । — Nach 8 schiebt
 F ein: यमो ऽसि यमदूतो ऽसि वायसो ऽसि नमो
 ऽस्तु ते । सप्तजन्म (? न्म fehlt) कृतं पापं बलिं भक्षन्तु
 वायसः ॥ क्रिमिकीटपतंगानां जंतूनां पापचारि-
 णाम् । ते सर्वे तृप्तिमायांतु मया दत्तेन भूतले ॥ —
 10. EF प्रवेशयेत् । — 11. E hat प्रदिश zweimal. — EF
 विद्युतः statt विश्वतः ।

3. 10. CDEF एकःस्विष्ट० ।

5. 4. DE कृत्वा अत० । — 5. A चतुष्पथादिप्र-

घ्रा० । — BDEF ०याद्विप्र० । C fehlt. Nâr. द्वौ प्रव्रजती-
ति द्विप्रव्राजिनी ।

7. 6. Die Handschriften haben एह । Nâr. erklärt den
Vers nicht. Ich habe nach Cat. Br. 14, 9, 4, 19 (Brh. Ar.
6, 4, 20), zwei Handschriften von Pârask. 1, 6, 3 und zwei
Paddhatis zu demselben एहि geschrieben. — C am Rande, DE

जीवेम D corrigirt जीवेव । — 15. AB अथोत्तमे । —

21. Die Handschriften haben hier जीवपत्या aber 22 जीव-
पत्नी । Vergl. unten 14, 8. S. Pân. 4, 1, 34.

8. 5. AB नयति ।

10. 12. ABEF आसाद्य प्रत्यभिघार्येध्म० F giebt durch
Zeichen an, dass das Wort प्रत्यभिघार्य zu tilgen sei; in CD
ist dasselbe am Rande hinzugefügt, in C aber wieder getilgt.
Bei Nâr. fehlt es, aber er erwähnt, dass einige पुनरभिघार्य
lesen. — Nach 22 schieben ABCEF ein: स्विष्टकृतं द्विरभि-
घारयति F will den Satz getilgt wissen, in D und bei Nâr.
fehlt derselbe.

11. 2. CE आर्द्रया शा० ।

13. 3. AB haben पुंसवनं nur einmal. — Nach 6 schie-
ben die Handschriften ein: आ ते गर्भो योनिमैतु पुमा-
न्वाण इवेषुधिम् । आ वीरो जायतां पुचस्ते दश-
मास्यः ॥ अग्निरेतु प्रथमो देवतानां सो ऽस्यै प्रजां
मुंचतु मृत्युपाशात् । तदयं राजा वरुणो ऽनुमन्यतां
यथेयं स्त्री पौत्रमघं न रोदादिति ॥ D पौत्रमघन्नि-
यानिति । CDF tilgen diese Verse. Nârâyana erwähnt sie
mit den Anfangsworten als diejenigen, welche in den vorher-
gehenden Worten des Textes durch die Namen ihrer Dichter,

Prajâvat und Jîvaputra, bezeichnet werden, hat aber die Verse selbst in seinem Texte nicht gehabt. — 7. ABC अघनि-
याम् । In Bhavadeva's Paddhati zu Gobhila steht अघं नि-
गाम् ।

14. 7. ABCF उपवसथा aber F am Rande उपवसि-
ता wie DE.

15. 7. DE अयुग्मानि aber D mit einem Zeichen der
Tilgung über ग्मा ।

16. 5. Es ist zu corrigiren प्र प्र दातारं ।

17. 8. इति fehlt in ABE, ist in F mit dem Tilgungs-
zeichen versehen, in CD am Rande hinzugefügt, steht aber bei
Nârâyana. — 9. निष्पीड्य ist in CDF am Rande hinzuge-
fügt, in F aber wieder überstrichen. — 19. D corrigirt
वेषान् ।

18. 2. C षोळशे ।

19. 5. C corrigirt षोडशात् aus षोलशात् । — 10. E
schiebt nach कुमारं am Rande भुक्तवन्तं ein. — Nach 13
folgt in ABE केशसंमितो ब्राह्मणस्य ललाटसंमितः क्ष-
त्रियस्य प्राणसंमितो वैश्यस्य । भवत्पूर्वो (CDE पूर्वी)
ब्राह्मणो भिक्षां याचयेत् (CDE याचेत्) भवन्मध्यां रा-
जन्यो भवदंत्यां वैश्यः ॥ In C haben diese beiden Sätze,
wie es scheint, ursprünglich im Texte gestanden, sind dort aber
getilgt, später an den Rand geschrieben und auch da wieder ge-
tilgt. In D steht der zweite Satz am Rande und der erste ist
im Texte als Einschub bezeichnet. In F fehlt der zweite Satz.
Nârâyana hat beide Sätze nicht vorgefunden.

20. 7. AB समावृतेत्या० । — 10. C हत्वा und so
corrigirt auch D; F कृत्वा überstrichen. Nâr. कृत्वा ।

21. 2. C स समिध° D स getilgt. — 4. C भो अनु°
F भोः अनु° ।

22. 8. CD भिक्षां भवान् । — 12. C schiebt am Rande
तत् vor आचार्याय ein. — 15. ABCE अनुक्तं ।

23. 3. AB प्रथमे ।

24. 4. C corrigirt am Rande आचार्याय च श्व° । —
13. AB क्षालित ohne प्र । — AB अन्वाचामति CD अनु
getilgt. — 15. सव्ये पाणी कृत्वा steht in DF am Rande,
und ist in F als पाठः bezeichnet.

Zweites Buch.

1. 5. Die Handschriften अविष्णुतः । ich bin Nârâyana
gefolgt. — 9. DEF आंतरिक्ष्या । — 10. Die Handschriften
ध्रुवां ते ।

3. 3. ABE आस्तरण CDF tilgen आ welches auch bei
Nârâyana fehlt. — EF अध्यागारे aber F am Rande अ-
भ्या° । — 4. सौविष्टकृत् haben alle Handschriften des Textes
und Nârâyana. — 7. Alle Handschriften haben स्वस्तरः und
auch Nârâyana sagt: यस्मिन्स्तरणे स्वयं शेते स स्वस्तरः ।
— 12. AB एतां प्राङ्मुखा दक्षिणा° ।

4. 13. DE यच्चैनान् । — 14. Die Handschr. अभयाः ।

5. 9. ABCDF माध्यावर्षे । Nârâyana माघावर्षे ।

6. 4. F zweimal am Rande संगृह्णामि । D das zweite Mal भृणा und am Rande ह्ला ।

7. 7. Die Handschriften सर्वे समृद्धं । Ich bin Nârâyana gefolgt.

8. 14. D und F am Rande दाहुकं । Nâr. दाहको ।

9. 2. Die Handschriften दधाना ।

Drittes Buch.

4. 1. C सांख्याः । — 4. भाष्य welches Weber (Katal. p. 35 und Vorlesgn. p. 56) auslässt, steht in allen Handschriften. — Roth (z. Lit. p. 27) बार्हवि । — Roth (ebendas.) und Weber (Katal. p. 35) प्रातिथेयी । — C कहोळं । — C corrigirt die allein richtige Lesart शांखायनं in सांख्यायनं ।

5. 6. Alle Handschriften ausser D ईले । — 10. AB ऽध्यायैः । — 21. ABC तदेवताः ।

6. 8. AB चोपहत्य । CE वोपहत्य । — CE आ-
ज्याहुतीर्जु० ।

7. 9. DE मूढो ।

9. 1. Die Handschriften यदमे । — 4. AB चास्त्रानम् ।

10. 11. ABDE दहतं । — AB मानुज्ञातारं । — ABC
भिंदानामुभयं तु । DE ०ना उभयं तु ।

12. 14. E प्रधानंतु । — 15. C परियायात् ।

Viertes Buch.

Mit M bezeichne ich in den sechs ersten Kapiteln dieses Buches die abweichenden Lesarten in Herrn Professor Müller's Aufsatz: „Die Todtenbestattung bei den Brahmanen“ (Zeitschr. der D. M. G. Bd. 9).

1. 1. AB **०मिंश्चेदु०** Die anderen Handschriften und M **०मिंश्चेदु०** । Ich bin Nârâyana gefolgt, welcher **व्याधिः** ergänzt. — 9. M **यावदुद्धा०** । — 11. CD pr. m. EM **अर्वाक्** । — 15. ABCM **प्रध्वंसेरन्** । — 16. **वापयन्ति** fehlt in CD.

2. 8. M **बाहू** । — 10. AB **खानतेदिकेन** । EC **गर्तो-
दकेन** । — 15. AB **अभिमुखशिरसं** । — 22. M **संचिति-
मन्विता** । „geht er um den Holzstoss“.

3. 17. M **पृषदाज्यं पूरयति** । — 21. **दक्षिणे** fehlt in AB. — 22. **हृदये** fehlt in AB.

4. 4. M und Nârâyana **दक्षिणश्चेत्** । — AB. **विद्या-
दक्षमेव रा०** । E **विद्याद्रानमेव रा०** । — 7. und 8. **ह**
hinter **इति** fehlt in M. — 10. **च** fehlt in M. — 13. EDM
तैलं statt **तिलान्** ।

5. 4. DEM schieben **आयतनं** hinter **प्रसर्थ** ein — 10.
अथ fehlt in C. — AB **अथानक्षचं** ।

6. 10. AB **अश्मानमित्युत्तरतो ऽमेः कृत्वा** । DM
उत्तरतो ऽमेः (M र) श्मानं कृत्वा । E **अश्मानमुत्तर-
तो ऽमेः कृत्वा** । Ich bin C und Nârâyana gefolgt. — 11.
ABDE **नवनीतेन चांगु०** In C und Nârâyana fehlt **च** । —
ABD **आज्य** । — DE **परांचो वि०** AB **परांचो पसृ०** । —

16. AB यचारंस्य० । — 17. M स्वपंत „bleiben sie schlafen“. — 18. C च fehlt.

7. 10. C und Nârâyana प्रदाय statt आसिच्य । — 13. CE ते ऽर्घ्यं dreimal. — 15 AB पृथिवि । In Gobhila's und Kâtyâyana's Çrâddha Kalpa Sûtra steht dafür पयसा । — 16. AB आवृत्ताः । — Nach 16. schieben DE ein: उद्धरेद्यदि चेत्पात्रं विवृतं वा यदा भवेत् । तदासुरं भवेच्छ्राद्धं क्रुद्धैः पितृगणैर्गतैरिति ॥ — 27. Nârâyana उपयुक्तं । CDE ०भुक्तं । AB ०मुक्तं ।

8. 27. E तद्धरध्वमिति सर्व एतद्वो नेन वः प्रीणाति । — 28. घोषिणी० bis तद्धरध्वं fehlt in E. — 29. E उच्छ्रयमाणानि । — 38. ABCDE महापशु० । Nârâyana न हापशु० । — 40. ABCD wiederholen die Wörter मध्यमियात् ।

॥ गृह्यसूत्राणि ॥

Indische Hausregeln.

Abhandlungen

der

Deutschen Morgenländischen Gesellschaft.

IV. B a n d.

№ 1.

॥ गृह्यसूत्राणि ॥

Indische Hausregeln.

Sanskrit und Deutsch

herausgegeben

von

Adolf Friedrich Stenzler.

I. Âçvalâyana.

Zweites Heft.

Uebersetzung.

Leipzig 1865

in Commission bei F. A. Brockhaus.

Dem lieben Freunde

Herrn Professor

Dr. Hermann Brockhaus

im Rückblick auf

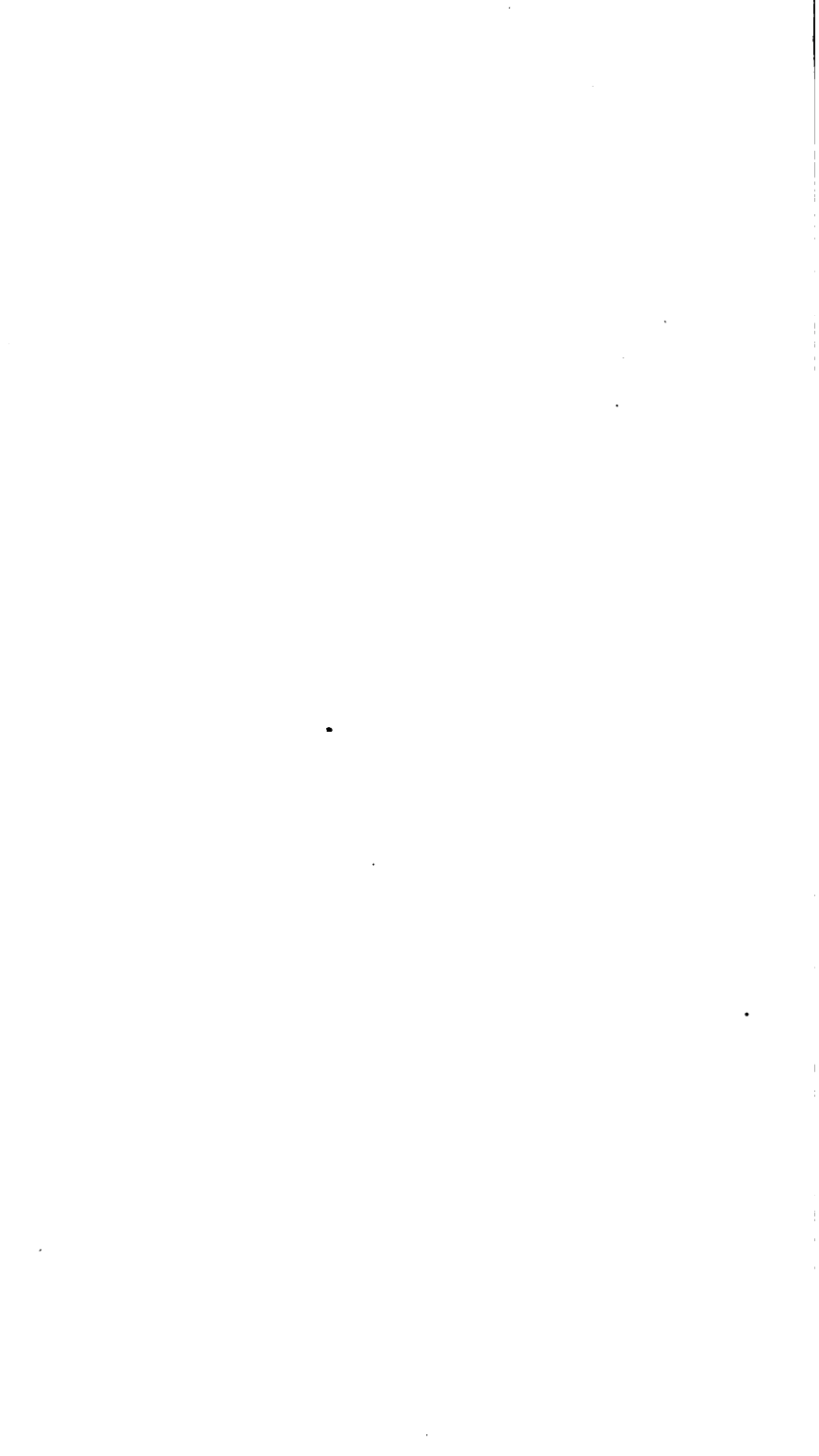
beinahe vierzig Jahre

gemeinsamen Strebens

und

ungetrübter Freundschaft

zugeeignet.

Vorrede.

Zu der vorliegenden Ausgabe von Açvalâyana's Hausregel habe ich folgende Hülfsmittel benutzt.

Den Text des Sûtra habe ich im Jahre 1850 in der Königl. Bibliothek zu Berlin abgeschrieben aus den beiden Handschriften Chamb. 65 (A) und 79 (B). In Weber's Verzeichniss sind es die Handschriften 136 = Ch. 65, b und 137 = Ch. 79, b. Dass A eine nicht einmal immer getreue Abschrift von B ist, ergiebt sich aus sicheren Zeichen; sie ist daher für die Kritik von keinem Belang.¹⁾

Mit meiner Abschrift verglich ich im Jahre 1853 in der Bodleyana zu Oxford folgende Handschriften:

C = Wilson's Msc. 510, auf 44 Blättern, von welchen aber die Blätter 4, 23—26, 38 und 43 fehlen.

D = Wilson's Msc. 471, auf 42 Blättern, Samvat 1839(?).

E = Mill's Msc., damals noch ohne Nummer; das Sûtra ist das letzte Stück von mehreren zusammen gebundenen, worunter das Jyotisha. Ich habe die Handschrift nur oberflächlich vergleichen können.

¹⁾ Dass ich, nachdem ich dies erkannt, die Handschrift A unbeachtet gelassen und die offenbaren Versehen des Schreibers (z. B. 1, 6, 1 ava statt esha; 1, 8, 6 daxa statt vřixa; 1, 14, 8 fehlt jřvapatyo) keiner Bemerkung gewürdigt, wird man nur billigen. Dadurch aber, dass ich diese Versehen auch in dem letzten Theile meiner Abschrift nicht mehr angemerkt, so wie durch ein Uebersehen von Herrn Professor Weber's nachträglicher Bemerkung auf p. 481 seines Verz. der Berl. Handschr. bin ich zu meinem Bedauern veranlasst worden, diesem Unrecht zu thun. Ich muss die Anmerkung zu 3, 4, 4 zurücknehmen; das Wort bhâshya fehlt allerdings in A.

F = Mill's Msc. auf 43 Blättern, Samvat 1829, Çâka 1694; oberflächlich verglichen bis zu Ende des zweiten Buches.

Die einzige Handschrift von Nârâyana's Commentar trug in der Bibliothek des Ostindischen Hauses die Nummer 285 (ehemals 104). Herr Professor Müller, in dessen Händen sie damals war, hat mich durch Ueberlassung derselben zu grösstem Danke verpflichtet. Sie umfasst 153 Blätter; Nârâyana's Commentar aber bricht ab auf Blatt 88, bei Açv. gr̥i. sū. 4, 8, 41, so dass wohl nur ein Blatt derselben fehlt. Die Blätter 89—153 trugen früher andere Zahlen. Die ursprüngliche Unterschrift auf Blatt 153 lautet: iti mīmāṃsaka bhāṭṭa nilakanṭhâtmaja çankarakṛitau bhāṭṭabhāskare prathamasyādhyâyasya dvitīyaḥ pādaḥ. Diese ist aber durchstrichen und dafür geschrieben: iti çṛimīmāṃsakabhāṭṭa nilakanṭhâtmaja nârāyaṇabhāṭṭakṛite sūtravṛiti samâptâ samvat 1860. In den Unterschriften der drei ersten Bücher wird der Commentar bloss nârāyaṇīyâ vṛittih genannt. Ein vollständiger Abdruck dieses Commentares liess sich nicht ausführen; ich habe mich daher auf Mittheilungen aus demselben beschränkt, welche, auch wo sie nicht wörtliche Uebersetzungen sind, hoffentlich seinen Sinn nicht verfehlen. Zu bedauern ist, dass der Commentar sich jeder Erklärung der in dem Sūtra erwähnten Sprüche und Verse enthält. Manche derselben haben offenbar schon in alter Zeit Verderbniss erlitten, da auf ihre getreue Bewahrung nicht dieselbe Sorgfalt verwendet wurde, wie auf diejenigen, welche in die Saṃhitâs aufgenommen waren.

Der Text des Sūtra ist in den Handschriften in vier Bücher (adhyâya) und jedes Buch in eine Anzahl Kapitel getheilt, welche mit Zahlen versehen sind. Ich habe noch eine Zählung der einzelnen Sätze in diesen Kapiteln hinzugefügt, um die Citation zu erleichtern. In der Bestimmung des Umfanges dieser Sätze bin ich grösstentheils Nârâyana's

Commentare gefolgt, in einigen Fällen aber hat mich der Sinn veranlasst, von ihm abzuweichen.

Für meine Beigaben, Uebersetzung und Anmerkungen, bitte ich um nachsichtige Beurtheilung. Was das Verständniss der Hausregeln besonders erschwert, ist der Umstand, dass dieselben, wie sie als Anhänge zu den Çrauta-Regeln auftreten, so auch die Bekanntschaft mit dem Ritual der Çrauta-Handlungen voraussetzen. Dafür aber waren meine Hilfsmittel nicht immer ausreichend.

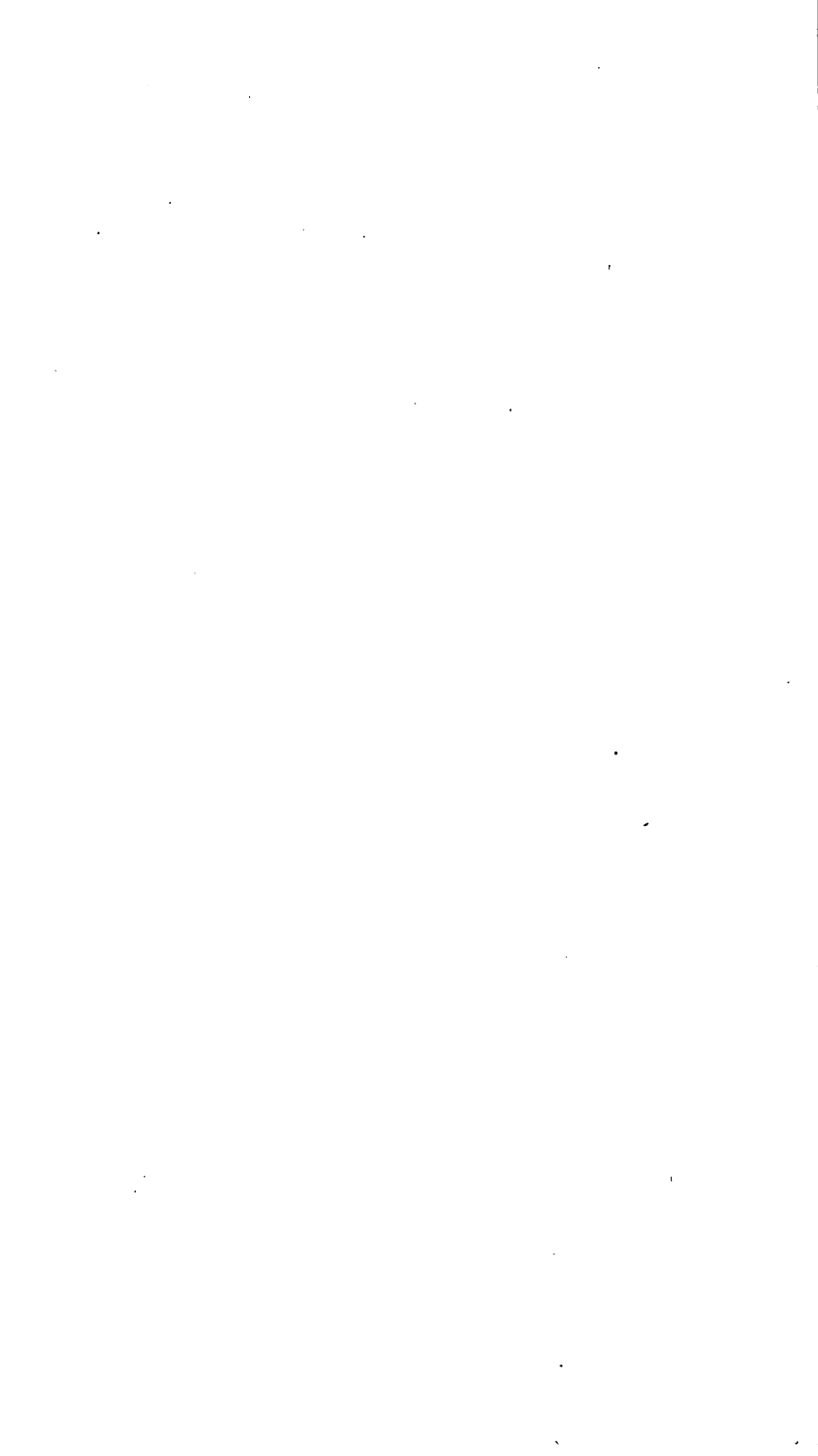
Bei zwei Abschnitten des vorliegenden Sûtra haben mir werthvolle Vorarbeiten Dienste geleistet: die Bearbeitung von 4, 1—6 durch Herrn Professor Müller (die Todtenbestattung bei den Brahmanen, Zeitschr. d. D. Morgenl. Gesellsch. Bd. 9) und die Arbeit des Herrn Dr. Haas über die Heirathsgebräuche der alten Inder, mit Herrn Professor Weber's Ergänzungen (Indische Studien Bd. 5).

Ich füge noch einige Bemerkungen hinzu, welche ich Herrn Professor Weber's Güte verdanke. Açv. gr̥i. 2, 5, 9 hat auch B mādhyâvarsham. — 2, 7, 2 ist anûsharam zu schreiben. — Zu 2, 8, 16 hatte mir schon Herr Professor Kuhn seine Vermuthung mitgetheilt, dass zu schreiben sei: tilvilâsyâm (sc. çâlâyâm) irâvatî. Dieselbe Vermuthung spricht auch Weber aus. — 3, 2, 2 und 3, 5, 11 ist wohl prâktûla und 4, 8, 32 abhimânuka zu schreiben, wie Ait. Br. 3, 34. Ich habe keine Variante notirt.

Meine schon früher ausgesprochene Ansicht von der Bedeutung der Hausregeln für die Indischen Studien überhaupt ist in der als Anhang mitgetheilten Rede enthalten, welche daher als allgemeine Einleitung zu diesem Zweige der Litteratur dienen kann.

Breslau, Weihnachten 1864.

A. F. Stenzler.

Āçvalâyana's Hausregel.

Erstes Buch.

Erstes Kapitel.

1. Erklärt sind die mit Ausbreitung¹⁾ verbundenen Handlungen; wir wollen die häuslichen erklären.

§. 1.

¹⁾ „Ausbreitung“, nämlich des Feuers, d. h. die Handlungen, welche in mehreren Feuern vollzogen werden. *Nār.* — Mit dem Namen *vaitānika* werden in den ersten Worten von Āçvalâyana's Çrauta-Sûtra die in demselben dargestellten Handlungen bezeichnet. *Kullāka* zu Mn. 5, 84 erklärt das gleichbedeutende *vaitāna*, d. h. das durch die *çruti* vorgeschriebene Opfer, als dasjenige, welches vollzogen wird, nachdem man das in der Grube des *gārhapatya* (Feuer des Hausherrn) befindliche Feuer über die Gruben des *āhavaniya* (Opferfeuer) und der anderen Feuer ausgebreitet, d. h. die anderen Feuer aus dem *gārhapatya* angezündet hat. —

Der Verfasser erwähnt hier (zu Anfang des *Gr̥hya-Sûtra*) die im *Çrauta-Sûtra* dargestellten Handlungen, um beide Darstellungen enge mit einander zu verbinden. Der Zweck dieser Verbindung aber ist, dass die in dem *Çrauta-Sûtra* gegebenen allgemeinen Vorschriften (*paribhâshâs*) auch für das *Gr̥hya-Sûtra* gelten sollen, was sonst nicht der Fall sein würde, weil das *Gr̥hya-Sûtra* ein besonderes Werk bildet. Denn das *Çrauta-Sûtra* schliesst mit dem Ausspruch der Verneigung vor dem Lehrer (*namah çaunakāya*), welcher immer nur am Ende eines Werkes steht. *Nār.*

2. Dreierlei ¹⁾ Kochopfer ²⁾ giebt es: geopfert, die im Feuer geopfert werden; nicht im Feuer, die dargeopfert; in der Speisung der Brāhmanas, die in der Gottheit geopfert.

§. 2.

¹⁾ trayas (drei) heisst hier soviel als „dreierlei“, da die einzelnen (geopfert u. s. w.) im pluralis angeführt werden. *Nār.*

²⁾ pākayajnās sind entweder „kleine Opfer“ oder „gute Opfer“, denn das Wort pāka kommt in beiden Bedeutungen vor, z. B. in der Bedeutung „klein“ Taitt. S. 3, 2, 4, 4: yo 'smatpākatarah, in der Bedeutung „gut“ RS. 10, 114, 4. 7, 104, 8. Daher ist die Grundform der pākayajnās auch in den Butteropfern gültig. Wenn das Wort pāka „Kochen“ bedeutete, so könnte jene Grundform für die Butteropfer nicht gelten. Da sie aber auch für diese angenommen wird, so kann diese Bedeutung nicht stattfinden. „Gute Opfer“ heissen sie, weil unter ihnen auch die Empfängniss-Handlung und die anderen Sacramente aufgezählt werden, durch welche die Göttlichkeit erlangt wird. *Nār.*

Die Erklärung des Ausdrucks pākayajna, welche Nārāyaṇa in seinem Commentare zu Çāṅkhāyana Gr̥. 1, 1, 1 giebt, ist etwas künstlicher, als die eben angeführte. Er sagt dort, pāka bedeute das häusliche Feuer, auf welchem täglich die Speise gekocht wird, und daher pākayajna die in diesem Feuer vollzogenen Opfer. Diese seien aber entweder kleine Opfer (alpayajnās) oder gute Opfer (praçastayajnās), und beides bedeute auch das Wort pāka. Daher bedeute das Wort pākayajna, wenn es von den Butteropfern (ājyahoma) gebraucht werde, „kleine Opfer“; dagegen in Beziehung auf die häuslichen Thieropfer (çākhāpaçu, d. h. in denen das Opferthier nicht an einen Opferpfahl, yūpa, sondern an einen Zweig gebunden wird; vgl. Kāty. Çr. 6, 10, 33; Çāṅkh. Gr̥. 1, 10, 3; Pārask. Gr̥. 3, 11, 1) bedeute es „gute Opfer“. Denn wenn das Wort pāka hier nur (eva, dies Wort ist hier bedeutsam und fehlt in dem oben angeführten Commentare zu Āçvalāyana) „Gekochtes“ (pakva) bedeutete, so würde in dem Butteropfer die durchgehende Form nicht enthalten sein (tantratā na syāt), was doch angenommen wird. — Wenn ich nun, abweichend von Auctoritäten wie Müller (Anc. Scrr. Lit. p. 203) und das Petersburger Wörterbuch, das Wort pākayajna durch „Kochopfer“ übersetze, indem ich glaube, dass dies die ursprüngliche Bedeutung desselben ist, so bin ich darüber Rechenschaft schuldig. In dem Verse Çāṅkh. Gr̥. 1, 1, 15:

pākasamsthā haviṣamsthā somasamsthās tathāparāḥ |

ekaviṇçatir ity etā yajnasamsthāḥ prakīrtitāḥ ||

scheint zunächst das Wort samsthā s. v. a. „Vollendung (Hem. nā.

= samāpti), das wodurch etwas vollendet wird, wesentlicher Bestandtheil“ zu bedeuten, wie z. B. Kāty. Çr. 25, 7, 1 das Frühopfer die samsthā d. h. ein wesentlicher, integrierender Theil des Abendopfers genannt wird. Dann kann auch das Wort pāka, in Uebereinstimmung mit havis und soma, wohl nur als Substantiv, und zwar in der Bedeutung: „das Kochen“ gefasst werden. Ursprünglich hiessen demnach pākayajñas sieben bestimmte Opfer, bei welchen eine Speise auf dem Hausfeuer gekocht wurde. Auch der Gabe an die Schlangen (sarpabali), welche von einigen als eines dieser Opfer genannt wird, geht ja das Kochen einer Speise vorher (s. unten 2, 1, 4), und andere nennen statt des sarpabali die çravanī. Später wurde die Benennung auf alle häuslichen Gebräuche übertragen, bei welchen das Hausfeuer zur Anwendung kam, auch auf diejenigen, bei welchen ein eigentliches Kochen nicht stattfand, und dadurch scheinen die Commentatoren veranlasst worden zu sein, das Wort pāka in anderen Bedeutungen zu fassen. Gewöhnlich erklären sie es durch: „häusliches Feuer, auf welchem die täglichen Speisen bereitet werden.“ So der Comm. zu Kāty. Çr. 6, 10, 29. Nārāyaṇa zu Çāṅkh. Gr̥. 1, 1, 1. Der Comm. (Cod. Chamb. 687) zu Çāṅkh. Gr̥. 1, 5, 1. Rāmākṛiṣṇa zu Pārask. Gr̥. 1, 4, 1. Raghunandana häufig, z. B. tithitattva fol. 48, b, 6. Ich habe das Wort pāka nie in dieser Bedeutung gefunden, und da auch das Wb. keine Belegstelle für dieselbe giebt, so darf man vielleicht annehmen, dass die Erklärung der Commentatoren aus dem Bestreben herrührt, die Etymologie des Wortes pākayajna mit der Anwendung desselben in Einklang zu bringen. (Doch ist zu erwägen, dass auch das Wort çrapaṇa, eigentlich: „das Kochen“, zur Bezeichnung des Feuers gebraucht wird, auf welchem das Kochen geschieht, z. B. Kāty. Çr. 2, 3, 27). Dasselbe Bestreben möchte ich aber auch in der andern Angabe der Commentatoren erkennen, nach welcher pākayajna bedeuten soll: die kleinen (alpa) oder die guten (praçasta) Opfer. Ich habe diese Erklärung bis jetzt nur bei Nārāyaṇa an den obigen Stellen gefunden; er zieht die zweite Bedeutung (die guten Opfer) vor. Die erste Bedeutung (die kleinen Opfer) erwähnt auch Sāyaṇa zu Taitt. S. 1, 7, 1 mit den Worten: anye tv āhuḥ alpayajñāḥ pākayajñā iti „andere aber sagen, die kleinen Opfer heissen pākayajñas“, ohne sich näher darüber auszusprechen. — Sollte nun auch meine Auffassung des Wortes pākayajna sich als irrthümlich erweisen, so kann doch wenigstens darüber kein Zweifel sein, dass mit diesem Namen die auf der Tradition (smṛiti) beruhenden häuslichen Gebräuche (gr̥hya oder smārta) bezeichnet werden, zu deren Vollziehung es nicht der drei Feuer (tretā), sondern nur des Hausfeuers (āvasathya oder aupāsana) bedurfte. Wenn daher *Manu* (3, 67) sagt: vaivāhike 'gnau kūrṇvā gr̥hyam karma yathāvidhi, und *Yājñavalkya* (1, 97): karma smārtaṃ vivāhāgnau kurṇvā, so drückt

3. Man führt auch Verse ¹⁾ an: „Wer mit einem Stücke Holz, wer mit einer Spende, wer mit dem Veda“ u. s. w.

Vishnu (Dharmaçāstra 59, 1) dasselbe aus mit den Worten: grīhāçramī vaivāhikāgnau pākayajnān kuryât.

§. 3.

¹⁾ Die hier folgenden, aus verschiedenen Liedern genommenen Verse, in welchen der Gedanke ausgesprochen ist, dass auch die einfachste, aufrichtige Verehrung den Göttern lieb ist und von ihnen belohnt wird, führt, wie Nārāyaṇa sagt, der Verfasser an, um zu zeigen, dass auch die häuslichen Gebräuche, eben so wie die in der Çruti vorgeschriebenen, nothwendig von dem Manne, welcher das Feuer unterhält, beobachtet werden müssen. Das erste Citat bezieht sich auf die zwei Verse RS. 8, 19, 5. 6. Wenn die im Texte des Sūtra angeführten Worte eines Verses über einen Viertel-Vers (pāda) hinausgehen, wie hier, so bedeutet dies, nach der im Çrauta-Sūtra (1, 1) gegebenen Erklärung, dass drei auf einander folgende Verse (ein trīca) gemeint sind. (S. unten Anm. zu 1, 20, 9). In dem vorliegenden Falle aber bedeutet, wie Nārāyaṇa bemerkt, sowohl dieses Citat wie der pluralis ṛcas nur, dass mehr als zwei Verse gemeint sind, nämlich ausser den beiden ersten auch noch die im folgenden Paragraph angeführten. Denn der im Rigveda auf die beiden ersten folgende dritte Vers (8, 19, 7) passt nach seinem Inhalte nicht hierher. Die beiden ersten Verse lauten:

5. „Welcher Sterbliche mit einem Stücke Holz,
wer mit einer Spende, wer mit dem Veda dem Agni diene.
„Wer, schön opfernd, mit Verneigung,
6. „Dessen Rosse eilen schnell dahin,
dem wird glänzender Ruhm zu Theil,
„Den trifft nicht Götterbewirkte Noth,
von keiner Seite, nicht Menschenbewirkte.“

Unter Veda ist hier sicher, wie Müller (ASL. p. 205) bemerkt, ein Grasbündel gemeint. Ich habe das Wort stehen lassen, weil Āçvalāyana selbst es auf das Wissen der heiligen Dinge bezieht.

§. 4.

In diesem Paragraph folgt nun, wie die letzten Worte desselben sagen, das Brāhmaṇa, d. h. die tiefere Deutung der angeführten Verse und die weitere Entwicklung des in denselben ausgesprochenen Gedankens, dass auch die einfachste Verehrung der Götter hinreicht, ihre Gnade zu erwerben. Daraus aber, dass die-

4. Wer ¹⁾ auch nur ein Stück Brennholz gläubig anlegt, der soll denken: „ich opfere dieser (Gottheit), Verehrung sei ihr!“ — „Wer ²⁾ mit einer Spende.“ — „Wer mit dem Veda.“ Auch ³⁾ durch das blossе Wissen wird (der Gottheit) Freude bereitet. Dies ⁴⁾ sehend hat der Rishi gesagt:

„Dem die Kuh nicht abwehrenden, brünstigen,
himmlischen, sprecht ein wunderbares Wort,
„Süsser als Butter und Honig.“

„Dieses mein Wort, süsser als Butter und Honig, ist Freude.“ „Es möge süsser sein“, so meint er dies.

„Im ⁵⁾ Liede bringen wir, Agni, dir

Mit dem Herzen bereitete Speise dar.

„Die seien dir befruchtende Stiere und Kühe.“

ser Gedanke schon in den Ljcdern des Rigveda, also durch göttliche Offenbarung ausgesprochen ist, ergibt sich die Nothwendigkeit der Beobachtung der im Gr̥hya-Sūtra dargestellten Gebräuche, und hieraus folgt wieder, dass dieses Sūtra gleichen Anspruch auf Auctorität hat, wie das Crauta-Sūtra.

¹⁾ Dies ist die Erklärung der ersten Worte des Verses. Das Wort *namas* (Verehrung) bedeutet hier „Speise“, und steht auch in den *Nighaṇṭus* unter den Benennungen der Speise. „Auch ein Stück Brennholz wird dieser Gottheit zur Speise“, d. h. bereitet ihr Freude. Durch das Wort „gläubig“ wird zu erkennen gegeben, dass nur ein gläubiger Mensch die Berechtigung zur Vollziehung der Kochopfer hat. *Nār.*

²⁾ Die Worte *ya āhutyā* sind die Erklärung von *ya āhuti*, nach *Pān.* 7, 1, 39. *Nār.*

³⁾ Auch ohne Darbringung materieller Gegenstände kann man durch das blossе Lesen des Veda der Gottheit Freude bereiten. *Nār.*

⁴⁾ In dem Verse (RS. 8, 24, 20) ist die Rede an die Sänger gerichtet, welche aufgefordert werden, an Indra ein Wort zu sprechen, weil dieses süsser sei als Butter und Honig. In dem darauf folgenden Br̥hmaṇa wird die Rede an die Gottheit selbst gerichtet, und jener Ausspruch als ein Wunsch erklärt: „möge dir, o Indra, meine Rede süsser sein“, u. s. w. *Nār.*

⁵⁾ In dem vorhergehenden Verse war gesagt, dass das Lesen des Veda süsser sei als Flüssigkeiten. In diesem Verse (RS. 6, 16, 47) heisst es, dass es auch süsser sei als Fleisch. „Diese meine Angehörigen, welche den Veda lesen, mögen deine Stiere sein; möge dir, o Agni, durch das Lesen des Veda eben so

„Diese sind meine Befruchter und Stiere und Kühe, welche diese Selbstlesung lesen“, so (ist dies gemeint).

„Wer ⁶⁾ schön opfernd mit Verneigung.“

Also auch durch Verneigung. Die Götter sind ja nicht über die Verneigung hinaus. Die Verneigung ist ja ein Opfer. — So ist das Brāhmaṇa.

Zweites Kapitel.

1. Nun Abends und Morgens ¹⁾ opfere er von zubereiteter, opfermässiger ²⁾ Speise.

grosse Freude bereitet werden, wie durch das Opfer von Stieren“. *Nār.*

⁶⁾ Endlich folgt die Erklärung der letzten Worte des obigen Verses (RS. 8, 19, 5): die Götter wissen auch die blosser Verneigung zu schätzen, denn auch diese ist schon ein Opfer. *Nār.*

§. 1.

Von den fünf Opfern, welche der Hausherr täglich vollziehen soll (s. unten 3, 1) und welche in anderen Sūtras auch die fünf grossen Opfer, *panca mahāyajñās*, heissen, werden in diesem Kapitel die drei ersten beschrieben, nämlich das Opfer an die Götter, *devayajna* (§. 1—2), an die Wesen, *bhūtayajna* (§. 3—9), und an die Väter, *pitṛyajna* (§. 10). Diese drei Opfer werden von einigen auch unter dem Namen des *Vaiçvadeva*-Opfers zusammengefasst; die dazu nöthige Speise wird bei ihrer Bereitung den Allgöttern, *viçve devās*, geweiht. Von anderen wird aber dieser Name in anderer, theils engerer, theils weiterer Bedeutung gebraucht. Vergl. *Çāṅkh. Gr̥h.* 2, 14. *Pārask. Gr̥h.* 2, 9. *Mn.* 3, 69 u. f. Das vierte Opfer, an Brahman, *brahmayajna*, oder das Lesen des Veda, wird unten 3, 2 u. f. beschrieben. Das fünfte, an die Menschen, *manushyayajna* oder *nṛyajna*, welches in der Speisung von Gästen, *atithibhojana*, besteht, wird von *Āçvalāyana* unten, 3, 1, erwähnt.

¹⁾ „Abends und Morgens“ ist hier wie auch an anderen Stellen nur die Bezeichnung des Zeitraums von Tag und Nacht. *Nār.*

²⁾ „Zubereitete“ d. h. gekochte Speise, also keine süsse oder saure Milch. „Opfermässige“, also keine Erbsen (*caṇaka*) und *kodrava* (*paspalum scrobiculatum*). *Nār.*

2. Den Gottheiten des Feueropfers ¹⁾, dem Soma Vanaspati ²⁾, Agni und Soma, Indra und Agni, Himmel und Erde, Dhanvantari, Indra, den Allgöttern, Brahman.

3. Nachdem er Svâhâ gesagt, folgt sogleich die Darbringung der Gaben.

4. Denselben Göttern ¹⁾, den Wassern, den Kräutern und Bäumen, dem Hause, den Hausgottheiten, den Wohnungsgottheiten.

5. Dem Indra, Indra's Männern, Yama, Yama's Männern, Varuna, Varuna's Männern, Soma, Soma's Männern, diesen (bringt er die Gabe) nach den (vier) Himmelsgegenden. ¹⁾

6. Dem Brahman, Brahman's Männern in der Mitte. ¹⁾

7. Den Allgöttern, allen Wesen, den bei Tage wandelnden bei Tage. ¹⁾

8. Den bei Nacht wandelnden bei Nacht.

§. 2.

¹⁾ Die Gottheiten des Feueropfers sind Agni, Sûrya und Prâjapati. *Nâr.*

²⁾ Vanaspati kommt auch sonst als Beiname des Soma vor, z. B. agnir grîhapatiḥ somo vanaspatiḥ (Āçv. Çr. 4, 11). *Nâr.*

§. 4.

¹⁾ Er bringt den in §. 2 genannten Göttern die Gaben in einer nach Osten gerichteten Reihe, und nachdem er: „dem Brahman Svâhâ!“ gesagt, lässt er einen Zwischenraum und opfert dann den Wassern u. s. w. Die beiden letzten Ausdrücke sind nicht blosse Vorschrift, sondern bilden den Spruch selbst, da Hausgottheiten und Wohnungsgottheiten dieselben sind. *Nâr.*

§. 5.

¹⁾ Es sind die „vier“ Himmelsgegenden zu verstehen, da die Männer der einzelnen Götter in derselben Himmelsgegend sind, wie ihre Götter. *Nâr.* — Vgl. Mn. 3, 87. Kull.

§. 6.

¹⁾ In der Mitte der Götter der vier Himmelsgegenden, in dem zu §. 4 erwähnten Zwischenraume. *Nâr.* — Vgl. Mn. 3, 89.

§. 7.

¹⁾ Vgl. Mn. 3, 90.

9. Den Rakshas nach Norden.

10. Mit den Worten: „Svadhâ den Vâtern!“ werfe er östlich behängt den Rest nach Süden hin.¹⁾

Drittes Kapitel.

1. Wenn er nun¹⁾ irgendwo opfern will, soll er einen Platz, welcher an allen Seiten mindestens das Maass eines Pfeiles²⁾ hat, (mit Kuhmist) bestreichen und sechs Linien ziehen: eine nach Norden gerichtete im Westen³⁾, zwei nach Osten gerichtete einzeln an den beiden Enden (der ersten), drei in der Mitte (dieser beiden). Den Platz besprengt er, legt das Feuer hin, legt (Holz) nach⁴⁾, kehrt das Feuer zusammen und streuet (das Gras) umher, im Osten, im Süden, im Westen, im Norden, (jedesmal) im Norden endigend. Das Besprengen geschieht stillschweigend.⁵⁾

§. 10.

1) „Oestlich behängt“, d. h. so dass Schnur und Kleid auf der rechten Schulter und unter dem linken Arme hängen. Dies musste hier besonders erwähnt werden, weil sonst die allgemeine Regel (Âçval. Çr. 1, 1) gelten würde, dass der Opfernde opfermässig behängt (yajnopavittin) sein, d. h. Schnur und Kleid auf der linken Schulter und unter dem rechten Arme haben soll. — Der Ausdruck: „werfe er hin“ ist hier angewendet, um anzudeuten, dass dies eine neue Handlung ist und nicht mehr zu der Darbringung der Gaben (baliharâṇa) gehört. *Ndr.* — Vgl. Mn. 3, 91.

§. 1.

1) Das Wort „nun“ (atha) zeigt, dass hier ein neuer Abschnitt folgt. Die hier vorgeschriebene Form der Opfer gilt also für alle Handlungen, welche von hier ab erwähnt werden, aber nicht für das im vorigen Kapitel dargestellte Vaiçvadeva-Opfer. *Ndr.*

2) Nach Çat. Br. 6, 5, 2, 10 misst ein Pfeil 5 prâdeçâs (Spannen zwischen Daumen und Zeigefinger), also beinahe 3 Fuss.

3) D. h. westlich von der Stelle, wo das Feuer niedergelegt wird. Die Linie soll 1 prâdeça lang, oder etwas kürzer sein. *Ndr.*

4) Das Nachlegen, als ein Theil der Handlung, besteht in dem Zulegen von zwei oder drei Stücken Holz. *Ndr.*

5) Durch die besondere Vorschrift, dass das Besprengen hier stillschweigend geschehen soll, ist zugleich angedeutet, dass bei

2. Mit den beiden Reinigern geschieht die Reinigung der Opferbutter.

3. (Die beiden Reiniger sind) zwei Kuça-Halme, deren Spitzen nicht zerspalten ¹⁾ sind, welche keinen Schössling in sich haben und eine Spanne lang sind. Diese fasst er einzeln ²⁾ an beiden Enden mit dem Daumen und dem Ringfinger, indem das Innere beider Hände nach oben gerichtet ist. Mit dem Spruche: „Auf des Savitar Geheiss reinige ich dich mit unverletztem Reiniger, mit des Vasu, der Sonne Strahlen!“ reinigt er (die Butter) nach Osten; einmal mit dem Spruche, zweimal stillschweigend.

4. Beliebig ¹⁾ ist bei Butteropfern ²⁾ das Umstreuen.

5. Ebenso die beiden Buttertheile bei Kochopfern. ¹⁾

anderen Handlungen die Vorschriften (des Çrauta-Sûtra) für das Agnihotra (Feueropfer) gelten. *Nâr.* — Nach Açvalâyana's Çr. 2, 2 soll zu dem Besprengen der drei Feuerplätze ein Spruch gesprochen werden. Es heisst dort: *ṛtasatyâbhyâm tvâ paryuxâ-miti japitvâ paryuxet tris trir ekaikam punaḥ punar udakam âdâya*, d. h. „indem er leise sagt: mit Recht und Wahrheit besprenge ich dich, sprengt er dreimal um jedes einzelne (Feuer) herum, indem er immer aufs Neue Wasser nimmt.“

§. 3.

Da die Reinigung der Opferbutter mittelst der beiden Reiniger beim Çrauta-Opfer durch den Adhvaryu vollzogen wird, so sind die darauf bezüglichen Vorschriften im Yajurveda enthalten. Die Beschreibung der Reiniger steht Kâty. Çr. 2, 3, 31, der zu der Handlung gehörige Spruch VS. 1, 31. —

¹⁾ Halme, deren Spitzen sorgfältig abgeschnitten worden, sind nicht verboten. *Nâr.*

²⁾ So dass sie sich nicht berühren. *Nâr.*

§. 4.

¹⁾ Kṛtākṛita erklärt Nârâyana: *âjyahomeshu paristaraṇam kâ-ryam vâ na vetyarthaḥ*. — Vgl. unten 1, 22, 25.

²⁾ Butteropfer sind diejenigen Opfer, in welchen die Butter allein die eigentliche Opferspeise (das havis) bildet. Denn sonst wird die Butter bei jedem Opfer angewandt, z. B. zu den Buttergüssen (*âghâra*). *Nâr.*

§. 5.

¹⁾ Bei allen Kochopfern können die beiden Buttertheile geopfert werden oder nicht. Durch die Nennung der Kochopfer werden also die Butteropfer ausgeschlossen. *Nâr.*

6. Desgleichen der Brahman, ausser bei dem Opfer an Dhanvantari und bei dem Spiess-Kuhopfer.¹⁾

7. Mit den Worten: „Dem N. N. Svâhâ!“ opfere er.¹⁾

8. Agni, Indra, Prajâpati, die Allgötter, Brahman (sind die Götter, denen das Opfer gebracht werden muss), wenn keine Anweisung gegeben ist.¹⁾

9. Bei Opfern, welche zu gleicher Zeit stattfinden, soll dieselbe Opferstreu, dasselbe Brennholz, dieselbe Butter und dieselbe Spende an den Opferförderer sein.¹⁾

§. 6.

¹⁾ Bei den beiden hier genannten Opfern ist der Brahman nothwendig und wird auch bei ihnen ausdrücklich erwähnt. S. unten 1, 12, 7 und 4, 8, 15. *Nâr.*

§. 7.

¹⁾ Ein Opfer, welches gebracht werden soll, wird (im Sûtra) bisweilen in der Weise vorgeschrieben, dass der Name der Gottheit ausdrücklich dazu gesetzt wird, z. B.: (er opfere) „der Sâvitri“, „dem Brahman“ oder andern. Bisweilen aber wird es mit dem hinzugefügten Spruche vorgeschrieben, z. B. 2, 1, 4: (er opfere) mit den vier Versen: „Führ, o Agni! gutes Wegs uns zum Reichthum!“ u. s. w. Das obige Sûtra bezieht sich auf die Fälle, in welchen weder das eine, noch das andere der Fall ist, z. B.: „er opfere von einer Topfspeise, welche dem Prajâpati geweiht ist“ (1, 13, 7), oder „Mus-Opfer, die mit einem Wunsche verbunden sind“ (3, 6, 1). *Nâr.* — Der Sinn ist: wo die Gottheit, welcher das Opfer gebracht werden soll, nur durch eine Taddhita-Bildung oder in ähnlicher Weise bezeichnet ist, wie 1, 13, 7 oder 3, 6, 1, da soll der Name der Gottheit im Dative ausgesprochen werden. Prayagaratna fol. 29, b.

§. 8.

¹⁾ Wenn im Sûtra kein Spruch angeführt ist, mit welchem geopfert werden soll.

§. 9.

¹⁾ Es kann z. B. ein Wunschoffer mit einem Neumond- oder Vollmond-Opfer verbunden werden, oder das Āgrayana mit der Āçvayujî (2, 2). Dann brauchen die oben bezeichneten Gegenstände nicht für jedes dieser Opfer besonders vorbereitet zu werden, und man bringt zum Schlusse der verbundenen Opfer auch nur eine Spende an Agni den Opferförderer dar. Der Sinn ist also: alle durchgehenden, wesentlichen Handlungen sind für die

10. Darüber wird folgender, das Opfer betreffende Versungen:

- „Wer Kochopfer vollzieht, brauche
eine Butter und Opferstreu
„Und einen Opferförderer
wenn auch verschiedene Götter sind.“¹⁾

Viertes Kapitel.

1. Während des nördlichen Laufes der Sonne, in der Hälfte des wachsenden Mondes, unter einem glücklichen Gestirne finden die Handlungen des Haarschneidens, der Einführung beim Lehrer, des Bartes und der Hochzeit statt.¹⁾

2. Einige gestatten die Hochzeit zu jeder Zeit.¹⁾

3. In diesen Handlungen opfere er voran¹⁾ vier Butter-spenden.

verschiedenen, verbundenen Opfer nur einmal zu vollziehen (die Opfer sind samānatantrāḥ kār्याḥ). *Nār.*

§. 10.

¹⁾ Der Sinn ist ebenfalls: die durchgehenden Handlungen sind nicht für jede Gottheit zu wiederholen (na pratidaivatam tantram āvartayitavyam). *Nār.*

§. 1.

¹⁾ Die Gelübde (1, 18, 9, 22, 22), welche ebenfalls in die hier festgesetzte Zeit fallen, sind hier nicht besonders erwähnt, weil durch die Einführung beim Lehrer schon auf sie hingewiesen wird (upanayanātideçāt). Unter der Bart-Handlung ist hier aber der Abgang des Schülers vom Lehrer zu verstehen (bei welchem diese Handlung wiederholt wird; vgl. 3, 8, 6). Sonst wäre die Erwähnung der Barthatlung überflüssig, da das Haarschneiden auf sie hinweisen würde (vgl. 1, 18, 1). *Nār.*

§. 2.

¹⁾ Weil der Vater einen Fehler begeht, wenn er die Tochter nicht gleich nach dem Eintritt ihrer Mannbarkeit verheiratet. *Nār.*

§. 3.

¹⁾ „Vorán“, d. h. nach den beiden Buttergüssen (āghāra), welche keine Spenden (āhuti) sind, so dass dann die beiden But-

4. Mit den drei Versen: „Agni, das Leben reinigst du“, und dem Verse: „Prajāpati, kein anderer als du.“¹⁾
 5. Oder mit den (grossen) Worten.¹⁾
 6. Einige sagen: mit allen zusammen.¹⁾
 7. Andere schreiben gar keine (Spende) vor.¹⁾
 8. Mit dem Verse: „Weil du der Aryaman der Mädchen bist“ opfere er bei der Hochzeit die vierte Spende.¹⁾

Fünftes Kapitel.

1. Die Familie soll man zuerst¹⁾ prüfen, nach dem obigen²⁾ Ausspruch: „Welche von Mutter und Vater her“ u. s. w.

tertheile (ājyabhāga), welche Spenden sind, wegfallen. *Nār.* — Vgl. 1, 10, 13.

§. 4.

- ¹⁾ RS. 9, 66, 19—21 und 10, 121, 10.

§. 5.

- ¹⁾ Die Benennung: „(grosse) Worte“ bezeichnet im Sūtra immer alle vier Ausdrücke. *Nār.* — D. h. 1) Erde, 2) Luft, 3) Himmel, 4) Erde, Luft, Himmel.

§. 6.

- ¹⁾ So dass also acht Spenden zu opfern sind. *Nār.*

§. 7.

- ¹⁾ D. h. weder die Spenden mit den in §. 4 erwähnten Versen, noch die mit den grossen Worten. Die übrigen Spenden aber müssen geopfert werden. *Nār.*

§. 8.

- ¹⁾ Also dieser Vers, RS. 5, 3, 2, tritt bei der Hochzeit an die Stelle des in §. 4 erwähnten vierten Verses.

§. 1.

- ¹⁾ „Zuerst“ sagt er, um anzudeuten, dass die Familie allein nicht wichtiger sein soll als die persönlichen Eigenschaften der Braut und des Bräutigams. *Nār.* — Diese Vorschrift bezieht sich also auf beide Parteien, Bräutigam und Braut.

- ²⁾ Der Ausspruch steht Āçval. Çr. 9, 3, und bezieht sich auf den daçapeya (Zehntrunk), eine Handlung, welche beim Rājasūya

2. Einem Einsichtigen soll man die Tochter geben.

3. Eine mit Einsicht, Schönheit, Sitte und glücklichen Merkmalen begabte, gesunde soll man heiraten.

4. Schwer zu erkennen sind die Merkmale. (Der Freier) mache acht Erdklösse (und spreche): „Ordnung entstand zu Anfang als das Erste; in der Ordnung steht die Wahrheit fest. Wozu dies Mädchen geboren ist, dazu gelange sie hier. Was Wahrheit ist, das zeige sich.“ Nachdem er so die Erdklösse besprochen, sage er zu dem Mädchen: „nimm einen von diesen.“

5. Wenn sie den Erdkloss von dem zweimal tragenden Felde nimmt, wird ihre Nachkommenschaft reich an Speise

vorkommt und zu welcher nur solche Priester zugelassen werden sollen: ye mātṛītaḥ pitṛītaḥ ca daçapurushaṃ samanushṭhitā vidyāta-pobhyāṃ puṇyaiḥ ca karmabhiḥ „welche von Seiten der Mutter und des Vaters durch zehn Ahnen hindurch mit Wissen, Frömmigkeit und guten Thaten begabt sind.“ Von dem Verbote der Heirat innerhalb eines bestimmten Grades der Verwandtschaft, wie es sich später in den Gesetzbüchern findet, ist dort also nicht die Rede.

§. 5.

Nārāyaṇa giebt folgende Worterklärungen: yad ekasmin vatsare dvīḥ phalati tad ubhayataḥsasyaṃ xetram. — apavṛtte karmaṇi yā vedīḥ sā vedipurisham. — avidāst hrado nāma açoshyo hradaḥ. — dvau pravrajatīti dvipravrajīni. — Die einzelnen Voraussagungen können sich, den Worten nach, nur auf die Nachkommenschaft beziehen. Nārāyaṇa meint, man müsse bedenken (iti mantavyam), dass das Lob und der Tadel der Nachkommenschaft auf die Frau selbst fallen und die drei letzten Sätze seien nur auf die Frau selbst zu beziehen. — Vijnāneçvara (Mitāxarā I, fol. 6, a, 10) erwähnt diese Art, das Wesen der Frau zu erkunden, angeblich nach Ācvalāyana (ity ācvalāyana-smaraṇāt), aber in den Einzelheiten von der obigen Darstellung vielfach abweichend. Gobhila (gr̥. 2, 1) lässt neun Erdklösse machen. Die Bedeutung der einzelnen, welche er nicht angiebt, wird im Gr̥hya-Saṅgraha (132—134) folgendermassen dargestellt:

vedipīṇḍa kriyāvati sītāyāḥ phalate kṛṣṇīḥ |
 axobhyā ca hrade jneyā goṣṭhe bhavati gomati ||
 catuspathē prakīrṇā syād dyūtasthāne kalipriyā |
 çmaçāne mriyate bhartā bandhyā bhavati coṣhare ||
 navame sarvaṃ evaitat kanyāyāḥ paricaxate |

was heissen soll: „wenn sie den Erdkloss vom Opferplatze nimmt, so wird sie eifrig in religiösen Handlungen; von der Furche, so

sein; das wisse er. Wenn von der Kuhhürde, reich an Vieh; wenn von der Erde des Opferplatzes, reich an göttlichem Glanze; wenn von dem nicht trocknenden Teiche, mit allem versehen; wenn von dem Spielplatze, dem Spiele ergeben; wenn von dem Kreuzwege, nach zwei Männern ausziehend; wenn von dem unfruchtbaren Felde, ohne Getreide; wenn von dem Bestattungsplatze, den Gatten tödtend.

Sechstes Kapitel.

1. Wenn (der Vater) die Jungfrau weggiebt, nachdem sie geschmückt und gebadet worden, so ist das die Brähmische Ehe. Ein Sohn, der von der Frau geboren wird, reinigt zwölf spätere und zwölf frühere ¹⁾ nach beiden Seiten.²⁾

2. Wenn er sie dem Opferpriester in ausgebreitetem ¹⁾ Opfer gibt, nachdem sie geschmückt worden, so ist das die göttliche Ehe. (Der Sohn) reinigt zehn spätere und zehn frühere nach beiden Seiten.

3. Wenn beide mit einander die Pflicht üben, so ist das die Ehe des Prajāpati. (Der Sohn) reinigt acht spätere und acht frühere nach beiden Seiten.

4. Wenn er sie heiratet, nachdem er ein Paar Rinder gegeben, so ist das die Ehe der Rīshis. (Der Sohn) reinigt sieben spätere und sieben frühere nach beiden Seiten.

bringt ihr Acker Frucht; aus dem Teiche, so wird sie unerschütterlich; von der Kuhhürde, reich an Kühen; vom Kreuzwege, liederlich; vom Spielplatze, zänkisch; vom Bestattungsplatze, so stirbt ihr Gatte; vom unfruchtbaren Felde, so wird sie unfruchtbar. Bei dem neunten Erdklosse soll dies alles zusammen bei dem Mädchen eintreten.“

§. 1.

¹⁾ „Spätere“, d. h. die noch geboren werden sollen, „frühere“ die schon geboren sind. *Nār.*

²⁾ Nach der Seite des Vaters und der Mutter. *Nār.*

§. 2.

¹⁾ *vitate* erklärt *Nār.* durch *vaitānike*, in einem Opfer, welches in mehreren Feuern vollzogen wird; *Medhātithi* und *Kullōka* zu *Mb.* 3, 28 durch *prārabdhe* „in begonnenem Opfer“.

5. Wenn er sie heiratet, nachdem sie mit einander Verabredung ¹⁾ getroffen, so ist das die Ehe der Gandharvas.

6. Wenn er sie heiratet, nachdem er sie durch Geld bewogen, so ist das die Ehe der Aśuras.

7. Wenn er sie raubt, während ihre Leute schlafen oder unachtsam sind, so ist das die Ehe der Piçâcas.

8. Wenn er Leute tödtet und Köpfe spaltet und dann die weinende den weinenden raubt, so ist das die Ehe der Rākshasas.

Siebentes Kapitel.

1. Nun giebt es mannichfaltige Sitten der Länder und der Oerter; die muss man bei der Hochzeit beobachten.

2. Was aber das gemeinsame ist, das wollen wir sagen. ¹⁾

§. 5.

¹⁾ Indem er sagt: sei du meine Gattin, ich will dein Gatte sein. *Nār.*

§. 8.

Von den vier ersten dieser acht Ehen ist jede frühere besser als die folgende; von den vier letzten ist jede spätere schlechter als die vorhergehende. Die beiden ersten sind die Ehen des Brāhmaṇa, da bei den beiden folgenden weder eine Empfangnahme der Frau (pratigraha) noch eine priesterliche Handlung stattfindet. Die Gandharva-Ehe ist die des Kshatriya, da sie sich als solche in den Purāṇas findet. Die Rākshasa-Ehe kommt ebenfalls dem Kshatriya zu, weil sie mit Kampf verbunden ist. Die Asura-Ehe ist die des Vaiçya, weil das Geld dabei eine Rolle spielt. Die drei übrigen sind unbeschränkt. *Nār.*

§. 2.

¹⁾ Wenn zwischen den Sitten eines Ortes und den hier beschriebenen Handlungen ein Widerspruch ist, so sollen die letzteren vollzogen werden. So findet z. B. bei den Vaidehas das Beilager sogleich statt, während die Hausregel vorschreibt, dass das junge Paar drei Nächte Keuschheit bewahren soll. Hier soll also der Mann die Vorschrift der Hausregel befolgen, nicht die Sitte des Landes. *Nār.*

3. Westlich vom Feuer stellt man einen Mahlstein hin, nordöstlich einen Wassertopf. Der Bräutigam opfert, indem er die Braut berührt; stehend, nach Westen blickend, während sie sitzt, nach Osten blickend. Indem er den Vers spricht: „Ich fasse zum Glücke deine Hand“, fasst er nur ihren Daumen, wenn er wünscht: „möchten nur Söhne geboren werden“.

4. Die Finger allein, wenn er Töchter wünscht.

5. An der Haarseite fasst er die Hand sammt dem Daumen, wenn er beide wünscht.

6. Während er sie rechts um das Feuer und den Wassertopf¹⁾ dreimal herumführt, spricht er leise: „Er bin ich, sie du; sie bist du, er ich. Himmel ich, Erde du; Sâman ich, Rîc du. Komm, wir wollen heiraten, wir wollen Kinder zeugen. In Liebe vereint, glänzend, gutes Muthes wollen wir leben hundert Jahre.“

7. Jedes mal, wenn er sie herum geführt, lässt er sie auf den Stein steigen, indem er spricht: „Auf diesen Stein steige, werde du fest wie ein Stein. Bewältige die kämpfenden, besiege die angreifenden.“

§. 3.

Nârâyana ergänzt die Angaben des Sûtra, welche immer nur das enthalten, was der jedesmaligen Handlung eigenthümlich ist, aus den allgemeinen Opfervorschriften (1, 3) in folgender Weise: Der Mann legt zuerst das Feuer auf den Feuerplatz nieder. Dann stellt er westlich von demselben einen Mahlstein hin, nordöstlich einen Wassertopf. (açmânâman kann hier nur soviel als açmamayam bedeuten, also einen steinernen, nicht einen aus Thon gebrannten. Der obere Mahlstein kann damit nicht gemeint sein, da weiter unten nur von einem einzigen Steine die Rede ist.) Nachdem er dann die vorangehenden Opferhandlungen bis zum Niedersetzen der Butter auf die Opferstreu vollzogen und, indem er die Braut berührt, das Brennholz angelegt und die beiden Buttergüsse gegossen, opfert er zuerst die oben (1, 4, 3. 4. 8.) vorgeschriebenen Spenden. Dann fasst er die Hand der Braut in der oben angegebenen Weise. — Die Spenden bringt er mit dem Sruva genannten Löffel, da kein anderes Gerâthe vorgeschrieben wird. — Das Wort putra wird von Söhnen und Töchtern gebraucht; darum heisst es hier pumânsaḥ putrâḥ „männliche Kinder“. Nâr.

§. 6.

¹⁾ D. h. so, dass er die übrigen Opfergerâthe ausserhalb lässt. Nâr.

8. Dann wirft der Bruder, oder wer den Bruder vertritt ¹⁾, nachdem (geschmolzene Butter) in die Hand der Frau untergebreitet ist, zweimal geröstete Reisskörner darauf.

9. Dreimal bei den Nachkommen des Jamadagni. ¹⁾

10. Die Opferspeise. ¹⁾

11. und das abgeschnittene begiesset er wieder.

12. Dies ist der Gebrauch beim Abschneiden. ¹⁾

13. Mit folgenden Versen:

„Den göttlichen Aryaman haben wohl
die Mädchen als Agni verehrt.

„Er, der göttliche Aryaman löse
diese von hier, nicht von da. ¹⁾ Svâhâ!

„Den göttlichen Varuṇa haben wohl
die Mädchen als Agni verehrt.

„Er, der göttliche Varuṇa löse
diese von hier, nicht von da. Svâhâ!

§. 8.

¹⁾ Die Stellvertreter des Bruders sind der Sohn des väterlichen Oheims und der Sohn des mütterlichen Oheims. *Nār.*

§. 9.

¹⁾ D. h. bei denen, welche fünf Abschnitte machen. *Nār. S.* unten 1, 10, 19, 20. und vgl. die Anmerkung in Weber's Ind. Stud. 5, 366.

§. 10.

¹⁾ D. h. die zurückbleibende Opferspeise. Es fragt sich, wer das Unterbreiten und das Begiessen thut. Man könnte meinen, der Bruder, weil (durch das Gerundium) dasselbe Subject angedeutet wäre. Das ist aber nicht richtig; denn wenn der Bruder gemeint wäre, hätte der Vf. gesagt: *vadhvo 'ñjalau bhrâtopastirya*. Es ist vielmehr der Bräutigam, welcher es vollzieht. Das Gerundium wird öfter, auch wenn das Subject wechselt, angewendet, bloss um die frühere Zeit auszudrücken. *Nār.*

§. 12.

¹⁾ D. h. bei jedem Abschneiden wird dieser Gebrauch befolgt, z. B. 1, 10, 19, 20. *Nār.*

§. 13.

¹⁾ Er löse dies Mädchen vom Hause des Vaters, nicht vom Hause des Gatten.

„Den göttlichen Pūshan haben wohl
die Mädchen als Agni verehrt.

„Er, der göttliche Pūshan löse
diese von hier, nicht von da. Svâhâ!“

opfere sie²⁾, ohne die beiden Hände von einander zu trennen, wie mit der Kelle.³⁾

14. Ohne Herumführen (opfere sie) mit dem Schnabel des Korbes, gegen sich hin, stillschweigend, das vierte Mal.

15. Einige führen allerdings (die Braut) herum, jedesmal nachdem die Reisskörner (in ihre Hand) gestreut sind. Auf diese Weise fallen die beiden letzten Spenden nicht zusammen.

²⁾ Das Opfern vollzieht die Braut, wie aus dem folgenden *femininum avichindati* hervorgeht. Die Sprüche aber spricht der Bräutigam, da die Frauen nicht befugt sind, Sprüche zu sagen, ausser wo es ausdrücklich vorgeschrieben ist. Auch passt der Ausdruck der Verse: „er löse diese“ u. s. w. nur darauf, dass der Bräutigam sie spricht. Es kommt auch sonst vor, dass die Sprüche von einem andern, als dem opfernden gesprochen werden, z. B. der *Adhvaryu* opfert und der *Hotar* spricht das *Vashaṭ*. *Nār.*

³⁾ Die Kelle, *sruc*, unterscheidet sich (wenn das Wort nicht in dem allgemeinen Sinne: „Opferlöffel“ gebraucht ist) auch durch den schnabelartigen Ausguss von dem kleineren *Sruva* (*Kâty. Çr.* 1, 3, 37). Der *Sruva* fasst nur den fünften Theil von dem, was in die *Sruc* geht (*Comm. zu Kâty. Çr.* 1, 3, 13. pag. 52, lin. 6). — Da der Ausguss nicht nach vorne, sondern nach der Seite gerichtet ist, so sagt die obige Vorschrift: die Frau soll, wenn sie opfert, die Körner nicht nach vorne, über die Spitzen der Finger hin ausschütten, sondern zur Seite, über die Hand.

§. 15.

Zum richtigen Verständniss dieses Paragraphen ist eine klare Vorstellung von der Reihenfolge der vorhergehenden Handlung nöthig, die ich deshalb hier kurz schematisiren will:

1. a. Der Bräutigam führt die Braut zum ersten Male um das Feuer (§. 6).
- b. er lässt sie auf den Stein steigen (§. 7).
- c. der Bruder wirft Reiss in ihre Hand (§. 8).
- d. sie opfert die erste Spende mit dem ersten Verse (an *Aryaman* §. 13).
2. a. zweites Herumführen.
- b und c wie oben.
- d. zweite Spende mit dem zweiten Verse (an *Varuṇa*).

16. Dann löst er ihr die beiden Haarflechten, wenn sie gemacht sind, (das heisst wenn) zwei wollene Flechten an die beiden Seiten des Haupthaars gebunden sind.

17. Mit dem Verse: „Ich löse dich von des Varuṇa Fessel.“¹⁾

18. Die linke mit dem folgenden Verse.

19. Dann lässt er sie nach der nordöstlichen Gegend sieben Schritte hinausschreiten, indem er dazu spricht: „Zum Saft sei einschrittig! Zur Kraft zweischrittig! Zur Reichthumsmehrung dreischrittig! Zum Glücke vierschrittig! Zu Nachkommen fünfschrittig! Zu den Jahreszeiten sechsschrittig! Als Freundin sei siebenschrittig! Du sei mir ergeben. Mögen wir viele Söhne erlangen, die sollen hohes Alter erreichen!“¹⁾

3. a. drittes Herumführen.

b und c wie oben.

d. dritte Spende mit dem dritten Verse (an Pūshan).

4. a, b und c fallen weg (§. 14).

d. vierte Spende aus dem Korbe, stillschweigend (ebendas.).

Hier folgt also die vierte Spende unmittelbar auf die dritte. Soll dies bei dem in §. 15 angegebenen Verfahren nicht der Fall sein, so muss unter dem Ausdrucke opyopya nicht bloss das Streuen der Reisskörner in die Hand der Braut, sondern auch das Opfern derselben verstanden werden. Dann werden die obigen Handlungen dreimal in der Reihenfolge c d a b vollzogen, und die vierte Spende folgt auf das dritte Herumführen. In dieser Ordnung stellen Pāraskara und Gobhila die Handlungen dar. — Nārāyaṇa macht hier die noch öfter wiederkehrende Bemerkung, der Vf. des Sūtra gebe durch die Partikel „allerdings“ (ha) zu erkennen, dass er die in diesem Paragraphen dargestellte Ordnung für die richtigere halte. In zwei neueren Werken, welche die häuslichen Gebräuche vorzugsweise nach Āçvalāyana behandeln, wird nur die zweite Ordnung dargestellt, die erste aber gar nicht erwähnt, nämlich im Prayogaratna (fol. 73, a und f) und im Saṃskārakaustubha (fol. 225, b und f).

§. 17.

¹⁾ Mit diesem Verse (RS. 10, 85, 24) löst er die rechte Haarflechte. *Nār.*

§. 19.

¹⁾ Bei jedem Spruche ist zu ergänzen: „sei“ u. s. w. Auch die Aitareyaṇas sagen: „die Wörter ‚sei‘ u. s. w. sind bei jedem

20. Ihre beiden Häupter an einander legend benetzt (der Bräutigam) dieselben aus dem Wasserkruge.¹⁾

21. In der Wohnung einer bejahrten Brāhmaṇi, deren Gatte und Kinder leben, wohne er diese Nacht.¹⁾

22. Wenn (die Braut) den Polarstern, die Arundhatt und die sieben Rishis sieht, lasse sie die Rede frei¹⁾ und sage: „Möge mein Gatte leben und ich Kinder erhalten!“

Achtes Kapitel.

1. Wenn ein Fortreisen dabei stattfindet¹⁾, lasse er sie auf den Wagen steigen, indem er den Vers spricht: „Pūshan führe an der Hand dich von binnen.“

Sprüche dieselben“ (bhavādi sarvatra samānam). *Nār.* — Nach dem Prayogaratna (f. 73, b) und Sanskārakaustubha (f. 226, a) ist nicht nur der Satz: „du sei mir treu“, sondern auch der letzte Satz: „Mögen wir“ u. s. w. bei jedem Schritte zu wiederholen.

§. 20.

¹⁾ Wer die jedesmalige Handlung vollzieht, ist aus den Worten des Sūtra nicht immer mit Sicherheit zu entnehmen. Nach der grammatischen Construction ist hier der Bräutigam der Handelnde, und so nehmen es auch Nārāyaṇa, das Prayogaratna und der Sanskārakaustubha. Nārāyaṇa fügt hinzu, dass der Bräutigam nach dieser Handlung die Spende an den Opferförderer bringt.

§. 21.

¹⁾ Dies findet nur statt, wenn der Bräutigam aus einem andern Orte ist, nicht aber wenn die Hochzeit an seinem Wohnorte vollzogen wird. *Nār.*

§. 22.

¹⁾ Von dem Ende des Opfers an (§. 13) darf sie also nicht sprechen. *Nār.*

§. 1.

¹⁾ Diese Vorschrift bezieht sich auf den Fall, dass der Mann in einem andern Dorfe wohnt und nach Beendigung der Hochzeitfeier die Frau zu Wagen dahin führt. Wenn sie in einer Senfte hingetragen wird, findet die Vorschrift keine Anwendung. *Nār.* — RS. 10, 85, 26.

2. Mit dem Halbverse: „Der steinige fließt dahin, geb euch Mühe!“ lasse er sie in das Schiff steigen.¹⁾

3. Mit dem folgenden Halbverse lasse er sie aussteigen.

4. Den Vers: „Sie jauchzen laut“¹⁾ spricht er, wenn sie weint.

5. Das Hochzeitfeuer führen sie voran, ohne es erlöschen zu lassen.¹⁾

6. Bei lieblichen Gegenden, Bäumen und Kreuzwegen spreche er den Vers: „Nicht mögen Feinde treffen“.¹⁾

7. Bei jeder Wohnung sehe er die Zuschauer an, indem er den Vers spricht: „Lieblich geschmückt ist diese Frau“.¹⁾

8. Mit dem Verse: „Hier sei durch Kinder dir der liebste Wunsch erfüllt“, führe er sie in das Haus.¹⁾

9. Dann legt er (Holz) zum Hochzeitfeuer hinzu und breitet westlich von demselben ein Stierfell aus, mit dem Nackentheile nach Osten und den Haaren nach oben. Auf dieses setzt sie sich und während sie ihn berührt, bringt er bei jedem der vier Verse: „Kinder lass' uns erzeugen der Geschöpfe Herr!“ ein Opfer. Mit dem Verse: „Vereiniget, ihr Allgötter!“ esse er von der sauren Milch und gebe ihr davon; oder er salbt ihre beider Herzen mit der übrigen Opferbutter.¹⁾

§. 2.

¹⁾ Wenn der Weg über einen Fluss führt, über den sie fahren müssen. *Nār.* — RS. 10, 53, 8.

§. 4.

¹⁾ RS. 10, 40, 10. — Diese Vorschrift kommt, auch wenn er in demselben Dorfe wohnt, zur Anwendung. *Nār.*

§. 5.

¹⁾ Es darf also nicht ein beliebiges Feuer vorangetragen werden, sondern das schon vorhandene Hochzeitfeuer, welches beim Wegzuge (aus dem Hause der Braut) in ein Gefäß gethan werden muss (?samāropanam kuryāt). Diese Vorschrift gilt ebenfalls, auch wenn der Bräutigam in demselben Dorfe wohnt. *Nār.*

§. 6 — 8.

¹⁾ RS. 10, 85, 32. 33. 27.

§. 9.

¹⁾ Nachdem er die Handlungen bis zum Niederlegen (pratiṣṭhāpana, s. 1, 3, 1) des Feuers vollzogen, legt er Holz hinzu

10. Von da an sollen sie kein Salz essen, keusch sein, sich schmücken, auf dem Fussboden schlafen, drei Nächte oder zwölf Nächte.

11. Oder ein Jahr; denn dann wird ihnen ein Rishi geboren.¹⁾

12. Wenn er die (eheliche) Pflicht vollzogen, gebe er demjenigen, welcher das Lied der Sūryā kennt, das Gewand der Frau.¹⁾

13. Den Brāhmaṇas Speise.

14. Dann bitte er sie um ihren Segen.¹⁾

Neuntes Kapitel.

1. Von der Handergreifung an¹⁾ besorge er das Hausfeuer, er selbst, die Frau oder der Sohn, die Tochter oder der Schüler.

und setzt das Feuer in Glut. Dann breitet er das Stierfell hin und vollzieht die anderen Handlungen, vom Nachlegen des Holzes bis zum Niedersetzen der Opferbutter auf die Streu. Die Frau setzt sich auf das Fell und fasst ihn an; er legt Holz hinzu und nachdem er in dem Opfer fortgefahren bis zur Darbringung der beiden Buttertheile, opfert er nach denselben die vier, im Texte erwähnten Spenden (mit RS. 10, 85, 43—46). — Die Frau isst stillschweigend. — Oder er salbt ihre beider Herzen (hṛdaye, dual) mit demselben Verſe (RS. 10, 85, 47). Dann opfert er die Spende an den Opferförderer und vollendet das Opfer. *Nār.*

§. 11.

¹⁾ Andere erklären diese Worte so: am Ende dieser Beschränkung wird ihnen ein und derselbe Rishi zu Theil, d. h. die Frau geht aus dem Geschlechte (gotra) des Vaters in das des Gatten über. *Nār.*

§. 12.

¹⁾ Das Lied der Sūryā ist RS. 10, 85. — Das Gewand, welches die Frau während des Beilagers an hatte. *Nār.*

§. 14.

¹⁾ om svasti bhavanto bruvantv iti, te ca om svastīti pratyūcuh (sic). *Nār.*

§. 1.

¹⁾ Also nicht erst von dem Augenblicke an, wo er das Opfer beim Eintritt in sein Haus vollzieht. Die „Besorgung“ des Feuers besteht in den hier folgenden Vorschriften. *Nār.*

2. Es sei beständig gepflegt.

3. Wenn es aber erlischt, soll nach einigen die Frau fasten.¹⁾

4. Die beiden Zeiten des Vorbringens und des Opfern sind durch das Agnihotra erklärt.¹⁾

5. Auch die Opferspeise, mit Ausnahme des Fleisches.¹⁾

6. Doch kann nach Belieben mit Reiss, Gerste oder Tila geopfert werden.¹⁾

7. „Dem Agni Svâhâ!“ mit diesen Worten opfere er Abends. „Dem Sûrya Svâhâ!“ so Morgens. Stillschweigend bringe er die beiden Spenden zu beiden Zeiten.¹⁾

§. 3.

¹⁾ Wenn das Feuer zur Zeit des Vorbringens erlischt, soll nach einigen die Frau bis zur nächsten Opferzeit fasten; nach anderen der Opfernde selbst. *Nâr.*

§. 4.

¹⁾ Im Çrauta-Sûtra 2, 2. Der Sinn ist: die Zeiten des Opfern sind nur Abends am Ende der ersten Nachtstunde (pradosha) und Morgens nach dem Melken der Kühe (samgava). *Nâr.*

§. 5.

¹⁾ Im Çr.-Sû. (2, 3) werden fünf Gegenstände (Milch, Reisschleim, Brei, saure Milch, Butter) als Opferspeise erwähnt; in anderen Büchern aber auch Fleisch. Die flüssigen Gegenstände opfert er mit dem Sruva, die festen mit der Hand. Denselben Gegenstand, welchen er Abends geopfert, soll er auch am nächsten Morgen opfern; die Anwendung von Substituten ist nicht zulässig. *Nâr.*

§. 6.

¹⁾ Wenn ihm die vorhergenannten Gegenstände fehlen. *Nâr.*

§. 7.

¹⁾ Nachdem er das Feuer zusammengekehrt, das Gras umhergestreut, rund herum gesprengt, die Opferspeise wie beim Agnihotra geweiht, opfert er eine Spende mit den Worten: „dem Agni Svâhâ!“ Dann opfert er eine zweite Spende, indem er dabei denkt: „dem Prajâpati!“ und mit leiser Stimme: „Svâhâ!“ hinzufügt. Dann kehrt er wieder das Feuer zusammen und sprengt Wasser umher. So opfert er Abends; bei dem Morgen-Opfer ebenso, nur lautet der Spruch bei der ersten Spende: „dem Sûrya Svâhâ!“ *Nâr.*

Zehntes Kapitel.

1. Nun folgt das Kochen im Topfe an den Knotentagen.¹⁾

2. Bei diesem findet dasselbe Fasten¹⁾ statt, welches bei den Neumond- und Vollmond-Opfern erklärt ist.

3. Ebenso das Zusammenbinden des Brennholzes¹⁾ und des Kuça-Grases.

4. Auch dieselben Gottheiten, mit Ausschluss des leisen Opfers und des Indra und Mahendra.¹⁾

5. Andern Gottheiten (kann geopfert werden), wenn ein Wunsch damit verbunden ist.¹⁾

6. Für jede einzelne Gottheit wirft er vier Handvoll¹⁾ hin, nachdem er die beiden Reinigungshalme zwischen ge-

§. 1.

¹⁾ sthālpāka ist der Name der Handlung. Sie beginnt an dem Vollmondstage, welcher auf die Hochzeit folgt. *Nār.* — Die Knotentage sind die Tage des Neumondes und des Vollmondes.

§. 2.

¹⁾ „Fasten“ bedeutet hier: nur einmaliges Essen. Zugleich wird dadurch auf die anderen Bestimmungen hingewiesen, dass man nur mit Butter oder saurer Milch gemischte, ungesalzene Speise und kein Fleisch essen soll. *Nār.*

§. 3.

¹⁾ Funfzehn Stücke Brennholz. S. u. 4, 6, 4. *Nār.*

§. 4.

¹⁾ Die Gottheiten sind daher beim Vollmonde: Agni und Agni-shomau; beim Neumonde: Agni und Indrāgni. An Indra und Mahendra werden beim Soma-Opfer Spenden von gemengter süsser und saurer Milch (sāmnāyā) gebracht. Wer ein Soma-Opfer gebracht hat, kann auch beim häuslichen Opfer am Tage des Neumondes süsse und saure Milch mengen, soll aber, nach der obigen Regel, davon keine Spende an Indra und Mahendra bringen. *Nār.* — Vgl. *Āṣval. Çr.* 1, 3.

§. 5.

¹⁾ kāmā bhavanti kāmā sati kartavyā ity arthaḥ. viśṇuṃ bubhūshan yajetety evaṃ ādayaḥ kāmāḥ. *Nār.*

§. 6.

¹⁾ Er wirft für jede Gottheit vier Handvoll Reiss oder Gerste oder anderes zum Opfer geeignetes Korn in den Korb, nachdem er die beiden Reinigungshalme über denselben gelegt hat. *Nār.*

legt, und spricht: „Dich, der du diesem Gotte angenehm bist, werfe ich hin.“

7. Dann besprengt er das Korn, ebenso wie er es hingeworfen ¹⁾, indem er spricht: „Dich, der du diesem Gotte angenehm bist, besprengte ich.“

8. Nachdem es gestossen und dreimal gereinigt ist ¹⁾, koche er es in einzelnen Portionen.

9. Oder indem er es zusammenwirft.

10. Wenn er es einzeln kocht, soll er die Körner, nachdem er sie getheilt hat, berühren und sprechen: „Dies diesem (Gotte)! Dies diesem (Gotte)!“

11. Wenn er es aber zusammen geworfen kocht, (soll er diese Berührung vollziehen) wenn er die einzelnen Portionen herausnimmt ¹⁾ und dann opfern.

12. Die gekochte Opferspeise begiesst er mit Butter ¹⁾, nimmt sie nach Norden hin vom Feuer, setzt sie auf die Opferstreu und begiesst das Brennholz ²⁾, indem er spricht: „Dies Brennholz ist deine Seele, o Wesenkenner! Durch dasselbe brenne du und wachse, du entzündeter, und lass

§. 7.

¹⁾ Also für jede Gottheit viermal, und zwar mit einem Spruche, wenn das Hinwerfen mit einem solchen geschah; wenn nicht, ohne denselben. Auch die Reinigungshalme sollen beim Besprengen zwischen gelegt werden. Das Hinwerfen und Besprengen geschieht in demselben Gefässe, da die Theilung erst später vorgeschrieben wird. *Nār.*

§. 8.

¹⁾ Die Frau stösst die Körner in dem Mörser, welchen sie auf das ausgebreitete Antilopenfell stellt. „Dreimal“, während in dem Kuchenopfer an die Väter das Reinigen (Entfernen der losgestossenen Hülsen) nur einmal geschieht. *Nār.* — Vgl. *Āṣval. Çr.* 2, 6. *Kāty. Çr.* 2, 4, 22. 4, 1, 6. 5, 8, 14.

§. 11.

¹⁾ Und sie einzeln in besondere Gefässe thut. *Nār.*

§. 12.

¹⁾ Welche er nördlich vom Feuer gereinigt (*utpūya*) und auf die, westlich vom Feuer ausgebreitete Opferstreu (*barhis*) gesetzt hat. *Nār.*

²⁾ Und legt es in das Feuer. *Nār.*

uns wachsen und stärke uns durch Kinder, Vieh, göttlichen Glanz und Speise! Svâhâ!“

13. Nachdem er stillschweigend die beiden Buttergüsse ¹⁾, gegossen, opfere er die beiden Buttertheile mit den Worten: „Dem Agni Svâhâ! Dem Soma Svâhâ!“

14. Nördlich den Theil für Agni, südlich den Theil für Soma. ¹⁾

15. Es ist bekannt ¹⁾, dass die beiden Buttertheile die beiden Augen des Opfers sind.

16. Deshalb ist bei dem Manne, welcher mit dem Gesichte nach Westen sitzt, das rechte Auge das nördliche, das linke das südliche. ¹⁾

17. Die Opferspeise opfert er in der Mitte (des Feuers) oder weiter nach Westen, und zwar so, dass er im Osten aufhört oder im Norden.

18. Das Opfer an den Opferförderer opfert er im Nordosten.

§. 13.

¹⁾ Die beiden Buttergüsse giesst er mit dem Löffel (sruva) ohne Unterbrechung kreuzweise über das Feuer, den ersten von NW nach SO, den andern von SW nach NO. *Nār.*

§. 14.

¹⁾ Beide Theile opfert er wieder mit dem Sruva. *Nār.*

§. 15.

¹⁾ Durch die Çruti (çrûyate ity arthaḥ). *Nār.* Vgl. Çat. Br. 1, 6, 3, 38.

§. 16.

¹⁾ Aus dem in §. 15 angeführten Ausspruche des Brâhmaṇa erklärt sich, weshalb der erste Buttertheil im Norden (links, utara), der zweite im Süden (rechts, daxiṇa) geopfert wird, während sonst die Handlungen im Norden endigen sollen (udakṣamstha). Der hier erwähnte „Mann“ ist das personificirte Opfer, welches dem Opfernden gegenüber sitzt, also nach Westen blickend. Daher sind die Begriffe: links (nördlich) und rechts (südlich) zwischen dem Opfernden und dem personificirten Opfer einander entgegengesetzt; der von dem Opfernden rechts (im Süden) geopfert zweite Buttertheil ist das linke (nördliche) Auge des Opfers, und demnach schliesst diese Handlung eigentlich auch im Norden, sie ist udakṣamstha.

19. Von der Mitte und der östlichen Seite der Opfer-
speise schneidet er ab.¹⁾

20. Von der Mitte, der östlichen und der westlichen Seite
bei denen, welche fünf Schnitte machen.¹⁾

21. Von der nördlichen Seite schneidet er den Schnitt
für den Opferförderer ab.

22. Hierbei begiesst er die Opferspeise¹⁾ nicht wieder.

23. Er spricht dazu: „Was ich bei dieser Handlung zu
viel gethan, oder was ich hier zu wenig gethan, das möge
Agni, der Opferförderer, der Kundige, mir alles wohlge-
opfert, wohl dargebracht machen. Dem Agni, dem Opfer-
förderer, der das Opfer wohl darbringt, der die Allbusse-
Spenden und die Wünsche gedeihen lässt! Lass alle unsere
Wünsche gedeihen! Svāhā!“

24. Auf die Opferstreu giesse er das volle Gefäss.¹⁾

25. Das ist das Reinigungsbad.¹⁾

§. 19.

¹⁾ Er schneidet ein Stück ab, so gross wie ein Glied des
Daumen. *Nār.* Vgl. *Kāty. Ćr.* 1, 9, 6.

§. 20.

¹⁾ Die Worte: „von der Mitte, der östlichen“ sind wieder-
holt, um anzuzeigen, dass das Abschneiden zuletzt an der west-
lichen Seite geschehen soll, nicht an der östlichen (*pratyaksam-
sthata yathā syāt prāksamsthata mā bhūd ity evam artham*). *Nār.*
S. oben 1, 7, 9.

§. 21.

Vgl. *Kāty. Ćr.* 3, 3, 26.

§. 22.

¹⁾ D. h. die übrig bleibende Opferspeise, nicht das abge-
schnittene Stück. *Nār.*

§. 24.

¹⁾ Welches vorher hingestellt ist. *Nār.*

§. 25.

¹⁾ Das ist das Reinigungsbad bei diesem Opfer, d. h. es
gelten, für diese Handlung dieselben Vorschriften, welche für
das eigentliche Reinigungsbad gegeben sind. Sie wird also zu
derselben Zeit vollzogen, wie jenes, und es findet auch die Be-
sprengung bei ihr statt. Sie tritt daher nach der Allbusse (*sarva-*

26. Dies ist die Grundform der Kochopfer.¹⁾

27. Die übrig bleibende Opferspeise ist der Opferlohn.¹⁾

Elftes Kapitel.

1. Nun die Ordnung des Thier-Opfers.

prāyaścitta) und vor dem Schlussgebete (samsthājapa) ein. Damit ist denn auch zugleich angedeutet, dass der Vollzieher des Opfers auch die Allbusse und das Schlussgebet verrichten muss. *Nār.*

§. 26.

¹⁾ D. h. aller derjenigen „geopferten“ (vgl. 1, 1, 2), welche dem Kochen im Topfe ähnlich sind, nicht aber der sogenannten „dargeopferten“ und der „in der Gottheit geopferten“. *Nār.*

§. 27.

¹⁾ Der Opfernde giebt sie dem Brahman als Opferlohn, wenn ein Brahman dabei ist; wenn nicht, den Brāhmaṇas. *Nār.*

§. 1.

Hier wird nun die Grundform (tantra) des Thieropfers erklärt, nicht aber das Thieropfer vorgeschrieben, da es im Texte heisst: „die Ordnung (kalpa, das Ritual) des Thieropfers“. Man könnte meinen, die Anordnung des Herbeiholens (upākaraṇa) des Thieres sei überflüssig, da das Herbeiholen selbst bei den Ashtakās und bei dem Spiesskuhopfer ausgeschlossen wird. Denn 2, 4, 13 heisst es: „mit Weglassung des Besprengens und des Herbeiholens“, und 4, 8, 16: „das Besprengen und das darauf folgende ist ebenso wie beim Thieropfer“ (wodurch also ebenfalls das Herbeiholen, welches dem Besprengen vorhergeht, ausgeschlossen ist). Dagegen ist zu sagen, dass die hier gegebene Vorschrift doch zur Anwendung kommen kann, z. B. wenn bei der Darbringung der süssen Speise der Gast sagt: „Ja, thut es!“ (1, 24, 31). In diesem Falle soll nach der Vorschrift anderer Bücher (z. B. Çāṅkhāyana Gr̥. 2, 15) bei einem Opferpriester als Gast ein Thier dem Bṛhaspati geopfert werden; bei einem Gebadeten, dem Indra und Agni; bei einem Könige, dem Indra; bei einem Lehrer und ähnlichen, dem Agni; bei einem Freunde, dem Mitra; bei einem Bräutigam, dem Prajāpati; bei einem anderen Gaste, dem Agni Vaiçvānara. Ebenso kann die obige Vorschrift auch bei einem Thieropfer, welches mit einem Wunsche verbunden ist (kāmyapaçu) zur Anwendung kommen. *Nār.*

2. Nördlich vom Feuer bestimme er die Stätte des Schlachtfeuers, tränke das Thier, wasche es und stelle es östlich (vom Feuer) mit dem Gesichte nach Westen.¹⁾ Dann opfere er mit den beiden (Versen)²⁾: „Agni den Boten“, und berühre das Thier hinten mit einem frischen Zweige, der Blätter hat, indem er spricht: „Ich hole dich herbei, diesem Gotte angenehm!“

3. Dann besprengt er es vorne mit Wasser, welches mit Reiss und Gerste gemischt ist, indem er spricht: „Ich besprengte dich, diesem Gotte angenehm!“

4. Dann lasse er das Thier davon trinken und giesse das übrig bleibende an seinem rechten Vorderfusse aus.

5. Nachdem sie in der blossen Handlung¹⁾ Feuer um das Thier herum getragen, führen sie es nach Norden.

6. Vor ihm legen sie einen Feuerbrand hin.

7. Dies ist das Schlachtfeuer.¹⁾

8. Mit den beiden Netzbratern berührt der Vollzieher (des Opfers) das Thier.¹⁾

§. 2.

¹⁾ Die im Sūtra genannten Handlungen treten wieder als Haupttheil (pradhāna-homa) in das Opfer ein, d. h. sie werden nach der Darbringung der beiden Buttertheile vollzogen. — Zu çāmītra, Schlachtfeuer, vergl. Kāty. Çr. 6, 4, 14. 5, 12, 13.

²⁾ Der Text hat: „Agni den Boten“ mit diesen beiden“. Die Worte: „Agni den Boten“ sind Anfangsworte von mehreren Versen des Rigveda. Dass hier Anfangsworte eines Liedes gemeint sind (also RS. 1, 12), geht daraus hervor, dass kein vollständiger Viertelvers (pāda) citirt wird. Wenn aber unter den Worten: „mit diesen beiden“ zwei Lieder verstanden wären, so würde das Wort „Lieder“ hinzugefügt worden sein, wie es an einer anderen Stelle (Āçval. Çr. 4, 13) heisst: „Hinzutretend“ diese beiden Lieder“ (upaprayanta iti sūkte). Hier sind also zwei Verse gemeint. *Nār.*

§. 5.

¹⁾ D. h. stillschweigend, ohne einen Spruch dabei zu sagen. *Nār.* Bei dem Çrauta-Thieropfer werden die drei Verse RS. 4, 15, 1—3 zu dieser Handlung gesprochen. Āçval. Çr. 3, 2. Ait. Br. 2, 5.

§. 7.

¹⁾ Dessen Stelle oben §. 2 bestimmt war.

§. 8.

¹⁾ Die beiden Netzbrater sind aus dem Holze von Kāçmarya (Gmelina arborea Roxb.) gemacht, der eine mit Seitenzweigen ver-

9. Den Vollzieher (berührt) der Opfernde.

10. Nachdem er westlich vom Schlachtfeuer das Thier geschlachtet ¹⁾, indem der Kopf desselben nach Osten oder nach Westen liegt, die Füße nach Norden, dann vor dem Nabel, nachdem er einen Grashalm dazwischen gelegt, das Netz herausgezogen ²⁾ und dasselbe abgeschnitten, es mit den Netzbratern umfasst, mit Wasser benetzt, am Schlachtfeuer gewärmt, es vor jenes Feuer ³⁾ getragen, südlich von demselben sitzend es gebraten hat und herum gegangen ist, opfere er. ⁴⁾

sehen, der andere ohne dieselben (vgl. Kāty. Çr. 6, 5, 7). Mit diesen berührt der Vollzieher dieser Handlung, indem er die Stelle des Adhvaryu vertritt, das Thier. *Nār.*

§. 10.

¹⁾ Der Vollzieher streut zuerst westlich vom Schlachtfeuer Gras hin, nach den Worten der Çruti (Ait. Br. 2, 11): „Wo sie das Thier tödten wollen, da legt der Adhvaryu Gras auf den Boden“. Auf dieser Streu schlachtet der Schlächter das Thier. *Nār.*

²⁾ Der Vollzieher, welcher südlich von dem Nabel sitzt, überzeugt sich zuerst von der Lage des Netzes „vor dem Nabel“ d. h. diesseits (*arvāk*) desselben. Dann legt er einen Grashalm darauf, schneidet quer durch denselben und zieht das Netz heraus. Das Netz liegt an einer bestimmten Stelle der rechten Seite. Wenn das Thier mit dem Kopfe nach Osten liegend getödtet wird, muss er zuvor die rechte Seite desselben nach oben kehren und dann den Grashalm auflegen u. s. w. *Nār.* — Die örtliche Bedeutung von *purā* ist auffallend. Ait. Br. 2, 6 und Āçval. Çr. 3, 3 steht *purā nābhya apiçasas* „vor dem Einschnneiden in den Nabel“. Kāty. Çr. 6, 6, 8 hat: *agreṇa nābhim*, was der Commentar erklärt: vier Finger breit vom Nabel aus, nach vorne hin. Ebenso Gobhila Gr̥. 3, 10.

³⁾ D. h. vor das häusliche (*aupāsana*) Feuer. *Nār.*

⁴⁾ Das gebratene Netz begiesst er mit Butter, legt es auf die Grasdecke auf Zweige des *Plaksha* (*ficus religiosa*) nieder, geht dann um die beiden Feuer (das häusliche und das Schlachtfeuer) herum, und opfert mit fünf Abschnitten. Beim Braten wird das Netz wiederholt mit Butter begossen, nach Ait. Br. 2, 12 (*tām adhvaryuḥ sruvenābhigārayan*). Das Netzpfer aber wird immer in fünf Abschnitten gebracht, auch von denen, welche sonst vier Abschnitte machen (Ait. Br. 2, 14). Diese fünf Abschnitte sind: zuerst Butter, dann ein Stück Gold, dann das Netz, dann noch ein Stück Gold und endlich wieder Butter. Wenn er kein Gold hat, nimmt er Butter an dessen Stelle. *Nār.*

11. An eben diesem Feuer ¹⁾ kochen sie eine Topfspeise.

12. Nachdem er die elf Abschnitte des Thieres von allen Gliedern abgeschnitten, sie am Schlachtfeuer gebraten und das Herz auf einem Spiesse gewärmt hat, opfere er zuerst von der Topfspeise. ¹⁾

13. Oder mit den Schnitten zugleich. ¹⁾

14. Von jedem einzelnen Schnitte schneidet er immer zweimal ab. ¹⁾

15. In der blossen Handlung verfahren sie mit dem Herzspeesse. ¹⁾

§. 11.

¹⁾ An dem häuslichen Feuer kochen sie eine Topfspeise für dieselbe Gottheit, welcher das Opferthier geweiht ist. *Nār.*

§. 12.

¹⁾ Die elf Abschnitte sind diejenigen, welche bei dem Opfer in drei Feuern vorgeschrieben sind, d. h. Herz, Zunge, Brust u. s. w. Durch den Zusatz: „von allen Gliedern“ wird angedeutet, dass er beliebig auch von mehr als jenen elf Gliedern Abschnitte machen kann. Wenn sie gebraten sind, begiesst er sie mit Butter, nimmt sie vom Feuer und opfert dann zuerst von der Topfspeise und darauf die Abschnitte. *Nār.* — *Kāty. Çr.* 6, 7, 6. 7. erwähnt elf Abschnitte, welche in den Löffel Juhū und drei, welche in den Löffel Upabhrīt gelegt werden. Vgl. *Comm.* zu *Kāty. Çr.* 6, 8, 9.

§. 13.

¹⁾ Oder er opfert die Topfspeise mit den Schnitten zugleich. Wenn er die Topfspeise besonders opfert, muss er auch eine besondere Spende an den Opferförderer bringen. *Nār.*

§. 14.

¹⁾ Diejenigen, welche fünf Abschnitte machen, schneiden hier dreimal ab. Er opfert, nachdem er Butter untergebreitet und übergegossen. *Nār.*

§. 15.

¹⁾ Nachdem die Spende an den Opferförderer und die Allbusse geopfert, verfahren sie stillschweigend mit dem Herzspeesse, d. h. sie vollziehen alle Handlungen, welche dafür bei dem Opfer in drei Feuern vorgeschrieben sind, ohne die Sprüche dabei zu sprechen. *Nār.* Vgl. *Ācval. Çr.* 3, 6. *Kāty. Çr.* 6, 7, 14. 6, 10, 1 u. f. *Çat. Br.* 3, 8, 5, 8 u. f.

Zwölftes Kapitel.

1. Bei einem Denkmal-Opfer soll er vor der Spende an den Opferförderer dem Denkmale eine Gabe bringen.

2. Wenn er aber für ein in der Ferne befindliches Denkmal opfert, (so soll er die Gabe darbringen) durch einen Blatt-Boten.¹⁾

3. Mit dem Verse: „Wo du weisst, o Waldesherr!“¹⁾ mache er zwei Kuchen, lege sie auf eine Trage und gebe sie dem Boten. „Diese Gabe bringe ihm“ so spreche er zu ihm.

4. „Dieser gehört dir“, so (in Bezug auf den Kuchen), welcher für den Boten ist.

5. Wenn Gefahr dazwischen ist, giebt er ihm auch irgend eine Waffe.

6. Wenn ein schiffbarer Fluss dazwischen ist, auch irgend eine Art Floss, mit den Worten: „auf diesem sollst du überfahren“.

§. 1.

Nārāyana's Auffassung dieses Kapitels ist mir nicht klar. Er leitet zunächst das Wort *caitya* (als masc.) von *citta* ab: *cittabhavaṣ caityaḥ* „der im Gedanken, im Gemüthe befindliche“, und fährt dann fort: wenn Jemand irgend einer Gottheit, dem *Çankara*, *Paçupati*, der *Āryā*, *Jyeshthā* oder einer andern verspricht: „wenn ich einen Gegenstand, den ich mir wünsche, erhalte, so werde ich dir Butter, oder eine Topfspeise, oder ein Thier opfern“, und dann, nachdem er den Gegenstand erhalten, das Opfer darbringt, so ist dies ein *Caitya*-Opfer. — Wenn man hienach glauben möchte, dass er unter *caitya* ein Gelübde verstanden habe, so passt das doch wieder nicht zu seinen folgenden Erklärungen, z. B. §. 5, wo er sagt: „wenn zwischen dem Vollzieher und dem *caitya* Gefahr ist“, und §. 7, „wenn *Dhanvantari* der *caitya* ist“. Mir scheint die von den Lexicographen gegebene Bedeutung hier ganz passend. Eine ähnliche Handlung erwähnt *Pāraskara*, Gr. 3, 11. In den anderen Hausregeln habe ich dieselbe nicht gefunden.

§. 2.

¹⁾ Aus einem Blatte soll er einen Boten und eine Trage machen. *Nār.*

§. 3.

¹⁾ RS. 5, 5, 10.

7. In dem Opfer an Dhanvantari soll er zwischen dem Brahman und dem Feuer zuerst dem beauftragten eine Gabe bringen.

Dreizehntes Kapitel.

1. In der Upanishad steht die Fruchttempfängniß, die Manneszeugung und die Abwesenheit der Lust.

2. Wenn er (die Upanishad) nicht liest, so soll er im dritten Monate der Empfängniß unter dem Sternbilde Tishya der Frau, nachdem sie gefastet, in der sauren Milch von einer Kuh, welche ein ihr ähnliches Kalb hat, je zwei Bohnen und ein Gerstenkorn auf eine Handvoll saurer Milch zu essen geben.

§. 1.

Der Name anavalobhana soll nach Nārāyaṇa für anavalopana stehen, und eine Handlung bedeuten, welche bewirkt, dass die Leibesfrucht nicht abgeschnitten werde, nicht verloren gehe. Ich finde die Handlung unter diesem Namen nur hier und in der Hdschr. Chamb. 667 (Weber 1037), wo sie ebenfalls zwischen dem punsavana und simantonnayana steht. Çāṅkhāyana hat (Gr̥. 1, 21) an dieser Stelle das garbharaxaṇa, Hütung der Leibesfrucht. Pāraskara erwähnt (1, 14) noch eine andere Form des punsavana, welche der Gatte vollziehen soll, wenn er wünscht, dass ihm ein kräftiger Knabe geboren werde. Gobhila (Gr̥. 2, 6) schreibt zwei punsavana-Handlungen vor, welche, wie es scheint, unmittelbar hinter einander vollzogen werden sollen. — Nārāyaṇa fügt zur Erklärung des obigen Paragraphen noch folgendes hinzu: Diese und andere Handlungen, welche während der Schwangerschaft vollzogen werden sollen (von der Befruchtung bis zur Erkenntniß der Seele) sind in einer Upanishad erwähnt, welche sich in unserer Çākhā nicht findet. Deshalb werden sie hier vorgeschrieben.

§. 2.

Weil die Handlung des Befruchtens (garbhādhāna) von Āçvalāyana nicht erwähnt ist, so meinen einige, sie solle nicht vollzogen werden; andere dagegen, sie solle in der Weise vollzogen werden, wie sie von Çaunaka u. a. vorgeschrieben ist. Hier (§. 2–4) folgt das punsavana, die Manneszeugung. Die Bestimmung: „unter dem Sternbilde Tishya“ bezieht sich auf das „zu essen geben“; folglich muss die Frau unter dem Sternbilde Punarvasu (d. h. wenn der Mond in demselben steht, also am Tage vorher) fasten, und die Handlung selbst ist unter dem Sternbilde

3. „Was trinkst du? was trinkst du?“ nachdem so gefragt worden, antworte sie dreimal: „Manneszeugung! Manneszeugung!“

4. So (geniesse sie) drei Handvoll.

5. Dann thut er im Schatten eines runden Gemaches durch ihr rechtes Nasenloch ein frisches Kraut in ihre Nase.

6. Nach einigen thut er dies mit den beiden Liedern von Prajâvat und Jivaputra.¹⁾

7. Nachdem er von einer dem Prajâpati geweihten Topfspeise geopfert, berühre er die Stelle ihres Herzens, indem er spricht:

„Was dir, Rechtschaffene, im Herzen
verborgen ist, in Prajâpati,

„Ich halte mich für dessen kundig;

möge ich nicht Schmerz von Kindern erfahren!“¹⁾

Tishya (Pushya) zu vollziehen. Der Mann bringt ein Opfer von einer Topfspeise, welche dem Prajâpati geweiht ist, und nach der Darbringung der beiden Buttertheile vollzieht er die oben beschriebene Handlung. Die beiden Bohnen und das Gerstenkorn deuten durch ihre Gestalt auf die männlichen Zeugungstheile hin. *Nār.*

§. 5.

Hier (§. 5—7) folgt nun das anavalobhana. Das frische Kraut ist *dārvā* (*panicum dactylon*), dessen Saft er in ihr rechtes Nasenloch spritzt. *Nār.*

§. 6.

¹⁾ Die Partikel *ha* deutet an, dass der Verfasser dieser Ansicht beistimmt. *Nār.* — Die beiden, in den krit. Anm. mitgetheilten Verse sind die ersten Verse von zwei Liedern, welche nach *Nār.* die Namen ihrer Verfasser führen (*prajâvatâ dṛiṣṭo mantrah prajâvân*), wie z. B. das von der *Sûryâ* verfasste Lied (RS. 10, 85) auch „die *Sûryâ*“ genannt wird. Nach dem *Samskâra Kaustubha* (F. 51, b, 2) ist *Hiraṇyagarbha* der *Ṛishi* beider Lieder. Jedes derselben, so wie sie im *Samsk. Kaust.* (a. a. O.) und im *Prayoga Ratna* (F. 40, b, 8 u. f.) mitgetheilt werden, besteht aus fünf Versen. Das erste stimmt theilweise mit AS. 3, 23 überein; von dem zweiten finde ich in den uns vorliegenden *Samhitâs* keine Spur, die beiden ersten Verse desselben aber stehen auch bei *Pâraskara Gr̥.* 1, 5, 4.

§. 7.

¹⁾ Hierauf beendigt er das Opfer durch die Spende an den Opferförderer und die übrigen Handlungen. Diese Handlung wird

Vierzehntes Kapitel.

1. Im vierten Monate der Empfängnis das Haaraufstreichen.¹⁾

2. In der Hälfte des wachsenden Mondes¹⁾, wenn der Mond mit einem männlichen Sternbilde²⁾ in Verbindung ist.³⁾

3. Nun, nachdem er Holz zum Feuer hinzugelegt¹⁾ und westlich von demselben ein Stierfell ausgebreitet, mit dem Halse nach Osten und den Haaren nach oben, indem er die Frau, welche sich auf dasselbe gesetzt hat, anfasst, (opfere

bei jeder Schwangerschaft wiederholt, weil sie eine Reinigung (samskāra) der jedesmaligen Leibesfrucht ist. Wenn die erste Schwangerschaft im dritten Monate noch nicht erkannt ist, soll die Handlung im vierten Monate vollzogen werden, weil es heisst (smaṇāt): „wenn die Schwangerschaft erkannt ist, erfolgt die Manneszeugung unter dem Sternbilde Tishya, im dritten Monate, angenommen bei der ersten Schwangerschaft“ (anyatra grīṣṭeh, wo grīṣṭi = prathamagarbha). Im fünften Monate erfolgt die Ausbildung der Glieder. Dass der Gatte selbst die Handlung vollzieht, geht aus der letzten Zeile des Verses hervor. Wenn er nicht da ist, vollzieht sein Bruder dieselbe. *Nār.* — Der Vers steht auch Kaushītaki-Upanishad 2, 8 u. 10.

§. 1.

1) Das Haaraufstreichen wird nur bei der ersten Schwangerschaft vollzogen, weil es ein Sakrament ist, durch welches die Frau selbst geweiht wird. Diese Weihe reicht für die folgenden Schwangerschaften aus. *Nār.*

§. 2.

1) In der weissen Monatshälfte. *Nār.*

2) Z. B. mit den Sternbildern Tishya, Hasta, Ṣravana. *Nār.*

3) Der Ausdruck: „wenn der Mond in Verbindung ist“ bedeutet s. v. a. wenn er in besonders enger Verbindung mit dem Sternbilde ist (prakarsheṇa yukte candramasi) d. h. während der dreissig mittleren von den sechzig Ghaṭikās (in welche die ganze Dauer seines Verweilens in einem Sternbilde, oder eine tithi, zerfällt). *Nār.*

§. 3.

1) Vgl. 1, 8, 9. Es versteht sich auch hier von selbst, dass den im Texte angeführten speciellen Opferspenden die gewöhnlichen Handlungen bis zu Ende der beiden Buttertheile vorausgehen. *Nār.*

er) mit den beiden Versen: „Der Schöpfer gebe dem Opfern-
den“, und mit den beiden Versen: „Rākā rufe ich an“, und
mit (dem Liede): „Nejamesha“ und: „Prajāpati, kein anderer
als du.“¹⁾

¹⁾ Nach Nārāyaṇa sind hier acht Spenden zu bringen. Durch
das Citat nejamesha kann nach der Regel des Črauta-Sūtra (1, 1.
S. Anm. zu 1, 20, 9) nur ein ganzes Lied bezeichnet sein, wel-
ches, da ausser ihm noch fünf Verse angegeben werden, aus drei
Versen bestehen muss. Die acht Verse, mit welchen diese Spen-
den geopfert werden sollen, sind nach dem Sanskāra Kaustubha
(F. 55, a, 4) und dem Prayoga Ratna (F. 38, b, 3 u. 41, b, 10)
folgende:

1. dhātā dadātu dāṣuṣhe prācīṃ jīvātum axitām |
vayam devasya dhīmahi sumatiṃ vājīnīvataḥ ||

„Der Schöpfer gebe dem Frommen ein langes Leben unver-
letzt.“

„Uns falle zu das Wohlwollen des Gottes, der an Speise
reich.“

Vgl. AS. 7, 17, 2. Čāṅkh. Gr̥. 1, 22. Nir. 11, 11.

2. dhātā prajānām uta rāya iṣe dhātedaṃ viṣvaṃ bhuvanaṃ
jajāna |
dhātā kṛṣṭīr animishābhi cashte dhātra id dhavyaṃ ghṛīta-
vaj juhota ||

„Der Schöpfer waltet über Kinder und Schätze; der Schöpfer
hat dieses Weltall erzeugt;“

„Der Schöpfer schaut wachsam auf alle Menschen; dem Schöpfer
bringt Opfer, die reich an Butter.“

Vgl. RS. 3, 59, 1. Nir. 10, 22.

3 und 4. RS. 2, 32, 4. 5.

5. nejamesha parāpata suputraḥ punar ā pata |
asyai me putrakāmāyai garbham ā dhehi yaḥ pumān ||

„Nejamesha mache dich fort, mit schönem Kinde komm zurück.“

„Der Gattin, die sich Kinder wünscht, verleihe männliche Leibes-
frucht.“

S. Anm. zu §. 9.

6. yatheyam pṛthivī mahy uttānā garbham ā dadhe |
evaṃ taṃ garbham ā dhehi daṣame māsi sūtave ||

„Wie dieser weite Erdboden offen liegend die Frucht em-
pfing,“

„So verleihe du Frucht, welche geboren wird im zehnten
Mond.“

Vgl. AS. 5, 25, 2.

4. Darauf streicht er ihr dreimal mit einem Bündel junger Früchte ¹⁾ in grader Zahl und mit einem dreifarbigem Stachel eines Stachelschweines und mit drei Kuçahalmen nach oben die Haare aus einander, indem er spricht: „Erde! Luft! Himmel! Om!“

5. Oder viermal.

6. Zwei Lautenspielern befiehlt er: „besinget den König Soma.“

7. „Soma, unser König, beschütze die menschlichen Geschlechter, welche dein Gebiet betreten haben, o du!“ an welchem Flusse sie wohnen. ¹⁾

8. Was alte Brāhmaṇa-Frauen, deren Männer und Kinder leben, ihnen vorschreiben, das sollen sie thun. ¹⁾

9. Ein Stier ist der Opferlohn. ¹⁾

7. viṣṇoḥ çreṣṭhena rūpeṇāsyāṃ nāryāṃ gavīnyāṃ |
pumānsaṃ putrān ā dhehi daçame māsi sūtave ||

(Es ist zu schreiben: viṣṇo . . asyā nāryā und putram. Vgl.

AS. 5, 25, 10).

„Viṣṇu! von lieblichster Schönheit in dieses Weibes Mutterleib“

„Leg' ein männliches Kind, welches geboren wird im zehnten Mond.“

8. RS. 10, 121, 10.

§. 4.

¹⁾ Çalāṭu bedeutet: „unreife Frucht“ und glapsa ist s. v. a. stavaka, ein Bündel. In anderen Büchern wird ein Bündel von Udumbara-Früchten vorgeschrieben. Er fängt da an, wo Stirn und Haare zusammenstossen und streicht die Haare aufwärts aus einander, d. h. er theilt die Haare bis auf den Scheitel. *Nār.*

§. 7.

¹⁾ Die beiden Lautenspieler singen dieses Lied (gāthā). Statt des letzten Wortes „du“ setzen sie den Namen des Flusses, in dessen Nähe sie wohnen, z. B. „o Gangā!“ *Nār.* — Die Zusammenziehung nivisṭacakrāsau ist unregelmässig; es sollte °cakrā asau heissen.

§. 8.

¹⁾ Der Mann vollendet das Opfer durch die Spende an den Opferförderer und die übrigen Handlungen. *Nār.*

§. 9.

¹⁾ Der Stier ist dem Brahman zu geben, wenn ein solcher dabei ist, oder sonst den anwesenden Brāhmaṇas. *Nār.* — Nā-

Fünfzehntes Kapitel.

1. Dem Knaben ¹⁾, wenn er geboren ist, gebe er, ehe derselbe von anderen berührt worden, Butter und Honig, nachdem er Gold darunter gerieben ²⁾, mit einem goldenen (Löffel) zu essen, indem er spricht:

„Ich gebe dir von Honig, von Butter, das Wissen von Savitar erzeugt, dem schätzereichen. ³⁾“

„Lebensvoll, beschützt von den Gottheiten lebe hundert Jahre in dieser Welt.“

2. Indem er (das Gold) an die beiden Ohren legt ¹⁾, spricht er leise die Einsichtserzeugung:

„Einsicht dir der Gott Savitar, Einsicht die Göttin Sarasvati,

„Einsicht verleihen dir die beiden göttlichen Aṣvins, Lotusbekrönt.“

rāyaṇa fügt hinzu, aus den Worten des fünften Verses in §. 3: asyai me putrakāmāyai gehe hervor, dass der Mann selbst der Vollzieher des Opfers sei. Ich habe jene Worte demgemäss übersetzt; sie könnten aber auch als Dativ von: iyam ahaṃ putrakāmā aufgefasset werden und würden dann als Rede der Frau gelten. Dagegen zeigen die Worte des siebenten Verses: asyā nāryāḥ, dass der Mann der Handelnde ist.

§. 1.

¹⁾ Bei einem Mädchen findet diese Handlung also nicht statt. Einige wollen diese Handlung, aber ohne die Sprüche, auch bei Mädchen vollzogen wissen, nach §. 10 und Mn. 2, 66. *Nār.*

²⁾ sarpir madhunī hiranyenāvagharshayati te hiraṇyasamśṛiṣhte hiranyena prāçayet. *Nār.* Nach dem Prayoga Ratna (F. 43, b, 4) und dem Saṃskāra Kaustubha (F. 57, b, 10) soll er Butter und Honig auf einen Stein thun und dieselben mit Gold so reiben, dass Goldstaub sich damit vermischt. Vgl. Kull. zu Mn. 2, 29.

³⁾ In allen Hdschr. des Textes so wie im Pray. R. und Ssk. Kaust. steht maghonām. Ich habe nach Çāṅkh. Gr̥. 1, 24 maghonā geschrieben.

§. 2.

¹⁾ Durch die Präposition upa wird ausgedrückt, dass er sein Gesicht zu dem Gesichte des Knaben niederbeugt. „Einsichtserzeugung“ ist der Name des Spruches. Einige sagen, der Spruch werde nur einmal gesprochen; andere wollen ihn wiederholt wissen. *Nār.* Auch im Pray. R. und im Ssk. Kaust. wird hiraṇyam zu upanidhāya ergänzt. Die Commentare zu Çat. Br. 14, 9, 4, 25 (Br̥h. Ār. 6, 4, 25) ergänzen dagegen svamuḥham.

3. Dann streicht er seine beiden Schultern und spricht:
„Werde ein Stein, werde eine Axt, werde unvertilgbares
Gold!“

„Du bist der Veda, Sohn genannt; du lebe hundert
Jahre.“

und: „Indra! verleihe beste Schätze“, und: „Gieb uns, schätze-
reicher Indra! du eilender!“¹⁾

4. Einen Namen geben sie ihm¹⁾, der mit einem tönenden Buchstaben beginnt, in der Mitte einen Halbvokal und am Ende den Visarga hat, zweisilbig.

5. Oder viersilbig.¹⁾

6. Zweisilbig, wenn er ihm hohe Stellung wünscht; viersilbig, wenn er ihm göttlichen Glanz wünscht.

7. Aber nur¹⁾ gradsilbig für Männer, ungradsilbig für Frauen.

§. 3.

¹⁾ Ueber die Weise, in welcher die Sprüche auf die Handlung zu vertheilen sind, herrschen verschiedene Ansichten, welche Nārāyaṇa näher prüft; er kommt zu der Entscheidung, der Vater solle die drei Sprüche einzeln nach einander sprechen, und dabei die beiden Schultern des Kindes zu gleicher Zeit berühren. Ebenso das Pray. R. Die Sprüche stehen RS. 2, 21, 6 und 3, 36, 10 (auch Kaushitaki Up. 2, 11).

§. 4.

¹⁾ Da hier keine andere Zeit für die Namengebung bestimmt wird, so meinen einige, sie sei gleich nach der Geburt zu vollziehen. Andere dagegen sagen, es sei die in anderen Büchern dafür festgesetzte Zeit zu wählen, wie z. B. Manu (2, 30) den zehnten oder zwölften Tag vorschreibt. Nār.

§. 5.

¹⁾ Nār. führt als Beispiele an die Namen: Bhadra, Deva, Bhava, Bhavanātha, Nāgadeva, Bhadradatta, Devadatta.

§. 7.

¹⁾ „Nur“, d. h. die gerade Zahl der Silben muss jedenfalls beobachtet werden, wenn auch die vorhergehenden Vorschriften nicht beachtet werden, z. B. in den Namen: Çivadatta, Nāgadatta, Devasvāmin, Çivaçarman, Rudra, Janārdana, Devaghoṣa, Purandara, Viṣṇuçarman u. a. — Frauennamen dagegen sind z. B. Subhadra, Sāvitrī, Satyadā, Vasudā u. a. — Hier ist von dem

8. Auch einen Begrüssungsnamen ¹⁾ denke er aus; den sollen Vater und Mutter wissen, bis zur Einführung (beim Lehrer).

9. Wenn er von einer Reise zurückkehrt, umfasst er das Haupt des Sohnes und spricht leise:

„Aus Glied für Glied entstehest du, aus dem Herzen wirst du geboren.“

„Du bist mein Selbst, Sohn genannt; du lebe hundert Jahre.“

Dann küsst er ihn dreimal auf dem Kopfe. ¹⁾

10. Bei einem Mädchen vollzieht er nur die Handlung. ¹⁾

Namen die Rede, mit welchem das Kind im täglichen Umgange genannt wird. *Nār.*

§. 8.

¹⁾ Der Begrüssungsname ist derjenige Name, mit welchem der Knabe sich selbst benennt, wenn er andere begrüsst („Ich N. N. begrüsse dich“). Diesen sollen die Eltern bei der Geburt bestimmen, ihn aber dem Knaben erst dann sagen, wenn sie ihn zum Lehrer führen. *Nār.* Vgl. Mn. 2, 122. — Die auffallende Verschiedenheit der Vorschriften Ācvalāyana's über die Namengebung von den Vorschriften der anderen Gr̥hya-Sūtra wird bei einer zusammenfassenden Darstellung der Indischen Sitte zu erörtern sein. Ich will aber hier erwähnen, dass nach Çāṅkhāyana und Gobhila der Vater dem Sohne bei der Geburt seinen eigentlichen Namen beilegt, den aber ausser den Eltern niemand erfährt. Erst am zehnten Tage empfängt er dann den Namen, mit welchem er von allen genannt wird (vyāvahārika). Die Geheimhaltung des eigentlichen Namens hat nach Nārāyaṇa (zu Gobhila Gr̥.) den Zweck, ihn gegen Zauberei zu schützen, da der Zauber nur dann wirksam wird, wenn der Name dessen, gegen welchen er gerichtet ist, dabei ausgesprochen wird.

§. 9.

¹⁾ Wenn er von einer Reise zurückkehrt, sieht er sein Haus an und spricht dabei, wie im Çrauta-Sūtra (2, 5) vorgeschrieben ist. Dann umfasst er das Haupt des Sohnes. *Nār.* Vgl. Kāty. Çr. 4, 12, 22. Kaush. Up. 2, 11. Nir. 3, 4.

§. 10.

¹⁾ Ohne den Vers zu sprechen. Nach einigen bezieht sich diese Vorschrift nur auf diese Handlung, nach anderen auf die beiden, in diesem Kapitel erwähnten Handlungen. *Nār.* S. o. zu §. 1.

Sechzehntes Kapitel.

1. Im sechsten Monate ¹⁾ das Essengeben.
2. Ziegenfleisch, wenn er ihm Nahrung wünscht.
3. Rebhühnerfleisch, wenn er ihm göttlichen Glanz wünscht.
4. Butterreiss ¹⁾, wenn er ihm Lebenskraft wünscht.
5. Reiss mit saurer Milch, Honig und geschmolzener Butter gemischt gebe er ihm zu essen. (Dazu spreche er:)
 „Speiseherr, gieb uns Speise, gesunde, kräftige;
 „Leite vorwärts den Geber, verleihe uns Kraft, den
 Zweifüssigen, den Vierfüßigen.“ ¹⁾
6. Einem Mädchen (gibt er die Speise) mit der blossen Handlung (ohne Spruch).

Siebzehntes Kapitel.

1. Im dritten Jahre das Haarschneiden; oder nach dem Brauche der Familie. ¹⁾

§. 1.

¹⁾ Nach der Geburt, nicht nach der Empfängnis, weil, nachdem oben (15, 1) der geborene Knabe genannt ist, es sich hier nur um diesen handelt (jâtādhikārāt). *Nār.*

§. 2. 3.

Das Fleisch soll hier nur, wie es gebräuchlich ist, als Würze (vyanjana) des Reisses dienen, nicht als besondere Speise. Daher ist der Reiss in der obigen Vorschrift mit begriffen. *Nār.*

§. 4.

¹⁾ D. h. Reiss, über welchen, nachdem er gekocht ist, Butter gegossen worden, nicht aber in Butter gekochter. *Nār.* Vgl. Pāṇ. 2, 1, 34.

§. 5.

¹⁾ Der Vers soll auch gesprochen werden, wenn er ihm die vorher genannten Speisen giebt, da die Wörter: „gebe er ihm zu essen“ auch bei den vorigen Paragraphen ergänzt werden müssen. *Nār.* Vgl. VS. 11, 83.

§. 1.

¹⁾ Bei einigen findet es zugleich mit dem Einführen beim Lehrer statt. *Nār.*

2. Nördlich vom Feuer ¹⁾ setzt er Schalen hin, welche einzeln ²⁾ mit Reiss, Gerste, Bohnen und Tila gefüllt sind.

3. Westlich sitzt der (Knabe), an welchem die Handlung vollzogen werden soll, auf dem Schoosse der Mutter, und daneben wird Mist von einem Stiere in einer neuen Schale, und Çamiblätter ¹⁾ niedergesetzt.

4. Der Vater südlich von der Mutter, mit ein und zwanzig ¹⁾ Kuça-Halmen.

5. Oder der Brahman ¹⁾ hält diese.

6. Westlich von dem (Knaben), an welchem die Handlung vollzogen werden soll, tritt (der Vater) hin ¹⁾ und giesst kaltes und warmes Wasser zusammen ²⁾, indem er spricht:

„Mit warmem Wasser, Vāyu! komm herbei!“

7. Dann nimmt er von diesem und frische Butter oder Molken von saurer Milch und benetzt rechts herum den Kopf dreimal, indem er spricht:

„Aditi schere die Haare, die Wasser mögen benetzen zum Glanze.“ ¹⁾

§. 2.

¹⁾ Nachdem das Feuer herausgebracht ist. *Nār.*

²⁾ Also die genannten Gegenstände sollen getrennt in einzelne Schalen gethan werden, nicht aber gemischt. *Nār.*

§. 3.

¹⁾ Die Çamiblätter werden in eine andere neue Schale gethan. *Nār.*

§. 4.

¹⁾ Da er sieben Male je drei Halme in die Haare steckt. S. §. 14. 15.

§. 5.

¹⁾ Wenn ein Brahman dabei ist. *Nār.*

§. 6.

¹⁾ Der Vater vollzieht erst das Opfer bis zu den Buttergüssen und opfert die oben (1, 4, 3 u. f.) genannten Spenden. *Nār.*

²⁾ Er nimmt ein Gefäss mit kaltem Wasser mit einer Hand und ein Gefäss mit warmem Wasser mit der anderen, und giesst beide in ein anderes Gefäss zusammen. *Nār.*

§. 8.

¹⁾ Der Spruch wird bei jeder Benetzung wiederholt. *Nār.*

8. In die rechte Haarseite steckt er jedesmal drei ¹⁾ Kuçahalmes mit den Spitzen gegen den Körper (des Knaben) gerichtet ²⁾, indem er spricht: „O Kraut, schütze ihn!“

9. Mit dem Spruche: „O Axt, verletze ihn nicht!“ drückt er dieselben heraus mit dem metallenen Messer. ¹⁾

10. Dann schneidet er (die Haare ab), mit dem Verse:
 „Mit welchem Messer Savitar der Kundige (die Haare) des
 Soma, des Königes, des Varuna schor,
 „Mit diesem, o Brāhmanas, scheret sie diesem, dass er
 lebensvoll, lange lebend sei.“ ¹⁾

11. Nach jedem Schnitte giebt er (die Haare), mit den Spitzen nach Osten, zugleich mit Çamtblättern ¹⁾ der Mutter. Sie legt dieselben auf den Stiermist.

12. Den Vers:

§. 8.

¹⁾ „Jedesmal drei“ (trīṇi trīṇi) bezieht sich auf die wiederholten Schnitte, §. 12—15.

²⁾ Zu abhyātmāgra fügt Nārāyaṇa hinzu: kumārasya; man muss also annehmen, dass die Kuçahalmes von oben in die Haare gesteckt werden, so dass die Spitzen nach unten gerichtet sind. Damit stimmt auch Gobhila (Gr̥. 2, 9), dessen Ausdruck: abhiçiro 'grāḥ (pinjūliḥ) von Raghunandana (Sanskāra tattva F. 30, a, 5) erklärt wird: çiraso 'bhimukhagrā ūrdhvamulā adho 'grā ity arthaḥ. — Die beiden nächsten Sprüche kommen auch bei Çrauta-Handlungen vor. S. VS. 5, 42. 6, 15.

§. 9.

¹⁾ nishpīdayati teshu xuraṃ sthāpayatīty arthaḥ. Unter dem metallenen Messer ist hier ein kupfernes zu verstehen, welches in anderen Büchern ausdrücklich vorgeschrieben wird. Nār. Es soll wohl heissen: er setzt das Messer oberhalb der Kuçahalmes an. Vgl. Kāty. Çr. 7, 2, 11.

§. 10.

¹⁾ Der Vers steht, mit geringer Abweichung, AS. 6, 68, 3.

§. 11.

¹⁾ Indem er sie mit Çamtblättern, welche in der Schale liegen (s. o. §. 3), zusammen nimmt. Pray. R.

§. 12.

Dass er auch hier vorher die Kuçahalmes in das Haar steckt, brauchte nicht besonders erwähnt zu werden, weil es schon durch

„Mit welchem (Messer) der Schöpfer (das Haar) Brīhaspati's, Agni's, Indra's schor zum Leben,
 „Mit dem schere ich das deine zum Leben, zum Ruhme,
 zum Wohlsein“

(spricht er) bei dem zweiten Male.

13. Den Vers:

„Durch welches er auch ferner bei Nacht und lange die
 Sonne sehe,
 „Mit dem schere ich dich zum Leben, zum Ruhme, zum
 Wohlsein“

bei dem dritten Male.

14. Mit allen (drei) Sprüchen das vierte Mal.

15. Ebenso die linke (Seite des Kopfes), dreimal.¹⁾

16. Die Schneide des Messers wische er ab mit dem
 Spruche:

„Wenn du mit reinigendem, schöngestaltetem Messer als
 Scherer die Haare schierst,

„Reinige das Haupt, entreisse ihm nicht das Leben.“¹⁾

17. Den Barbier weise er an: „Mit lauem Wasser das
 Geschäft des Wassers vollziehend, ohne zu verletzen ordne
 es.“¹⁾

die Worte: „jedesmal drei“ in §. 8 vorgeschrieben ist. *Nār.* In der ersten Zeile des Verses ist vielleicht *āyushe* ein späterer Zusatz.

§. 13.

Ich habe den Vers geschrieben, wie ihn die Handschriften und auch das *Pray. R.* einstimmig geben, obgleich er offenbar sehr corrumpt ist. In besserer Gestalt findet er sich bei *Pāra-skara Gr̥h.* 2, 1, 16.

§. 15.

¹⁾ Hier also nicht das vierte Mal. *Nār.*

§. 16.

¹⁾ Der Vers steht, mit einigen Abweichungen, *AS.* 8, 2, 17.

§. 17.

¹⁾ „Ordne es“ d. h. schneide es ab. *Nār.* Vgl. *Pārask. Gr̥h.* 2, 1, 21: *axaṇvan parivapa.*

18. Nach dem Brauche der Familie lasse er die Haarordnung machen.¹⁾

19. Bei einem Mädchen geschieht dies alles mit der blossen Handlung (ohne die Sprüche).

Achtzehntes Kapitel.

1. Hiedurch (ist auch) der Backenbart (erklärt).¹⁾

2. Im sechzehnten Jahre.¹⁾

3. Für das Wort „Haare“ setzt er das Wort „Bart“.¹⁾

4. Hierbei benetzt er den Bart.¹⁾

5. Mit den Worten: „Reinige das Antlitz des Kopfes, entresse ihm nicht das Leben.“¹⁾

§. 18.

¹⁾ Die Bräuche der Familien sind, dass einige nur eine Locke, andere drei, andere fünf, einige die Locken vorne, andere hinten tragen. *veçân* ist s. v. a. *samniveçân*; einige lesen *veshân*, was dasselbe bedeutet. Hierauf bringe er die Spende an den Opferförderer und verrichte die übrigen Handlungen. *Nār.*

§. 1.

¹⁾ Die Vorschriften des vorigen Kapitels gelten auch im Ganzen für das Abschneiden des Backenbartes. Hier werden nur die Abweichungen dieser Handlung von der vorigen angegeben. *Nār.*

§. 2.

¹⁾ Also nicht im dritten Jahre. Der Jüngling sitzt auch nicht auf dem Schoße der Mutter, da er eben kein Kind mehr ist. *Nār.*

§. 3.

¹⁾ Also dreimal: in den beiden Sprüchen 17, 7. 16 und in der Vorschrift 17, 8. *Nār.*

§. 4.

¹⁾ Und nicht den Kopf, 17, 7. *Nār.*

§. 5.

¹⁾ Mit diesen Worten wischt er die Schneide des Messers ab. S. 17, 16. *Nār.*

6. Mit den Worten: „Mache ihm Haupthaar, Bart, Haar des Leibes und Nägel, im Norden aufhörend“ fordert er (den Barbier) auf.¹⁾

7. Nachdem (der Jüngling) gebadet und stillschweigend den Rest des Tages stehend hingebracht, lässt er in der Nähe des Lehrers die Stimme frei, indem er spricht: „Ich gebe dir das Geschenk“.

8. Ein Rinderpaar ist der Lohn.

9. Ein Jahr lang lege er sich (das Gelübde) auf.¹⁾

Neunzehntes Kapitel.

1. Im achten Jahre soll er den Brāhmaṇa (beim Lehrer) einführen.

2. Oder im achten Jahre nach der Empfängniss.

3. Im elften den Kshatriya.

4. Im zwölften den Vaiçya.

5. Bis zum sechzehnten Jahre ist für den Brāhmaṇa die Zeit noch nicht verstrichen.

6. Bis zum zwei und zwanzigsten für den Kshatriya.

7. Bis zum vier und zwanzigsten für den Vaiçya.

8. Nach dieser Zeit sind sie der Sāvitrī verlustig.¹⁾

§. 6.

¹⁾ Diese Aufforderung tritt an die Stelle der 17, 17 gegebenen. *Nār.* Also „mache“ (kuru) heisst s. v. a. „beschneide“.

§. 9.

¹⁾ Befolge er die weiter unten gegebenen Vorschriften (s. 1, 22, 22). Die Uebnahme des Gelübdes kann in der Nacht nicht mehr geschehen, sondern geschieht am folgenden Tage. *Nār.* Vgl. *Pārask. Gr̥.* 2, 1, 25. Der Jüngling soll also ein Jahr lang Haar und Bart unbeschnitten lassen und Keuschheit bewahren.

§. 3. 4.

Nach der Geburt oder nach der Empfängniss. *Nār.*

§. 8.

¹⁾ Die Bezeichnung „der Sāvitrī verlustig“ ist hier gebraucht, weil es heisst (wo?): „wer der Sāvitrī verlustig ist, soll das Audālaka-Gelübde vollziehen“. Die Präposition „bis“ in den vorigen Paragraphen steht in inclusiver Bedeutung (abhidhau). *Nār.*

9. Man soll sie nicht einführen, nicht unterrichten, nicht für sie opfern, nicht mit ihnen verkehren.¹⁾

10. Der Knabe soll geschmückt sein, mit geordnetem Kopfe¹⁾, mit einem ungewaschenen²⁾ Gewande bekleidet. Oder der Brāhmaṇa mit dem Felle einer Antilope, der Kshatriya mit einem Rehelle, der Vaiçya mit einem Ziegenfelle.

11. Wenn sie Gewänder anziehen, sollen sie gefärbte anziehen; der Brāhmaṇa ein braunrothes, der Kshatriya ein krapprothes, der Vaiçya ein gelbes.

12. Ihre Gürtel: aus Munja-Gras¹⁾ der des Brāhmaṇa, eine Bogensehne der des Kshatriya, aus Wolle der des Vaiçya.

13. Ihre Stäbe: aus Palāça-Holz der des Brāhmaṇa, aus Udumbara der des Kshatriya, aus Bilva der des Vaiçya.

Zwanzigstes Kapitel.

1. Oder beliebige für alle.¹⁾

§. 9.

¹⁾ Wenn sie nicht Busse gethan haben. Obgleich sich mit dem Verbote der Einführung beim Lehrer die übrigen Verbote eigentlich von selbst verstehen, sind sie doch alle erwähnt, für den Fall, dass die Einführung eines Knaben, welcher der Sāvitrī verlustig ist, aus Habsucht oder Unwissenheit vollzogen wurde. *Nār.*

§. 10.

¹⁾ D. h. mit geschorenem Kopfe. *Nār.*

²⁾ D. h. mit einem neuen, noch nicht gebrauchten Gewande. *Nār.*

§. 12.

¹⁾ Einen Gürtel aus Munja-Gras darf nur der Brāhmaṇa tragen; dieser ist aber nicht auf denselben beschränkt. Ebenso sind die folgenden Bestimmungen und die Vorschriften über die Stäbe (§. 13) zu verstehen. *Nār.*

§. 1.

¹⁾ Oder die vorhergenannten Stäbe sind beliebig für alle Kasten. *Nār.*

2) Der Lehrer ¹⁾ fasst den Schüler an, opfert und stellt sich nördlich vom Feuer hin, nach Osten sehend.

3. Der Schüler vor ihn, nach Westen sehend.

4) Nachdem der Lehrer die beiden ¹⁾ Doppelhände mit Wasser gefüllt, spricht er den Vers: „Von Savitar erbitten wir“, und lässt dabei aus seiner vollen Doppelhand das Wasser auf die volle Doppelhand des Schülers hinabfliessen. Wenn er es abgegossen hat, spricht er: „Auf des göttlichen Savitar Geheiss, mit den Armen der beiden Açvins, mit Pūshan's Händen ergreife ich deine Hand, o N. N!“ und fasst mit seiner Hand die Hand des Schülers sammt dem Daumen.

5. „Savitar ergriff deine Hand, o N. N.“ mit diesen Worten ein zweites Mal. ¹⁾

6. „Agni ist dein Lehrer, o N. N.“ mit diesen Worten ein drittes Mal.

7. Dann heisst er ihn die Sonne ansehen. „Göttlicher Savitar! dieser ist dein Schüler, den schütze, der sterbe nicht“, so spricht der Lehrer. ¹⁾

8. „Wessen Schüler bist du? Des Athems Schüler bist

§. 2.

¹⁾ Der Lehrer vollendet zuerst alle Vorbereitungen zum Opfer, bis zum Niedersetzen der Opferbutter auf die Opferstreu. Dann fasst er den Schüler an, vollzieht die folgenden Handlungen von dem Anlegen des Brennholzes bis zur Ausgiessung der beiden Buttergüsse, opfert die oben (1, 4, 3 u. f.) genannten Spenden und tritt dann nördlich vom Feuer hin. *Nār.*

§. 4.

¹⁾ D. h. seine und die des Schülers.

§. 5. 6.

¹⁾ Er wiederholt das Anfüllen der Hände u. s. w. ein zweites und drittes Mal. *Nār.*

§. 7.

¹⁾ „So spricht der Lehrer“ ist ausdrücklich hinzugefügt, weil in anderen Büchern der Schüler beim Ansehen der Sonne spricht: „Mit Mitra's Auge sehe ich dich an“. *Nār.*

du. Wer nimmt dich welchen als Schüler an? Dem Ka übergebe ich dich.“¹⁾

9. „Ein Jüngling schön gekleidet, angethan, kam her“ mit diesem Halbverse¹⁾ lässt er ihn sich rechts umwenden.

10. Indem er die Hände über seine Schultern herüberlegt, berührt er die Stelle seines Herzens mit dem folgenden (Halbverse).

11. Nachdem der Schüler das Feuer zusammengekehrt¹⁾, lege er stillschweigend Holz an. Stillschweigend geschieht ja das, was dem Herrn der Geschöpfe geweiht ist. Der Schüler ist dem Herrn der Geschöpfe geweiht, das ist bekannt.²⁾

Ein und zwanzigstes Kapitel.

1. Einige schreiben vor, dass es¹⁾ geschehen soll mit dem Verse:

§. 8.

¹⁾ Aus dem Spruche geht hervor, dass der Schüler dem Herrn der Geschöpfe übergeben wird. Daher ist der Lehrer der sprechende. *Nār.* Ueber ka als Name des Prajapati s. d. Wb. und vgl. *Çat.* Br. 11, 5, 4, 1 u. f.

§. 9.

¹⁾ „Mit diesem Halbverse“ ist hinzugefügt, weil sonst nach der Regel des *Çrauta-Sūtra* bei Anführung eines Viertelverses der ganze Vers gemeint ist. *Nār.* Die Regel in *Āṣv. Çr. S. 1, 1* lautet: *ṛcam* (sc. *pratīyāt*) *pādagrahaṇe, sūktam sūktādaḥ hīne pāde, dhīke tṛcam*, d. h. „wird ein pāda (Viertelvers) angeführt, so ist der ganze Vers gemeint; wird der unvollständige erste pāda des Liedes angeführt, so ist das ganze Lied gemeint; wird mehr als ein pāda angeführt, so sind drei Verse gemeint.“ Der oben erwähnte Vers steht RS. 3, 8, 4.

§. 11.

¹⁾ *Nārāyaṇa* meint, der Schüler habe das Feuer bei dieser Gelegenheit nicht zusammen zu kehren, da das Feuer ja schon geweiht sei, sondern bloss stillschweigend Holz anzulegen. Das Zusammenkehren sei nur erwähnt, um anzudeuten, dass der Schüler, wenn er Morgens und Abends Holz anlege, vorher das Feuer zusammenkehren und Wasser um dasselbe herum sprengen solle.

²⁾ Aus der *Çruti. Nār.*

§. 1.

¹⁾ Das Anlegen des Holzes. Durch die Partikel *ha* deutet der Verfasser an, dass er dieser Ansicht beitrifft. Da die vorher

„Dem Agni habe ich Holz geholt, dem grossen, der die Wesen kennt.

„Du Agni wachse durch dieses Holz und wir durch das Gebet. Svâhâ!“

2. Wenn er Holz angelegt, berührt er das Feuer und wischt den Mund ab, dreimal mit den Worten: „Mit Glanz besalbe ich mich.“ ¹⁾

3. Denn mit Glanz besalbt er sich ja auch, das ist bekannt.

4. „In mich Einsicht, in mich Nachkommen, in mich lege Agni Glanz.“

„In mich Einsicht, in mich Nachkommen, in mich lege Indra Kraft.“

„In mich Einsicht, in mich Nachkommen, in mich lege Śūrya Feuer.“

„Welchen Glanz du hast, o Agni! durch den möge ich glänzend werden.“

„Welchen Strahl du hast, o Agni! durch den möge ich strahlend werden.“

„Welche Flamme du hast, o Agni! durch die möge ich flammend werden.“

Mit diesen Sprüchen trete er heran, beuge das Knie, umfasse (die Füße des Lehrers) und spreche: „Lies, Herr! sprich die Sâvitṛi vor, Herr!“

5. (Der Lehrer) fasst mit dem Gewande des Schülers und seinen eigenen Händen die Hände desselben ¹⁾ und spricht die Sâvitṛi vor, in Viertelversen, Halbversen, ganz.

gegebene Vorschrift (dass das Anlegen des Holzes stillschweigend geschehen solle) sich auf einen Ausspruch des Brâhmaṇa stützt, so sind beide von gleichem Gewichte. *Nâr.*

§. 2.

¹⁾ Diese Vorschrift bezieht sich auch auf das Holzanlegen, welches Abends und Morgens geschieht. Der Spruch ist jedesmal zu wiederholen. *Nâr.*

§. 5.

¹⁾ Er bedeckt die gefalteten Hände des Schülers mit dessen Gewande und umfasst sie dann mit seinen beiden Händen. *Pr R. und Ssk. Kau.*

6. Er lasse sie ihn nach Vermögen hersagen.¹⁾

7. Auf die Stelle seines Herzens legt er seine Hand, mit den Fingern nach oben, und spricht: „In mein Gelübde lege ich dein Herz, meinem Denken gemäss sei dein Denken. Meinem Worte folge treu; Brīhaspati verbinde dich mir.“

Zwei und zwanzigstes Kapitel.

1. Nachdem er ihm den Gürtel umgebunden und den Stab gegeben, weise er ihn als Schüler an.¹⁾

2. „Du bist Schüler, nimm Wasser in den Mund¹⁾, verrichte die That²⁾, schlafe nicht bei Tage³⁾, dem Lehrer gehorsam lies den Veda.“

3. Zwölf Jahre dauert die Vedalehrzeit¹⁾, oder bis er ihn gefasst hat.²⁾

§. 6.

¹⁾ Wenn er ihm je einen Viertelvers vorgesagt hat, lasse er ihn denselben nachsprechen, oder wenn der Schüler das nicht kann, so viel als er kann. Ebenso bei dem Vorsagen der Halbverse und der ganzen Sāvitrī. *Nār.*

§. 1.

¹⁾ Man muss im Auge behalten, dass das Wort brahmacarya ursprünglich „göttlichen Wandel“ und besonders „Keuschheit“ bedeutet. Ebenso bei dem Worte brahmacārin.

§. 2.

¹⁾ Spüle dir nach Verrichtung der natürlichen Bedürfnisse und bei andern Gelegenheiten in vorgeschriebener Weise den Mund aus. *Nār.*

²⁾ Vollziehe die vorgeschriebenen Handlungen, die Dämmerungsandachten u. a. *Nār.*

³⁾ Hiedurch ist auch verboten, sich überhaupt bei Tage niederzulegen. *Nār.*

§. 3.

¹⁾ Für jeden Veda, also vier und zwanzig Jahre für zwei, sechs und dreissig für drei und acht und vierzig für vier Vedas. *Nār.* Vgl. Mn. 3, 1.

²⁾ Nārāyaṇa macht darauf aufmerksam, dass durch diese Regel auch die Eintheilung der snātakās (gebadeten, d. h. derjenigen jungen Männer, welche nach dem vorgeschriebenen Bade von dem

4. Abends und Morgens betteln er.¹⁾
5. Abends und Morgens lege er Holz an.¹⁾
6. Bei einem Manne, der ihn nicht abweist, betteln er zuerst.

Lehrer entlassen sind, und sich nun als gr̥hasthās einen eigenen Hausstand gründen) in drei Klassen ausgesprochen ist. Sie sind nämlich nach Pārask. Gr̥. 2, 5, 32—35 und Gobhila Gr̥. 3, 5, 18—20 (vgl. auch Hārīta bei Kull. zu Mn. 3, 2) entweder vidyāsnātakās d. h. solche, welche das Studium des Veda noch vor Ablauf der zwölf Jahre beendet haben und darauf das Abgangsbath vollziehen; oder vratasnātakās d. h. solche, welche das Gelübde der Keuschheit und die anderen Pflichten des Schülers zwölf Jahre lang beobachtet haben und daher vom Lehrer entlassen werden dürfen, obgleich sie das Studium des Veda nicht beendet haben; oder endlich vidyāvratasnātakās d. h. solche, welche das Studium des Veda beendet und die Pflichten des Schülers zwölf Jahre lang beobachtet haben. Gobhila (a. a. O.) fügt hinzu, dass die letzte Klasse die vorzüglichere ist, die beiden anderen aber einander gleich stehen. — Nārāyaṇa bemerkt weiter: Aus der unten (3, 9, 4) folgenden Vorschrift, dass der Schüler erst „am Ende des Lernens“ das Abgangsbath vollziehen solle, darf man nicht schliessen, dass die Klasse der vratasnātakās gesetzlich gar nicht zulässig sei. Denn jener Ausdruck: „das Ende des Lernens“ bezeichnet nicht die wirkliche Vollendung (samāpti) des Lernens, sondern befiehlt nur, dass der Schüler, ehe er das Bath vollzieht, den letzten Theil des Lehrstoffes, das Āraṇyaka, gelesen haben müsse, was er nöthigenfalls erreichen kann, wenn er Theile aus der Mitte ungelesen lässt. Das Āraṇyaka wird aber in dem Rahasya als derjenige Theil des Veda bezeichnet, dessen Kenntniss vorzugsweise zur Vollendung des Abgangsbades berechtige, z. B. mit den Worten: nedam anadhīyan snātako bhavati „ohne dieses gelesen zu haben wird er nicht ein snātaka“.

§. 4.

¹⁾ Speise für den Lehrer und für sich. Die Vorschrift über die Stellung des Wortes „Herr“ in der Bitte um Speise ist aus anderen Büchern zu entnehmen. Nār. Nārāyaṇa hat auch bhixāṃ bhavān dadātu gelesen. Ich habe die Lesart gesetzt, welche sich für den Brāhmaṇa eignet. S. Pārask. Gr̥. 2, 5, 2. Y. 1, 30.

§. 5.

¹⁾ Die Wiederholung der Worte: „Abends und Morgens“ zeigt an, dass diese Vorschrift mit der vorhergehenden nicht zusammen hängt. Daraus folgt, dass beliebig entweder das Betteln oder das Anlegen des Feuers zuerst ausgeführt werden kann. Nār.

7. Oder bei einer Frau, die ihn nicht abweist.
8. Mit den Worten: „Herr, gib Almosen!“
9. Oder: „(Gieb mir) etwas zum Vedalernen!“¹⁾
10. Das verkünde er dem Lehrer.
11. Er stehe den Rest des Tages.
12. Wenn die Sonne untergegangen koche er den Brāhmaṇabrei von dem zum Vedalernen bestimmten und melde es dem Lehrer.¹⁾
13. Der Lehrer opfere¹⁾ indem er ihn berührt, mit dem Verse: „Den wunderbaren Sitzungsherrn“.
14. Ein zweites Mal mit der Sāvitrī.
15. Und was er später eben gelernt hat.¹⁾
16. Ein drittes Mal den R̥ishis.

§. 9.

¹⁾ Er bitte sich so viel Almosen, d. h. Reiss zusammen, als er zu dem Opfer beim Vedalernen (anupravanīyahoma) und zu der Speisung der Brāhmaṇas gebraucht. Pray. R.

§. 12.

¹⁾ Die weiter unten vorgeschriebene Speisung der Brāhmaṇas geschieht von eben dieser Speise. Der Schüler kocht das, was ihm zum Opfer beim Vedalernen gegeben ist, nach der Weise der Kochopfer und meldet dann dem Lehrer: „Die Topfspeise ist gekocht.“ Nār.

§. 13.

¹⁾ Nachdem er die Handlungen vom Anlegen des Holzes an bis zu den Buttergüssen vollzogen hat. Nār. RS. 1, 18, 6.

§. 15.

¹⁾ Das Opfer beim Vedalernen wird bei den einzelnen Theilen des Veda wiederholt. Die erste, dritte und vierte Spende sind stets dieselben; die zweite steht in Beziehung zu dem eben gelernten Stücke, also hier savitre svāhā; später mahānāmṇibhyaḥ svāhā, mahāvratāya svāhā, upanishade svāhā. Nār. Die mahānāmṇi sind, nach dem Pray. R. und Ssk. Kau. neun Verse, deren erster beginnt: vidā maghavan, wozu noch neun purīṣapadāni (s. Wb. und Āṣval. Cr. 8, 14) kommen, welche beginnen: evā hye-vaivā hyagnā (Vgl. Weber, Ind. Stud. 8, 68). Das mahāvratā besteht im Lesen des Aitareya Āraṇyaka und das upanishadvratā im Lesen der Aitareya Upanishad (s. Pray. R. f. 58, b. und Ssk. Kau. f. 163, b).

17. Ein viertes dem Opferförderer.¹⁾

18. Nachdem er die Brāhmanas gespeist, bitte er sie, die Beendigung des Veda auszusprechen.

19. Von da an esse der Schüler nichts gesalzenes, und schlafe auf dem Erdboden, drei Nächte oder zwölf Nächte oder ein Jahr.

20. An dem (Schüler) welcher das Gelübde erfüllt hat ¹⁾, vollzieht (der Lehrer) die Einsichtserzeugung.

21. Während der Schüler in einer nicht verbotenen ¹⁾ Himmelsgegend einen Palāçazweig mit einer einzigen Wurzel ²⁾, oder, wenn kein Palāça da ist, einen Kuçabüschel rechts herum mit einem Wasserkruge dreimal umgiesst, lässt (der Lehrer) ihn sagen: „O ruhmreicher, du bist ruhmreich; wie du, o ruhmreicher, ruhmreich bist, so mache, o ruhmreicher, mich zum Sohne eines ruhmreichen. Wie du der Götter und des Opfers Schatzhüter bist, so möge ich der Menschen und des Veda Schatzhüter werden!“

22. Hiemit ist auch die Uebernahme des Gelübdes erklärt, welche mit dem Scheren beginnt und mit der Uebergabe schliesst ¹⁾.

§. 17.

¹⁾ Daraus, dass die Spende an den Opferförderer die vierte sein soll, geht hervor, dass die beiden Buttertheile (s. 1, 10, 13) hier nicht geopfert werden. Sonst würde sie die sechste sein. *Nār.*

§. 20.

¹⁾ Hiedurch ist ausgedrückt, dass die Einsichtserzeugung mit dem Gelübde in Verbindung steht. Wenn daher bei einer Einführung (upanayana) die Einsichtserzeugung stattfindet, so findet auch das Gelübde und das Opfer beim Vedalernen statt. Wenn aber bei einem schon früher eingeführten die Einsichtserzeugung wegfällt (s. §. 26), so fallen auch die beiden andern Handlungen weg. *Nār.*

§. 21.

¹⁾ Drei Himmelsgegenden sind die verbotenen, Süd, Südost und Südwest; alle übrigen sind nicht verboten. *Nār.*

²⁾ D. h. ohne Nebenzweige. *Nār.*

§. 22.

¹⁾ Die Uebernahme des Gelübdes (wie z. B. 1, 18, 9) soll in der hier beschriebenen Weise mit dem Scheren beginnen und

23. So geschieht es bei einem Knaben, der noch nicht vorher zum Lehrer gegangen ist.

24. Nun von dem, der schon vorher hingegangen.¹⁾

25. Beliebig ist das Haarscheren.

26. Auch die Einsichtserzeugung.

27. Nicht vorgeschrieben ist die Uebergabe.

28. Ebenso die Zeit.

29. Die Sâvitri ist: „Von Savitar erbitten wir.“¹⁾

Drei und zwanzigstes Kapitel.

1. Opferpriester wählt er, welche weder mangelhafte noch übermässige¹⁾ Glieder haben und „welche von Mutter und Vater her“ u. s. w. wie oben gesagt ist.²⁾

mit der Uebergabe (1, 20, 8) schliessen, d. h. das dem Scheren vorangehende Schmücken (1, 19, 10) und die auf die Uebergabe folgenden Handlungen finden hiebei nicht statt. *Nâr.*

§. 24.

¹⁾ Nârâyana sagt ganz kurz, die Wiederholung der Einführung könne als Busse statt finden. Im Sanskâra Kaustubha werden drei Ursachen erwähnt, durch welche dieselbe veranlasst werden kann. Der Schüler kann ein Vergehen begangen haben, welches die wiederholte Einführung nöthig macht (z. B. Trinken geistigen Getränkes); oder die erste Einführung ist nicht gültig gewesen, weil die gesetzlichen Vorschriften bei derselben nicht beobachtet worden sind; oder endlich der Schüler hat zuerst mit dem Unterrichte in einem anderen Veda begonnen, und sich dann, nachdem er sich anders besonnen, dem Studium des Rigveda zugewendet.

§. 29.

¹⁾ Statt der früheren Sâvitri soll er diese (RS. 5, 82, 1) anwenden. *Nâr.* Die frühere Sâvitri ist oben (1, 21, 4. 5) nicht näher bezeichnet, doch kann wohl nur der Vers des Viçvâmitra (RS. 3, 62, 10) gemeint sein. In anderen Gr̥hya-Sûtras werden verschiedene Verse an Savitar, je nach der Kaste des Schülers vorgeschrieben. Pârask. Gr̥. 2, 3, 7—10. Çânkh. Gr̥. 2, 5.

§. 1.

¹⁾ Beides bezieht sich sowohl auf die Grösse (nicht zu grosse und nicht zu kleine) wie auf die Zahl (vier Finger oder sechs Finger). *Nâr.*

²⁾ S. 1, 5, 1.

2. Junge Opferpriester ¹⁾ wählt er, sagen einige.

3. Den Brahman wählt er zuerst, dann den Hotar, dann den Adhvaryu, dann den Udgâtar.

4. Oder alle, welche die mehrtägigen und die eintägigen Opfer vollziehen. ¹⁾

5. Den Sadasya als siebzehnten ¹⁾ erwähnen die Kaushîtakins, welche sagen: „Dieser ist der Zuschauer der Handlungen.“ ²⁾

6. Das ist ausgesprochen in den beiden Versen: „Welchen die Opferpriester vielfach vollziehen u. s. w.“ ¹⁾

7. Den Hotar wählt er zuerst. ¹⁾

8. „Agni ist mein Hotar, er ist mein Hotar, zum Hotar wähle ich dich N. N.“ mit diesen Worten den Hotar. ¹⁾

9. „Der Mond ist mein Brahman, er ist mein Brahman, zum Brahman wähle ich dich N. N.“ so den Brahman.

§. 2.

¹⁾ D. h. thatkräftige. Das Wort „Opferpriester“ ist wiederholt, weil sich dieser Ausspruch nicht auf diejenigen Priester, welche nicht Opferpriester sind, z. B. die Becher-Adhvaryus, bezieht. *Nâr.*

§. 4.

¹⁾ Hiedurch wird also der Schlächter ausgeschlossen. *Nâr.* — In Āçval. Çr. 4, 1 heisst es nach Aufzählung der sechzehn Priester: ete 'hînaikâhair yâjayanti.

§. 5.

¹⁾ Er nennt den Sadasya ausdrücklich „den siebzehnten“, entweder um anzudeuten, dass derselbe ebenso wie die anderen sechzehn als wirklicher Opferpriester (ṛtvij) gilt, oder dass nicht, wie in anderen Büchern vorgeschrieben ist, mehrere Sadasyas gewählt werden sollen. *Nâr.*

²⁾ Vgl. das Citat aus Âpastamba im Commentar zu Kâty. Çr. 7, 1, 7.

§. 6.

¹⁾ RS. Vâl. 10, 1.

§. 7.

¹⁾ Wenn er nur vier Priester wählt, soll er den Brahman zuerst wählen (§. 3); wenn er aber alle Opferpriester wählt, zuerst den Hotar. *Nâr.*

§. 8—12.

¹⁾ Aehnliche Sprüche werden im Commentar zu Kâty. Çr. 7, 1, 6 aus dem Shaḍvîṇça Brâhmaṇa citirt.

10. „Āditya ist mein Adhvaryu“, so den Adhvaryu.
11. „Parjanya ist mein Udgâtar“, so den Udgâtar.
12. „Die Wasser sind meine Hotarverssprecher“, so die Nebenpriester.¹⁾
13. „Die Strahlen sind meine Becher-Adhvaryus“ so die Becher-Adhvaryus.¹⁾
14. „Der Aether ist mein Sadasya“ so den Sadasya.
15. Der gewählte sagt leise: „Grosses hast du mir gesagt, Glanz hast du mir gesagt, Glück hast du mir gesagt, Ruhm hast du mir gesagt, Lob hast du mir gesagt, Gelingen hast du mir gesagt, Genuss hast du mir gesagt, Sättigung hast du mir gesagt, Alles hast du mir gesagt.“¹⁾
16. Wenn er dies leise gesagt, so sagt der Hotar zu, mit den Worten: „Agni ist dein Hotar, er ist dein Hotar, ich dein menschlicher Hotar.“
17. Der Brahman: „Der Mond ist dein Brahman, er ist dein Brahman.“
18. Eben so die anderen, jeder nach der Anweisung.
19. „Das schütze mich, das gehe in mich ein, dadurch möge ich geniessen“, so spricht er, wenn er das Opfer durch sie vollziehen lassen will.¹⁾
20. Ein niedergelegtes Priesteramt soll (ein anderer) nicht vollziehen. Auch nicht bei einem mehrtägigen Opfer für ge-

§. 12.

¹⁾ „Nebenpriester“ (hotraka) heissen nach Nār. zu §. 4 die anderen Priester, ausser den Hauptpriestern (mukhyavarjita), also der Pratiprasthâtar u. s. w.

§. 13.

¹⁾ Die Becher-Adhvaryus sind untergeordnete Gehülfen beim Soma-Opfer. S. Comm. zu Kâty. Çr. 7, 1, 6.

§. 15.

¹⁾ Vgl. den Anfang des Pancaviṇṣa Brâhmaṇa.

§. 19.

¹⁾ Wenn er beim Anlegen des Feuers (agnyâdheya s. Kâty. Çr. 4, 7—10) die vier Priester wählt, so haben diese nicht das Opfer zu vollziehen. Wenn aber die Wahl beim Soma-Opfer statt findet, so haben die gewählten Priester das Opfer zu vollziehen. Daher wird dieser Spruch nur beim Soma-Opfer, nicht beim Anlegen des Feuers gesprochen. Nār.

ringen Lohn, oder für einen unpässlichen, kranken, schwind-süchtigen, der bei seinen Ortsgenossen verrufen oder von verächtlicher Herkunft ist, für keinen von diesen.¹⁾

21. Wer ihm ein Soma-Opfer ansagt¹⁾, den frage er: „Welches ist das Opfer? welche die Priester? was der Opferlohn?“

22. Mit Verhältnissen, die ihm zusagen, soll er sich einlassen.¹⁾

23. Sie sollen kein Fleisch essen, nicht zur Frau gehen, bis zur Vollendung des Opfers.

24. „Durch dies Gebet, o Agni, wachse du!“ mit diesem Verse opfere er im südlichen Feuer ein Butteropfer und gehe dann, wohin er will.¹⁾

§. 20.

¹⁾ Diese Vorschriften bezwecken Befestigung des Corporationsgeistes und des Ansehens der Priester. Kein Priester soll einwilligen, bei einem Opfer zu fungiren, wenn ein anderer Priester schon seine Mitwirkung verweigert hat, weil er sich mit dem Veranstalter des Opfers entzweit hatte (nyastam erklärt Nār. durch: vivādēna tyaktam). Ferner soll kein Priester gegen zu geringen Lohn fungiren. Wer die Mittel hat, ein mehrtägiges Opfer zu bringen, der muss auch den Priester anständig bezahlen können. Dadurch ist aber, nach Nārāyaṇa, ausgesprochen, dass der Priester ein eintägiges Opfer auch gegen geringen Lohn vollziehen soll. Ein Unpässlicher d. h. wer am Fieber oder ähnlichem Unwohlsein leidet. Ein Kranker d. h. ein Bettlägriger. — anudeṣin ist s. v. a. sadeṣin. Andere verstehen hierunter einen solchen, der nicht zu einem ṛāddha geladen werden darf. — „Von verächtlicher Herkunft“, d. h. dessen Mutter ihrem Gatten nicht treu ist. Für alle diese soll niemand als Opferpriester fungiren (ārtvijyam akāryam ist bei allen zu ergänzen. Wb. s. v. xiptayoni anders).

§. 21.

¹⁾ yaḥ somaṃ prathamam nivedayati idam tvayā asmin kāryam iti sa somapravākāḥ. Nār.

§. 22.

¹⁾ Wenn das Opfer, die anderen Opferpriester und der Lohn ihm zusagen, soll er die Mitwirkung übernehmen; sonst nicht. Nār.

§. 24.

¹⁾ Dies findet am Ende des Opfers statt, wie aus dem Ausdrucke des angeführten Verses (RS. 1, 31, 18): „das wir gethan“

25. So auch der, welcher kein Feuer angelegt hat, im häuslichen Feuer, mit dem Verse: „Diese Verletzung, o Agni, vergieb uns!“¹⁾

Vier und zwanzigstes Kapitel.

1. Wenn er die Priester gewählt, bringe er die süsse Speise dar.
2. Dem gebadeten, wenn dieser zu ihm kommt.¹⁾
3. Und dem Könige.
4. Und dem Lehrer, Schwiegervater, Vaterbruder und Mutterbruder.¹⁾
5. In saure Milch thut er Honig.
6. Oder Butter, wenn er keinen Honig bekommt.
7. Den Teppich, das Fusswasser, das Ehrenwasser, das

(cakṛīma) hervorgeht. Er gehe dann, wohin er will (wörtlich: seinem Zwecke nach) ist s. v. a. die Beschränkung des vorigen Paragraphen hört dann auf. *Nār.*

§. 25.

¹⁾ Derjenige Priester, welcher noch nicht verheiratet ist, und bei einem Opfer fungirt hat, soll mit dem angegebenen Verse (RS. 1, 31, 16) im gewöhnlichen Feuer opfern. Die Priesterwahl ist hier behandelt, weil sie mit der Darbringung der süssen Speise (s. folg. Kap.) in Verbindung steht. *Nār.*

§. 2.

¹⁾ Wenn ein solcher an dem Tage, wo er vom Lehrer verlassen ist, oder mit Heiratsabsicht zu ihm ins Haus kommt. *Nār.*

§. 4.

¹⁾ Die hier genannten Personen hat er nicht mit den beiden vorhergehenden zusammengefasst, um den Unterschied zwischen ihnen zu bezeichnen. Während dem Gebadeten entweder an dem Tage, wo er das Entlassungsbad vollzogen, oder wenn er als Freier kommt, dem Könige aber an jedem Tage, wenn er kommt, die süsse Speise dargebracht werden soll, wird sie den hier genannten Personen jährlich einmal beim Besuche vorgesetzt. *Nār.*

Mundspülwasser, die süsse Speise, die Kuh: jedes einzelne von diesen melden sie an, indem sie es dreimal nennen.¹⁾

8. Mit dem Verse:

„Ich bin der Glanz unter meines Gleichen, wie die
Sonne unter den Lichtern.“

„Hier trete ich auf jeden, der mich anfeindet“
setze er sich auf den Teppich, dessen Spitzen nach Norden gerichtet sind.

9. Oder (er spricht den Vers) indem er auf den Teppich tritt.

10. Er lasse sich die Füße waschen.

11. Den rechten Fuss reiche er einem Brāhmaṇa zuerst dar.

12. Den linken einem Çūdra.¹⁾

13. Wenn seine Füße gewaschen sind, nimmt er das Ehrenwasser¹⁾ mit beiden Händen in Empfang. Dann spült er mit dem Mundspülwasser den Mund aus, indem er spricht: „Du bist die Unterlage²⁾ des Unsterblichkeitstrankes.“

§. 7.

¹⁾ Die Darreichung dieser Gegenstände kann in zwei verschiedenen Weisen geschehen, entweder in dem padārthānusamaya oder in dem kāṇḍānusamaya. Die erstere ist die, dass er alle Stücke derselben Art, also zuerst alle Teppiche, dann alle Fusswasser u. s. w. an sämtliche Priester vertheilt. Nach der zweiten Weise vollzieht er die Darbietung der einzelnen Gegenstände, von dem Teppiche bis zur Kuh (§. 30) zuerst bei dem ersten Priester, dann bei dem zweiten u. s. w. *Nār.*

§. 8.

Nun folgt das, was der Empfänger der süssen Speise zu thun hat. *Nār.*

§. 12.

¹⁾ Wenn ein Kshatriya oder ein Vaiçya die Fusswaschung vollziehen soll, so kann ihnen beliebig der linke oder der rechte Fuss zuerst dargereicht werden. *Nār.*

§. 13.

¹⁾ „Ehrenwasser“ heisst mit Wohlgerüchen und Kränzen versehenes Wasser. *Nār.* Wasser, in welches Wohlgerüche, Gerstenkörner, Blumen und Früchte gethan sind. *Ssk. Kau.*

²⁾ Vgl. unten §. 28, wo das Mundspülwasser nach dem Essen die Decke heisst.

14. Während die süsse Speise gebracht wird, blickt er sie an und spricht: „Mit Mitra's Auge blicke ich dich an.“

15. Mit den Worten: „Auf des göttlichen Savitar Geheiss, mit den Armen beider Aṣvins, mit Pūshan's Händen empfangen ich dich“ empfängt er sie mit beiden Händen, nimmt sie in die linke Hand; mit den drei Versen: „Süssen Lohn bringen die Winde dem Opfernden“ blickt er sie an, mit dem namenlosen Finger¹⁾ und dem Daumen rührt er sie dreimal nach rechts hin durch einander und mit den Worten: „Die Vasus mögen dich mit dem Gâyatri-Versmasse verzehren“ streift er (die Finger) nach Osten hin ab.

16. Mit den Worten: „Die Rudras mögen dich mit dem Trishtubh-Versmasse verzehren“ nach Süden.

17. Mit den Worten: „Die Adityas mögen dich mit dem Jagati-Versmasse verzehren“ nach Westen.

18. Mit den Worten: „Die All-Götter mögen dich mit dem Anushtubh-Versmasse verzehren“ nach Norden.

19. Mit den Worten: „Den Wesen dich“ nimmt er dreimal aus der Mitte (der Speise) heraus.¹⁾

§. 15.

¹⁾ Der namenlose Finger ist nach einigen der mittlere, weil er nur nach seiner Stelle benannt wird, nicht aber, wie der Daumen und die anderen einen eigenen Namen hat. Andere sagen, es sei der neben dem kleinen befindliche Finger (upakanishṭhikā), weil auch dieser nur durch Beziehung auf den kleinen Finger bezeichnet wird. *Nār.* Die zweite Bedeutung ist die gewöhnlich angenommene. — Die drei Verse sind RS. 1, 90, 6—8.

§. 19.

¹⁾ Dieser Paragraph wird, wie Narāyaṇa erwähnt, verschieden aufgefasst. Der Vf. des bhāṣya (?) erklärt ihn so: er nimmt dreimal aus der Mitte der Speise etwas heraus und streift jedesmal die Finger ab (wie in §. 15), indem er das herausgenommene in die Höhe wirft. Darauf folgt dann das Essen (§. 20—27), und zwar so, dass er, wenn er das Ganze isst (§. 27), dies in drei Malen mit den angegebenen Sprüchen thut. — Andere dagegen lassen das Essen schon mit §. 19 beginnen, indem sie diesen Paragraphen so erklären, dass er das aus der Mitte der Speise herausgenommene verzehrt.

20. Mit den Worten: „Du bist die Melkung der Virāj“¹⁾ esse er das erste Mal.

21. Mit den Worten: „Möge ich die Melkung der Virāj genießen“ das zweite Mal.

22. „In mir ist die Melkung der aus Versgliedern bestehenden Virāj“ so das dritte Mal.

23. (Er esse) nicht das ganze.

24. Er sättige sich nicht.

25. Dem Brāhmaṇa gebe er, nach Norden gewendet, das übrige.

26. Wenn kein Brāhmaṇa da ist, werfe er es ins Wasser.

27. Oder (er esse) das Ganze.

28. Dann spült er mit dem Mundspülwasser wieder den Mund aus, indem er spricht: „Du bist die Decke¹⁾ des Unsterblichkeitstrankes“.

29. Mit den Worten: „Wahrheit, Ruhm, Glück! zu mir möge Glück kommen!“ ein zweites Mal.

30. Nachdem er dann mit Wasser den Mund ausgespült¹⁾, melden sie ihm die Kuh an.

31. „Getödtet ist meine Sünde! Meine Sünde ist getödtet!“ so spricht er leise (und fügt hinzu): „Ja, thut es!“ wenn er (die Kuh) schlachten lassen will.¹⁾

§. 20.

¹⁾ Virāj ist in dem doppelten Sinne, als „der Glanz“ und als Name des Versmasses zu verstehen.

§. 28.

¹⁾ „Die Decke“, vgl. §. 13.

§. 30.

¹⁾ Das vorher (§. 28) erwähnte Ausspülen des Mundes geschieht zur Reinigung. Das hier erwähnte ist ein Theil der Handlung und geschieht nicht mit dem Mundspülwasser, sondern mit gewöhnlichem Wasser. Deshalb ist noch „mit Wasser“ hinzugefügt. *Nār.*

§. 31.

¹⁾ Dann erfolgt das Schlachten der Kuh, in der oben (1, 11) beschriebenen Weise. — (Im Texte ist *kṛita* Druckfehler für *kuruta*.)

32. Den Vers: „Mutter der Rudras, Tochter der Vasus“ ¹⁾ spricht er leise, (und fügt hinzu): „Ja, lasst sie frei!“ wenn er sie frei lassen will.

33. Nicht ohne Fleisch ist die süsse Speise: ¹⁾

§. 32.

¹⁾ RS. 8, 90, 15.

§. 33.

¹⁾ Bei dem Essen, welches mit der Darbringung der süssen Speise verbunden ist, soll stets Fleisch gegeben werden. Wenn die dargebotene Kuh selbst geschlachtet wird, so wird das Fleisch derselben gegessen. Wird sie aber frei gelassen, so muss anderes Fleisch als Speise gegeben werden. — Die Wiederholung des letzten Wortes (bhavati) bezeichnet das Ende des Buches (adhyāya) und zugleich einen Segenswunsch. *Nār.*

Zweites Buch.

Erstes Kapitel.

1. Beim Vollmonde im Sternbilde Çravaṇa wird die Çra-
vanâ-Handlung ¹⁾ vollzogen.

2. Nachdem er eine neue Schüssel mit Gerstenmehl an-
gefüllt, legt er diese und einen Löffel zum Fassen der Gaben
auf eine neue Wagschale. ¹⁾

3. Dann bereitet er geröstete Gerste und bestreicht die
Hälfte derselben mit Butter. ¹⁾

4. Wenn die Sonne untergegangen, kocht er eine Topf-
speise und einen Kuchen in einer Schaafe und opfert dann
mit den vier Versen: „Agni führe gutes Wegs uns zum
Reichthum“ ¹⁾ bei jedem Verse, und mit der Hand den ein-

§. 1.

¹⁾ „Und die Gabe an die Schlangen“ ist zu ergänzen. Wenn
auch der Vollmond nicht in dem Sternbilde Çravaṇa stattfindet,
so ist die Handlung doch zu vollziehen, da das Sternbild nur zur
Bezeichnung eines besonderen Vollmondes dient. *Nār.* D. h. also
wohl: in dem Sonnen-Monate, welcher den Namen Çrâvaṇa führt.

§. 2.

¹⁾ Er legt beides auf eine Wagschaafe, welche an dem Bal-
ken des Hauses, oder sonst wie, aufgehängt ist. *Pray. R.*

§. 3.

¹⁾ Er thut die Hälfte in ein besonderes Gefäß und bestreicht
sie mit ungeweihter Butter. Dies alles thut er noch bei Tage.
Nār.

§. 4.

¹⁾ RS. 1, 189, 1—4.

schaaligen Kuchen mit den Worten: „Dem nicht fallenden, dem Erdengotte Svāhā!“

5. (Der Kuchen) soll entweder ganz (in die Butter) getaucht sein, oder mit dem Rücken heraus stehen.

6. Mit dem Verse: „Ueberlass, o Agni, uns nicht dem Uebel“ opfert er die Butter, in welcher der Kuchen gebacken war, auf den Kuchen.¹⁾

7. Mit dem Verse: „Glück bringend seien uns die Rosse bei den Rufen“ (opfert er) die bestrichenen Körner mit der Doppelhand.¹⁾

8. Die anderen giebt er den Angehörigen.¹⁾

9. Nachdem er aus der Schüssel den Löffel mit Mehl gefüllt, geht er nach Osten aus dem Hause, giesst an einer reinen Stelle Wasser hin, opfert¹⁾ mit den Worten: „Den Schlangen, Göttern und Menschen Svāhā!“ und vollzieht die Verehrung²⁾ mit den Worten: „Welche Schlangen der Erde angehören, welche der Luft, welche dem Himmel, welche den Himmelsgegenden, denen habe ich diese Gabe geholt, denen bringe ich diese Gabe dar.“

10. Nachdem er rechts herum gegangen, setzt er sich westlich von der Gabe nieder (und spricht): „Du bist die

§. 6.

1) āçaya „Lager“ heisst die Butter, in welcher der Kuchen gebacken ist. Diese opfert er mit dem Sruva-Löffel oben auf den Kuchen. *Nār.* RS. 1, 189, 5.

§. 7.

1) Das Unterbreiten, Abschneiden und Uebergiessen muss natürlich ein anderer thun. *Nār.* Weil die beiden Hände des Opfernden beschäftigt sind. — RS. 7, 38, 7.

§. 8.

1) Den Söhnen und den anderen Angehörigen. Dann nimmt er von den Körnern und von dem Brei, opfert dem Opferförderer und vollzieht den Rest des Opfers. *Nār.*

§. 9.

Hier folgt nun die Gabe an die Schlangen (sarpabali).

1) Er wirft das Mehl hin. *Nār.*

2) Indem er mit zusammengelegten Händen den folgenden Spruch spricht. *Nār.*

Schlange, du bist der kriechenden Schlangen Oberherr; durch Speise rettetest du die Menschen, durch Kuchen die Schlangen, durch Opfer die Götter. Mögen mich, der ich bei dir bin, die Schlangen, welche bei dir sind, nicht beschädigen. Fester! den N. N. übergebe ich dir.“¹⁾

11. „Fester! den N. N. dir! Fester! den N. N. dir!“ mit diesen Worten (übergibt er ihm) die Angehörigen der Reihe nach.¹⁾

12. Mit den Worten: „Fester! mich übergebe ich dir!“ (übergibt er ihm) sich selbst zuletzt.

13. Niemand darf zwischen die (Gabe und den Darbringenden) treten, bis zu der Uebergabe.

14. Mit den Worten: „Den Schlangen, Göttern und Menschen Svāhā!“¹⁾ bringe er Abends und Morgens die Gabe bis zum Wiederherabsteigen.²⁾

15. Einige zählen bis dahin und bringen an jedem Tage so viele Gaben.¹⁾

§. 10.

¹⁾ Die Lesart der Handschriften: dhruvām te findet sich auch im Pray. R. Dennoch halte ich meine Aenderung für richtig.

§. 11.

¹⁾ Er übergibt ihm seine Angehörigen, jeden einzelnen beim Namen nennend. Zuerst die Söhne, z. B.: „Fester! den Devadatta übergebe ich dir!“ Dann die unverheirateten Töchter, z. B.: Fester! die Sāvitrī übergebe ich dir!“ Dann seine Frau, z. B.: Fester! die Satyavatī übergebe ich dir!“ *Nār.*

§. 14.

¹⁾ Durch die Wiederholung des Spruches ist angedeutet, dass bloss die mit diesem Spruche verbundene Handlung (§. 9) d. h. das Darbringen des Gerstenmehles zu vollziehen ist, die anderen Handlungen aber nicht.

²⁾ Also bis zum vierzehnten Tage, oder bis zum Vollmonde des Mārgaṣṛsha. *Nār.* S. 2, 3, 1. 2.

§. 15.

¹⁾ Einige zählen die Tage vom ersten Tage nach dem Vollmonde im Çrāvaṇa bis zum vierzehnten oder bis zum Vollmonde im Mārgaṣṛsha und bringen an jedem Tage so viele Gaben, als

Zweites Kapitel.

1. Beim Vollmonde ¹⁾ im Sternbilde Aṣvayuj wird die Aṣvayujī-Handlung vollzogen.

2. Nachdem sie das Haus geschmückt ¹⁾, sich gebadet und reine ²⁾ Gewänder angelegt haben, sollen sie eine Topf-speise ³⁾ opfern, welche sie dem Viehherrn hinlegen ⁴⁾, mit den Worten: „Dem Viehherrn, Čiva, Čankara, Pṛishātaka, Svāhā!“

3. Den Pṛishātaka ¹⁾ opfere er mit der Doppelhand,

noch Morgen und Abende bis dahin übrig sind. Die Partikel ha bezeichnet überall, dass der Vf. der Ansicht beistimmt. *Nār.* Vgl. 1, 7, 15.

§. 1.

¹⁾ In Bezug auf die Verbindung des Vollmondes mit dem Sternbilde gilt das oben (zu 2, 1, 1) gesagte. *Nār.*

§. 2.

¹⁾ In der beim Herabsteigen (2, 3, 3) vorgeschriebenen Weise. *Nār.*

²⁾ D. h. weisse. *Nār.*

³⁾ Der Accusativ bedeutet hier nicht, dass die ganze Speise geopfert werden soll, sondern nur ein Theil derselben, wie auch 3, 5, 5 steht: „er opfert Mehl in saurer Milch“, während doch aus den 3, 5, 10 folgenden Worten: „er isst das Mehl in saurer Milch“ hervorgeht, dass er etwas davon übrig gelassen. Der Pluralis: „sie sollen opfern“ bedeutet: während der Hausherr das Opfer vollzieht, sollen die Söhne und die anderen Hausgenossen ihn berühren. *Nār.*

⁴⁾ Durch die Hinzufügung dieser Worte ist angedeutet, dass das Hinlegen und Besprengen in der oben (1, 10, 6. 7) vorgeschriebenen Weise, also mit dem Spruche: „Dich, dem Viehherrn angenehm, lege ich hin“ u. s. w. ausgeführt werden soll. *Nār.*

§. 3.

¹⁾ Pṛishātaka ist, nach einem Verse, welchen Nārāyaṇa anführt (payasy ājye nishikte tu tat payah syāt pṛishātakam), Milch, in welche geschmolzene Butter gegossen ist. Nach dem Grīhya Saṃgraha 170 (dadhi sarpiṣ ca samyuktaḥ prokto hy esha pṛishātakah) ist es saure Milch mit geschmolzener Butter vermischt. — Das Unterbreiten und Begiessen thut ein anderer, wie 2, 1, 7.

indem er spricht: „Mein Mangel werde ausgefüllt, meine Fülle nehme nicht ab! ²⁾ Dem Pṛishâtaka Svâhâ!“ ³⁾

4. „Vereint mit den Zeiten, vereint mit den Arten, vereint dem Indra und Agni Svâhâ! Vereint mit den Zeiten, vereint mit den Arten, vereint allen Göttern Svâhâ! Vereint mit den Zeiten, vereint mit den Arten, vereint dem Himmel und der Erde Svâhâ!“ Mit diesen Worten opfert der, welcher das Feuer angelegt hat, die Topfspeise des Āgrayana.

5. Ebenso der, welcher kein Feuer angelegt hat, im Hausfeuer.

Drittes Kapitel.

1. Beim Vollmonde im Sternbilde Mṛigaçiras erfolgt das Wiederherabsteigen, am vierzehnten. ¹⁾

²⁾ Ich weiss nicht, was upasadat hier bedeutet; meine Uebersetzung ist blosser Muthmassung. Im Pray. Ratna (F. 89, b, 2) steht: pūrṇam me vopasadat; bei Pāraskara Gr̥h. 2, 16, 3: pūrṇam me mā vigât.

³⁾ Hiemit endet die Āçvayujî-Handlung und es folgt das Āgrayana. Nār.

§. 4.

Das eigentliche Āgrayana gehört zu den grössern Opfern (havyajña), welche in den Çranta-Sûtras beschrieben werden (Vgl. Āçv. Çr. 2, 9. Kâty. Çr. 4, 6). Die hier beschriebene Form desselben ist, nach Nārāyana, diejenige, in welcher der Hausherr das Opfer vollziehen kann, wenn er in Noth ist (der âpatkalpa), d. h. wenn ihm die Mittel fehlen, das vollständige Opfer zu vollziehen. Dass aber auch in dieser Form das Opfer von demjenigen, welcher das Feuer angelegt hat, in den drei Feuern (tretâ) vollzogen werden muss, geht aus dem folgenden Paragraphen hervor.

§. 1.

Die drei Gr̥hya-Sûtras von Āçvalāyana (2, 1, 14), Pāraskara (2, 14, 22) und Gobhila (3, 7) schreiben vor, dass die mit der Çravaṇâ-Handlung verbundene Gabe an die Schlangen von da an täglich dargebracht werden soll, bis zu dem Wiederherabsteigen im Mārgaçirsha (Āgrahāyana). Aus keinem dieser Sûtras aber geht hervor, in welcher inneren Beziehung diese beiden Handlungen stehen, oder weshalb die letztere ein Wiederherabsteigen

2. Oder am Vollmonde.

3. Nachdem sie das Haus wieder neu gemacht durch Anstreichen (der Wände), Bekleiden (derselben) und Unterstreuen¹⁾, sollen sie, wenn die Sonne untergegangen, von einer Milchspeise opfern, mit den Sprüchen:²⁾

„Entferne, o weisser, mit dem Fusse, dem vorderen und hinteren“

„Diese sieben des Varuna und alle Königsverwandten. Svāhā!“

„Die weisse Schlange hat ja im Hause nichts verletzt;“

„Dem weissen Sohne des Vidārva Verehrung! Svāhā!“

4. Hier findet keine Spende an den Opferförderer statt.

heisst, welchem doch ein Hinaufsteigen voran gegangen sein muss. Çāṅkhāyana allein giebt bei Gelegenheit der Gabe an die Schlangen (Gr̥. 4, 15) die Vorschrift: çayyām ārohet „er soll auf das Lager steigen“, und aus Rāmacandra's Paddhati glaube ich, trotz einer Corruptel in der Handschrift (Chamb. 399), mit Sicherheit entnehmen zu können, dass unter dem Lager hier eine Bettstelle zu verstehen ist. Die Verbindung dieser Handlung mit der Verehrung und Besänftigung der Schlangen legt folgende Vermuthung nahe. Die Vorschrift, dass die Hausbewohner von der Mitte des Çrāvāṇa bis zur Mitte des Mārgaçīrsha in einer Bettstelle schlafen sollen, und erst nach Ablauf dieser Zeit auf einer Streu (Çāṅkh. und Pār. haben srastara, Āṣv. und Gobh. svastara) auf dem Erdboden schlafen dürfen (Çāṅkh. sagt: yathāsukham ata ūrdhvam „von da an nach Belieben“), hat darin ihren Grund, dass vorzüglich in dieser Jahreszeit die Schlangen in die Häuser schleichen und den Schlafenden gefährlich werden. Daraus würde sich dann auch die sorgfältige Reinigung des Hauses (Āṣv. 2, 2, 2 und 2, 3, 3) erklären.

¹⁾ Der Locativ „beim Vollmonde“ bezeichnet die Nähe, also an dem vierzehnten, welcher dem Vollmonde znnächst ist. *Nār.*

§. 3.

¹⁾ „Wieder neu gemacht“, d. h. so wie bei der Āṣvayujī-Handlung (2, 2, 2). — „Unterstreuen“ ist Ebenen des Bodens. Zu dem Neumachen gehört auch das Entfernen der Apāmārga (*Achyranthes aspera*) und anderer Pflanzen. *Nār.*

²⁾ Zu dem ersten Verse vgl. AS. 10, 4, 3. Mit manchen Abweichungen stehen die Verse Çāṅkh. Gr̥. 4, 18. Pārask. Gr̥. 2, 14, 4, 5.

5. „Sicherheit sei uns von den Söhnen Prajāpati's!“ so spricht er leise, indem er das Feuer anblickt.

6. Indem er spricht: „Sei uns glücklich und wohlgesinnt!“ denkt er im Geiste an den Winter.¹⁾

7. Westlich vom Feuer ist eine von ihm selbst ausgebreitete Streu¹⁾; auf diese setzt er sich, spricht leise: „Sei lieblich, o Erde!“²⁾ und legt sich dann nieder mit den Angehörigen, den Kopf nach Osten, das Gesicht nach Norden gerichtet.

8. Die anderen nach Gelegenheit.¹⁾

9. Oder je der ältere zunächst.

10. Die Spruchkundigen sollen die Sprüche hersagen.¹⁾

11. (Die Streu) verlassend¹⁾, sollen sie den Vers: „Von da schützen die Götter uns“ dreimal sprechen.

12. Diesen (Vers), nach Süden, Westen und Norden blickend, zum vierten Male.¹⁾

§. 6.

¹⁾ Indem er den Spruch spricht, denkt er hinzu: „O Winter!“ *Nār.*

§. 7.

¹⁾ Dass Nārāyaṇa svastara gelesen, scheint aus seiner Erklärung: yasmin starāṇe svayaṃ çete sa svastaraḥ hervorzugehen.

²⁾ RS. 1, 22, 15.

§. 8.

¹⁾ Aber jeder den Kopf nach Osten, das Gesicht nach Norden richtend. *Nār.*

§. 10.

¹⁾ Alle Hausgenossen, welche die §. 7—13 erwähnten Sprüche kennen, sollen dieselben hersagen. *Nār.*

§. 11.

¹⁾ D. h. nachdem sie aufgestanden sind. Sie sprechen den Vers (RS. 1, 22, 16) dreimal, nach Osten blickend. *Nār.*

§. 12.

¹⁾ Nach diesen drei Himmelsgegenden blickend, sollen sie den Vers nur einmal, also nach jeder Gegend einen pāda (Viertelvers) desselben sprechen. *Nār.*

13. Wenn sie zusammen gekommen ¹⁾, die Lieder an die Sonne ²⁾ und die Segenslieder ³⁾ leise gesprochen, Speise zubereitet ⁴⁾ und die Brāhmaṇas gespeist haben, lasse er diese den Segen sprechen.

Viertes Kapitel.

1. An den achten Tagen der vier zweiten Monatshälften des Hemanta und Çiçira ¹⁾ finden die Ashtakās statt.

2. Oder an einem. ¹⁾

3. Am Tage vorher gebe er den Vätern. ¹⁾

4. Mus, Reiss mit Sesam, Milchreiss.

5. Oder Kuchen von vier Çarāvas. ¹⁾

§. 13.

¹⁾ saṃbhāya ist s. v. a. saṃgamyā. *Nār.*

²⁾ Die Lieder an die Sonne (sauryaṇi) sind RS. 10, 158. 1, 50, 1—9. 1, 115. 10, 37. *Nār.* Eben so das Pray. R., nur dass das Lied 10, 158 an das Ende gestellt wird.

³⁾ Die Segenslieder (svastyayanāni) d. h. solche, in denen das Wort „Segen“ (svasti) vorkommt, sind RS. 1, 89. 5, 51, 11—15. 10, 63. *Nār.*

⁴⁾ Die Bereitung der Speise wird besonders erwähnt, um auszudrücken, dass die Brāhmaṇas nicht etwa mit dem übrig gebliebenen Brei bewirthet werden sollen. *Nār.*

§. 1.

¹⁾ Also in den vier Monaten: Mārgaṣṭrsha, Pausha, Māgha und Phālguna. Durch die Hinzufügung des Zahlwortes „vier“ ist ausgedrückt, dass, wenn in die beiden genannten Jahreszeiten ein Schaltmonat fällt, in diesem keine Ashtakā gefeiert werden soll. Ausserdem wird dadurch die Vorschrift anderer Bücher (wie z. B. Çāṅkh. Gr̥. 3, 12) zurückgewiesen, dass nur drei Ashtakās gefeiert werden sollen. *Nār.*

§. 2.

¹⁾ Wenn er unvernünftig ist, feiere er sie nur im Monate Māgha. Pray. R.

§. 3.

¹⁾ Die Väter sind: der Vater, Grossvater und Urgrossvater. Diesen bringe er Kuchen und Speise dar. S. 2, 5, 4. *Nār.*

§. 5.

¹⁾ Er lasse vier Çarāvas Getreide mahlen und mache von dem Mehle Kuchen. *Nār.* Ein Çarāva ist ein Getreidemass,

6. „Auf sollen stehn die niederen, auf die höheren“, mit diesen acht Versen opfere er, oder mit wie vielen er wünscht.¹⁾

7. Dann am folgenden Tage die Ashtakās, mit einem Thiere und einer Topfspeise.¹⁾

8. Auch mag er nur einem Zugthiere Gras vorwerfen.¹⁾

9. Oder mit Feuer Gesträuch verbrennen.

10. „Dies ist meine Ashtakā“, so (denke er dabei).

11. Keinesfalls aber soll er die Ashtakās ganz unterlassen.¹⁾

12. Einige sagen, die Ashtakā sei an alle Götter gerichtet, andere an Agni, andere an Sūrya, andere an Prajāpati, andere sagen die Nacht sei ihre Gottheit, andere die Sterne, andere die Jahreszeiten, andere die Väter, andere das Thier.¹⁾

welches zwei Kudavās oder vier Prasṛta oder acht Handvoll beträgt.

§. 6.

¹⁾ Mit RS. 10, 15, 1—8 oder mit allen vierzehn Versen des Liedes. *Nār.*

§. 7.

¹⁾ Das Wort „und“ ist hier s. v. a. „oder“; in anderen Büchern heisst es ausdrücklich: „wenn das Thier fehlt, tritt die Topfspeise ein.“ *Nār.*

§. 8.

¹⁾ Wenn er auch eine Topfspeise nicht aufbringen kann, mag er einem Zugthiere Gras vorwerfen. *Nār.*

§. 11.

¹⁾ In anderen Büchern werden noch andere Weisen, die Ashtakās zu begehen, frei gestellt, z. B. er mag den Lehrern einen Krug Wasser bringen, oder die bei den Çrāddhas gebräuchlichen Sprüche lesen. *Nār.*

§. 12.

¹⁾ Unter den verschiedenen Ansichten, welche der Vf. hier anführt, hebt er die erste durch die Partikel *ha* als diejenige hervor, welche er für die richtige hält (vgl. Anm. zu 1, 7, 15). Das Wort *vaiçvadeva* „allen Göttern geweiht“ bedeutet aber hier, wie auch an andern Stellen so viel als *bahudevātya* „mehreren Göttern geweiht“. *Nār.*

13. Nachdem er nach der Ordnung des Thieropfers ¹⁾ ein Thier geschlachtet, mit Weglassung des Besprengens und des Herbeiholens, ziehe er das Netz heraus und opfere, indem er spricht:

„Bringe das Netz, du Wesenkenner, den Vätern
wo du sie ruhend weisst in der Ferne!“

„Des Markes Bäche mögen ihnen zufließen;
wahr seien diese Segen alle! Svâhâ!“

14. Dann (opfere er) von den Schnitten und von der Topfspeise zwei Spenden (mit den beiden Versen): „Agni führe gutes Wegs uns zum Reichthum!“ ¹⁾ (und fünf mit folgenden Versen):

„Der Sommer, der Winter, die Jahreszeiten seien uns
glücklich,

die Regenzeit glücklich, gefahrlos der Herbst uns.

„Das Jahr uns der Herr, der Athem giebt,

Tag und Nacht mögen uns langes Leben wirken. Svâhâ!“

„Ruhig sei uns die Erde, glücklich die Luft,

der leuchtende Himmel sei uns gefahrlos;“

„Glücklich seien uns die Himmelsgegenden, die Vorgegen-
den, die Aufgehenden,

die Wasser, die Blitze schützen uns nach allen Sei-
ten. Svâhâ!“

„Die Wasser, die Strahlen, mögen unsere Gebete forttragen,
der Ordner, der Ocean entferne die Sünde.

„Das Gewesene, das Werdende sei mir alles gefahrlos,
von Brahman beschützt möge ich Lieder ergießen.
Svâhâ!“ ²⁾

„Die göttlichen Viçvâs, Âdityâs und Vasus,

die Rudrâs, die Beschützer, die Maruts mögen nahen,

„Kraft und Kinder und Unsterblichkeit in Fülle

verleihe mir der Herr der Geschöpfe, der Höchste.
Svâhâ!“

„Herr der Geschöpfe, kein anderer als du“ u. s. w. ³⁾

§. 13.

¹⁾ S. oben 1, 11. Der Vers steht VS. 35, 20.

§. 14.

¹⁾ RS. 1, 189, 1. 2.

²⁾ Im Texte ist zu trennen: svârâ xarâṇi.

³⁾ RS. 10, 121, 10.

15. Die achte Spende ist die an den Opferförderer.

16. Die Brāhmanās speise er u. s. w. Dies ist schon gesagt.¹⁾

Fünftes Kapitel.

1. Am folgenden Tage die Handlung nach den Ashtakās.

2. Nachdem er von demselben Fleische¹⁾ bereitet, auf einem nach Süden geneigten Platze Holz zum Feuer gelegt²⁾, es umhängt³⁾, im Norden der Umhängung eine Thür gemacht und die Opferstreu mit der Wurzel dreimal links herum ohne sie zu schütteln ausgebreitet, setze er die Opferspeisen nieder⁴⁾, Mus, Reiss mit Sesam, Milchreiss, Mehl mit saurer Milch und Honigmehl.

3. Nach der Form des Kuchen-Väteropfers.¹⁾

4. Nachdem er geopfert, gebe er den Vätern, mit Ausnahme des Honigmehles.

5. Auch den Frauen¹⁾, wobei geistiges Getränk²⁾ und Reisschaum hinzutritt.

§. 16.

¹⁾ D. h. das oben (2, 3, 13) gesagte gilt auch hier. *Nār.*

§. 2.

¹⁾ Von dem Fleische des Thieres, welches am achten geschlachtet worden. *Nār.*

²⁾ Vgl. 1, 8, 9.

³⁾ Mit Vorhängen. *Nār.*

⁴⁾ Im Çrauta-Opfer ist vorgeschrieben, dass die Speisen für die Väter auf eine in den Boden gezogene Linie niedergesetzt werden sollen. Statt dieser einen Linie müssen in dem hier beschriebenen Opfer, in welchem auch den weiblichen Vorfahren Speisen dargebracht werden (§. 5), zwei Linien gezogen werden. *Nār.*

§. 3.

¹⁾ Vgl. Āçv. Çr. 2, 6.

§. 5.

¹⁾ D. h. der Mutter, Grossmutter und Urgrossmutter. *Nār.*

²⁾ Geistiges Getränk, Rum, ist entweder aus Zucker, Honig oder Mehl bereitet. *Nār.* Vgl. Grī. Samgraha 127.

6. Einige sagen, in Gruben ¹⁾, und zwar in zwei oder in sechs.

7. In den östlichen ¹⁾ gebe er den Vätern.

8. In den westlichen den Frauen.

9. Hiedurch ist das Mādhyāvarsha erklärt, welches in der zweiten Hälfte nach dem Vollmonde im Sternbilde Proshthapadā statt findet. ¹⁾

10. Und in jedem Monate soll er so den Vätern an den ungraden Tagen darbringen. ¹⁾

§. 6.

¹⁾ Solle das Niedersetzen (niparaṇa) der Speisen geschehen. Wenn man zwei Gruben macht, so sollen diese länglich sein; wenn sechs, so sollen sie rund sein. *Nār.* Dieses Niedersetzen der Speisen in Gruben wird z. B. in Vishnu's Dh. Ç. 74, 2—7 vorgeschrieben.

§. 7.

¹⁾ D. h. sowohl Linien wie Gruben. *Nār.*

§. 9.

¹⁾ Im Texte ist praushthapadyā zu corrigiren. — Während die drei ersten Ashtakās in die zweite Hälfte der drei auf einander folgenden Monate Mārgaṣṛsha, Pausha und Māgha fallen, wird die vierte in die zweite Hälfte des Praushthapada (Bhādrapada), also in die Regenzeit gesetzt. Pāraskara 3, 4, 13 und Çāṅkhāyana Gr. 3, 13, 1 setzen sie madhyā varshe in die Mitte der Regenzeit. Die Vermuthung, dass der Name derselben von diesem Ausdrücke abgeleitet sei, hat mich veranlasst, der Lesart mādhyāvarsha den Vorzug zu geben. Die andere Lesart: māghyāvarsha, welche ich nicht zu erklären weiss, findet sich in fast allen Handschriften des Textes (*Nār.* hat māghāvarsha) so wie im Prayoga Ratna und im Dharma Sindhu Sāra.

§. 10.

¹⁾ Die Bestimmung: „in der zweiten Hälfte“ ist in diese Vorschrift herüber zu ziehen. Das „so“ bezieht sich auf das Opfer nach den Ashtakās. Durch die Erwähnung der Väter werden die Mütter ausgeschlossen. Die ganze Vorschrift lautet also: „In jedem Monate, in der zweiten Hälfte, an den ungraden Tagen, bringe er den Vätern ein Çrāddha nach der Weise des Opfers nach den Ashtakās“. Man kann aber auch die beiden letzten Wörter des Textes so erklären: „er soll in dem Çrāddha alles in ungrader Zahl darbringen, also z. B. einen, drei oder fünf Kränze u. s. w. *Nār.*

11. Wenigstens neun (Brāhmaṇās) soll er speisen.¹⁾
12. Oder eine ungrade Zahl.¹⁾
13. Eine grade Zahl bei Opfern des Gedeihens und der Erfüllung.¹⁾
14. Eine ungrade bei den andern.¹⁾
15. Rechts herum findet das Hinzutreten statt und Gerste wird statt des Sesam gebraucht.¹⁾

§. 11.

¹⁾ Dies bezieht sich wieder auf das Opfer nach den Ashtakās. *Nār.*

§. 12.

¹⁾ Wenn er nicht so viele bewirthen kann, soll er doch eine ungrade Zahl einladen, und zwar, wenn er sieben einladet, soll er für einen der Väter einen Brāhmaṇa, für die beiden anderen je drei, wenn fünf, für einen der Väter drei, für die beiden anderen je einen Brāhmaṇa laden. *Nār.*

§. 13.

¹⁾ Gegenstände der Opfer (ṣrāddha) des Gedeihens sind nach einigen die fünf Handlungen: die Manneszeugung, das Aufstreichen der Haare, das Haarschneiden, das Einführen beim Lehrer, die Ehe und die Anlegung des Feuers nebst den anderen Ṣrauta-Handlungen. Nach anderen sind es die sechzehn Sakramente (saṃskārās), die Ṣravaṇa-Handlung u. s. w. und die Ṣrauta-Handlungen. Gegenstände der Erfüllungs-Opfer sind: Anlegung von Teichen, Brunnen, Gärten, Tempeln u. s. w. *Nār.*

§. 14.

¹⁾ „Die anderen“ sind: der Tag vor den Ashtakās, die Ashtakās, die Wunsch-Opfer, die für einen einzigen bestimmten Ṣrāddhas. Die monatlichen Opfer folgen den Opfern nach den Ashtakās (§. 10). Von den Opfern an den Jahresabschnitten (pārvaṇa) wird später (4, 7, 2) die Rede sein. Damit ist also die Zahl der Brāhmaṇās, welche eingeladen werden müssen, bei allen acht Arten von Ṣrāddhas bestimmt. *Nār.*

§. 15.

¹⁾ Bei Opfern des Gedeihens und der Erfüllung. Also links herum bei den anderen. *Nār.*

Sechstes Kapitel.

1. Wenn er den Wagen ¹⁾ besteigen will, streichele er mit den beiden Händen gesondert ²⁾ die beiden Räder, indem er spricht: „Ich fasse deine Vorderfüsse! Das Brīhat und das Rathantara sind deine beiden Räder!“

2. „Das Vāmadevya ¹⁾ ist deine Achse!“ mit diesen Worten streichele er die beiden Achsenhalter. ²⁾

3. Mit dem rechten Fusse zuerst ¹⁾ steige er hinauf, indem er spricht: „Mit Vāyu's Heldenkraft besteige ich dich, mit Indra's Kraft und Oberherrschaft.“

4. Die Zügel berühre er, oder die ungezäumten (Pferde) mit einem Stabe, indem er spricht: „Mit Brahman's Schärfe fasse ich euch ¹⁾, mit Wahrheit fasse ich euch!“

5. Wenn sie vorwärts laufen, spreche er leise: „Der tausendspendigen Speise eile zu, göttlicher Wagen, fahre vorwärts!“ (und den Vers): „O Waldesherr, mögest du starkgledrig sein!“ ¹⁾

§. 1.

Zu Ende des Paragraphen ist iti zu ergänzen. Diese Handlung ist allen drei Kasten gemein. *Nār.*

¹⁾ ratha ist ein runder Wagen mit mehreren Jochen. *Nār.*

²⁾ D. h. das rechte Rad mit der rechten Hand, das linke mit der linken, zu gleicher Zeit, nicht eines nach dem anderen. Wenn er eine weite Reise antritt; vollzieht er diese Handlung nur bei dem ersten Besteigen des Wagens. *Nār.* Das Brīhat ist der Vers RS. 6, 46, 1, das Rathantara der Vers RS. 7, 32, 22.

§. 2.

¹⁾ Das Vāmadevya sind die drei Verse RS. 4, 31, 1—3.

²⁾ Die Naben (cakranābhi). *Nār.*

§. 3.

¹⁾ daxiṇapādaḥ pūrvo yayoh pādayos tau tathoktau evaṃbhūtābhyām ārohet. *Nār.*

§. 4.

¹⁾ Aus dem Pluralis „euch“ (vas) erhellt, dass hier ein mehrspänniger Wagen (bahuyugo rathaḥ) gemeint ist. *Nār.*

§. 5.

¹⁾ Die Partikel „und“ (ca) ist (hinter iti) zu ergänzen. Bis hieher geht das Besteigen des Wagens. *Nār.* Der Vers steht RS. 6, 47, 26.

6. Mit diesem Verse ¹⁾ (berühre er) auch andere ²⁾ hölzerne (Fuhrwerke).

7. „Kräftig seien die beiden Rinder, stark die Achse!“ mit diesem Verse berühre er den (im Verse genannten) Theil des Wagens. ¹⁾

8. „Die wohlbeschirmte Erde, den unbedrohten Himmel“, diesen Vers ¹⁾ spreche er, wenn er ein Schiff besteigt.

9. Wenn er in einem neuen Wagen fährt, soll er ¹⁾ einen schönen Baum oder einen nicht austrocknenden Teich rechts liegen lassen und Zweige mit Früchten ²⁾ mitnehmen.

10. Oder sonst etwas, das im Hause zu gebrauchen ist.

11. Dann fahre er nach Hause.

12. Nachdem er den Vers: „Bereite uns den höchsten Ruhm“ ¹⁾, die Sonne anblickend, gesprochen hat, steige er herab.

13. „Zum Stier unter meines Gleichen“, dieses (Lied) ¹⁾ spreche er, wenn er auf sein Haus zugeht.

§. 6.

¹⁾ Also ohne den in §. 5 vorhergehenden Spruch. *Nār.*

²⁾ Z. B. Karren (çakata) und ähnliche. *Nār.*

§. 7.

¹⁾ Die in dem Verse (RS. 3, 53, 17) genannten Theile des Wagens sind: die beiden Rinder, die Achse, die Deichsel und das Joch. Der Vers weist also auf einen Karren (çakata) oder ein ähnliches Fuhrwerk hin, da ein Wagen (ratha) nicht mit Rindern, viel weniger nur mit zwei Rindern bespannt ist, sondern mehrere Joche mit Pferden hat. *Nār.*

§. 8.

¹⁾ RS. 10, 63, 10.

§. 9.

¹⁾ Nachdem er den in §. 5 vorgeschriebenen Vers gesprochen. *Nār.*

²⁾ Z. B. von einem Mango, Jambu (*Eugenia Jambu*) u. a. *Nār.*

§. 12.

¹⁾ RS. 4, 31, 15.

§. 13.

¹⁾ Da ein vollständiger Viertelvers citirt wird, so sollte nach der oben (zu 1, 20, 9) angeführten Regel nur der eine Vers ge-

14. Den Vers: „Wir wollen heute, Indra's Geliebte“, wenn die Sonne untergeht.¹⁾

15. Den Vers: „Euch, ihr glänzende Töchter des Himmels!“ wenn sie aufgeht.¹⁾

Siebentes Kapitel.

1. Nun die Prüfung der Baustelle.

2. Ein nicht salzhaltiger¹⁾, unbestrittener Boden.²⁾

3. Mit Kräutern und Bäumen versehen.¹⁾

4. Auf welchem Kuça und Viriṇa wächst.¹⁾

5. Pflanzen mit Dornen und Milchsafte¹⁾ aber soll er mit den Wurzeln ausgraben und entfernen.

sprochen werden. Nārāyaṇa bezieht aber die Vorschrift auf da ganze Lied (etat sūktam jāpet) und beruft sich später (2, 10, 4 und 3, 12, 2) hierauf, ohne Gründe anzugeben. Das Lied steht 10, 166.

§. 14.

¹⁾ Den Vers RS. 1, 167, 10 spricht er am Tage seiner Rückkehr, wenn die Sonne untergeht. Nār.

§. 15.

¹⁾ RS. 4, 51, 11. — Alle diese Vorschriften (§. 9—15) beziehen sich auf den neuen Wagen. Nār.

§. 2.

¹⁾ Statt anūkhara, wie alle Handschriften (auch Nār.) haben, ist doch anūshara zu schreiben.

²⁾ bhūman bedeutet s. v. a. bhūmi, wie auch RS. 5, 85, 3 (Nir. 10, 4). Nār.

§. 3.

¹⁾ vanaspativat statt vanaspatimat ist vedische Bildung. Nār.

§. 4.

¹⁾ Kuça ist *Poa cynosuroides* und Viriṇa (Virāṇa?) *Andropogon muricatum*.

§. 5.

¹⁾ Vgl. unten 4, 1, 14.

6. Eben so folgende: Apâmârga, Çâka, Tilvaka, Parivyâdha.¹⁾

7. Wo von allen Seiten die Wasser, nachdem sie in der Mitte zusammengefloßen und um die Schlafstelle, so dass dieselbe ihnen zur Rechten bleibt, herumgefloßen sind, östlich hinfließen, ohne zu rauschen¹⁾, die Stelle ist mit allem versehen.²⁾

8. An der Abflusssstelle¹⁾ lasse er die Küche machen.

9. Die wird speisereich sein.¹⁾

10. An der nach Süden geneigten Stelle lasse er das Wohnzimmer¹⁾ bauen; das wird frei von Spiel sein.

§. 6.

¹⁾ Dadurch, dass nach diesen Pflanzennamen, welche alle generis masculini sind, das Pronomen etâni (neutr.) gesetzt ist, wird angedeutet, dass auch andere, ähnliche Pflanzen, welche die Bauwissenschaft (vâstuvidyâ) für schädlich erklärt, entfernt werden sollen. *Nâr.* Apâmârga ist *Achyranthes aspera*; Çâka ist die gemeinschaftliche Benennung von Gemüsen (auch Name der *Acacia Sirtsha*); Tilvaka ist *Symplocos racemosa* Roxb.; Parivyâdha ist *Calamus fasciculatus* (auch *Pterospermum Acerifolium* Willd.)

§. 7.

¹⁾ *apравadatyah* ist Vedische Form für *apравadantyah*. *Nâr.*

²⁾ D. h. mit Wissen, Wandel, Reichthum, Getreide u. s. w. versehen. Die Anweisung, welche in diesen Worten liegt, ist folgende: Den Boden, auf welchem er das Haus bauen will, soll er ringsum erhaben, in der Mitte tief und ein wenig nach Osten geneigt machen. An der östlichen Seite soll das Schlafgemach des Hausherrn liegen und nördlich von dem Schlafgemache soll er eine kleine Rinne (*syandanikâ*) machen, so dass das Wasser langsam abfließen kann, indem das Schlafgemach rechts von demselben bleibt. *Nâr.*

§. 8.

¹⁾ D. h. an der östlichen Seite, nördlich vom Schlafgemach. *Nâr.*

§. 9.

¹⁾ Der Vf. empfiehlt diese Lage der Küche noch besonders, weil in anderen Büchern dieselbe im Südosten vorgeschrieben ist. *Nâr.*

§. 10.

¹⁾ Die nach Süden geneigte Seite ist die Nordseite. Das Wohnzimmer (*sabhâ*) ist dasjenige, in welchem der Hausherr in Musse sitzt, mit den Seinigen und mit solchen, die ihn besuchen. *Nâr.*

11. Wenn sie jung sind, werden sie in demselben betrügerisch und zänkisch sein und frühe sterben.¹⁾

12. Wohin von allen Seiten die Wasser fließen, das (Zimmer) wird glücklich und frei von Spiel sein.¹⁾

Achtes Kapitel.

1. Nun soll er nach folgenden Umständen die Baustelle prüfen.¹⁾

2. Nachdem er eine knietiefe Grube gegraben, fülle er sie mit derselben¹⁾ Erde wieder an.

3. Wenn diese über die Grube herausragt, ist die Stelle gut; wenn sie mit ihr gleich bleibt, ist sie gesund; wenn sie die Grube nicht ausfüllt, ist die Stelle schlecht.

4. Wenn die Sonne untergegangen, fülle er (die Grube) mit Wasser und lasse sie die Nacht über stehen.

5. Wenn sie (am anderen Morgen) voll Wasser ist, so ist die Stelle gut; wenn feucht, so ist sie gesund; wenn trocken, schlecht.

6. Weisser, süssschmeckender, sandreicher¹⁾ Boden ist für den Brāhmaṇa.

§. 11.

¹⁾ Ein solches Wohnzimmer wird aber auch seine Fehler haben. *kitava* ist hier s. v. a. *dambhin*. *Nār*.

§. 12.

¹⁾ Darum soll das Wohnzimmer in die Mitte des Hauses gelegt werden. *Nār*.

§. 1.

¹⁾ Wenn die oben angegebenen Merkmale nicht vorhanden sind, sollen folgende entscheidend sein. *Nār*.

§. 2.

¹⁾ Welche er aus ihr herausgenommen. *Nār*.

§. 6.

¹⁾ *sikatottara* ist s. v. a. *sikatābahula*. *Nār*.

7. Rother für den Kshatriya.¹⁾

8. Gelber für den Vaiçya.

9. Nachdem er den Boden mit tausend¹⁾ Furchen durchzogen, messe er ihn nach den Himmelsgegenden mit vier gleichen Seiten ab.

10. Oder in einem langen Viereck.¹⁾

11. Die Stelle besprengt er, indem er mit einem Çamī-Zweige oder einem Udumbara-Zweige dreimal, sie zur Rechten habend, herumgeht und das Glücks-Lied¹⁾ spricht.

12. Und mit einem ununterbrochenen Wassergusse, indem er die drei Verse: „Ja, ihr Wasser gewähret Lust!“ spricht.¹⁾

13. In den Zwischenräumen der Rohrstämme lasse er Zimmer machen.¹⁾

§. 7.

¹⁾ Die Wörter „süssschmeckender, sandreicher“ sind hier und im folgenden Paragraphen zu wiederholen. *Nār.*

§. 9.

¹⁾ D. h. mit vielen. *Nār.*

§. 10.

¹⁾ Die Reihenfolge der hier vorgeschriebenen Handlungen ist also diese: zuerst die äussere Prüfung der Baustelle (7, 1—6); dann die innere Prüfung des Bodens (8, 1—10); dann das 7, 7—12 vorgeschriebene. Darauf folgt dann die Besprengung (8, 11 u. f.). *Nār.*

§. 11.

¹⁾ Das Glücks-Lied (çamtâtīya) ist RS. 7, 35. Er spricht das Lied dreimal; jedesmal wenn er es beendigt hat, geht er um die Stelle herum, von der östlichen Seite anfangend. *Nār.*

§. 12.

¹⁾ Auch hierbei geht er dreimal um die Stelle herum und wiederholt den Wasserguss und die drei Verse RS. 10, 9, 1—3. *Nār.*

§. 13.

¹⁾ Zwischen je zwei Rohrstämmen trennt er durch Wände das Schlafzimmer (apavaraka) und die anderen Zimmer ab. *Nār.*

14. In die Gruben ¹⁾ lasse er eine Avakā, das heisst einen Çipāla ²⁾ niederlegen. Es ist bekannt, dass ihm dann keine Feuersbrunst begegnen wird.

15. Wenn er dieselbe in die Grube des mittleren Balkens niedergelegt und Kuçagras mit den Spitzen nach Osten und nach Norden ausgebreitet hat, sprengte er Wasser mit Reiss und Gerste darauf, indem er spricht: „Dem nicht fallenden, dem Erdengotte Svāhā!“

16. Wenn (der mittlere Balken) aufgerichtet wird, spreche er zu ihm:

„Hier nun stehe du hingestellt, segensreich und labungsvoll,

„Inmitten der Fülle stehend; mögen dir nicht die Bösen nahn.

„An dir werde der zarte Knabe, an dir das Kalb geboren auch.

„Zu dir komme der volle Krug, mit Schüsseln saurer Milch mögen sie dir nahn.“

§. 14.

¹⁾ In welche die Balken gesetzt werden. *Nār.*

²⁾ *Nār.* erklärt hier und im folgenden Paragraphen Avakā und Çipāla für zwei Pflanzen, während das letztere doch nur die Erklärung des ersten Wortes ist. Unten 4, 4, 8, wo sich derselbe Ausdruck findet, sagt *Nār.* nichts darüber.

§. 16.

Ich habe den Text der Verse geschrieben, wie ihn die Handschriften einstimmig geben (tilvalā ist Druckfehler, statt tilvilā), weil ich keine gründliche Besserung weiss. Die Uebersetzung beruht auf Vermuthungen und wird vielfach zu ändern sein, wenn sich ein zuverlässiger Text findet. Zu Ende der ersten Zeile ist das m sicher zu streichen. In der zweiten Zeile habe ich nach Çāṅkhāyana Grī. 3, 3 (madhye poshasya tṛīṃpatām) poshasya übersetzt, und dann: mā tṛā prāpan; obgleich die Handschriften haben: tiṣṭhantīm | ā tvā prāpan. Statt pariṣrutāḥ hat Pāraskara 3, 4, 4 (und AS. 3, 12, 7) parisrutāḥ. — Man vgl. übrigens das Lied AS. 3, 12.

Neuntes Kapitel.

1. Zu dem Rohr, wenn es aufgelegt wird¹⁾ (spreche er):
2. „Richtig besteige du, o Rohr, die Säule,
längeres Leben fernerhin verleihend.“¹⁾
3. Auf vier Steine, die er mit Dûrvâ belegt hat, stelle
er das Wassergefäß¹⁾, mit den Worten: „Aus der Erde
entstehe!“
4. Oder:
„Der arangara tönet laut, dreifach bindet der Riemen ihn;
„Wohlsein sicher verkündet er, Krankheit treibe er weg
von hier.“¹⁾
5. Dann giesst er Wasser in das Gefäß, indem er
spricht:
„Es komme König Varuṇa mit den reichen,
an diesem Orte weile er, sich freuend.
„Erquickung bringend, Butter niederträufelnd
zugleich mit Mitra mögen sie eintreten.“
6. Dann beruhigt er die (Baustelle).
7. Durch Wasser mit Reiss und Gerste, in welches er

§. 1.

¹⁾ Auf den mittleren Balken. Andere sagen, der Spruch müsse bei jedem Rohre wiederholt werden. *Nār.*

§. 2.

¹⁾ Die Handschriften des Textes haben dadhānā iti (vgl. RS. 1, 53, 11). Nārāyaṇa hat: ṛtēna || na iti als Anfangs- und Schlussilben des Satzes.

§. 3.

¹⁾ Das Wort maṇika erklärt Nārāyaṇa hier und unten. 4, 6, 4 durch: jaladhāraṇārtho bhāṇḍaviṣeṣaḥ „ein Gefäß zur Aufbewahrung des Wassers“, während er zu Gobhila Gr̥. 3, 9 sagt: mahad udakasya bhāṇḍam „ein grosses Wassergefäß“.

§. 4.

¹⁾ AS. 20, 135, 13. — Das Wort arangara (der Schnellschlinger?) fehlt im Wb. Die von Wilson gegebene Bedeutung (factitious poison) passt hier natürlich nicht.

§. 7. 8.

Vgl. oben 2, 8, 11. 12.

Gold gelegt, indem er mit dem Glücksliede dreimal herumgeht, besprengt er sie.

8. Und mit einem ununterbrochenen Wassergusse, indem er die drei Verse: „Ja, ihr Wasser gewähret Lust!“ spricht.

9. Nachdem er in der Mitte des Hauses eine Topfspeise gekocht, spricht er die Verse: „Wohnungsherr, versprich uns!“¹⁾ und opfert bei jedem Verse. Dann bereite er Speise, speise die Brāhmaṇās und lasse sie sprechen: „Glückliche Baustelle! Glückliche Baustelle!“

Zehntes Kapitel.

1. Das Eintreten in das Haus ist erklärt.¹⁾

2. Er trete in das Haus, wenn es mit Saatkorn versehen ist.¹⁾

3. Das Feld lasse er pflügen unter den späteren Proshṭhāpadas oder den (späteren) Phālgunis oder unter der Rohini.¹⁾

§. 8.

¹⁾ Das Lied „Wohnungsherr“ (RS. 7, 54) hat nur drei Verse; es ist aber der erste Vers des folgenden Liedes hinzuzufügen, wie aus Pārask. Grī. 3, 4 und Çāṅkh. Grī. 3, 4 hervorgeht.

§. 1.

¹⁾ Nämlich im Çrauta-Sūtra 2, 5. Nār.

§. 2.

¹⁾ Er soll also vor dem Einzuge in das Haus Saatkorn anschaffen.

§. 3.

¹⁾ Zu phālgunibhis ist ebenfalls uttarābbhis zu ergänzen, so dass also drei Sternbilder bezeichnet sind. Das Feld soll er „pflügen lassen“, also nicht selbst pflügen. Auch Gautama schreibt vor, für die Zeit wo der Mann nicht in Noth ist, (Dharma-Sūtra 10): kṛṣhibāṇijye vāsvayamkrīte „oder Ackerbau und Handel, die er aber nicht selbst betreiben darf.“ Ebenso Manu (4, 5); und in dem Würfeliiede heisst es (RS. 10, 34, 13): axair mā divyaḥ kṛṣhim it kṛṣhasva „spiele nicht mit Würfeln, pflüge doch

4. An einem Orte des Feldes, wo ihm der Wind in den Rücken kommt, soll er mit dem Liede: „Mit dem Herrn des Feldes“ bei jedem Verse opfern, oder das Lied leise sprechen.¹⁾

5. Kühen, welche fortgehen¹⁾, spreche er die zwei Verse nach: „Ein Lust bereitender Wind wehe die Kühe an.“

6. Wenn sie zurückkommen, spreche er:

„Deren Euter mit vier Höhlen
voll von Honig und Butter ist,
„Diese mögen uns milchreich sein,
viele im Stalle und butterreich.
„Kommet zu mir, Lust bereitend,
bringend Stärke und Kraft herbei;
„Spendend nimmer schwindende Milch
gehet in meinen Kuhstall ein,
so dass ich mag der höchste sein.“

Und von dem Verse an: „Welche unter den Göttern sich erhoben“ den übrigen Theil des Liedes.¹⁾

7. Einige schreiben das Lied: „Herbei kamen die Kühe“¹⁾ vor.

den Acker.“ *Nār.* Der Vers des Würfelliedes fordert auch nur den in Noth befindlichen Mann auf, Ackerbau zu treiben. Vgl. noch Mn. 10, 83 und Br̥haspati Dh. Ç. in Colebrooke's Digest 1, 14.

§. 1.

¹⁾ Der Zusammenhang zeigt, dass das ganze Lied (RS. 4, 57) gemeint ist, obgleich ein ganzer Viertelvers citirt ist. *Nār.* S. zu 1, 20, 9 und zu 2, 6, 13.

§. 5.

¹⁾ Welche in den Wald gehen, um zu fressen. Er thue dies täglich, sowohl bei seinen eigenen, wie bei fremden Kühen *Nār.* S. RS. 10, 169, 1. 2.

§. 6.

¹⁾ Also RS. 10, 169, 3. 4.

§. 7.

¹⁾ RS. 6, 28.

8. An die Heerden derselben trete er hinan, wenn es nicht die Kühe des Lehrers sind ¹⁾, mit den Worten: „Ihr seid gediehen, ihr seid gepriesen, glänzend, lieb; möge ich euch lieb sein, möget ihr Glück in mir erkennen! Möget ihr Glück in mir erkennen!“ ²⁾

§. 8.

¹⁾ Wenn die Kühe des Lehrers unter ihnen sind, trete er nicht an sie hinan. *Nār.*

²⁾ Die letzten Worte sind nur einmal zu sprechen. Sie sind im Texte wiederholt, um das Ende des Buches zu bezeichnen. *Nār.*

Drittes Buch.

Erstes Kapitel.

1. Nun folgen also die fünf Opfer.

2. Das Götteropfer, das Wesenopfer, das Väteropfer, das Brahmaopfer, das Menschenopfer.

3. Wenn er im Feuer opfert, das ist das Götteropfer; wenn er die Gabe (bali) darbringt, das ist das Wesenopfer; wenn er den Vätern giebt, das ist das Väteropfer; wenn er die eigene Lesung liest, das ist das Brahmaopfer; wenn er den Menschen giebt, das ist das Menschenopfer.¹⁾

4. Die hier genannten Opfer vollziehe er jeden Tag.¹⁾

§. 3.

¹⁾ Die drei ersten dieser Opfer sind oben bei dem Vaiçvadevaopfer erwähnt (s. Anm. zu 1, 2, 1). Das Brahmaopfer folgt 3, 2. Die Speisung von Gästen nach der Vorschrift der Smṛiti bildet das Menschenopfer. *Nār.*

§. 4.

¹⁾ Der Zweck dieses Satzes ist dieser. Das Vaiçvadevaopfer wird vollzogen, um die Speise zu kochen, und es ist ausdrücklich verboten, Speise zu essen, von welcher nicht im Feuer geopfert worden. Das Opfer dient daher zur Weihe der Speise. Wenn also jemand die Speise eines anderen isst oder fastet, so würde die Weihehandlung wegfallen, weil er keine Speise kocht, welche er weihen müsste. Das sollen die obigen Worte abwenden. Auch wenn jemand keine Speise kocht, soll er doch ein Opfer bringen, etwa von Blumen, Früchten oder Wasser. Denn es heisst: „er soll schenken, sei es auch nur ein Gefäss; er soll opfern, sei es auch nur ein Stück Holz; er soll das Brahmaopfer vollziehen, sei es auch nur ein Vers.“ Wer aber das Opfer unterlässt, der soll eine Busse vollziehen, wie Baudhâyana sagt: „wenn von diesen

Zweites Kapitel.

1. Nun die Weise ¹⁾ der eigenen Lesung.

2. Nachdem er gegen Osten oder Norden aus dem Dorfe hinausgegangen ¹⁾, ins Wasser getaucht, an einem reinen Platze opfermässig behängt den Mund ausgespült ²⁾, mit nicht feuchtem Gewande eine Menge Kuçagras untergebreitet, dessen Spitzen nach Osten gerichtet sind ³⁾, auf dieses sich gesetzt mit dem Gesichte nach Osten, einen Schoss gemacht, die Hände mit der rechten oben zusammengelegt, mit den Reinigungshalmen darin ⁴⁾, — es ist be-

fünf Opfern ein einziges unterlassen wird, so ist eine geistige Opferspende als Busse dafür vorgeschrieben. Wenn aber die Opfer zwei oder drei Tage aus Nachlässigkeit versäumt sind, so soll man drei Opferspenden an Agni Tantumat opfern und vier Verse an Varuṇa hersagen. Sind sie aber zehn oder zwölf Tage gänzlich unterlassen, so soll er vier Opferspenden an Varuṇa opfern und einen Brei für Agni Tantumat bereiten.“ — Einige erklären die obigen Worte so, dass das Vaiçvadeva auch an Tagen der Unreinheit vollzogen werden solle. Das ist unpassend; denn ein besonderes Verbot sagt: „die fünf Opfer vollziehe er nicht im Falle eines Todes oder einer Geburt.“ *Nār.*

§. 1.

¹⁾ Nur die Weise der eigenen Lesung soll erklärt, nicht der Zeitpunkt derselben festgestellt werden. Sie kann also vor oder nach dem Vaiçvadeva stattfinden. *Nār.*

§. 2.

¹⁾ Das doppelte vā bedeutet, dass er auch nach einer anderen Himmelsgegend, die nicht verboten ist, hinausgehen kann; oder dass er, wenn es ihm nicht möglich ist, aus dem Dorfe zu gehen, auch im Dorfe die Lesung vornehmen kann. Denn in der Çruti heisst es auch: grāme manasā svādhyāyam adhiyāta „im Dorfe nehme er aufmerksam die eigene Lesung vor.“ *Nār.*

²⁾ Das Ausspülen des Mundes wird hier als ein Bestandtheil (anga) der Handlung vorgeschrieben. *Nār.* D. h. nicht bloss zur Reinigung.

³⁾ prāktūla ist s. v. a. prāgagra und mahat s. v. a. bahu. *Nār.*

⁴⁾ Er soll die linke Hand mit den Fingern nach Osten und der innern Fläche nach oben (uttāna) hinlegen; auf dieselbe die beiden Reiniger (1, 3, 3) mit den Spitzen nach Osten gerichtet,

kannt⁵⁾: „dies ist der Wasser, der Kräuter Saft, das Kuçagras; saftig macht er das Brahma“, — nach der Berührung des Himmels und der Erde blickend, oder die Augen schliessend, oder wie er sich für andächtig⁶⁾ hält: so andächtig lese er die eigene Lesung.

3. Vor den (drei grossen) Worten soll er Om sagen.¹⁾

4. Die Sâvitri sagt er her nach Viertelversen, Halbversen und das dritte Mal ganz.

Drittes Kapitel.

1. Nun lese er¹⁾ die eigene Lesung: die R̥c, Yajus, Sâman, Atharvângiras, die Brâhmaṇas, Kalpas, Gâthâs, Nârâçansîs, Itihâsas und Purâṇas.²⁾

und auf diese die rechte Hand, mit der inneren Fläche nach unten (nyanc) und den Fingern ebenfalls nach Osten. *Nâr.*

⁵⁾ Aus der Çruti. Er beruft sich auf das Brâhmaṇa, um zu zeigen, dass alle Vorschriften des Gṛhya-Sûtra in demselben begründet sind. *Nâr.*

⁶⁾ yukta ist s. v. a. samâhita „aufmerksam, andächtig“. *Nâr.*

§. 3.

¹⁾ Er soll zuerst das Wort Om einmal sagen und dann die drei Worte: bhûr bhuvaḥ svaḥ „Erde, Luft, Himmel“, hinter einander, nicht aber das Wort Om vor jedem der drei Worte. *Nâr.*

§. 1.

¹⁾ „Lese er“ (adhīyāta) steht im Gegensatz zu dem Hersagen (anvāha) der Sâvitri. *Nâr.*

²⁾ Die Kalpas sind die Sûtras. Die Gâthâs (Gesänge) sind besondere Verse, z. B. die Indragâthâs, fünf Verse, welche anfangen: yad indrâdo dâçarâjne (AS. 20, 128, 12—16). Die Nârâçansîs sind ebenfalls Verse, z. B. idam janâ upa çrûta (AS. 20, 127, 1). Obgleich diese beiden eigentlich schon in den Versen (r̥c) mit begriffen sind, werden sie doch noch besonders erwähnt, weil mit ihrer Lesung ein besonderer Lohn verbunden ist. Itihâsa nennt man das Bhârata. Purâṇa sind Werke, in welchen die Entstehung, Dauer und der Untergang (der Welt) erzählt wird. *Nâr.*

2. Indem er die R̥ic liest, sättigt er die Götter mit Milchopfern; durch die Yajus mit Butteropfern; durch die Sâman mit Honigopfern; durch die Atharvângiras mit Somaopfern; durch die Brâhmanas, Kalpas, Gâthâs, Nârâçansis, Itihâsas und Purânas mit Opfern von Unsterblichkeitstrank.¹⁾

3. Wenn er die R̥ic liest, so strömen Bäche von Milch seinen Vätern als Opfer zu¹⁾; wenn die Yajus, Bäche von Butter; wenn die Sâman, Bäche von Honig; wenn die Atharvângiras, Bäche von Soma; wenn die Brâhmanas, Kalpas, Gâthâs, Nârâçansis, Itihâsas und Purânas, Bäche von Unsterblichkeitstrank.

4. Wenn er so viel gelesen hat, als ihm gut dünkt¹⁾, schliesst er mit folgendem Verse:

„Verehrung dem Brahman, Verehrung sei dem Agni,
Verehrung der Erde, Verehrung den Kräutern.

„Verehrung der Rede, Verehrung dem Herrn der Rede;
Verehrung bringe ich Vishnu dem grossen.“

§. 2.

¹⁾ Weil man nach der gewöhnlichen Erfahrung einen Lohn nur für eine hingeebene Sache empfängt, so beweist er hier aus der Çruti, dass auch mit der blossen Lesung der heiligen Schriften ein Lohn verbunden ist. *Nâr.* Vgl. z. B. Çat. Br. 11, 5, 7, 1 u. f. und die verschiedenen Stellen der Gesetzbücher Mn. 2, 107. Y. 1, 41 u. f. Vishnu 30, 33—37.

§. 3.

¹⁾ Auch die Väter werden gesättigt durch Lesung des Brahmapfers. Svadhâ wird die Speise der Väter genannt. Die Flüsse der Milch werden zur Svadhâ und fliessen zu den Vätern hin. So sind auch die folgenden Sätze aufzufassen. *Nâr.*

§. 4.

¹⁾ Er lese so lange, als er sich für gesammelt hält; nicht grade aus allen zehn oben genannten Büchern. Es soll hiemit überhaupt nur gesagt werden, dass er stets mit Aufmerksamkeit lesen muss; eine bestimmte Quantität soll nicht vorgeschrieben werden. *Nâr.*

Viertes Kapitel.

1. Er sättigt die Gottheiten: Prajâpati, Brahman, die Vedas, die Götter, die Rîshis, alle Versmasse, das Wort Om, das Wort Vashaṭ, die (drei grossen) Wörter, die Sâvitri, die Opfer, Himmel und Erde, die Luft, die Tage und Nächte, die Zahlen, die Vollendeten, die Meere, die Flüsse, die Berge, die Felder, Kräuter, Bäume, Gandharvas und Apsaras, die Schlangen, die Vögel, die Rinder, die Sâdhyas, die Vipras, die Yakshas, die Rakshas, die Wesen, diese als die letzten.¹⁾

2. Nun die Rîshis¹⁾: die Hundertversigen, die Dichter der mittleren Lieder, Grîtsamada, Viçvâmitra, Vâmadeva, Atri, Bharadvâja, Vasishṭha, die Pragâthâs, die Reinigungslieder, die Dichter der kleinen Lieder, der grossen Lieder.

§. 1.

¹⁾ Gleich nach dem Schlusse (3, 3, 4) sättigt er die Gottheiten, was bekanntlich durch Wasserspenden geschieht. Hinter jedem der neun und zwanzig Sätze füge er hinzu: „sättige sich“ oder „sättigen sich“ (trîpyatu, trîpyatâm, trîpyantu), wie es der Sinn erfordert. Die Schlussworte: „diese als die letzten“ bilden einen besondern Spruch. *Nâr.* Neun und zwanzig Sätze kommen natürlich nur im Sanskrît heraus, wo mehrere der einzelnen Namen zu Compositis verbunden sind.

§. 2.

¹⁾ Nach den Gottheiten sättigt er die zwölf Rîshis. Bei jedem Rîshi ist der Satz zu ergänzen, wie im vorigen Paragraphen. Durch Hinzufügung des Wortes: „die Rîshis“ wird zugleich angedeutet, dass der, welcher die Spenden darbringt, die Schnur um den Hals hängen muss (nivîtin), während er die vorige Handlung nach Āçv. Çr. 1, 1 mit der Schnur auf der linken Schulter (yajnopavîtin) „opfermässig behängt“ vollzogen hat. Das besondere tîrtha (der Theil der Hand, aus welchem die Wasserspende gegossen wird) ist aus der Smṛiti zu entnehmen. *Nâr.* Das tîrtha der Rîshis sind nach Baudhâyana (bei Raghunandana, âhnikat. f. 22, a, 7) die Spitzen der Finger (angulyagram ârsham), also dasselbe, wie für die Devas. — Die hundertversigen sind die Dichter des ersten Maṇḍala der Rîk-Saṃhitâ, die mittleren Lieder Maṇḍ. 2—9, Grîtsamada bis Vasishṭha Maṇḍ. 2—7, die Pragâthâs Maṇḍ. 8, die Reinigungslieder Maṇḍ. 9, die kleinen und grossen Lieder Maṇḍ. 10. S. Roth, Zur Lit. u. Gesch. d. Veda, p. 26 u. f.

3. Oestlich behängt.¹⁾

4. Sumantu, Jaimini, Vaiçampāyana, Paila, die Sûtras, das Bhâshya, Bhârata, Mahâbhârata, die Rechtslehrer; Jânanti, Bâhavi, Gârgya, Gautama, Çâkalya, Bâbhravya, Mândavya, Mândûkeya; Gargî Vâcaknavî, Vaḍavâ Prâthitheyî, Sulabhâ Maitreyî; den Kahola, Kaushîtaka, Mahâkaushîtaka, Paingya, Mahâpaingya, Suyajna, Çânkhyâna, Aitareya, Mahaitareya, Çâkala, Bâshkala, Sujâtavaktra, Audavâhi, Mahaudavâhi, Saujâmi, Çaunaka, Āçvalāyana und was sonst für Lehrer sind, die alle mögen sich sättigen.¹⁾

5. Nachdem er die Väter¹⁾ einzeln gesättigt und nach Hause gegangen, was er dann giebt²⁾ das ist der Opferlohn.

6. Nun ist auch bekannt¹⁾, wenn er stehend, gehend, sitzend oder liegend irgend ein Opfer liest, mit diesem Opfer hat er geopfert.

§. 3.

¹⁾ (d. h. die Schnur und das Gewand auf der rechten Schulter tragend) soll er die folgende Handlung vollziehen. *Nâr.*

§. 4.

¹⁾ Dies sind drei und zwanzig Sätze. Zu Kahola und den folgenden (Namen im Accusativ) muss er, wie der Sinn verlangt, das Wort *tarpayâmi* „ich sättige“ hinzusetzen. Mit jedem Satze vollzieht er eine Sättigung (*tarpaṇa*). *Nâr.*

§. 5.

¹⁾ Den Vater, Grossvater und Urgrossvater. *Nâr.*

²⁾ D. h. er hat keinen besondern Opferlohn zu geben, sondern die Speise, welche er den Gästen giebt, und die Almosen, welche er austheilt, gelten als Opferlohn für das Brahmaopfer. Der Vf. legt hier dem Brahmaopfer einen Opferlohn bei, um zu zeigen, dass es mit dem Somaopfer auf gleicher Stufe stehe. *Nâr.*

§. 6.

¹⁾ Hier wird ein Ausspruch der Çruti angeführt, um zu zeigen, dass, wenn jemand sich nicht so zum Lesen niedersetzen kann, wie oben (3, 2, 2) vorgeschrieben ist, er das Brahmaopfer auch in einer andern Lage vollziehen kann. *Nâr.*

7. Es ist bekannt ¹⁾, dass dabei zwei Hindernisse des Lesens sind: wenn er selbst unrein ist und wenn der Ort.

Fünftes Kapitel.

1. Nun also die Vorbereitung zum Lesen.
2. Wenn die Kräuter herauskommen, unter dem Sternbilde Çravaṇa im Monate Çrâvaṇa. ¹⁾
3. Oder am fünften Tage ¹⁾, unter dem Sternbilde Hasta.
4. Nachdem er die beiden Buttertheile ¹⁾ geopfert, bringe er Butterspenden an Sâvitṛi, Brahman, Çraddhâ (Glauben),

§. 7.

¹⁾ Für das regelmässige Lesen bestehen verschiedene Verbote, z. B. man soll nicht liegend, nicht an gewissen Tagen lesen u. a. Hier wird ein Ausspruch der Çruti angeführt, nach welchem diese Verbote für das Brahmaopfer nicht gelten. Für dieses giebt es vielmehr nur zwei Hindernisse: wenn man selbst unrein ist, weil die Frau geboren hat oder ein Angehöriger gestorben ist, und wenn der Ort des Lesens irgendwie verunreinigt ist. Ueber die Zeit des Lesens sagt die Çruti, dass es besonders um Mittag statt finden solle, oder in tiefer Nacht, oder im Frühlicht oder wenn die Sonne aufgegangen ist. *Nār.*

§. 2.

¹⁾ Wenn die Kräuter im Monate Çrâvaṇa noch nicht herauskommen, so ist die Handlung im (folgenden) Monate Bhâdrapada unter dem Sternbilde Çravaṇa zu vollziehen. Beide Monate bilden die Regenzeit, nach welcher die Handlung auch benannt wird (§. 19). Ueber den Ausdruck çravaṇena vgl. Pāṇ. 4, 2, 3. 4 und 2, 3, 45. *Nār.*

§. 3.

¹⁾ Des Monates Çrâvaṇa, wenn dieser Tag mit dem Sternbilde Hasta in Verbindung ist. Es sind also drei verschiedene Zeitpunkte angegeben. *Nār.*

§. 4.

¹⁾ Die beiden Buttertheile sind die beiden feststehenden Spenden an Agni und Soma (vgl. 1, 10, 13. 14), auf welche diejenigen Spenden folgen, welche dem jedesmaligen besonderen Opfer eigenthümlich sind (pradhânâhuti, die Haupt-Opferspenden).

Medhâ (Einsicht), **Prajnâ** (Verstand), **Dhâranâ** (Gedächtniss), **Sadasaspati** (Herr der Sitzung), **Anumati** (Gnade), die Versmasse und die Rîshis.²⁾

5. Dann opfert er Mehl in saurer Milch.¹⁾

6. „Agni preis' ich, den Vorsteher“ — ein Vers.

7. „Da sagte der Kushumbhaka“ — „Wenn du singst, Vogel, so singe Glück“ — „Gepriesen von Jamadagni“ — „Auf deiner Kraft beruht die ganze Welt“ — „Kommt zu unserem Opfer, verehrte, und macht es schön“ — „Welcher unsere oder fremde“ — „Schau an, blicke hin“ — „Komme, Agni, der Maruts Freund“ — „Die Opferspeise, die dir, König, gekocht ist“ — so je zwei Verse.

8. „Gleich ist eure Absicht“ — ein Vers.

9. „Um Glück und Segen flehen wir“ — ein Vers.

10. Wenn er lesen will¹⁾, soll er, von den Zuhörern be-

²⁾ Nârâyana spricht hier von nur neun Spenden und wiederholt diese Zahl unten zu §. 10 und §. 21. Vielleicht sind die Versmasse und die Rîshis zusammenzufassen.

§. 5.

¹⁾ Vgl. Anm. zu 2, 2, 2.

§. 6 — 9.

Der in §. 6 erwähnte Vers ist RS. 1, 1, 1; die in §. 7 erwähnten sind die Schlussverse der ersten neun Maṇḍala der Rîk-Saṃhitâ, an welche, wie aus den Worten: „so je zwei Verse“ hervorgeht, jedesmal der erste Vers des folgenden Maṇḍala angeschlossen wird. Der in §. 8 erwähnte Vers ist der letzte Vers der uns vorliegenden Recension (Çākala-Çākhâ); der in §. 9 erwähnte aber, wie Nârâyana angiebt, der letzte Vers der Bâshkala-Çākhâ. — Çāṅkhâyana (Gr. 4, 5) erwähnt nur den letzten Vers der Bâshkala-Çākhâ, welcher sich sonst in keiner der uns vorliegenden Saṃhitâs findet, aber Çat. Br. 1, 9, 1, 26 u. f. und Nir. 4, 21 citirt wird. Der Opfernde hat natürlich zwischen den beiden letzten Versen die Wahl, je nach der Çākhâ, welche er liest. (Ueber den letzten Vers vgl. noch Weber, Ind. St. 4, 431 und ebd. Vorr. p. IV.)

§. 10.

¹⁾ Die Worte: „wenn er lesen will“, welche sonst überflüssig sein würden, deuten an, dass er, auch wenn er ohne Zuhörer lesen will, das folgende thun soll. Denn die Çruti sagt: varshâsu chan-

rührt, diesen Gottheiten opfern²⁾, dann dem Opferförderer opfern, das Mehl in saurer Milch essen und dann folgt das Reinigen.³⁾

11. Westlich vom Feuer auf Kuçagras, dessen Spitzen nach Osten liegen, sich niedersetzend, nachdem er in das Wassergefäß Kuçagras gethan, lege er die Hände zum Vedalesen zusammen und spreche.¹⁾

12. Den (drei grossen) Worten geht Om voran und nachdem er (diese und) die Sāvitrī dreimal wiederholt hat, fange er den ersten Vers des Veda an.¹⁾

13. Ebenso beim Schlusse (des Lesens).¹⁾

14. Sechs Monate lese er.¹⁾

dāṣy upākṛtyādhīran „in der Regenzeit sollen sie lesen, nachdem sie die Vorbereitung vollzogen.“ *Nār.*

²⁾ Unter den Spenden an „diese Gottheiten“ sind die oben erwähnten neun (vgl. §. 4) und die folgenden zwanzig (§. 6—9) zu verstehen, welche auch weiter unten (§. 20. 21) durch diesen Ausdruck bezeichnet werden. *Nār.*

³⁾ Das Reinigen wird vollzogen, indem er das zum Herumstreuen bestimmte Gras auf seine Doppelhand legt und es dann mit Wasser begiessen lässt. Das folgende, vom Essen an bis zum Anfangen des Veda, sollen auch die Schüler thun. *Nār.*

§. 11.

¹⁾ Er selbst zugleich mit den Schülern, wenn solche anwesend sind. Das Verbum *jap* bezeichnet bei den häuslichen Handlungen nicht immer ein lautloses Hersagen. (Vgl. 3, 10, 4.) Hier kann er nur laut sprechen, weil das leise Sprechen zu dem Unterrichte, welchen er hier erteilt, nicht passen würde. *Nār.*

§. 12.

¹⁾ Zuletzt vollzieht er die Allbusse und die übrigen Handlungen. *Nār.*

§. 13.

¹⁾ Indem es hier nicht heisst: *etena* „hiedurch“ (nämlich: „ist auch der Schluss des Lesens erklärt“, wie 1, 18, 1) so wird nicht die ganze vorhergehende Handlung auf diesen Schluss übertragen, sondern nur der Anfang des Veda (§. 12); das Hauptopfer aber ist dann das in §. 20 erwähnte. Daher findet das Essen und das Reinigen (§. 10) hier nicht statt. *Nār.*

§. 14.

¹⁾ Von der Vorbereitung an, ohne Unterbrechung. *Nār.*

15. Derjenige welcher ausstudirt hat, (lebe) nach der Weise der Brahmacârins.¹⁾

16. Die anderen¹⁾, wie es sich gehört.

17. Einige sagen, er¹⁾ könne zu seiner Frau gehen.

18. Das geschieht für Prajâpati.¹⁾

19. Diesen (Beginn des Lesens) nennen sie¹⁾ eine Handlung der Regenzeit.

20. Bei der mittleren Ashtakâ¹⁾, nachdem sie diesen Gottheiten²⁾ mit Speise geopfert, steigen sie ins Wasser.

21. Eben dieselben Gottheiten¹⁾ sättigen sie.

§. 15.

¹⁾ D. h. er vermeide Honig, Fleisch, Umgang mit Frauen, Schlafen in einer Bettstelle und bei Tage u. s. w. *Nâr.*

§. 16.

¹⁾ D. h. die noch Brahmacârins sind. Es können also auch solche an dieser Lesung Theil nehmen. *Nâr.*

§. 17.

¹⁾ Derjenige, welcher ausstudirt hat. *Nâr.*

§. 18.

¹⁾ D. h. er darf es nur thun, um Kinder zu erzeugen, also nur, wenn die Frau ihre Regeln hat, weil dann die Unterlassung getadelt wird. *Nâr.*

§. 19.

¹⁾ D. h. dies ist eine vedische Benennung, nicht eine in den allgemeinen Vorschriften (paribhâshâs) vorkommende. Vgl. 3, 5, 2. *Nâr.*

§. 20.

¹⁾ Die mittlere Ashtakâ nennt er, um den Ablauf von sechs Monaten anzudeuten; also in der Nähe derselben, d. h. am Vollmonde des Mâgha. *Nâr.*

²⁾ D. h. der Sâvitri u. s. w. (§. 4) mit Butter, den Gottheiten der Rik-Verse mit Speise; und zwar sagt er absichtlich „mit Speise“ (anna), nicht aber „mit einer Topfspeise“ (sthâlpâka), um auszudrücken, dass gewöhnliche, im Hause bereitete Speise genommen werden soll. *Nâr.*

§. 21:

¹⁾ D. h. die neun- (vgl. §. 4), nämlich Sâvitri u. s. w. und die zwanzig Gottheiten der Rik-Verse. *Nâr.*

22. Die Lehrer, die R̥shis und die Väter.¹⁾

23. Dies ist der Schluss (des Lesens).¹⁾

Sechstes Kapitel.

1. An die Stelle der (grossen) Wunschopfer treten Wunsch-(Koch-)Opfer von Mus.¹⁾

2. Dieselben Wünsche erlangt (der Opfernde).¹⁾

§. 22.

¹⁾ Dieselben Sättigungen, welche bei dem Brahma-Opfer vorgeschrieben sind, sollen auch hier statt finden. Das Wort „und“ (ca) zeigt an, dass auch die Gottheiten Prajāpati u. s. w. (3, 4, 1) hiebei ihre Sättigung empfangen sollen. Die Reihenfolge ist ebendasselbst (3, 4) angegeben. *Nār.*

§. 23.

¹⁾ D. h. diese Handlung führt den Namen „Schluss“. Nach derselben soll er sechs Monate die sechs Angas lesen. *Nār.*

§. 1.

¹⁾ Statt der, in den drei Feuern zu vollziehenden kleineren Opfer (ishti) und Thieropfer (z. B. des Opfers zur Verlängerung des Lebens, Āc̣v. Cr. 2, 10, oder des Opfers einer weissen Ziege an Vāyu mit dem Wunsche des Gedeihens, bhūti, TS. 2, 1, 1) können auch Kochopfer, die mit einem Wunsche verbunden sind, geopfert werden. Für die Soma-Opfer kann aber eine solche Stellvertretung nicht statt finden, da ein Soma-Opfer im Gr̥hya-Sūtra nicht vorgeschrieben ist. Statt der Kuchen, welche in den drei Feuern geopfert werden, soll hier ein Mus als Opferspeise dienen. Für das Thier in den drei Feuern wird aber auch hier ein Thier geopfert. Baudhāyana sagt: ye 'mutra puroḍācās ta iha caravaḥ „was dort Kuchen sind, das ist hier Mus“. *Nār.*

§. 2.

¹⁾ Die anderen Kochopfer können sowohl von demjenigen, welcher das Feuer angelegt hat, vollzogen werden, wie von dem, der dies nicht gethan hat. Die hier erwähnten Wunschopfer aber dürfen nur von dem letzteren vollzogen werden. Das ist der Sinn dieses Satzes. *Nār.* — Also wer überhaupt auf die Vollziehung der grossen Opfer eingerichtet ist, der soll, wenn er um einen Wunsch zu erreichen opfern will, was ja keine nothwendige (nitya)

3. Der Kranke, Bettlägrige oder von der Schwindsucht befallene bringt Mus in sechs Spenden.¹⁾

4. „Ich löse dich durch die Opferspeise zum Leben“, mit diesem Liede.¹⁾

5. Wenn er einen unangenehmen Traum gesehen hat, soll er mit den beiden Versen: „Heute uns, göttlicher Savi-tar“ und mit den fünf Versen: „Und welcher böse Traum unter den Kühen“ die Sonne verehren.¹⁾

6. Oder mit dem Verse: „Welcher Verwandte oder Freund mir, o König.“¹⁾

7. Wenn er geniest, gejäht, etwas unangenehmes gesehen, einen hässlichen Geruch gerochen, beim Augenzittern und Ohrenklingen spreche er leise: „Möge ich schönsichtig mit den Augen sein, schön glänzend mit dem Antlitz, schön hörend mit den Ohren, Wille und Einsicht seien mir.“

8. Wenn er zu verbotener Zeit zu seiner Frau gegangen, für jemand geopfert hat, für den es verboten ist, verbotene Speise genossen, ein verbotenes Geschenk angenommen oder

sondern eine gelegentliche (naimittika) Handlung ist, sich nicht mit einem einfachen Kochopfer abfinden, sondern eines von den im Āraṇṇya-Sūtra (z. B. Āṣṭ. Ār. 2, 10—13) vorgeschriebenen Wunschopfern in den drei Feuern vollziehen. Wer aber auf grosse Opfer nicht vorbereitet ist, der erreicht seinen Wunsch auch durch ein einfaches Kochopfer.

§. 3.

1) Bei diesen drei Veranlassungen wird das Mus, welches śaḍāhuti „zu sechs Spenden dienend“ heisst, geopfert. *Nār.*

§. 4.

1) Zu jedem der fünf Verse des Liedes RS. 10, 161 opfert er eine Spende und die sechste dem Opferförderer. Āunaka schreibt dasselbe Lied für diese Veranlassung vor, die Āitareyins aber das Lied RS. 10, 162. *Nār.*

§. 5.

1) Die zwei Verse RS. 5, 82, 4. 5 und die fünf Verse 8, 47, 14—18.

§. 6.

1) RS. 2, 28, 10.

den Opferpfahl auf einem Bestattungsplatze ¹⁾ berührt hat, opfere er zwei Butteropfer mit den Versen:

„Zurück komme mir die Kraft, zurück das Leben, zurück
das Heil,

„Zurück komme die Habe mir, zurück komme das Göttliche! Svâhâ!

„Diese Feuer auf den Altären seien in Ordnung jedes an
seiner Stelle.

„Der allmenschliche, wachsende lenke meinen Geist im
Herzen, das Zeichen des Unsterblichen! Svâhâ!“

9. Oder er lege zwei Stücke Holz an.

10. Oder er sage (die Verse) leise her. ¹⁾

Siebentes Kapitel.

1. Wenn die Sonne untergeht indem er schläft, ohne krank zu sein, soll er schweigend, ohne sich zu setzen, den übrigen Theil der Nacht zubringen und dann ¹⁾ mit den fünf Versen: „Mit welchem Licht, o Sonne, du das Dunkel schlägst“ die Sonne verehren.

2. Wenn sie aufgeht ¹⁾ und er nicht durch eine (vorgeschiedene) Handlung, sondern durch eine nicht passende ²⁾

§. 8.

¹⁾ Nārāyaṇa erklärt hier die Worte caityaṃ yūpam durch: agnicayanasthaṃ yūpam, während er zu Gobhila Gr̥. 3, 3 die Worte cityayūpa durch cityayūpayos, also: Berührung eines Scheiterhaufens und eines Opferpfahles, erklärt. — Zu den folgenden Versen ist AS. 7, 67, 1 zu vergleichen. Der zweite Vers ist hier mehrfach corrupt, die Handschriften aber sind einstimmig.

§. 10.

¹⁾ Bei dem Hersagen bleibt das Wort Svâhâ weg, da keine Spende statt findet. Nār.

§. 1.

¹⁾ Wenn die Sonne aufgegangen ist. Nār. — RS. 10, 37, 4–8.

§. 2.

¹⁾ Indem er schläft, ohne krank zu sein. Nār.

²⁾ Z. B. durch Tanzen. Nār.

Handlung ermüdet ist, so soll er schweigend u. s. w. wie vorher mit den letzten vier Versen ³⁾ die Sonne verehren.

3. Opfermässig behängt, die festgesetzten Wassergebräuche ¹⁾ ausübend, vollziehe er die Dämmerungsandacht ²⁾ stillschweigend.

4. Abends soll er nach Nordwesten blickend, an einer nordöstlichen Stelle ¹⁾, die Sāvitrī leise hersagen, wenn die Sonnenscheibe halb untergegangen ist, bis die Sterne sichtbar werden.

5. Eben so Morgens.

6. Mit dem Gesichte nach Osten, stehend, bis die Sonnenscheibe sichtbar wird.

7. Wenn eine Taube sich auf das Haus setzt, oder in die Nähe fliegt ¹⁾, soll er mit dem Liede: „Götter, eine Taube“ bei jedem Verse opfern, oder das Lied leise hersagen.

8. Mit dem Liede „Wir dich, o Herr des Weges“ ¹⁾ (soll er es eben so machen), wenn er auf ein Geschäft ausgehen will.

³⁾ RS. 10, 37, 9—12.

§. 3.

Hier wird nun eine feststehende (nitya) Handlung beschrieben. *Nār.*

¹⁾ Die in der Smṛiti beschriebenen Wassergebräuche, also das Waschen (mārjana) u. s. w. *Nār.*

²⁾ Sowohl in der Abend- wie in der Morgendämmerung. *Nār.*

§. 4.

¹⁾ Der Ausdruck: anvashtamadeṣam wird von dem Commentare Chamb. 687 zu Çāṅkh. Grī. 2, 9 erklärt: prāgudicīm diṣam gatvā und in Rāmacandra's paddhati zu derselben Stelle: grāmād bahir uttarapūrvām diṣam gatvā. Nārāyaṇa fasst es als eine Modification des vorher genannten Nordwestens, und meint, er solle nicht genau (anjasā) nach NW blicken, sondern: pratīcyām diṣi ya uttaro bhāgaḥ tadabhimukha ity arthaḥ.

§. 7.

¹⁾ anupatet ist s. v. a. agārasamīpaṃ gachet. *Nār.* — RS. 10, 165.

§. 8.

¹⁾ RS. 6, 53.

9. Mit dem Liede: „Mit einem wissenden, o Pūshan“ ¹⁾, wenn er verlorenes wieder zu erlangen wünscht, oder wenn er sich nicht besinnen kann.

10. Mit dem Liede: „Pūshan, lege den Weg zurück“ ¹⁾, wenn er einen weiten Weg gehen will, oder einen gefährlichen.

Achtes Kapitel.

1. Nun soll der, welcher nach Hause zurückkehren will ¹⁾, folgende Dinge herbeischaffen: einen Halszierat ²⁾, zwei Ringe, ein Paar Gewänder, einen Sonnenschirm, ein Paar Schuhe, einen Stab, einen Kranz, Wohlriechendes, Salbe, Augensalbe, eine Kopfbinde; alle diese Dinge für sich und für den Lehrer.

2. Wenn er sie nicht für beide haben kann, dann für den Lehrer allein.

3. Ein Stück Brennholz aber nehme er von der nordöstlichen Seite eines opfermässigen Baumes.

4. Frisches, wenn er Speise oder Ernährung oder Kraft wünscht; wenn er göttlichen Glanz wünscht, trockenes.

5. Beides ¹⁾, wenn er beides wünscht.

6. Nachdem er das Brennholz hoch ¹⁾ hingelegt und den

§. 9.

¹⁾ RS. 6, 54.

§. 10.

¹⁾ RS. 1, 42.

§. 1.

¹⁾ Nach Beendigung der Lehrzeit. „Rückkehr“ (samāvar-tana) ist der Name dieses Sakramentes (saṃskāra), welches an dem Jünglinge vollzogen wird, wenn er den Lehrer verlässt. (Ssk. Kaust. liest samāvartyamāno „der welcher entlassen wird“, und so scheint auch Nārāyaṇa gelesen zu haben.)

²⁾ Dass maṇi hier nicht einen Edelstein, sondern einen goldenen Halszierat bedeutet, geht aus §. 21 hervor.

§. 5.

¹⁾ Wovon ein Theil frisch, der andere trocken ist. Nār.

§. 6.

¹⁾ D. h. nicht auf die Erde. Nār.

Brāhmaṇas eine Kuh und Speise gegeben, vollziehe er die Barthandlung.²⁾

7. Die Sprüche passe er sich selbst an.¹⁾

8. Von einer einsamigen Frucht.¹⁾

9. Nachdem er mit lauwarmem Wasser gebadet, und mit dem Verse: „In reiche Kleider seid ihr beide gekleidet“, zwei ungebrauchte Gewänder angelegt¹⁾, salbe er beide Augen, mit dem Spruche: „Du bist des Steines Kraft, schütze mein Auge.“

10. Mit dem Spruche: „Du bist des Steines Kraft, schütze mein Ohr!“ befestige er die beiden Ohringe.¹⁾

11. Nachdem er mit der Salbe die beiden Hände gesalbt, soll er, wenn er ein Brāhmaṇa ist, zuerst das Gesicht¹⁾ salben.

²⁾ D. h. die bloße Handlung, wobei aber die Vorschriften über das Baden, Stillschweigen u. s. w. (s. 1, 18, 7) nicht zu beobachten sind. *Nār.*

§. 7.

¹⁾ Indem er z. B. statt: „O Kraut, schütze ihn“ (1, 17, 8) sagt: „O Kraut, schütze mich.“ *Nār.*

§. 8.

¹⁾ Es ist zu ergänzen: „soll er das Wohlriechende machen.“ karajaphalasya yatraikaṃ bjaṃ tad ekakṛitakam | tat peshayitvā tena unmardanaṃ kārayet. *Nār.* — Pray. R. f. 61, b, 8: karanja-bjapishṭena svaçarīram udvartya. Schon oben zu §. 1 erklärt das Pr. R. das Wort unmardanaṃ durch ekabjaṃ karanjaphalapiṣṭam.

§. 9.

¹⁾ Beim Anziehen des zweiten Gewandes wiederholt er den Vers (RS. 1, 152, 1) und beim Salben des zweiten Auges den Spruch. Das linke Auge salbt er zuerst, nach dem Ausspruche der Çruti: savyaṃ manuṣhyā anjate prathamam „das linke salben die Menschen zuerst.“ *Nār.*

§. 10.

¹⁾ Die Ohringe, d. h. goldene. Hier zuerst im rechten Ohre. Den Spruch wiederholt er, wie oben. *Nār.*

§. 11.

¹⁾ Und dann die Glieder, wie der Ausdruck agre andeutet. Die Salbe besteht aus Safran und anderen Stoffen. *Nār.*

12. Ein Königlicher beide Arme.
13. Ein Vaiçya den Bauch.
14. Eine Frau die Scham.
15. Die vom Laufen lebenden beide Schenkel.
16. Mit dem Spruche: „Du bist unversehrt, möge ich unversehrt sein!“ setze er den Kranz auf.
17. Nicht einen solchen, der mālā heisst.
18. Wenn sie mālā sagen, soll er sie ihn sraj nennen lassen.¹⁾
19. Mit den Worten: „Ihr seid der Götter Standorte, schützet mich von allen Seiten!“ tritt er in die Schuhe¹⁾, und mit den Worten: „Du bist des Himmels Dach!“ nimmt er den Sonnenschirm.
20. „Du bist Rohr, du bist vom Baume entsprossen, schütze mich von allen Seiten!“ Mit diesen Worten nimmt er den Rohrstab.
21. Mit dem Liede¹⁾: „Das Leben gebende“ hängt er den Zierat um den Hals; dann bindet er die Kopfbinde um und darauf legt er stehend das Brennholz an.

§. 18.

¹⁾ Wenn sie aus Unwissenheit den Kranz mālā nennen, soll er sie veranlassen, ihn sraj zu nennen, und ihn dann aufsetzen. *Nār.*

§. 19.

¹⁾ Welche von Leder sind. Der Spruch wird nur einmal gesprochen, weil das Wort „Schuhe“ im Dualis steht. *Nār.*

§. 21.

¹⁾ Das Wort: „Lied“ ist hinzugefügt, damit man nicht das Wort āyushyam für einen blossen Spruch halte. Der Zierat ist von Gold. *Nār.* Das hier erwähnte Lied an das Gold findet sich als solches in keiner der uns vorliegenden Samhitās. Es wird mitgeteilt im Ssk. Kaust. (f. 169, a) und im Pray. Ratna (f. 62, a). Als Dichter desselben werden genannt Sanaka u. a. (Pr. R. Sanaka, Sanandana, Sanātana u. a.). Es besteht aus elf Versen, von denen sich sieben mit einigen Abweichungen in VS. und AS. finden. In den beiden genannten Werken lautet es (mit manchen Fehlern, die ich nicht zu bessern weiss) folgendermassen:

1. = VS. 34, 50 (imām st. umām).

2. uccairvāji prītanāśhāt sabhāsāham dhananjayam |
sarvāḥ samagrā ṛddhaya hiranye 'smin samāhitāḥ ||

Neuntes Kapitel.

1. Dazu spricht er:

„Erinnerung, Tadel, Wissenschaft, Glaube und Weisheit
als fünfte,

„Geopfertes, gegebenes und gelesenes, gethanes, Wahr-
heit, gehörtes, Gelübde.“

„Welches Gelübde des Agni mit Indra, Prajâpati, den Rî-
shis, den Königlichen unter den Rîshis, den Vätern, den
Königlichen unter den Vätern, den Menschen, den König-
lichen unter den Menschen, mit dem Her-schein, dem Ueber-
schein, dem Nachschein, dem Gegenschein, mit den Göttern
und Menschen, den Gandharvas und Apsaras, mit den wil-
den Thieren und den zahmen, welches eigene Gelübde in mir
ist, das ist mir das Allgelübde. Hier bin ich, o Agni, dem
Allgelübde ergeben. Svâhâ!“

3. çunam ahaṃ hiraṇya sva pitur mām eva (Pr. R. mâneva)
jagrabha |

tena mām sūryatvacam akaraṃ pūrushu (Pr. R. purushu)
priyam ||

4. samrājāṃ ca virājāṃ cābhishtir yā ca me dhruvā |
laxmī rāshtrasya yā mukhe tayā mām indra saṃ sṛjā ||

5. = AS. 19, 26, 1. (jajne, Pr. R. yajne st. dadhre).

6. = AS. 19, 26, 4. (b. yad u devī sarasvatī | d. tan me
varcasa āyushe ||)

7. = VS. 34, 51. (a. caranti).

8. = VS. 34, 52. (c. na st. ma. — d. yathâsat).

9. = AS. 5, 28, 14. (a. madhumat suvarṇam. — b. dhana-
njayaṃ dharuṇaṃ dhārayishṇu |
c. ṛṇak sapatnād — d. âroha mām)

10. = AS. 19, 62, 1. (ab. kuru. —

cd. priyaṃ viçveshu goptreshu mayi
dhehi rucā rucam |)

11. agnir yena virājati sūryo yena virājati |
virād yena virājati tenâsmān brahmaṇaspate
virâjasamidhaṃ kuru ||

Die Texthandschriften schliessen hier das achte Kapitel, während
Nârâyana diesen Paragraph mit dem ersten des folgenden Kapitels
zusammenfasst.

§. 1.

Der Vers ist, nach Nârâyana, dem Ssk. Kaust. und dem Pr.
R. nicht so zu sprechen, wie er im Sûtra steht, sondern so: smṛi-
taṃ ca me asmṛitaṃ ca me tan ma ubhayavratam „Meine Erinne-

2. Mit dem Liede: „Mir, o Agni, sei Glanz!“¹⁾ lege er bei jedem Verse Holz zu.

3. Wo Menschen sind, die ihn ehren werden¹⁾, da wohne er diese Nacht.

4. Am Ende des Lernens¹⁾, nachdem er dem Lehrer etwas angeboten und geleistet²⁾, oder nachdem er die Erlaubniss empfangen, bade er.

rung und meine Nichterinnerung, das ist mein Doppelgelübde“. Eben so ist mit den elf folgenden Wörtern zu verfahren. — Statt agne der Handschriften, des Ssk. Kaust. und des Pr. R. habe ich agneḥ geschrieben (was ich jetzt auch im Petersb. Wb. unter anūkāṣa finde). Nārāyaṇa hat dafür agre gelesen, da er sagt: tato yad agra ityādi yathāsūtram. In beiden Fällen werden alle folgenden Genetive (sendrasya u. s. w.) auf das gegen Ende stehende ātmanas zu beziehen sein. — Am Ende dieses langen Spruches legt er das oben (3, 8, 3—6) erwähnte Stück Brennholz in das Feuer, zieht aber, wie Nār. bemerkt, vorher die Schuhe aus. Denn da nach Gautama (Dh. Sū. cap. 9) selbst bei der Verneigung (namaskāra) vor den Göttern die Schuhe abgelegt werden müssen, so ist dies bei einem Opfer um so dringender nöthig.

§. 2.

¹⁾ RS. 10, 128. Das Lied hat nur neun Verse, Nār. erwähnt aber, dass ein ergänzender Vers (khila) dazu genommen und also zehnmal Holz zugelegt werden muss. Das Pray. R. führt den zehnten Vers an; er beginnt mit den Worten arvāncam indram und steht, mit einigen Abweichungen, auch AS. 5, 3, 11.

§. 3.

¹⁾ Durch Vorsetzung der süßen Speise, nach 1, 24, 2. Nār.

§. 4.

¹⁾ Vgl. die Anm. 2 zu 1, 22, 3.

²⁾ Nārāyaṇa; vidyānte gurum arthena nimantrayati kam artham aham te karavāṇīti. gurur yam artham āha taṁ kṛtvā snānam karoti, athavānujñātaḥ snāyāt. Auch Gautama hat (in der allerdings sehr wenig zuverlässigen Handschrift der Kön. Bibl. zu Berlin, Ms. orient. Fol. 498) cap. 2: vidyānte gurur arthena nimantrayas tataḥ kṛtvānujñātasya vā snānam. Auf dieser Lesart, snātvā statt snātā° (wie die Handschriften und das Ssk. Kaust. f. 166, a, 6 haben) beruht meine Uebersetzung.

5. Dann sind folgende seine Gelübde.¹⁾

6. Er bade nicht Nachts; er bade nicht nackt; er schlafe nicht nackt; er sehe keine nackte Frau an, ausgenommen bei der Beiwohnung; wenn es regnet, laufe er nicht; er steige auf keinen Baum; er steige in keinen Brunnen; er schwimme nicht mit den Armen über einen Fluss; er begeben sich in keine Gefahr; der Gebadete ist ja ein erhabenes Wesen, das ist bekannt.¹⁾

Zehntes Kapitel.

1. Wenn er entlassen werden soll, sage er dem Lehrer dessen Namen vor.

2. (Dann füge er hinzu): „In diesem (Stande) wollen wir wohnen.“¹⁾

3. (Die Worte) nach dem Namen spreche er laut.¹⁾

4. (Den Spruch:) „Zum Aushauch und Abhauch“ (spreche er) lautlos.¹⁾

5. Eben so den Vers: „Herbei, Indra mit den tief tönenden Rossen.“¹⁾

§. 5.

¹⁾ Er muss sich also vornehmen (saṃkalpayet): „ich will nicht Nachts baden“, u. s. w. *Nār.*

§. 6.

¹⁾ Aus der Çruti (çrūyate). *Nār.*

§. 2.

¹⁾ Also z. B.: „O Devadatta, im Stande des Hausherrn wollen wir wohnen.“ *Nār.*

§. 3.

¹⁾ Also den Namen selbst lautlos. *Nār.*

§. 4.

¹⁾ *Nār.* bemerkt, das Wort upāṃçu (leise, lautlos) sei hinzugefügt, weil durch das Verbum jap, welches in §. 6 folgt, nicht immer ein leises Sprechen ausgedrückt werde, wie 3, 5, 11.

§. 5.

¹⁾ RS. 3, 45, 1.

6. Dann spricht der Alte ¹⁾ leise: „Zum Aushauch und Abhauch fliehe ich mit dir, dem göttlichen Savitar übergebe ich dich“ ²⁾, und den Vers. ³⁾

7. Wenn er dies beendet und leise gesprochen: „Ja, im Osten Heil!“ (entlässt er ihn) indem er ihm das Lied: „Der drei erhabener (Schutz)“ ¹⁾ nachspricht.

8. Dem so entlassenen naht von keiner Seite Gefahr, das ist bekannt.

9. Wenn er unangenehme Stimmen von Vögeln gehört hat, spreche er leise die beiden Lieder: „Kreischend sein Geschlecht verkündend“ ¹⁾, und den Vers: „Göttliche Stimme erzeugten die Götter.“ ²⁾

10. Den Vers: „Preise den berühmten, auf dem Wagen sitzenden, jugendlichen“ ¹⁾ (spreche er leise, wenn er unangenehme Stimmen) des Wildes (gehört hat).

11. Von welcher Himmelsgegend her er etwas befürchtet, oder von wem ¹⁾, nach der Gegend hin werfe er einen an beiden Seiten brennenden Feuerbrand oder drehe einen Quirl links herum, indem er spricht: ²⁾

„Sicherheit sei mir, o Mitra und Varuṇa; mit Feuer verbrennet die Feinde, ihnen entgegen gehend;

„Nicht mögen sie einen Bekannten finden, nicht einen Halt, sich untereinander verwundend mögen sie in den Tod gehen.“

§. 6.

¹⁾ D. h. der Lehrer. *Nār.*

²⁾ Der Spruch lautet wohl richtiger bei Čankh. Gr̥. 2, 18: prāṇāpānā uruvyācās tvayā prapadye devāya tvā goptre paridadāmi.

³⁾ Den in §. 5 erwähnten Vers.¹⁾

§. 7.

¹⁾ RS. 10, 185.

§. 9.

¹⁾ RS. 2, 42 und 43. ²⁾ RS. 8, 89, 11.

§. 10.

¹⁾ RS. 2, 33, 11.

§. 11.

¹⁾ Sei es ein Mensch, Tiger oder sonst wer. *Nār.*

²⁾ Vgl. AS. 6, 32, 3, woher ich die Lesart upayantu genommen habe.

12. Mit dem Verse: „Vereinigten Reichthum und zusammengebrachten“ ¹⁾ hält er den Quirl nach unten.

Elftes Kapitel.

1. Bei einer Gefahr von allen Seiten, die von jemand drohet, den er nicht bemerkt, ¹⁾ opfere er acht Butterspenden mit den Sprüchen: „Die Erde ist bedeckt, sie ist vom Feuer bedeckt; durch sie die bedeckte, die bedeckende, vor welcher Gefahr ich mich fürchte, die wehre ich ab. Svâhâ!“ „Die Luft ist bedeckt, sie ist vom Winde bedeckt; durch sie die bedeckte u. s. w. . . . Svâhâ!“ „Der Himmel ist bedeckt, er ist von der Sonne bedeckt; durch ihn den bedeckten u. s. w. . . . Svâhâ!“ Die Himmelsgegenden sind bedeckt, sie sind vom Monde bedeckt; durch sie u. s. w. . . . Svâhâ!“ „Die Wasser sind bedeckt, sie sind von Varuṇa bedeckt; durch sie u. s. w. . . . Svâhâ!“ „Die Geschöpfe sind bedeckt, sie sind vom Athem bedeckt; durch sie u. s. w. . . . Svâhâ!“ „Die Vedas sind bedeckt, sie sind von den Versmaassen bedeckt; durch sie u. s. w. . . . Svâhâ!“ „Das All ist bedeckt, es ist von Brahman bedeckt; durch dies, das bedeckte u. s. w. . . . Svâhâ!“

2. Dann wendet er sich nach der nordöstlichen Himmelsgegend und spricht leise das Lied des Svastyâtreyā, ¹⁾

§. 12.

¹⁾ RS. 10, 84, 7.

§. 1.

¹⁾ Wenn er nicht bestimmt weiss, von welchem Menschen die Gefahr ausgeht. Die Zahl acht ist hinzugefügt, um anzudeuten, dass die beiden Buttertheile und die Spende an den Opferförderer nicht geopfert werden sollen. — Butteropfer werden ausdrücklich genannt, um zu zeigen, dass das Umherstreuen des Kuçagrases beliebig ist. *Nār.* Vergl. 1, 3, 4.

§. 2.

¹⁾ Von Svastyâtreyā sind die beiden Lieder RS. 5, 50 und 51, Nārāyaṇa bezeichnet als das hier gemeinte RS. 5, 51, 11—15 nebst dem Supplemente (khila; s. Müller's RVS. Vol. III. pref. p. XXX).

und von dem Verse: „Wovor, Indra, wir uns fürchten“²⁾ an, den Rest des Liedes.

Zwölftes Kapitel.

1. Wenn eine Schlacht bevorsteht,¹⁾ soll (der Hauspriester) den König die Rüstung anlegen lassen.

2. „Ich holte dich herbei, sei drinnen,“ (dies Lied)¹⁾ spricht er, indem er westlich vom Wagen hintritt.

3. Mit dem Verse: „Wie eine Wolke ist er anzuschauen,“¹⁾ reiche er ihm den Panzer dar.

4. Mit dem folgenden Verse den Bogen.

5. Den folgenden lasse er ihn sprechen.

6. Er selbst spreche leise den vierten.

7. Mit dem fünften reiche er ihm den Köcher dar.

8. Wenn er abfährt, (spreche er) den sechsten.

9. Mit dem siebenten rede er die Pferde an.

10. Den achten lässt er ihn sprechen, indem er die Pfeile betrachtet.

11. Den Vers: „Wie eine Schlange mit ihren Hauben umgiebt es den Arm,“¹⁾ (lässt er ihn sprechen), indem er sich das Schutzleder um (den Arm) bindet.

²⁾ RS. 8, 50 (bei Müller 61), 13.

§. 1.

¹⁾ samupodhe = samupasthite. Nār. Nach Nār. ist es der Hauspriester (purohita), auf den sich diese Vorschriften beziehen.

§. 2.

¹⁾ RS. 10, 173. Nār. sagt, obgleich hier ein Viertelvers citirt werde, sei doch eben so wie 2, 6, 13, das ganze Lied gemeint.

§. 3.

¹⁾ RS. 6, 75, 1 u. f.

§. 11.

¹⁾ RS. 6. 75, 14.

12. Nachdem er zu ihm hinaufgestiegen, lässt er ihn, während er fährt, das Angriffs-Lied ¹⁾ sprechen und die beiden Verse: „Wer von euch, Mitra und Varuna.“ ²⁾

13. Dann sehe er nach ihm hin, indem er das Lied von Apratiratha, ¹⁾ das Lied: „Ein Tödter,“ ²⁾ und das Sauparna-Lied spricht.

14. Das Lied: „Vorwärts mögen die Ströme des Hohns, der Butter gehen,“ ist das Sauparna-Lied. ¹⁾

15. Nach allen Himmelsgegenden fahre er, der Reihe nach.

16. Auf der Seite der Sonne oder des Uçanas sich aufstellend, kämpfe er. ¹⁾

17. Mit den drei Versen: „Lass dröhnen die Erde und den Himmel“ ¹⁾ berühre er ²⁾ die Trommel.

18. Mit dem Verse: „Abgeschossen falle herab“ ¹⁾ schiesse er die Pfeile ab.

§. 12.

¹⁾ RS. 10, 174.

²⁾ RS. 8, 90 (bei Müller 101), 3. 4.

§. 13.

Im Texte ist ohne Zweifel apratirathaçāsasauparnaih zu lesen.

¹⁾ RS. 10, 103.

²⁾ RS. 10, 152.

§. 14.

¹⁾ Da es mehrere Sauparna-Lieder giebt, so bestimmt er dasjenige, welches hier gemeint ist. *Nār.* Die obige Uebersetzung der Anfangsworte dieses Liedes beruhet auf der im Wb. (unter dhar mit pra) mitgetheilten Conjectur: pra dhārā yantu u. s. w.

§. 16.

¹⁾ Bei Tage stelle er sich in derjenigen Himmelsgegend auf, in welcher die Sonne steht; bei Nacht in derjenigen, in welcher der Planet Çukra (Venus) steht. Er soll also nicht gegen die Sonne oder gegen Çukra gerichtet kämpfen. *Nār.* Vergl. meine Anmerk. zu Kum. Sambh. 3, 43 und M. Bh. 12, 3701. — Da ādityam als ādityam zu fassen ist, so wird auch oçanasam zu schreiben sein.

§. 17.

¹⁾ RS. 6, 47, 29—31.

²⁾ Der König. *Nār.*

§. 18.

¹⁾ RS. 6, 75, 16.

19. Den Vers: „Wohin die Pfeile fallen“¹⁾ spreche er²⁾ leise, wenn sie kämpfen.

20. Oder er lehre sie ihn. Oder er lehre sie ihn.¹⁾

§. 19.

¹⁾ RS. 6, 75, 17.

²⁾ Der Hauspriester. *Nār.*

§. 20.

¹⁾ Der Hauspriester sage dem Könige die Verse und die Gelegenheit, bei welcher er jeden derselben sprechen muss. Die Wiederholung des Satzes bezeichnet das Ende des Buches. *Nār.*

Viertes Buch.

Erstes Kapitel.

1. Wenn einen Mann, der das Feuer angelegt hat, dabei eine Krankheit befällt, so ziehe er¹⁾ hinaus nach Osten, Norden oder Nordosten.

2. „Die Feuer lieben das Dorf“, so sagen die Leute.¹⁾

3. Indem sie, um nach dem Dorfe zu kommen, ihm Gutes wünschen,¹⁾ werden sie ihn gesund machen; das ist bekannt.²⁾

4. Wenn er gesund geworden, opfere er mit Soma, oder mit einem Thiere, oder einem gewöhnlichen Opfer¹⁾ und kehre heim.

§. 1.

¹⁾ Er ziehe mit seinen Feuern hinaus und bleibe an dem Orte, bis er gesund ist. *Nār.*

§. 2.

¹⁾ Welche der göttlichen Dinge kundig sind (brahmavâdinas). *Nār.*

§. 3.

¹⁾ Sie wünschen ihm Genesung und werden ihn durch ihren Wunsch gesund machen. *Nār.*

²⁾ Aus einem Brâhmaṇa (çruti). Die Berufung auf eine Çruti soll immer zeigen, dass alle häuslichen Gebräuche sich auf eine verlorene Çruti gründen. *Nār.*

§. 4.

¹⁾ Das Soma-Opfer soll das Agnishtoma sein, weil dieses die Grundform (prakṛiti) aller Soma-Opfer ist. Das Thier soll dem Indra und Agni geweiht sein, weil dessen Opfer die Grundform der Opfer eines ausgeweideten Thieres (nirūḍha) ist. Die gewöhnlichen Opfer (ishṭi) werden durch das (Neu- und) Vollmonds-Opfer dargestellt. Wenn er von diesen drei Opfern ein früher- genanntes nicht vollziehen kann, so soll er das zunächst folgende darbringen. *Nār.* — Im Texte wird wohl mit D. und *Nār.* ishṭyâ vesṭvâ zu schreiben sein.

5. Oder auch ohne geopfert zu haben.

6. Stirbt er, so lasse man ein Stück Land graben, nach der südöstlichen oder südwestlichen Himmelsgegend.

7. (Die Grube sei) nach Süden abschüssig, oder nach Südosten.

8. Einige sagen, nach Südwesten.

9. Wie gross ein Mann mit emporgehaltenen Armen ist, so lang sei sie.

10. Eine Klafter ¹⁾ breit.

11. Eine Spanne ¹⁾ tief.

12. Von allen Seiten frei sei die Stätte. ¹⁾

13. Mit vielen Kräutern bewachsen.

14. „Pflanzen mit Dornen und Milchsaft aber,“ wie oben gesagt ist. ¹⁾

15. Wo nach allen Seiten die Wasser abfliessen, das ist die Beschaffenheit der Verbrennungsstätte. ¹⁾

16. „Haupthaar, Bart, Körperhaar und Nägel“ u. s. w. ist oben gesagt. ¹⁾

§. 10.

¹⁾ Eine Klafter (vyāma) beträgt 5 Ellen (aratni). *Nār.*

§. 11.

¹⁾ Eine Spanne (vitasti) beträgt zwölf Fingerbreiten (anguli) *Nār.*

§. 12.

¹⁾ Unter dem Worte „Stätte“ werden hier zwei Stätten verstanden: sowohl die Verbrennungsstätte (§. 15), als auch diejenige, an welcher die gesammelten Gebeine bestattet werden (4, 5, 7). *Nār.*

§. 14.

¹⁾ Was oben (2, 7, 5. 6) bei der Prüfung der Baustelle vorgeschrieben ist, das soll auch hier beobachtet werden, d. h. man soll an beiden Stätten die dort genannten Pflanzen mit der Wurzel ausgraben und entfernen. *Nār.*

§. 15.

¹⁾ Die Verbrennungsstätte, nicht die Bestattungsstätte, soll nach allen Seiten abschüssig, also in der Mitte hoch sein. *Nār.*

§. 16.

¹⁾ Was über das Haupthaar u. s. w. oben im Çrauta-Sūtra (6, 10) bei dem Tode eines Mannes, der die Weihe zum Opfer

17. Reichliches ¹⁾ Gras und Butter (halte man bereit).

18. In die saure Milch thun sie hier ¹⁾ geschmolzene Butter.

19. Dies ist die gesprenkelte Butter für die Väter. ¹⁾

empfangen hat, vorgeschrieben worden, das ist auch hier zu befolgen. Dort heisst es: samsthite tīrthēna nirbhṛtyāvabhṛthe pretāṅkārān kurvanti. keçaçmaçrulomanakhāni vāpayanti naladenānuliṃpanti naladamālām pratimuncanti. nishpurīṣham eke kṛtvā pṛīṣhādājyaṃ pūrayanti. ahataṣya vāsaṣaḥ pāçataḥ pādamaṭram avachidya prarṇuvanti pratyag daçenāvīḥpādam. avachedam asya putrā amākurvīran. „Wenn er gestorben ist, sollen sie ihn auf dem Wege, der zum Altare führt, nach dem Reinigungsplatze hinaustragen und dort die Todtenschmückung vollziehen. Haupthaar, Bart, Körperhaar und Nägel schneiden sie ab; mit Narde salben sie ihn, einen Kranz von Narde setzen sie ihm auf. Einige nehmen den Unrath aus dem Körper und füllen ihn mit gesprenkelter Butter. Von einem ungebrauchten Gewande schneiden sie, von dem oberen Saumende an, den vierten Theil ab und bedecken den Todten, so dass der untere Saum nach Westen liegt und die Füsse unbedeckt bleiben. Das abgeschnittene Stück nehmen seine Söhne an sich.“ *Nār.* — Im Texte des Gr̥. ist wohl vāpayanti mit CD und *Nār.* wegzulassen.

§. 17.

¹⁾ vigulpha erklärt *Nār.* durch prabhūta.

§. 18.

¹⁾ D. h. in dieser Todtenbestattung wird durchweg nur die gesprenkelte Butter angewendet. *Nār.*

§. 19.

¹⁾ D. h. diese Butter gehört zu dem Opfer für die Väter. Dadurch ist ausgedrückt, dass auch das Todtenopfer ein Opfer für die Väter (pitṛkarma) ist, und daraus folgt wieder, dass die Priester bei allen einzelnen Acten nach Südosten blicken und östlich behängt (prācinavītin, s. 1, 2, 10) sein müssen. Auch Baudhāyana sagt: „Soll denn nun das Väteropfer mit östlicher Behängung vollzogen werden, oder mit opfermässiger? mit östlicher, nur so sage man. Dies ist ja das Opfer der Väter, die anderen sind Opfer der Götter. Aber tragen sollen sie ihn nur um den Hals behängt (nivītin).“ Und ferner mit Bezug auf den Südosten: „Dieser ist der Osten der Väter, das ist bekannt.“ *Nār.*

Zweites Kapitel.

1. Nun bringen sie ¹⁾ nach dieser Gegend ²⁾ die Feuer und die Opfergeräthe.

2. Hinterher bringen die Bejahrten den Todten, in ungrader Zahl und nicht Männer und Frauen zusammen. ¹⁾

3. Einige sagen, auf einem Fuhrwerke ¹⁾, das mit Rindern bespannt ist.

4. (Einige sagen auch, dass man hinterher) das zur Umlegung bestimmte Thier (führen solle). ¹⁾

5. Eine Kuh.

6. Oder eine einfarbige Ziege.

7. Einige sagen: eine schwarze.

8. Sie binden es an dem linken Vorderbeine und führen es nach.

9. Hinterher die Angehörigen, unten behängt ¹⁾, mit losen Haaren, die ältesten voran, die jüngsten zuletzt.

§. 1.

¹⁾ Die Verwandten. *Nār.*

²⁾ Wo das Stück Land aufgegraben ist. *Nār.*

§. 2.

¹⁾ Entweder die Frauen oder die Männer, nicht aber beide Geschlechter untereinander. *Nār.*

§. 3.

¹⁾ *çakatâdinâ. Nār.*

§. 4.

¹⁾ Da die Wörter: „Einige sagen,“ des vorhergehenden Satzes sich auch auf diesen Satz beziehen, so ist das Verbrennen eines Thieres mit dem Leichname eine nicht nothwendige (*anityâ*) Handlung. *Kâtyâyana* (Çr. 25, 7, 36) stellt es ebenfalls ins Belieben, weil beim Sammeln der Gebeine ein Zweifel entstehen könne, welche Gebeine dem Verstorbenen und welche dem Thiere gehören. *Nār.*

§. 9.

¹⁾ D. h. indem sie das Kleid nicht auf den Schultern befestigt haben und die Opferschnur unten (d. h. wohl um den Leib gebunden) tragen. *anuparikṛitavâsasah yajnopayitâni câdhaḥ kṛi-*

10. Wenn sie so zu der Stelle gelangt sind, besprengt der Vollzieher ¹⁾ (der Bestattung) mit einem Çamlizweige die Feuerstätte mit Wasser, indem er dreimal links um dieselbe herumgeht und den Vers spricht: „Geht fort, geht weg und schleicht weg von hier.“

11. Im Südosten auf den erhöhten Rand legt er das Āhavanīya nieder.

12. Im Nordwesten das Gârhapatya.

13. Im Südwesten das Dakshina.

14. Nun ¹⁾ häuft ihm einer, der es versteht, innerhalb der Opferstätte den Holzstoss.

15. Nachdem auf demselben ¹⁾ Gras ausgebreitet ²⁾ und

tvetyarthah. *Nār.* Die Ausdrücke yajnopavītin, prācnavītin und nivītin beziehen sich nicht bloss auf die Opferschnur, sondern auch auf das Kleid, und in Ermangelung beider soll ein aus Kuçagras gedrehtes Seil in der vorgeschriebenen Weise umgehängt werden. Vergl. Gobhila Gr̥h. 1, 2, 1.

§. 10.

¹⁾ Die Lesart einiger Handschriften gartodakena statt kartodakena erwähnt auch Nārāyaṇa und bezieht sie auf die unten (4, 4, 8) erwähnte Grube, welche mit Wasser gefüllt werden solle. Er fügt aber hinzu, die Lesart kartā „der Vollzieher“ werde durch die Smṛiti unterstützt. — Der Vers steht RS. 10, 14, 9.

§. 14.

¹⁾ Das Wort „nun“ (atha) zeigt an, dass das folgende eine besondere Handlung ist. Daher muss der Vollzieher nun das Wasser in einem Becher (camasa) herausbringen, wofür ein besonderer Spruch vorgeschrieben ist. Ausserdem muss er ein Goldstück in die Grube legen und Sesamkörner in dieselbe streuen. Dann folgt die Aufhäufung des Holzstosses, welche aber, wie durch das Wort enam angedeutet ist, sowohl hier, wie weiter unten (§. 22), nicht er selbst, sondern irgend ein anderer vollzieht, der es versteht. *Nār.* (Das Verbum ci steht mit doppeltem Accusativ, nach Pān. 1, 4, 51).

§. 15.

¹⁾ Auffallend ist, dass citi hier als masc. erscheint. Auch *Nār.* sagt tasmiṇç citau, während er das Wort kurz vorher als femin. gebraucht hat.

²⁾ Das Ausbreiten des Grases und des Felles verrichtet der Vollzieher der Bestattung. Das Gerundium drückt nur aus, dass die Handlung in der Zeit vorausgeht, nicht dass das Subject sie vollzieht, wie schon früher (zu 1, 7, 10) bemerkt ist. *Nār.*

das schwarze Ziegenfell, mit den Haaren nach oben, legen sie den Todten, nachdem sie ihn nördlich vom Gârhapatya vorbeigetragen, so darauf, dass der Kopf nach dem Āhavanīya hingewendet liegt.

16. Gegen Norden seine Frau.¹⁾

17. Und den Bogen, bei einem Kshatriya.

18. Ihr Schwager, der die Stelle des Mannes vertritt, oder ein Schüler oder ein alter Diener heisse sie aufstehen, indem er den Vers spricht: „Steh auf, o Weib, komm zu der Welt des Lebens.“¹⁾

19. Der Vollzieher (der Bestattung) spreche den Vers, wenn ein Çûdra¹⁾ (sie aufstehen lässt).

20. Mit dem Verse: „Den Bogen nehm ich aus der Hand des Todten“ nimmt er¹⁾ den Bogen.

21. Bei einem Çûdra gilt das gesagte.¹⁾

22. Nachdem er die Sehne befestigt, ehe er die obere Schichte¹⁾ gehäuft, zerbreche er den Bogen und werfe ihn darauf.²⁾

§. 16.

¹⁾ Sie heissen die Frau sich auf den Holzstoss niederlegen, wie aus den Worten des nachher (§. 18) gesprochenen Verses: „Du liegst bei einem Todten“ (upa çeshe) hervorgeht. *Nâr.*

§. 18.

¹⁾ RS. 10, 18, 8.

§. 19.

¹⁾ D. h. der alte Diener. Sonst muss derjenige, welcher sie aufstehen lässt, selbst den Spruch sprechen. *Nâr.*

§. 20.

¹⁾ D. h. der Schwager u. s. w. (§. 18). *Nâr.* RS. 10, 18, 9.

§. 21.

¹⁾ D. h. der Vollzieher spricht den Vers (§. 19). *Nâr.*

§. 22.

¹⁾ Diese wird auf die Brust des Leichnams gelegt. *Nâr.*

²⁾ D. h. auf den Holzstoss, nördlich von dem Leichnam. *Nâr.*

Drittes Kapitel.

1. Nun lege er folgende Geräthe¹⁾ (auf den Leichnam).
2. In die rechte Hand die Juhû.
3. In die linke die Upabhṛit.
4. Auf die rechte Seite den Sphya, auf die linke die Agnihotra-havanî.
5. Auf die Brust die Dhruvâ, auf den Kopf die Schaalen, auf die Zähne die Steine.
6. Auf die beiden Nasenlöcher die beiden Sruvas.
7. Wenn nur einer da ist, breche er ihn entzwei.
8. Auf die beiden Ohren die beiden Prâçitra-haraṇas.
9. Wenn nur eines da ist, breche er es entzwei.
10. Auf den Bauch die Pâtrî.
11. Und den Becher, in welchen die abgeschnittenen Theile (der Opferspeise) gelegt werden.
12. Auf die Weichen die Çamyâ.
13. Die beiden Reibhölzer auf die beiden Schenkel.
14. Den Mörser und Stössel auf die beiden Schienbeine.

§. 1.

¹⁾ Das Wort „nun“ (atha) zeigt wieder an, dass hier eine neue Handlung beginnt. Darum legt der Vollzieher zunächst sieben Goldstücke auf den Mund, die beiden Nasenlöcher, die Augen und die Ohren des Leichnams, und bestreut ihn dann mit Sesamkörnern, die mit geschmolzener Butter befeuchtet sind. Dann legt er die Geräthe auf ihn. Das Wort: „folgende“ bezeichnet die vorhandenen, sowohl die, welche zu einer ursprünglichen Handlung gebraucht werden, (prâkrîtâni), wie zu einer abgeleiteten (vaikrîtâni). Die ersteren werden lebenslänglich aufbewahrt, da sie, wie das Feuer, nach jedem Opfer übrig bleiben. Es sind die für die erste Anlegung des Feuers (agnyâdhâna) angeschafften. Diejenigen aber, welche zu einem abgeleiteten Opfer, z. B. den Varuṇapraghâsas, angeschafft sind, werden nach Beendigung des Opfers weggethan. Stirbt ein Mann während eines solchen abgeleiteten Opfers, so werden auch diese auf den Leichnam gelegt. Nâr. — Eine Beschreibung der hier erwähnten Opfergeräthe, welche bei den Çrauta-Opfern gebraucht werden, findet man in Herrn Prof. Müller's Bearbeitung dieses Abschnittes. Zeitschr. d. D. Morgenlând. Gesellsch. Bd. 9. Leipzig 1855. — Zu der ganzen Handlung vergleiche man noch Çat. Br. 12, 5, 2, 1 u. f.

15. Auf die beiden Füße die beiden Körbe.
16. Wenn nur einer da ist, zerschneide er ihn.
17. Die mit einer Höhlung versehenen ¹⁾ Geräthe füllen sie mit gesprenkelter Butter.
18. Den unteren und oberen Stein nehme der Sohn an sich. ¹⁾
19. Eben so Geräthe von Metall, Eisen und Töpferwaare.
20. Nachdem er das Netz des Umlege-Thieres herausgeschnitten, bedecke er (mit demselben) den Kopf und das Gesicht (des Todten), indem er den Vers spricht: „Zieh Agni's Panzer von den Kühen an.“ ¹⁾
21. Die beiden Nieren nehme er heraus und lege sie in die beiden Hände, indem er den Vers spricht: „Entlauf den beiden Hunden, Saramā's Söhnen;“ ¹⁾ die rechte in die rechte Hand, die linke in die linke.
22. Das Herz (des Thieres lege er) auf das Herz (des Todten). ¹⁾
23. Einige sagen (man solle) auch zwei Klösse (in seine Hände legen).
24. Andere sagen (dies solle nur dann geschehen), wenn die Nieren fehlen. ¹⁾

§. 17.

¹⁾ āsecanavanti bilavanti. *Nār.*

§. 18.

¹⁾ Zu seinem eigenen Gebrauche. Er braucht sie also nicht von Hause mitzubringen. *Nār.*

§. 20.

¹⁾ RS. 10, 16, 7.

§. 21.

¹⁾ RS. 10, 14, 10.

§. 22.

¹⁾ Stillschweigend. *Nār.*

§. 24.

¹⁾ D. h. wenn kein Thier mit dem Todten verbrannt wird. Die Klösse sollen nach einigen von Reiss, nach anderen von (Gersten-) Mehl gemacht werden. *Kātyāyana* sagt: „Wenn kein Um-

25. Nachdem er das ganze Thier ¹⁾ Glied auf Glied, (auf den Todten) niedergelegt und mit dem Felle bedeckt hat, spricht er bei dem Herausbringen des Wassergefäßes den Vers: „Beschäd'ge nicht, o Agni, diese Schale.“ ²⁾

26. Indem er das linke Knie beugt ¹⁾, opfert er im südlichen Feuer Butterspenden mit den Worten: „Dem Agni Svâhâ! Der Liebe Svâhâ! Der Welt Svâhâ! Der Gnade Svâhâ!“

27. Eine fünfte Spende auf der Brust des Todten, mit dem Verse:

„Aus diesem wurdest du geboren, er werde nun aus
dir geboren.

„N. N. der Himmelswelt Svâhâ!“

Viertes Kapitel.

1. Er befiehlt ¹⁾: „Zündet zugleich die Feuer an.“

2. Wenn das Āhavanīya-Feuer (den Todten) zuerst erreicht, so soll man wissen, dass es ihn in der Himmelswelt er-

lege-Thier da ist, soll er statt dessen Opferspeise von Mehl machen.“ Andere meinen, die Erwähnung der Klösse sei nur eine Andeutung, dass er alle Handlungen, welche mit dem Thiere in Verbindung stehen (z. B. das Bedecken mit dem Netze), mit Mehl vollziehen, also an die Stelle des Netzes einen Kuchen, an die Stelle der Nieren zwei Klösse u. s. f. setzen solle. *Nār.*

§. 25.

¹⁾ D. h. das unzerschnittene, nachdem das Fell desselben abgezogen ist. *Nār.*

²⁾ RS. 10, 16, 8.

§. 26.

¹⁾ Beim Beugen des Knies muss aber der Leib grade bleiben; eine gekrümmte Stellung (*nyagbhāva*) wird von einem anderen Gr̥hya-Verfasser (dessen Name corumpirt scheint) ausdrücklich getadelt. *Nār.*

§. 1.

¹⁾ Der Vollzieher der Bestattung befiehlt den Gehülften. *Nār.*

reichte. ¹⁾ Er wird dort glücklich sein und eben so dieser, der Sohn, hier (auf Erden).

3. Wenn das Gārhapatya-Feuer ihn zuerst erreicht, so soll man wissen, dass es ihn in der Luftwelt erreichte. Er wird dort glücklich sein und eben so dieser, der Sohn, hier.

4. Wenn das südliche Feuer ihn zuerst erreicht, so soll man wissen, dass es ihn in der Menschenwelt erreichte. Er wird dort glücklich sein und eben so dieser, der Sohn, hier.

5. Bei gleichzeitigem Erreichen verkündigen sie höchstes Wohlsein. ¹⁾

6. Während (der Todte) brennt, spricht (der Bestatter) zu ihm die Verse: „Geh hin, geh hin auf jenen alten Pfaden“ in gleicher Weise (wie oben). ¹⁾

7. Wenn er von einem Manne, der es versteht, verbrannt wird, so geht er schon mit dem Rauche zur Himmelswelt; das ist ja bekannt. ¹⁾

§. 2.

¹⁾ Es wird hier (§. 2—4) bloss ein Zeichen angegeben, an welchem man erkennen kann, welchen Erfolg die vollzogene Bestattung hat, nicht aber ausgesprochen, dass die Erreichung der verschiedenen Welten durch den Verstorbenen davon abhängt, welches Feuer den Leichnam zuerst erreicht. *Nār.* Vergl. *Çat.* Br. 12, 5, 2, 9—12.

§. 5.

¹⁾ Wenn alle Feuer zugleich den Leichnam erreichen, so sagen die Brahma-kundigen, dass der Verstorbene an einem besonders schönen Aufenthaltsorte höchstes Wohlsein genießt, und dass auch der Sohn hier auf Erden dasselbe genießen werde. *Nār.*

§. 6.

¹⁾ Indem er die Verse so hersagt, wie oben (d. h. *Çr. Sū.* 6, 10) vorgeschrieben ist (*prāguktena anudravaṇena*). Er soll also folgende vier und zwanzig Verse hersagen: RS. 10, 14, 7. 8. 10. 11. 10, 16, 1—6. 10, 17, 3—6. 10, 18, 10—13. 10, 154, 1—5 und 10, 14, 12. *Nār.*

§. 7.

¹⁾ Hierdurch soll empfohlen werden, dass die Handlung immer von einem Manne vollzogen werde, der sie versteht. *Nār.*

8. In eine knietiefe Grube, welche nordöstlich vom Āhāniya gegraben ist, lasse er eine Avakā, d. h. einen Āpāla hineinlegen; von da geht (der Todte) heraus und mit dem Rauche zur Himmelswelt.¹⁾; das ist ja bekannt.

9. Nachdem (der Bestatter) den Vers gesagt: „Die Lebenden, sie kehrten von den Todten“¹⁾, wenden sich alle umher und gehen fort, ohne sich umzusehen.

10. Wenn sie an eine Stelle gekommen, wo stehendes Wasser ist, tauchen sie einmal unter, giessen eine Handvoll Wasser aus indem sie die Familie und den Namen des Verstorbenen aussprechen¹⁾, steigen aus dem Wasser, legen andere Kleider an, drücken die alten einmal aus, legen sie in mit den Säumen nach Norden und setzen sich nieder, bis die Sterne sichtbar werden.

11. Oder wenn noch etwas von der Sonne sichtbar ist¹⁾, eilen sie nach Hause.

12. Die jüngsten voran, die ältesten hinterdrein.

13. Wenn sie nach Hause kommen, berühren sie den Boden, das Feuer, Kuhmist, Gerstenkörner, Sesamkörner und Wasser.

§. 8.

¹⁾ Der Verstorbene, welcher jetzt in einen feinen Körper *divāhika*, vergl. *Brahma-Sūtra* 4, 3, 4 und Schol. zu *Kapila Sū.* 11) eingegangen ist, wartet in dieser Grube auf die Bestattung, und wenn sein irdischer Leib verbrannt ist, geht er aus der Grube heraus und fährt mit dem Rauche in die Himmelswelt. So wird *berliefert* (*ṣrūyate*). *Nār.*

§. 9.

¹⁾ RS. 10, 18, 3.

§. 10.

¹⁾ Jeder der Verwandten (*samānodaka*), Männer und Frauen, lässt eine Handvoll Wasser aus, und nennt den Verstorbenen mit seinem eigenen und bei seinem Familiennamen, z. B.: „O Kāṣapa (Nachkomme des Kaṣyapa) Devadatta, dies Wasser ist für dich!“ Dies thun sie mit dem Gesichte nach Süden gewendet. *Nār.*

§. 11.

¹⁾ Wenn noch ein Stück der Sonne, ohne Strahlen, sichtbar ist. In diesem Falle bleiben sie sitzen, so lange die ganze Sonnenscheibe sichtbar ist. *Nār.*

14. In dieser Nacht sollen sie keine Speise kochen.
15. Sie sollen von gekaufter oder fertiger ¹⁾ leben.
16. Drei Nächte sollen sie nichts gesalzenes essen.
17. Oder sie sollen zwölf Nächte, wenn besonders achtungswerthe Personen ¹⁾ gestorben sind, Geschenke und Veda lesen meiden.
18. Zehn Tage ¹⁾, wenn durch den Opferkuchen verwandte gestorben sind.
19. Oder der Lehrer, der nicht durch den Opferkuchen verwandt ist.
20. Und unverheiratete weibliche Verwandte.
21. Drei Nächte bei anderen Lehrern. ¹⁾
22. Und bei einem Verwandten, der nicht gemeinschaftlichen Opferkuchen hat. ¹⁾
23. Und bei verheirateten Frauen.
24. Bei einem Kinde, das noch keine Zähne hat.
25. Und bei einem todt geborenen. ¹⁾
26. Einen Tag bei einem Mitschüler.
27. Und bei einem Vedakundigen, der in demselben Dorfe wohnt.

§. 15.

¹⁾ kritena vā utpannena vā. Dies Sūtra fehlt in einigen Handschriften. *Nār.*

§. 17.

¹⁾ Vater oder Mutter oder der Lehrer des ganzen Veda. *Nār.*

§. 18.

¹⁾ Sollen sie die Annahme von Geschenken und das Vedalesen meiden. Dasselbe ist auch bei den folgenden Vorschriften zu ergänzen. *Nār.*

§. 21.

¹⁾ D. h. die nur in einem Theile des Veda unterrichtet haben. *Nār.*

§. 22.

¹⁾ D. h. der nur an derselben Wasserspende Theil nimmt (samānodaka). *Nār.*

§. 25.

¹⁾ aparijāto nāma asampūrṇo garbhaḥ. *Nār.*

Fünftes Kapitel.

1. Das Sammeln (der Gebeine) geschieht nach dem zehnten Tage der schwarzen Monatshälfte, an den ungraden Tagen, unter einem Sternbilde, dessen Name nur einmal vorkommt. ¹⁾

2. In einen männlichen Krug ohne Zierat ¹⁾ legen sie einen Mann, in einen weiblichen ohne Zierat eine Frau.

3. Es thun dies die bejahrten, in ungrader Zahl, nicht Mann und Frau zusammen. ¹⁾

4. (Der Vollzieher der Bestattung) besprengt mit Milch und Wasser, mittelst eines Çamīzweiges, die Stätte, indem er dreimal nach links hin um dieselbe herum geht ¹⁾ und den Vers spricht: „O bleiche Erd mit bleichem Laub.“

5. Jeden einzelnen Knochen sollen sie mit dem Daumen und vierten Finger hineinlegen, ohne dass es ein Geräusch macht. ¹⁾

6. Die Beine zuerst, den Kopf zuletzt.

7. Nachdem sie alles sorgfältig gesammelt und mit einer Schwinde gereinigt, sollen sie (den Krug) an einer Stelle,

§. 1.

¹⁾ Also entweder am 11., 13., oder 15. der zweiten Hälfte des Monats, vom Vollmond bis zum Neumond. Verboten sind immer sechs Sternbilder, nämlich die beiden (pūrva und uttara) śābhā, die beiden Phalgunī und die beiden Proshṭhapadā. *Nār.* i Kātyāyana (Çr. 21, 3, 3) wird der Ausdruck ekanaxatre erwähnt: „unter einem Sternbilde, welches aus einem einzigen Sterne steht, z. B. Citrā, Svāti, Revatī u. s. w.“

§. 2.

¹⁾ alaxaṇa amangala; stanarahitaḥ kumbhaḥ, stanavatī kumbhī. *Çr.*

§. 3.

¹⁾ Vergl. oben 4, 2, 2.

§. 4.

¹⁾ Vergl. oben 4, 2, 10. — RS. 10, 16, 14.

§. 5.

¹⁾ asaṃhrādayantaḥ çabdo yathā na syāt tathā. *Nār.*

an welche von keiner Seite das Wasser hinläuft, aus dem Boden der Regen, in eine Grube stellen ¹⁾, indem (der Bratater) den Vers spricht: „Geh hin zu deiner Mutter, diese Erde.“

8. Indem er den folgenden Vers spricht, werfe er die Erde hinab. ¹⁾

9. Nachdem er sie hinabgeworfen, spreche er den folgenden.

10. Nachdem er mit dem Verse: „Ich stütze dich“ (der Krug) mit einer Schale bedeckt, gehen sie nun, um sie anzusehen, wieder nach Hause, und nachdem sie das Wasser berührt ²⁾ haben, sollen sie dem Todten ³⁾ das Çrāddha bringen.

Sechstes Kapitel.

1. Diejenigen, welchen ein Guru gestorben ist, oder welche ein anderer Verlust ¹⁾ getroffen, sollen am Neunten das Sühnopfer vollziehen.

§. 7.

¹⁾ Nachdem sie alle Gebeine und zuletzt den Schädel in den Krug gelegt, die Asche vermittelst einer Schwinge gesondert, und die kleinen Knochen auf den Schädel gelegt, sollen sie an einer Stelle, wie sie oben (4, 1, 12 u. f.) beschrieben ist, eine Grube graben u. s. w. *Nār.* — RS. 10, 18, 10.

§. 8.

¹⁾ Er werfe die Erde in die Grube, so dass der Krug an die Mündung bedeckt ist. *Nār.*

§. 10.

¹⁾ RS. 10, 18, 13. — Indem sie den erwähnten Vers sprechen, legen sie einen Topfdeckel auf den Krug und füllen die Grube mit Erde, so dass der Krug ganz verdeckt wird. Dieser Sinn wird angedeutet durch das Wort „nun“ (atha), was zeigt, dass hiemit (mit dem Weggehen) eine neue Handlung beginnt. *Nār.*

²⁾ D. h. gebadet. *Nār.*

³⁾ Sie sollen dem Todten allein ein Çrāddha, d. h. ekoddishṭa, bringen. *Nār.*

§. 1.

¹⁾ Ein Verlust an Kindern, Vieh oder Gold. Er vollzieht die Handlung mit den Sprüchen, die andere (upāsate). *Nār.*

2. Vor dem Aufgange der Sonne sollen sie das Feuer ¹⁾ mit der Asche und mit der Feuerstätte nach Süden tragen, indem sie den Halbvers sprechen: „Den Fleischfrass, Agni, send ich weit von hinnen.“

3. Nachdem sie das Feuer auf einem Kreuzwege oder sonst wo niedergelegt, gehen sie dreimal nach links um dasselbe herum, indem sie mit der linken Hand auf den linken Schenkel schlagen.

4. Nachdem sie dann, ohne sich umzusehen, wieder zurückgegangen, Wasser berührt ¹⁾, Haupthaar, Bart, Körperhaar und Nägel beschnitten, sollen sie (folgende Gegenstände) anschaffen ²⁾: neue Kannen ³⁾, Krüge und Gefässe zum Mundausspülen, mit Çamīblüten bekränzt, Brennholz vom Çamībaume, zwei Reibhölzer von Çamīholz und die Umlegehölzer, Mist von einem Stiere und ein Stierfell, frische Butter und einen Stein, und so viele Kuçahalm, als junge Frauen (in dem Hause) sind.

5. Zur Feuerstunde ¹⁾ reibe er Feuer an ²⁾ mit dem Halbverse: „Hier nur soll dieser andere Wesenkenner.“

§. 2.

¹⁾ Unter dem Feuer kann hier, nach Nārāyaṇa, nur das zum Kochen dienende Feuer gemeint sein, weil das Hausfeuer, von welchem auch die drei Feuer bei den grossen Opfern angezündet werden, nicht entfernt werden kann, sondern lebenslänglich unterhalten werden muss. — Unter āyatana versteht hier Nārāyaṇa die Geräthschaften, welche beim Kochen nöthig sind, den Gürtel u. a. (adhiçrayaṇārthā mekhalādayaḥ).

§. 4.

¹⁾ D. h. gebadet. Nār.

²⁾ Also die alten Gegenstände wegthun. Nār.

³⁾ Kannen, s. o. 2, 9, 3. — Krüge, s. 4, 5, 2. — Gefässe zum Mundausspülen sind Schöpfgefässe, Töpfe u. a. (ācamanīyā āma ācamanasāadhanā udancanakamaṇḍaluprabhṛtayaḥ). — Von diesen sollen sie je drei neue anschaffen. Der Ausdruck „mit Çamīblüthen bekränzt,“ bezieht sich nach einigen auf die Kannen u. s. w., nach anderen auf die Personen, welche diese Vorschrift ausführen sollen. Nār.

§. 5.

¹⁾ Nachmittags, wenn er das Feueropfer bringen will. Nār.

²⁾ Vermittelst der beiden Reibhölzer von Çamīholz. Nār. — RS. 10, 16, 19.

6. Indem sie das Feuer in Glut erhalten, sitzen sie ¹⁾ bis in die stille Nacht, die Geschichten der Alten ²⁾ hersagend und sich erfreuliche Sagen, wie Itihâsas und Purânas erzählend.

7. Wenn jeder Laut verstummt ist, oder (die Genossen in das Haus oder auf ihr Lager gegangen sind, soll (der Bestatter) von der südlichen Seite der Hausthüre ausgehend einen ununterbrochenen Wasserguss bringen, indem er den Vers spricht: „Den Faden ziehend, geh dem Licht des Himmels nach ¹⁾,“ bis zu der nördlichen Seite.

8. Nun lege er Holz zum Feuer ¹⁾, breite westlich von demselben das Stierfell aus, mit dem Nackentheile nach Osten und den Haaren nach oben, und heisse die Genossen ²⁾ auf dasselbe steigen, indem er den Vers spricht: „Ersteig das Leben, euch des Alters freuend.“

9. Mit dem Verse: „Für die Lebend'gen setz' ich diese Schutzwehr“ lege er das Umlegeholz um das Feuer ¹⁾.

10. Nachdem er bei den Worten (desselben Verses) „und durch den Stein den Tod sich ferne halten“ den Stein nördlich vom Feuer hingelegt, und mit den vier Versen

§. 6.

¹⁾ Ausserhalb des Hauses. *Nār.*

²⁾ āyushmatām kulavṛiddhānām. *Nār.*

§. 7.

¹⁾ RS. 10, 53, 6.

§. 8.

¹⁾ Das hier genannte Feuer ist das Hausfeuer. Zum folgen den vgl. 1, 8, 9. *Nār.*

²⁾ „Genossen“ heissen alle Hausbewohner, Männer und Frauen ausser dem Vollzieher der Handlung. *Nār.* RS. 10, 18, 6.

§. 9.

¹⁾ Nachdem er die Opferbutter geweiht, legt er mit den Versen RS. 10, 18, 4 das Umlegeholz an die westliche Seite des Feuers, dann an die südliche Seite stillschweigend und darauf an die nördliche, ebenfalls stillschweigend. Der Singularis paridhim deutet an, dass nur das erste Holz mit einem Spruche hingelegt werden soll, die beiden anderen ohne Spruch. *Nār.*

„O Tod zieh fort auf einer andern Strasse“ viermal geopfert ¹⁾, sehe er mit dem Verse: „So wie die Tage aufeinander folgen“ ²⁾ die Genossen an.

11. Die jungen Frauen sollen dann, mit beiden Händen besonders, mit den Darbhahalten, mit frischer Butter, mit dem Daumen und dem vierten Finger beide Augen salben ¹⁾ und rückwärts gewendet (die Halme) wegwerfen.

12. Mit dem Verse: „Hier diese Fraun, nicht Wittwen, Weiber edler Männer“ ¹⁾ blicke (der Bestatter) sie an.

13. Mit dem Verse: „Der steinige strömt dahin, nun rühret euch“ ¹⁾ berühre der Vollzieher zuerst den Stein.

14. Dann tritt er nach der nördlichen Himmelsgegend, und während (die Genossen) mit dem Feuer und dem Stiermiste und mit einem ununterbrochenen Wassergusse, unter den drei Versen: „Ihr Wasser, ja, ihr zeuget Lust“ ¹⁾ umhergehen, spricht er leise den Vers: „Diese führten den Stier herum.“ ²⁾

15. Man sagt, dass ein rothbrauner Stier herum geführt werden muss. ¹⁾

§. 10.

¹⁾ Nachdem er den Stein hingelegt, bringt er die gewöhnlichen Spenden bis zu Ende der beiden Buttertheile, und dann opfert er mit den genannten vier Versen RS. 10, 18, 1—4. *Nār.*

²⁾ RS. 10, 18, 5.

§. 11.

¹⁾ Die jungen Frauen unter den Genossen nehmen mit den Kuçahalten (§. 4.) frische Butter und salben mit den genannten Fingern, mit beiden Händen besonders beide Augen, d. h. mit beiden Händen zugleich je ein Auge, nicht eins nach dem andern. Es sind also auch nicht zwei Kuçahälme. *Nār.*

§. 12.

¹⁾ RS. 10, 18, 7.

§. 13.

¹⁾ RS. 10, 53, 8. — Die anderen berühren den Stein nach ihm, stillschweigend. *Nār.*

§. 14.

¹⁾ RS. 10, 9, 1—3.

²⁾ RS. 10, 155, 5.

§. 15.

¹⁾ Darauf bringt der Vollzieher die Spende an den Opferförderer und vollendet das Opfer. *Nār.*

16. Nun setzen sie sich, wo es ihnen angenehm ist, nachdem sie ein neues Gewand angelegt.

17. Sie sitzen ohne zu schlafen, bis zum Aufgange (der Sonne).

18. Wenn die Sonne aufgegangen und er die Lieder an die Sonne und die Segenslieder ¹⁾ leise hergesagt und die Speise geweiht ²⁾ hat, opfere er mit den einzelnen Versen des Liedes: „Er mache rein von Sünden uns,“ speise die Brāhmaṇas und lasse sie den Segen sprechen.

19. Der Stier, das Metallgeräthe und das neue Gewand sind der Opferlohn.

Siebentes Kapitel.

1. Nun (folgen die Vorschriften) für das Çrāddha ¹⁾ an den Knotentagen ²⁾, für das mit einem Wunsche verbundene ³⁾, für das wegen eines Glücksfalles ⁴⁾ dargebrachte und für das einem einzigen geltende. ⁵⁾

2. Nachdem er Brāhmaṇas, die mit Vedakenntniss, gutem Charakter und frommem Wandel begabt sind, oder mit

¹⁾ Die Lieder an die Sonne und die Segenslieder sind oben 2, 3, 13 angeführt.

²⁾ D. h. wenn er die Spenden bis zu Ende der beiden Butertheile dargebracht, opfere er von derselben Speise mit den einzelnen Versen des Liedes RS. 1, 97. Wenn er dann das Opfer vollendet, speise er die Brāhmaṇas von eben dieser Speise u. s. w. *Nār.*

§. 1.

¹⁾ Was mit Hinweisung auf die Väter (indem man dabei die Väter im Sinne hat) den Brāhmaṇas mit Glauben (çraddhayā) dargebracht wird, das heisst çrāddha. *Nār.*

²⁾ Das Çrāddha wird aber nur an einem der Knotentage (vgl. 1, 10, 1), nämlich am Neumondstage dargebracht, da es mit dem Kuchenopfer für die Väter verbunden werden soll. Vgl. Mn 3, 122 und Gautama 15, 1. *Nār.*

³⁾ Z. B. am fünften Tage soll der, welcher sich einen Sohn wünscht, ein Çrāddha begehen. *Nār.*

⁴⁾ vṛddhipūrtanimittam. *Nār.*

⁵⁾ s. o. 4, 5, 10.

einem (von diesen dreien), die zur rechten Zeit ¹⁾ eingeladen worden, sich gebadet ²⁾, die Füsse gereinigt ³⁾, den Mund gespült, mit dem Gesichte nach Norden wie die Väter ⁴⁾ hat niedersitzen lassen, je einen für jeden (der Väter), oder je zwei oder je drei.

3. In der grösseren Zahl ist grösserer Lohn. ¹⁾

4. Nicht aber nur einen für alle (Väter). ¹⁾

§. 2.

¹⁾ Die Zeit der Einladung ist in der Smṛiti erwähnt, z. B. Mn. 3, 187. Nār. Vgl. Y. 1, 225. Viṣṇu 73, 1.

²⁾ Sie müssen nothwendig sich gebadet haben, und wenn sie aus irgend einer Ursache daran verhindert worden sind, soll er sie nicht bewirthen. Andere erklären snātān durch samāvṛttān, d. h. solche, die nach Beendigung der Studien gebadet haben und aus dem Hause des Lehrers in ihr Haus zurückgekehrt sind. Nār.

³⁾ Das Waschen der Füsse und Hände ist ein nothwendiger Bestandtheil der ganzen Handlung, welche „das Mundausspülen“ (ācamana) heisst. Daher muss der Brāhmaṇa, auch wenn seine Füsse rein sind, sie doch bei dieser Gelegenheit waschen. Andere erklären dies so, dass der Veranstalter des Çrāddha den eingeladenen Brāhmaṇas die Füsse waschen solle. Nār.

⁴⁾ Dies erklären einige so: er soll sie zum Sitzen nöthigen, indem er sich vorstellt, dass sie seine Väter wären. Andere so: er soll sie nach dem Alter sitzen lassen, den jüngsten für den Vater, den mittleren für den Grossvater, den ältesten für den Urgrossvater. Nār.

§. 3.

¹⁾ Er kann aber auch mehr als drei Brāhmaṇas für jeden der drei Väter einladen. Jedenfalls ist der Lohn um so grösser, je grösser die Zahl der Brāhmaṇas ist, und man darf durchaus nicht die Meinung hegen, dass ein kleines Opfer denselben Lohn bringe, wie ein grosses; denn dann hätte die Vorschrift grosser Opfer keinen Zweck. Nār.

§. 4.

¹⁾ Hiermit wird verboten, was z. B. Manu (3, 125) gestattet, dass sowohl zu einem Çrāddha für die Götter wie für die Väter je ein Brāhmaṇa geladen werden dürfe. Āçvalāyana spricht hier aber nur von dem Çrāddha für die Väter, und daher behält Manu's Vorschrift über das Çrāddha für die Götter ihre Geltung. Nār.

5. (Jedoch auch dies) immerhin, bei jedem anderen Çrāddha als dem ersten. ¹⁾

6. Das durch die Kuchenopfer erklärte (gilt auch hier). ¹⁾

7. Nachdem er (den Brāhmaṇas) Wasser dargereicht; ¹⁾

8. Nachdem er ihnen doppelt zusammengelegtes Darbha auf den Sitz ¹⁾ dargereicht;

9. Nachdem er ihnen (nochmals) Wasser dargereicht;

10. Nachdem er in drei Gefässe ¹⁾ aus Metall, Stein und Thon, oder (alle drei) aus einem dieser Stoffe, über welche Kuçagrās gelegt ist, Wasser gegossen;

§. 5.

¹⁾ Das erste der Çrāddhas ist dasjenige, durch welches der Verstorbene in den Kreis der Sapiṇḍas versetzt wird (sapiṇḍikaraṇa). Bei diesem müssen nothwendig für die drei Väter wenigstens drei Brāhmaṇas geladen werden. Bei anderen Çrāddhas darf auch ein einziger Brāhmaṇa geladen werden. Das Wort „immerhin“ (kāmaṃ) deutet aber an, dass dies eine Vorschrift für den Nothfall ist. — Andere sagen, unter dem ersten Çrāddha sei hier dasjenige zu verstehen, welches an den Knotentagen vollzogen wird (pārvaṇa), weil dieses oben (§. 1) zuerst genannt sei. Wieder andere meinen, das Wort anāḍye bedeute: bei einem Çrāddha, bei welchem keine Speisung stattfindet, sondern wo rohe Speisen oder Gold gegeben werde, wie Baudhāyana erwähnt (āmair vā mūlaphalair vā pradānamātram hiraṇyena vā pradānamātram). — Noch andere endlich meinen, anāḍye bedeute: wenn keine Speisen vorhanden sind, wenn der Veranstalter des Çrāddha keine Mittel hat. *Nār.*

§. 6.

¹⁾ Die verschiedenen Fälle, welche in Bezug auf das Darbringen der Kuchen (piṇḍaniparaṇam) an Lebende oder Gestorbene bei dem Kuchenopfer für die Väter (Çr. Sū. 2, 6) erwähnt sind, sollen auch für das Çrāddha gelten. *Nār.*

§. 7.

¹⁾ Nachdem er die Brāhmaṇas hat niedersitzen lassen, giesst er Wasser in ihre Hände. Die Handlung an die Väter soll er nach Südosten blickend und östlich behängt (prācīnāvṛtin) vollziehen. *Nār.*

§. 8.

¹⁾ Der Accusativ āsanam steht hier im Sinne des Locativs, da die Aufforderung zum Sitzen schon vorangegangen ist. *Nār.*

§. 10.

¹⁾ Die drei Gefässe stellt er nach Südosten. *Nār.*

11. Dieses mit dem Verse: „Heil uns die göttlichen zum Schutz“¹⁾ angeredet, wirft er Sesamkörner in dasselbe, indem er den Vers spricht:

„Du bist Sesam, dem Soma geweiht, beim Gosava von den Göttern erschaffen.

„Von den Alten dargebracht im Opfer, erfreue die Väter, diese Welten und uns.

„Svadhâ! Verehrung!“²⁾

12. Links herum.¹⁾

13. Durch den Zwischenraum des Daumens der linken Hand, weil er opfermässig behängt ist, oder mit der rechten, welche er dabei mit der linken anfasst¹⁾, (bringt er die Ehrengabe) mit den Worten: „Vater, dies ist deine Ehrengabe! Grossvater, dies ist deine Ehrengabe! Urgrossvater, dies ist deine Ehrengabe!“ nachdem er vorher (anderes) Wasser dargebracht hat.

§. 11.

¹⁾ Der Vers (RS. 10, 9, 4) wird nur einmal gesprochen, da er während des Sprechens das Wasser in die drei Gefässe giessen kann. Der folgende Vers an die Sesamkörner ist bei jedem Gefässe zu wiederholen. Zuletzt wirft er Wohlgerüche und Kränze in die Gefässe. *Nār.*

²⁾ Der Vers ist schwerlich richtig. In Kātyāyana's und Gobhila's Çrāddha Kalpa Sūtra, wo er ebenfalls vorkommt, steht in der ersten Zeile gosavo und die zweite Zeile lautet: *pratnam adbhīḥ prīktaḥ svadhayā pitṛin lokān prīṇāhi naḥ svāhā.*

§. 12.

¹⁾ Werden alle Handlungen an die Väter vollzogen, während bei dem Çrāddha wegen eines Glücksfalles (ābhyaḍayika) alle Handlungen rechts herum vollzogen werden. *Nār.* Bei Kātyāyana und Gobhila heisst es: *piṇḍapitṛīyajnavad upacārah pitṛye und ābhyaḍayike pradaxiṇam upacārah.*

§. 13.

¹⁾ Oben (zu §. 7) ist erwähnt, dass der Opfernde bei der Handlung an die Väter östlich behängt (*prācnavītin*) sein muss, da er nach §. 30 (also am Schlusse der Handlung) sich opfermässig behängen (*upaviya*) soll. Wenn nun hier gesagt wird: „weil er opfermässig behängt ist“, so muss er von diesem Punkte der Handlung bis zur Darreichung der Wohlgerüche (§. 17) opfermässig behängt sein. Aus eben diesem Grunde aber muss er auch

14. Wenn er das Ehrenwasser darreichen will, sagt er je einmal: „Svadhâ! die Ehrenwasser!“¹⁾

die Handlung mit der linken Hand vollziehen. Die Handlung an die Väter soll er nämlich immer östlich behängt vollziehen. Dazu wird aber der Opfernde, wenn er die Opferschnur auf der Schulter derjenigen Seite hat, mit deren Hand er die Handlung vollzieht, mag es die rechte oder die linke sein; opfermässig behängt aber wird er, wenn er sie auf der andern Schulter hat. In dem vorliegenden Falle, wo er opfermässig behängt ist (die Schnur auf der linken Schulter hat), muss er also, um östlich behängt zu werden, die Handlung mit der linken Hand vollziehen. Oder, da die linke Hand bei Gebildeten geringer geachtet ist, so kann er die rechte Hand mit der linken anfassen, und obwohl er die Schnur auf der linken Schulter hat, doch die Ehrengabe mit der rechten Hand darreichen. *Nâr.*

§. 14.

¹⁾ Ehe sie das Ehrenwasser in Empfang nehmen, kündigt er ihnen dasselbe an mit den Worten: „Svadhâ! die Ehrenwasser!“ Er thut dies „je einmal,“ d. h. das eine Gefäss kündigt er allen den Brâhmaṇas, welche für den Vater anwesend sind, zugleich einmal an, nicht jedem einzelnen Brâhmaṇa. Eben so das zweite Gefäss allen Brâhmaṇas, welche für den Grossvater, und das dritte denen, welche für den Urgrossvater anwesend sind. Aus der ausdrücklichen Bestimmung, dass das Verkünden nur „je einmal“ stattfinden solle, folgt aber, dass das Ueberreichen des anderen Wassers und des Ehrenwassers und die Sprüche bei dem Ehrenwasser bei jedem einzelnen Brâhmaṇa wiederholt werden sollen. Bei dem Verkünden, dem Ueberreichen des anderen Wassers und dem des Ehrenwassers kann entweder jede Handlung hinter einander (bei den drei Vätern) abgemacht oder stückweise vollzogen werden (*padârthânusamayâḥ kâṇḍânusamayo vâ drashṭavyaḥ*. Vgl. 1, 24, 7); desgleichen bei dem Ueberreichen der Wohlgerüche (§. 17); d. h. wenn für jeden einzelnen der drei Väter mehrere Brâhmaṇas anwesend sind. Ist aber für jeden nur ein Brâhmaṇa anwesend, so soll er jedem derselben erst ein Wassergefäss verkünden, darauf jedem einzelnen das andere Wasser geben und endlich jedem einzelnen das Ehrenwasser darreichen. Wenn endlich für alle drei Väter nur ein einziger Brâhmaṇa anwesend ist, so soll er diesem zuerst alle drei Gefässe auf einmal verkünden, darauf ihm dreimal das andere Wasser geben, und ihm zuletzt dreimal mit drei Sprüchen das Ehrenwasser überreichen. *Nâr.*

15. Zu dem (von den Brâhmanas) ausgegossenen ¹⁾ Wasser spricht er:

„Welche himmlische Wasser auf der Erde entstanden,
welche Luftwasser, welche irdische,
„Goldfarbene, opfermässige, die Wasser seien uns
glücklich, lieblich!“

und nachdem er die Ueberbleibsel zusammen gegossen, benetzt er, wenn er sich einen Sohn wünscht, mit diesem Wasser das Gesicht.

16. „Nicht hebe er auf den ersten Krug, in den er der Väter Ehrenwasser goss.

„Verhüllt weilen in diesem die Väter; so sprach
Çaunaka.“ ¹⁾

17. Zu dieser Zeit findet die Darreichung der Wohlgerüche, Kränze, Räucherwerk und Kleider statt. ¹⁾

§. 15.

¹⁾ Jeder der Brâhmanas giesst das Wasser aus, sobald er es empfangen hat, und bei jedem spricht der Opfernde den Spruch. Die im zweiten und dritten Gefässe zusammengelaufenen Ueberbleibsel (samsravâs) giesst er in das erste Gefäss. *Nâr.* — Kât-yâyana und Gobhila lesen in der ersten Zeile des Verses statt *pr̥thivî* (Locativ) *payasâ* und in der zweiten Zeile *tâ na âpaḥ çivâḥ çam syonâḥ subavâ bhavantu.*

§. 16.

¹⁾ Das erste Gefäss, in welches er die Ueberbleibsel der beiden anderen gegossen, soll er nicht von der Stelle wegnehmen bis zur Beendigung des Çrâddha. Die zweite Zeile erklären einige so: in dem ersten Gefässe weilen die Väter, durch das dritte Gefäss bedeckt. Daher soll das dritte Gefäss auf das erste gesetzt werden. Andere so: Die Väter sind durch das erste Gefäss eingehüllt. Der Opfernde soll das erste Gefäss mit der Oeffnung nach unten hinstellen und es nicht aufheben, bis das Opfer beendigt ist. *Nâr.* Vgl. Y. 1, 234.

§. 17.

¹⁾ Nun soll der Opfernde sich östlich behängen und den Brâhmanas die fünf genannten Gegenstände geben. Die Schenkung der Kuh, des Goldes u. s. w. findet aber erst zu Ende des Opfers statt, ehe er die Brâhmanas auffordert, Svadhâ zu sagen. *Nâr.*

18. Nachdem er Speise herausgenommen ¹⁾, und sie mit zerlassener Butter bestrichen, bittet er um Erlaubniss, indem er sagt: „Im Feuer werde ich opfern,“ oder: „möchte ich mir opfern,“ oder: „möchte ich opfern.“ ²⁾

19. Die Einwilligung (der Brāhmaṇas) lautet: „es werde geopfert,“ oder: „opfere dir,“ oder: „opfere.“

20. Dann opfert er im Feuer, wie oben gesagt ist. ¹⁾

21. Oder, wenn ihm Erlaubniss ertheilt wird, opfert er nur in den Händen. ¹⁾

22. Denn ein Brāhmaṇa sagt: „Das Feuer ist ja der Mund der Götter, die Hand der Mund der Väter.“

23. Wenn er in den Händen opfert, weist er (den Brāhmaṇas), nachdem sie den Mund ausgespült, andere Speise an. ¹⁾

§. 18.

¹⁾ Ein Mann, der kein Feuer angelegt hat, verbindet das Çrāddha der Knotentage (pārvaṇa) mit dem Kuchenopfer an die Väter. Wenn er dann dies letztere bis zum Nachlegen des Brennholzes, und das Pārvaṇa von der Reinigung der Füße der Brāhmaṇas an bis zur Darreichung der Kleider (§. 2—17) vollendet hat, nimmt er von der beim Kuchenopfer in dem Topfe bereiteten Speise etwas heraus, bestreicht es mit Butter und bittet die Brāhmaṇas, welche für die drei Väter anwesend sind, um Erlaubniss, wie folgt. *Nār.*

²⁾ Bei Kātyāyana steht als Frage karishye und als Antwort kurushva; bei Gobhila karishyāmi und kuru.

§. 20.

¹⁾ Er opfert im Feuer, wie es oben (im Çrauta Sūtra 2, 6, bei der Darstellung des Kuchenopfers für die Väter) vorgeschrieben ist, indem er mit dem Mekshaṇa (Löffel) die Spenden bringt: „Dem Soma, dem mit Vätern begabten, Svadhā! Verneigung!“ und: „Dem Agni, dem Träger des Manen-Opfers (kavyavāhana) Svadhā! Verneigung!“ Dann wirft er den Löffel weg. *Nār.*

§. 21.

¹⁾ Vgl. Mn. 3, 212.

§. 22.

¹⁾ Durch diesen Satz werden zwei Vorschriften ausgedrückt. Zuerst: wenn er das Opfer im Feuer vollzieht, soll er ihnen andere Speise zum Essen in Gefässen geben. Zweitens: wenn er in

24. Die eine Speise thut er zu der andern. ¹⁾

25. Denn reichlich gegebenes verleiht Gedeihen. ¹⁾

26. Wenn er sieht, dass sie satt sind, spreche er die (drei) Verse mit dem Worte „süss“ und den Vers: „Sie speiseten und freuten sich.“ ¹⁾

27. Dann frage er (die Brāhmaṇas): „schmeckt es gut?“ ¹⁾ nehme die Speise, welche angewandt worden ist, welche es auch sein mag, mit der Topfspeise zusammen ²⁾ zur Anfertigung der Kuchen heraus und melde (den Brāhmaṇas), was übrig geblieben ist. ³⁾

ihren Händen opfert, soll er ihnen die andere Speise geben ācānteshu. Dies Wort wird nun verschieden erklärt. Einige sagen: nach dem Opfer in den Händen sollen sie die empfangenen Speisen in Gefässe thun, dann ohne gegessen zu haben hinausgehen und den Mund ausspülen und darauf die andere Speise empfangen. Der Verfasser des bhāṣya aber sagt: ācānteshu bedeutet: wenn sie gegessen haben, d. h. wenn sie die in den Händen geopfert Speise gegessen haben, soll er ihnen andere Speise geben. *Nār.* Es handelt sich einerseits um die Speise, welche die Brāhmaṇas an Ort und Stelle verzehren, andererseits um die, welche sie mit nach Hause nehmen sollen. Nārāyaṇa ist weitläufig, ohne zu einer genauen Bestimmung zu gelangen. Das Wichtigste aus seiner Erörterung habe ich mitgetheilt.

§. 24.

¹⁾ Die Speise, welche von der geopfertem übrig geblieben, thut er zu der Speise in den zum Essen dienenden Gefässen. Dies gilt in gleicher Weise für das Opfer im Feuer, wie für das in den Händen. *Nār.*

§. 25.

¹⁾ sṛiṣṭam ist s. v. a. prabhūtam und ṛidhnukam s. v. a. ṛiddhikaraṇaṣṭam. *Nār.*

§. 26.

¹⁾ RS. 1, 90, 6—8 und RS. 1, 82, 2. Schon vorher, während sie essen, spricht er andere Verse, wie auch Mn. 3, 232 vorschreibt. *Nār.*

§. 27.

¹⁾ Und sie antworten: „es schmeckt gut.“ *Nār.*

²⁾ D. h. bei denjenigen Ācāryas, für welche eine Topfspeise vorgeschrieben ist. *Nār.*

³⁾ Er frage sie, was mit dem Uebriggebliebenen zu machen sei. *Nār.*

28. Wenn sie dies entweder angenommen oder ihm überlassen¹⁾ haben, und nachdem sie gegessen²⁾, aber nicht den Mund gespült haben, lege er die Kuchen hin.³⁾

29. Einige sagen, nachdem sie den Mund gespült haben.

30. Nachdem er die Speise hingelegt¹⁾ und sich opfermässig behängt hat, entlasse er sie mit den Worten: „Wohlan, saget Svadhâ!“

31. Oder: „Es sei Svadhâ!“¹⁾

Achtes Kapitel.

1. Nun das Spiess-Rind-Opfer.¹⁾

2. Im Herbst oder Frühlinge, unter dem Gestirne Ādrâ.

3. Den besten seiner Heerde.

4. Der weder aussätzig noch gesprenkelt¹⁾ ist.

§. 28.

¹⁾ Wenn sie es ihm überlassen, verzehre er es mit seinen Verwandten. Vgl. Mn. 3, 264. *Nār.*

²⁾ Also nicht vor dem Essen, wie Manu (3, 260) vorschreibt. *Nār.*

³⁾ In der oben (im Çrauta-S.) vorgeschriebenen Weise.

§. 30.

¹⁾ Im Falle die Kuchen gegeben werden, ehe sie den Mund gespült, soll er die Speise nach dem Mundspülen hinlegen. Geschieht es aber, nachdem sie den Mund gespült, so soll er die Speise hinlegen, nachdem er die Kuchen gegeben hat. Vgl. Mn. 3, 244. Dann hänge er die Schnur auf die linke Schulter u. s.w. Sie antworten: „Wohlan, Svadhâ!“ *Nār.*

§. 31.

¹⁾ Sie antworten: „Es sei Svadhâ!“ *Nār.*

§. 1.

¹⁾ Das Wort çûla „Spiess“ bedeutet hier so viel als çûlin „Spiessträger“, d. h. Rudra. Also das Spiess-Rind-Opfer ist ein Rind-Opfer, welches dem Rudra dargebracht wird. *Nār.*

§. 4.

¹⁾ D. h. roth mit weissen Flecken. *Nār.*

5. Einige sagen, einen schwarz gefleckten.
6. Allenfalls einen schwarzen, wenn er etwas eisenfarbig¹⁾ ist.
7. Nachdem er ihn mit Wasser, in welches Reiss und Gerste gethan, besprengt hat.¹⁾
8. Vom Kopfe bis zu der Schwanzgegend.¹⁾
9. Indem er spricht: „Dem Rudra, dem grossen Gotte angenehm wachse.“
10. Er lasse ihn heranwachsen, bis er Zähne bekommen, oder Zuchtstier ist.
11. In einer zum Opfer geeigneten Himmelsgegend.¹⁾
12. Ausserhalb des Gesichtskreises des Dorfes.¹⁾
13. Nach Mitternacht.
14. Einige sagen, nach Sonnenaufgang.¹⁾
15. Nachdem er einen Brāhmaṇa, der (dieses Opfers) kundig ist, und es schon vollzogen hat¹⁾, niedersitzen lassen,

§. 6.

- ¹⁾ D. h. der Jambu-Frucht ähnlich. *Nār.*

§. 7.

- ¹⁾ Das Besprengen verrichtet er selbst, vor dem Beginn dieser Handlung. *Nār.*

§. 8.

- ¹⁾ à bhasata à puchapradeçāt. *Nār.*

§. 11.

- ¹⁾ Die Handlung ist zu vollziehen ausserhalb des Dorfes, in der östlichen oder nördlichen Gegend. *Nār.*

§. 12.

- ¹⁾ Wo ihn das Dorf nicht sieht, oder wo er das Dorf nicht sieht. *Nār.*

§. 14.

- ¹⁾ Zu einer von diesen beiden Zeiten vollziehe er das Opfer. *Nār.*

§. 15.

- ¹⁾ vaidya ist ein Mann, der dies Opfer kennt, caritravant, der es schon selbst vollzogen hat. *Nār.*

einen feuchten Zweig mit Blättern als Opferpfahl eingegraben²⁾, zwei Schlingpflanzen oder Kuçaseile als die beiden Gürtel (genommen), mit einem derselben den Opferpfahl umwunden, mit dem andern das Thier mitten um den Kopf³⁾ gebunden, knüpft er dasselbe an den Opferpfahl oder an den Gürtel⁴⁾, indem er spricht: „Wem die Verehrung (gilt), dem angenehm knüpfe ich dich an.“

16. Das Besprengen und was darauf folgt¹⁾ ist eben so wie beim Thieropfer.

17. Die Unterschiede wollen wir angeben.

18. Mit der Pâtrî¹⁾ oder mit einem Blatte soll er das Netz opfern; das ist bekannt.

19. Dazu spreche er: „Dem Hara, Mr̥ḍa, Çarva, Çiva, Bhava, Mahâdeva, Ugra (dem schrecklichen), Bhîma (dem furchtbaren), dem Viehherrn, Rudra, Çankara, Îçâna (Herrscher) Svâhâ!“

20. Oder mit den sechs letzten.¹⁾

²⁾ Der Zweig, bei welchem kein Behauen (taxana) statt findet, muss die Grösse des Opferpfahles haben, und wird, wie dieser, östlich vom Feuer eingegraben, *Nâr.*

³⁾ D. h. in der Mitte der Hörner, so dass das rechte Horn gebunden ist. *Nâr.*

⁴⁾ Welcher um den Pfahl gewunden ist. Das Thier muss mit dem Kopfe nach Westen gerichtet stehen. Die speciellen Vorschriften über den Opferpfahl u. s. w. finden nur bei dem hier beschriebenen Opfer statt, nicht bei dem gewöhnlichen Thieropfer (1, 11), wo sie auch nicht gegeben sind. *Nâr.* — Ueber die beiden Gürtel vergl. Kâty. Çr. 6, 3, 15. 27.

§. 16.

¹⁾ Also die beim Thieropfer (1, 11) gegebenen Vorschriften über die Handlungen, welche dem Besprengen vorhergehen, gelten hier nicht. *Nâr.*

§. 18.

¹⁾ Die Pâtrî ist von Holz. Er soll das Netz also nicht mit dem Löffel (juhû) opfern. Die Berufung auf eine Çruti deutet an, wie früher, dass sich diese Vorschrift auf eine verlorene Çruti gründet. *Nâr.* — Vgl. 3, 2, 2.

§. 20.

¹⁾ Von Ugra an. *Nâr.*

21. Oder: „Dem Rudra Svâhâ!“

22. Auf je vier Kuçaringen ¹⁾ in jeder der vier Himmelsgegenden bringe er eine Gabe, mit den Worten: „Welche Heere du hast, o Rudra, in der östlichen Gegend, denen (bringe ich) dieses. Verehrung sei dir! Verletze mich nicht!“ indem er die einzelnen Gegenden nennt.

23. Mit folgenden vier Liedern ¹⁾ trete er nach den vier Himmelsgegenden hin: „Was dem Rudra“ (RS. 1, 43), „Diese dem Rudra“ (1, 114), „Zu dir, o Vater“ (2, 33), „Diese dem Rudra mit festem Bogen“ (7, 46).

24. In allen Rudra-Opfern ¹⁾ findet das Hintreten nach den Himmelsgegenden statt.

25. Die Hülsen und die kleinen Körner, ¹⁾ den Schwanz, das Fell, den Kopf, die Füße werfe er in das Feuer.

26. Çâmvatya sagt, er solle das Fell zu seinem Nutzen verwenden. ¹⁾

§. 22.

¹⁾ Nachdem er das Opfer bis zu Ende der Spenden des Netzes und der Abschnitte der Topfspeise dargebracht, legt er, vor der Spende an den Opferförderer, in jede Himmelsgegend vier Kuçaringe und opfert auf diese eine Gabe von dem Reste des Breies und von dem des Fleisches, indem er den angeführten Spruch mit Nennung der einzelnen Himmelsgegenden spricht. — darbhasambais tṛṇaiḥ ca kaṭakavad grathitvâ sarveshâm ayam (agram?) gr̥h̥itvâ ekikṛ̥itya grathitâh kuçasûnâ ucyante. *Ndr.*

§. 23.

¹⁾ Von dem ersten Liede werden die drei letzten Verse weggelassen, weil sie nicht an Rudra gerichtet sind. *Ndr.*

§. 24.

¹⁾ Also auch in dem unten (§. 40) vorgeschriebenen und anderen. *Ndr.*

§. 25.

²⁾ Die Hülsen des Reisses, von welchem die Speise gekocht worden. — phalīkaraṇâ nâma sūxmakaṇāḥ. *Ndr.*

§. 26.

¹⁾ Çâmvatya, ein Lehrer. „Zu seinem Nutzen,“ d. h. zu Schuhen und ähnlichem. *Ndr.*

27. Nördlich vom Feuer, auf Reihen von Darbha oder auf Kuçaringe giesse er das Blut ¹⁾ hin, indem er spricht: „Die athmenden, die lärmenden, die suchenden, die erreichenden! O Schlangen, was für euch hier ist, das nehmet!“

28. Dann nach Norden gewendet spricht er: „Die athmenden, die lärmenden, die suchenden, die erreichenden! O Schlangen, was für euch hier ist, das nehmet!“ zu den Schlangen. Was dort von Blut oder Koth herabgeflossen ist, das nehmen die Schlangen. ¹⁾

29. Er (Rudra) hat alle Namen ¹⁾, alle Heere, alle Erhabenheiten. Wer dies wissend opfert, den erfreuet er.

30. Auch den Sprecher ¹⁾ dieser Handlung verletzt er niemals, das ist bekannt.

§. 27.

¹⁾ Das Blut, welches er beim Zerschneiden der Glieder in einem Gefässe aufgefangen hat. — darbhavitāsu darbharājishu. *Nār.*

§. 28.

¹⁾ Darauf bringt er die Spende an den Opferförderer, nimmt den Spiess mit dem Herzen vom Feuer und vollzieht den Rest des Opfers. *Nār.*

§. 29.

¹⁾ Alle Namen oder Benennungen, die irgend in der Welt sind, sind nur Namen von ihm; d. h. mit allen Wörtern, die in der Welt sind, wird nur er benannt. Das bedeutet s. v. a. alle Dinge in der Welt sind Rudra. Damit drückt er Rudra's Allgegenwart aus. Alle Heere in den drei Welten sind seine Heere. Denn für einen anderen, mit geringer Macht begabten, passen keine Heere; seiner Allmacht aber sind sie angemessen. Das heisst denn so viel als: alle Könige und Götter sind Rudra. Bei Lobpreisungen ist solche Wiederholung kein Fehler. Alle Erhabenheiten, d. h. alle ausgezeichneten Wesen, sei es durch Wissen, Opfer, Lesen, Nachdenken, Freigebigkeit, Kasteiung, oder sonst etwas, sind Theile von ihm; denn bei einem anderen ist gar kein Hervorragan möglich. Oder: alle Erhabenheiten, wie Berge u. a. sind nur seine, d. h. er wohnt auf ihnen. Wer den Rudra so kennend dies Opfer vollzieht, dem verleiht Rudra höchstes Glück. Oder: der vollziehende Priester, der dies weiss, verschafft dem Opferer den schönsten Erfolg des Opfers. *Nār.*

§. 30.

¹⁾ cana ist s. v. a. api. — Also: auch den, welcher diese Handlung spricht, kennt, liest oder bei ihr Hülfe leistet, verletzt der Gott Rudra nicht. So lautet eine Çruti. *Nār.*

31. Er esse nicht hievon. ¹⁾

32. Auch sollen sie nichts davon ins Dorf nehmen, denn dieser Gott sucht die Menschen zu tödten. ¹⁾

33. Den Angehörigen verbiete er, (der Opferstätte) zu nahen.

34. Auf Befehl aber esse er davon, denn es ist heilbringend.

35. Dieses Spiess-Rind-Opfer bringt Reichthum, Welten, Reinheit, Söhne, Vieh, Leben, Ruhm.

36. Wenn er geopfert hat, lasse er ein anderes Vieh frei. ¹⁾

37. Er unterlasse nicht das Freilassen (eines Viehes). ¹⁾

38. Er ist nicht ohne ein Vieh ¹⁾, das ist bekannt.

39. Indem er das Glückslied ¹⁾ leise spricht, gehe er nach Hause.

§. 31.

¹⁾ Er esse nicht den Rest des Opfers. Dies ist aber nur die Ansicht von einigen, da weiter unten (§. 34) das Essen vorgeschrieben wird. *Nār.*

§. 32.

¹⁾ Die zu diesem Opfer gehörigen Gegenstände soll niemand ins Dorf nehmen; denn Rudra tödtet die, welche dies thun. *Nār.*

§. 36.

¹⁾ Nach Beendigung des Opfers soll er ein anderes Vieh, wie es oben (§. 3 u. f.) beschrieben ist, besprengen (§. 7) und frei lassen, zu einem neuen Opfer dieser Art. *Nār.*

§. 37.

¹⁾ Das Freilassen eines Viehes zum Zwecke des Spiess-Rind-Opfers ist nothwendig einmal zu vollziehen, d. h. dies Opfer selbst ist nothwendig einmal zu vollziehen. Es ist also eine nothwendige (nitya) Handlung. *Nār.*

§. 38.

¹⁾ „Vieh“ heisst hier s. v. a. Viehopfer. Er soll nicht ohne das Viehopfer sein, welches Spiess-Rind-Opfer heisst. Da dies durch eine Çruti vorgeschrieben ist, so soll er nothwendig einmal die Freilassung eines Viehes vollziehen. *Nār.*

§. 39.

¹⁾ Das Glückslied ist RS. 7, 35. S. o. 2, 8, 11.

40. Bei einer Krankheit des Viehes opfere er eben diesem Gotte ¹⁾ in der Mitte einer Kuhhürde.

41. Eine ganz geopferste Topfspeise. ¹⁾

42. Nachdem er die Opferstreu und die Butter (in das Feuer) geworfen, führe er die Kühe in den Rauch.

43. Das Glückslied leise sprechend gehe er in die Mitte des Viehes.

44. Verehrung dem Čaunaka! Verehrung dem Čaunaka!

§. 40.

¹⁾ Entweder unter den zwölf Namen (§. 19), oder unter den sechs (§. 20), oder unter einem Namen (§. 21). *Nār.*

§. 41.

¹⁾ Nachdem er die Handlung bis zur Darbringung der Buttertheile vollendet, mache er die Unterlage von Butter in der Darvi, lege die ganze Topfspeise darauf, benetze sie wieder mit Butter und opfere dann. *Nār.*

Anhang.

Ueber die Sitte.

Rede

zur akademischen Feier

des Geburtstages

Sr. Majestät des Königs Wilhelm

am 22. März 1863

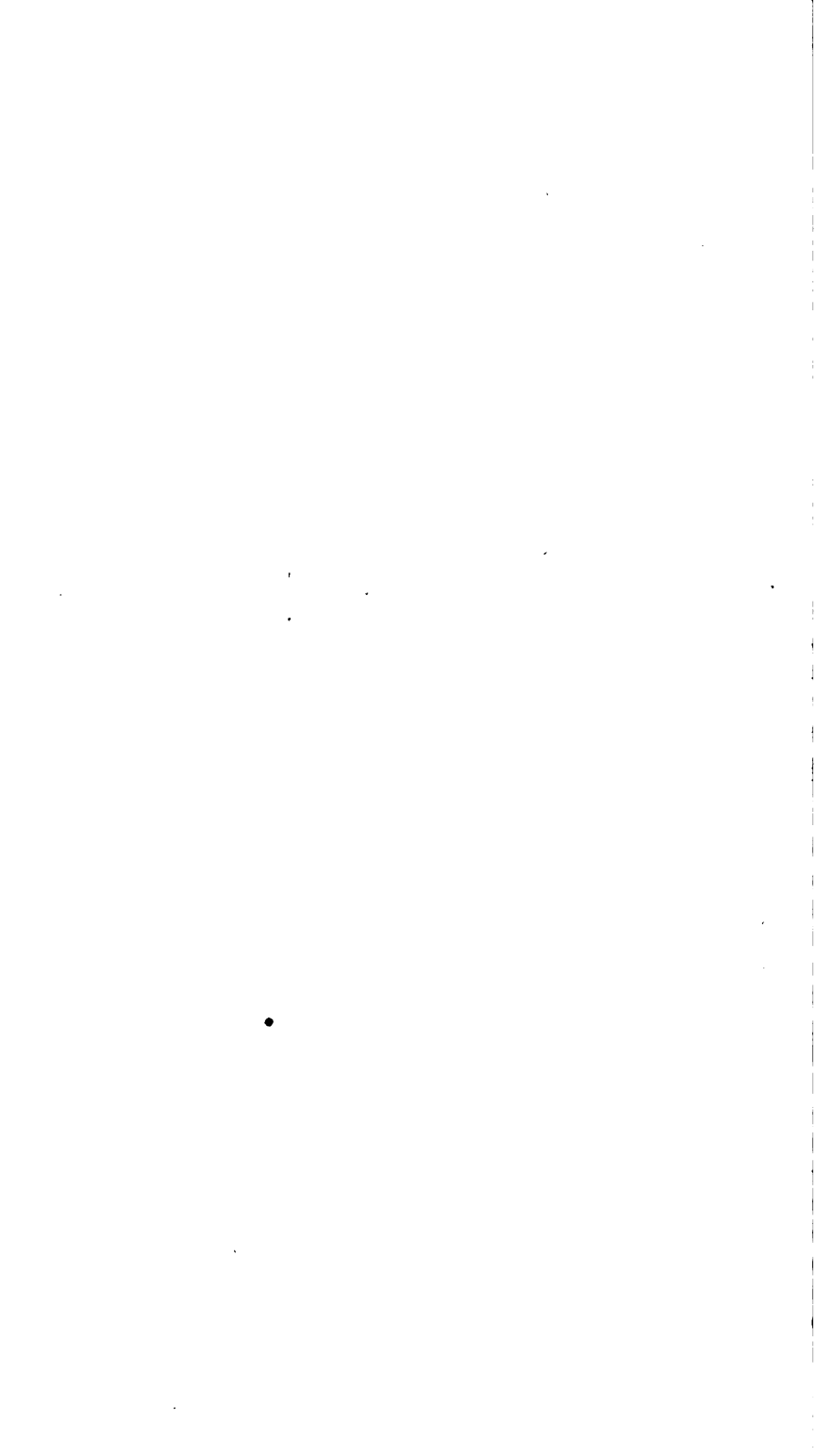
in der Aula Leopoldina

gehalten

von

Dr. Adolf Friedrich Stenzler,

Ordentl. Professor der orientalischen Sprachen, zeitigem Rector der
Universität Breslau.

Hochgeehrte Versammlung!

Wenn unsere Universität dem Tage, an welchem unser König und Herr das Licht der Welt erblickte, eine gemeinsame Feier widmet, so wird das Gefühl, welchem sie Worte zu geben hat, zunächst das des Dankes gegen Gott sein, welcher dem getreuen Erhalter und Pfleger unserer von seinem erhabenen Vater gegründeten Anstalt gnädig vergönnte, wieder ein Lebensjahr in ungeschädigter Kraft des Körpers und des Geistes zu beschliessen. Wir werden uns vereinigen zu dem innigen Wunsche, dass es uns noch eine lange Reihe von Jahren beschieden sein möge, diesen Tag mit denselben Ausdrücken des Dankes zu begehen und zu dem erneuten Vorsatze, auch unsererseits mit allen Kräften dahin zu wirken, dass unsere Universität ihren Platz behaupte unter den Pflegestätten der Wissenschaft, welche als weithin leuchtende Merkzeichen der ganzen gebildeten Welt Kunde geben von dem hochherzigen Sinne der Herrscher Preussens. Und wenn nun, wie es nicht anders sein kann, die Klänge der vor wenigen Tagen gefeierten vaterländischen Jubelfeste noch heute in unseren Herzen forttönen, und wir freudig der Begeisterung gedenken, mit welcher vor 50 Jahren aus dem Schosse unserer Universität Männer und Jünglinge auf den Ruf des Königs zu den Waffen eilten, und in nicht geringer Zahl ihr Leben dahin gaben, so mahnt uns ihr Beispiel, dass auch wir in ächter Treue den Thron gegen Verrath und Gewalt schützen sollen, welcher der treueste Hüter, der sicherste Halt deutschen Geistes ist.

So fehlt es denn schon in dem engeren Kreise unserer Universität nicht an vielfachen Banden, die uns mit unserem königlichen Herrn und seinem Hause fest verbinden, und unserer Feier des heutigen Tages reichen, lebensvollen Inhalt gewähren. Und doch würde unsere Feier matt sein, sie würde nicht mit voller Kraft die Brust uns heben, wenn sie sich auf diese Halle beschränkte, wenn wir hier mit ihr allein ständen und draussen uns die alltägliche, festlose Welt entgegenräte. Das aber ist es, was ihr die rechte Weihe giebt, dass sie ein Ausdruck ist des allgemeinen Festgefühles, welches alle treuen Herzen im theuren Vaterlande an diesem Tage durchdringt; dass sie ihren Widerhall findet in der Brust aller derer, die mit aufrichtiger Liebe und festem Vertrauen aus den Wirren der Zeit emporblicken zu unserem Könige, welcher, in den Fusstapfen seiner Väter wandelnd, mit Festigkeit und Weisheit, gewissenhaft und nach Kräften für das Wohl seiner Unterthanen und für die geachtete Stellung Preussens sorgend, in der Liebe seines Volkes die festeste Stütze seines Thrones findet.

So wissen wir, dass unserer Stimmung auch draussen im ganzen Vaterlande gleiche Stimmung begegnet, und indem sich Geist an Geist entzündet, fühlt sich jeder einzelne gehoben und gestärkt durch die Empfindung seiner Gemeinschaft mit dem ganzen Volke.

Wir haben ein schönes deutsches Wort, mit welchem wir sinnvolle Handlungen, die dem ganzen Volke eigenthümlich sind, bezeichnen, und das daher auch unserer heutigen Festlichkeit zukommt. Wir nennen eine solche Handlung eine Sitte. Ein Versuch, in die Tiefe dieses Wortes und des dadurch bezeichneten Begriffes einzudringen, ist vielfach lohnend.

Soviel trägt zunächst wohl Jeder im Bewusstsein, dass in der Sitte der eigenthümliche Geist des Volkes sich ausspricht. Das sagt schon in schönster, ausdrucksvollster Kürze unser Spruch: „ländlich, sittlich.“ Aber der Geist des Volkes hat auch seinen Ausdruck gefunden in der Sprache, und wir werden nicht umhin können, die Sitte der Sprache nahe zur Seite zu stellen. Wollen wir das Verhältniss beider näher bestimmen, so werden wir sagen müssen: die Sprache ist der unmittelbare Ausdruck des Geistes, sie ist der in die

Erscheinung getretene Geist selbst. Die Sitte aber ist die nächste That des Geistes. Sprache und Sitte also sind es, welche das ursprüngliche Wesen des Volkes ausmachen; sie sind es, in welchen jeder einzelne Mensch das deutliche Gefühl gewinnt, dass er der Gesamtheit seines Volkes angehört.

Wenn wir nun an der Hand der Geschichte die Sitte bei den verschiedenen Völkern des Erdballs verfolgen und ein wohlgeordnetes Bild derselben erlangen wollen, so ist es wieder die Sprache, welche uns den sichersten Weg zu diesem Ziele zeigt. Die vergleichende Betrachtung der Sprachen der jetzigen Zeit lässt uns erkennen, welche Völker durch die Bande der Verwandtschaft mit einander verknüpft, das heisst: von einem Einheitspunkte aus durch Theilung entstanden sind; und wenn wir die Sprachen, so weit es möglich ist geschichtlich bis in das Alterthum zurück verfolgen, so gewinnen wir durch die genaue Beobachtung des Ganges ihrer Entwicklung ein Mittel, uns auch von der allmäligen Theilung des Urvolkes, d. h. von der früheren oder späteren Absonderung der einzelnen Volkszweige eine Vorstellung zu machen, welche, wenn sie auch nicht als unumstössliche, geschichtliche Thatsache hingestellt werden kann, doch einen hohen Grad von Wahrscheinlichkeit haben wird.

Nach diesen Grenzl原因en der Verwandtschaft der Völker, welche sich aus der Betrachtung der Sprachen ergeben, werden wir uns daher die engeren Gebiete abstecken, in welchen wir, um eine Uebersicht über das weite Feld zu gewinnen, die Sitte zu verfolgen haben.

Die Völker der beiden Welttheile, welche seit dem Beginn der Geschichte den Hauptschauplatz der Entwicklung des Menschengeschlechtes bilden, Asiens und Europas, zerfallen ihrer grösseren Masse nach, wenn wir den Massstab der Sprachen an sie legen, in drei grosse Stämme: in den indogermanischen, den semitischen und den finnisch-tartarischen. Innerhalb derselben Grenzen, welche wir in den Sprachen gezogen sehen, werden wir daher auch die Sitte verfolgen. Und in der That bedarf es nur eines aufmerksamen Blickes in das innere Leben der heutigen Völker, um zu erkennen, dass die Grenzen der Sitte mit denen der Sprache zusammenfallen. Bei allen Ver-

schiedenheiten in den Sitten der einzelnen indogermanischen Völker finden sich doch unzählige Verbindungsfäden zwischen ihnen, welche nur bis an die Grenze des grossen Stammes reichen und verschwinden, sobald wir auf das Gebiet eines der anderen Stämme hinüberblicken. So berührt sich die Sitte der Deutschen zunächst mit der Sitte der Scandinavier und der Engländer; die Sitte der Franzosen mit der Sitte der Italiener und der Spanier, weiter die Sitte der germanischen Völker mit der Sitte der romanischen. Dagegen gewahren wir deutlich eine weite Kluft zwischen der Sitte aller dieser Völker zusammengenommen und der Sitte des jüdischen Volkes, als eines semitischen, oder der Sitte der Ungarn und der Türken, welche dem dritten der vorher genannten Stämme angehören.

Wenn nun so die Grenzen dieser beiden Gebiete geistigen Lebens, der Sprache und der Sitte, zusammenfallen, so wird auch für die tiefere geschichtliche Erforschung der Sitte eben derselbe Weg einzuschlagen sein, der sich durch die neueren Forschungen für die Sprache als der richtige herausgestellt hat. In der That, derselbe historische Prozess, welchen wir voraussetzen genöthigt sind, um das Verhältniss der einzelnen Völker nach ihren Sprachen zu begreifen, gewährt auch die allein mögliche Erklärung ihres Verhältnisses nach der Sitte. Wie es in dem grossen Kreise der indogermanischen Völker der im fernsten Osten an den Ufern der Gangâ angesiedelte Zweig ist, welcher die klarste, durchsichtigste Gestaltung der Sprache bewahrt hat, und uns dadurch die Lösung zahlreicher Räthsel in den westlichen Sprachen darbietet, so werden wir uns bei demselben Volkszweige auch nach der ältesten Gestaltung der Sitte umsehen.

Und hier kommt uns bei eben demselben Volke ein günstiger Umstand zu Hülfe. Wir wissen, wie schwierig es ist, eine anschauliche, lebendige Vorstellung von der alten Sitte der westlichen Völker zu gewinnen. Kein einziges dieser Völker hat der Sitte die Sorgfalt gewidmet, dass es dieselbe in besonderen Schriften dargestellt hätte. Einzelne Sitten und Gebräuche werden nebenbei, gelegentlich in verschiedenen Schriften erwähnt, aber man muss mit unermesslichem Fleisse die ganze Litteratur der Griechen, Römer,

Germanen durchforschen, um eine umfassende Anschauung des Gebietes der Sitte zu gewinnen.

Das indische Volk ist das einzige Volk des ganzen Stammes, welches schon in früher Zeit die Sitte in besondere Vorschriften gefasst hat und einen eigenen Zweig der Litteratur besitzt, der ihr gewidmet ist. Zwar nehmen die verschiedenen Werke, welche uns diese Darstellung der Sitte darbieten, nicht die erste Stelle auf dem Gebiete der reichen Litteratur des indischen Alterthums ein. Auch bei den Indern ist die Sitte länger als andere Ueberlieferungen der Vorzeit bloss im Gedächtniss bewahrt und durch die Ausübung im Leben fortgepflanzt worden. An die erste Stelle treten vielmehr die zahlreichen Producte des von dichterischem Hauche bewegten höchsten Alterthums. Die Gabe des Gesanges war ein Erbgut einzelner Familien. Die Lieder der alten Sänger wurden von den Söhnen und Enkeln treu im Gedächtnisse bewahrt und durch eigene Lieder vermehrt, und erst spät, als die dichterische Flamme im Volke erloschen war, und sein Geist eine andere Richtung genommen hatte, zu einem Schatze zusammengestellt, den die Nation mit wunderbarer Treue gehütet hat. Dann folgte eine Zeit, in welcher die hervorragendsten Geister des Volkes über die Grenzen des engen, irdischen Lebens hinausgedrängt wurden und ihr Sinnen und Trachten nur auf den Verkehr der Menschen mit den Göttern richteten. Das Opfer, durch welches die Gnade der Götter erworben wurde, war der Mittelpunkt ihres Denkens, und die Litteratur dieser Zeit behandelt dasselbe nach seiner Idee und nach der äusseren Gestaltung derselben mit einer Sorgsamkeit und Ausführlichkeit, die für uns oft unerquicklich und ermüdend ist und aus welcher wir nur mit entsagungsvoller Ausdauer den realen Gewinn hervorarbeiten können.

Als dann endlich die Sitte, welche bis dahin durch ihre Anwendung im Leben von Geschlecht zu Geschlecht überliefert worden war, nun auch der Schrift anvertraut wurde, war wohl schon die Bedeutung mancher sinnvollen Handlung vergessen, mancher schöne Spruch und Vers entstellt und unverständlich geworden. Aber trotz der Schwierigkeit, in den Sinn jedes einzelnen Zuges einzudringen, die natürlich heute für uns noch viel grösser ist, lassen sich doch

Druck von F. A. Brockhaus in Leipzig.

auf dem Gebiete, welches dem Menschen mit dem Thiere gemeinschaftlich ist, auf dem Gebiete des leiblichen Lebens. Die Ehe und das Familienleben, das ist die Sphäre, in welcher der Mensch zuerst als sittliches Wesen erscheint. Jedes Moment desselben erhebt er zur Sitte, zur eigenen, freien That, indem er ideale Anschauungen in dasselbe hineinlegt und der äusseren That die Form giebt, welche diesen Anschauungen entspricht. Diese idealen Anschauungen aber sind keineswegs mit gleicher Nothwendigkeit in der Natur des menschlichen Geistes als solchen begründet, dass sie, wie z. B. die Gesetze des Denkens, überall wesentlich dieselben sein müssten; sondern sie sind in verschiedener Weise den einzelnen Nationen eigenthümlich. So liegt denn auch keine Nothwendigkeit vor, dass sich die äusseren Gebräuche bei den verschiedenen Völkern in gleicher Weise gestalten, sondern eine Uebereinstimmung namentlich in unwesentlichen Momenten, wird stets eher die Vermuthung eines geschichtlichen Zusammenhanges erregen.

In wie überraschender Weise die einzelnen Ceremonien, welche mit der Ehe in Verbindung stehen, bei den Indern übereinstimmen mit denen der Griechen, Römer und Germanen, das ist schon vor längerer Zeit in gründlicher und scharfsinniger Weise dargestellt worden. *) Durch die neuen Quellen, welche seit jener Zeit auf indischem Boden eröffnet worden sind, ist diese Uebereinstimmung bis in die kleinsten Momente noch deutlicher hervorgetreten. Von besonderem Interesse ist in dieser Beziehung ein altes Lied**), welches die Ehe zwischen der Sonne und dem Monde besingt, und zwar so, dass es einerseits die ideale Anschauung der Ehe, welche der indische Geist gewonnen hatte, in edelster Weise ausspricht, andererseits auch die einzelnen Ceremonien der Hochzeit, welche seit Urzeiten bei den Indern im Gebrauch waren, uns darstellt. Das Bild, welches wir uns nach Anleitung dieses Liedes und der späteren Ritualien von der indischen Hochzeit entwerfen können, ist um so lebendiger

*) A. Rossbach, die römische Ehe. Stuttgart, 1853.

**) S. die Aufsätze von A. Weber: „Vedische Hochzeitssprüche“ und von E. Haas: „Die Heirathsgebräuche der alten Inder“, in Weber's indischen Studien, Bd. 5. p. 177—412. Berlin, 1862.

und vollständiger, als uns bei jeder einzelnen Handlung auch die Sprüche und Verse mitgetheilt werden, von welchen dieselbe begleitet war. Dass auch bei den Römern zu jedem einzelnen Acte der Hochzeit bestimmte, feierliche Formeln gesprochen wurden, wird ausdrücklich erwähnt; aber die Formeln selbst, durch welche doch erst der Sinn jener Acte klar werden würde, sind uns nicht erhalten.

Die ideale Ansicht von der Ehe nun, welche sich in dem erwähnten Liede ausspricht, wirft auf das indische Gemüthsleben ein vortheilhaftes Licht und berechtigt uns zu der günstigsten Vorstellung von der Innigkeit des Familienlebens.

Man hat mit Recht die Stellung, welche die Ehefrau bei den verschiedenen Völkern im Hause einnimmt, zu einem wesentlichen Massstabe ihrer Cultur gemacht. Das Bild derselben, welches uns in diesem Liede entgegentritt, weist der indischen Nation eine viel höhere Stellung an, als man zu glauben pflegt, wenn man dieselbe in unklarer Vorstellungsweise unter den verwirrenden Begriff der orientalischen Völker bringt. Eine Nation, in welcher ein Dichter sich zu dieser edlen Anschauung erheben konnte, darf unmöglich ohne Weiteres mit den anderen Völkern zusammen geworfen werden, mit welchen sie für uns nur das gemeinschaftlich hat, dass sie im Osten von Europa heimisch ist. Hier ist es die tiefste Neigung des Herzens, welche die Braut bewegt, die natürlichen Bande, die sie an das Haus der Eltern fesseln, zu lösen, und sich dem neuen Hauswesen anzuschliessen. Alle Götter vereinigen sich mit ihren Segnungen, um ihr diesen bedeutungsvollen Schritt zu erleichtern. Glückbringend wird sie in das Haus des Gatten treten, als Herrin des neuen Hauses und als Mutter eine ehrenvolle Stellung einnehmen, und selbst die nächsten Angehörigen des Mannes, seine Mutter und seine Schwestern, werden sich ihr unterordnen. Gatte und Gattin sollen sich treu einander unterstützen in der Ordnung und Erhaltung des Hauswesens, wie Sonne und Mond harmonisch zusammenwirken zum Gedeihen der Natur und zur Ordnung der menschlichen Verhältnisse.

Wir wenden uns noch zu den Hochzeitsgebräuchen, welche uns schon in dieser alten Zeit bei den Indern ent-

॥ गृह्यसूत्राणि ॥

Indische Hausregeln.

Sanskrit und Deutsch

herausgegeben

von

Adolf Friedrich Stenzler.

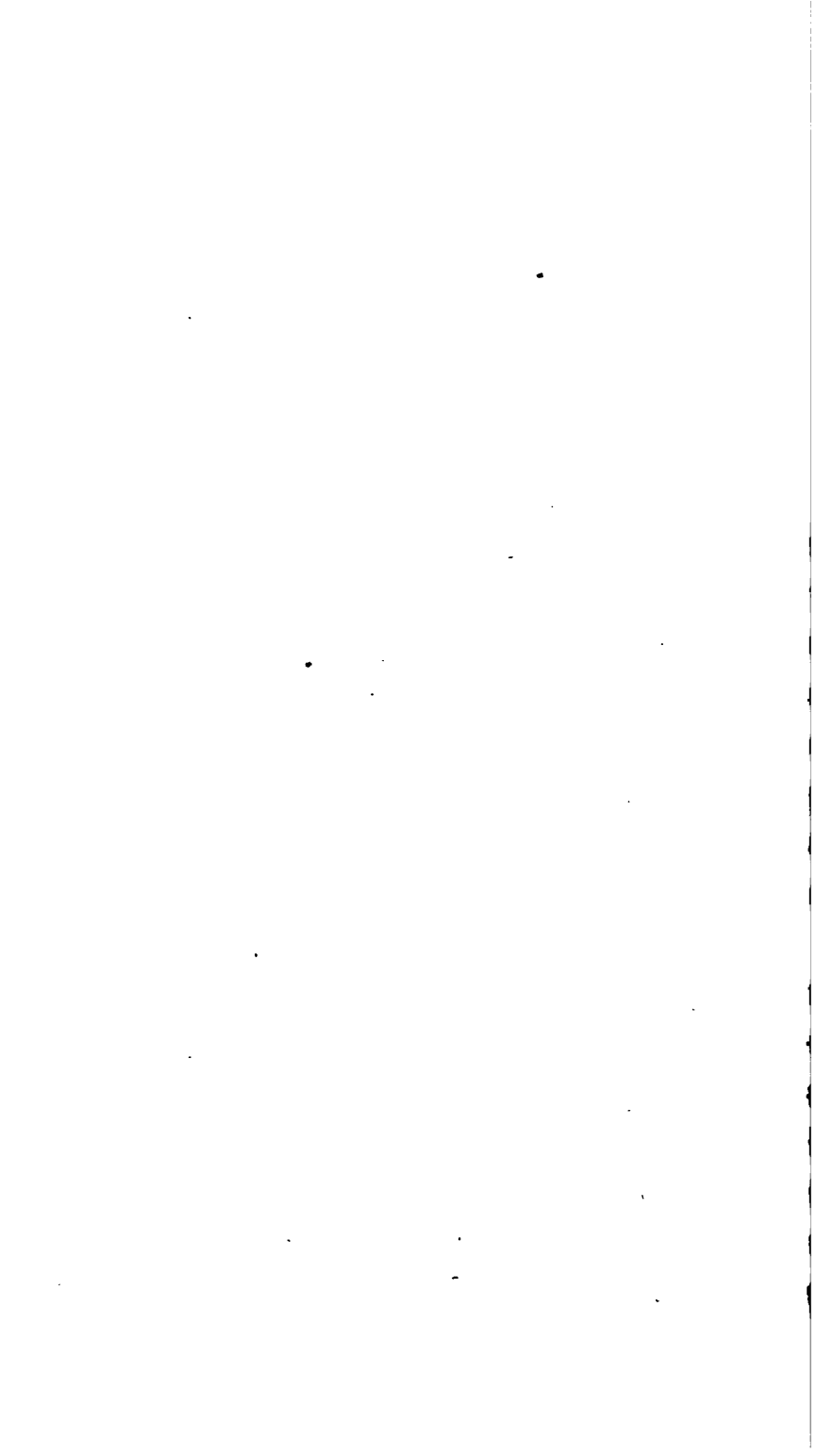
II. Pâraskara.

Erstes Heft.

Text.

Leipzig 1876

in Commission bei F. A. Brockhaus.

Schutzwehr dienen soll. Er betet zum Schöpfer, dass er allen Gliedern der Familie ein solches Leben bereiten möge, dass nie ein Jüngerer vor dem Aelteren dahin scheide, sondern sie in natürlicher Ordnung auf einander folgen, wie ein Tag auf den andern und eine Jahreszeit auf die andere.

Nun folgt das Opfer. Die verheirateten Freundinnen der Wittve treten zu dem Altare hinan und legen das Opferfett in die Flammen. Auf die Weisung des Priesters erhebt sich die Wittve und tritt aus dem Bereiche des Todes in den Kreis der Lebenden zurück. Der Priester nimmt den Bogen, welcher in die Hand des Todten gelegt war, aus derselben zurück, zum Zeichen, dass die Manneskraft, welche der Todte im Leben geübt hat, nicht mit ihm dahin gehen, sondern ferner von den Ueberlebenden geübt werden soll.

Nachdem durch diese symbolischen Handlungen der Todte aus den Verhältnissen gelöst ist, in welchen er zu seiner Gattin und zu seinen Stammgenossen gestanden, wird der Leichnam mit Ausdrücken der zartesten Sorgfalt in die Gruft gesenkt. Der Priester spricht:

„Oeffne dich, Erde, sei ihm nicht zu enge!
Empfang ihn freundlich und mit liebem Grusse!
Umhülle du ihn, wie den Sohn
Die Mutter hüllt in ihr Gewand.“

Dann wird eine Platte über den Leichnam gelegt und ein Erdhügel darauf geschüttet. Zuletzt tritt noch der tröstliche Glaube an die Unsterblichkeit der Seele unverkennbar in dem Wunsche hervor: der Leib möge nun hier in Frieden ruhen, der Herrscher der Seligen aber dem Heimgegangenen jenseits eine Stätte bereiten.

Wir sehen, es ist hier noch eine weite Kluft zwischen dieser populären, beruhigenden Anschauung von der persönlichen Fortexistenz der Seele und der späteren, aus philosophischer Speculation hervorgegangenen Theorie der Seelenwanderung, nach welcher die einzelne Seele erst dann Ruhe findet, wenn es ihr gelingt, mit Vernichtung ihres besonderen Daseins in die Gottheit zurückzuzufliessen.

Noch in einer anderen Hinsicht ist dieses Lied von grosser Wichtigkeit für die indische Culturgeschichte. Die noch heute bei den Indern nicht ganz erloschene Sitte, dass die Wittve sich mit dem Leichnam des Gatten verbrennt,

तभ्यो हुत्वा जुहोति । ९ । स्विष्टकृते च । १० । अत्र
 स्यमेर्वषट्कृतं यत्कर्मणात्यरीरिचं देवा गातुवि
 इति । ११ । बर्हिर्हुत्वा प्राश्नाति । १२ । ततो ब्राह्मण
 भोजनम् । १३ । ॥ २ ॥

षडर्थ्या भवन्याचार्य ऋत्विग्वैवाह्यो राजा प्रि
 स्नातक इति । १ । प्रतिसंवत्सरानर्हयेयुः । २ । यत्स्यम
 णास्त्वृत्विजः । ३ । आसनमाहार्याह साधु भवानास्त
 मर्चयिष्यामो भवन्तमिति । ४ । आहरन्ति विष्टरं प
 पादार्थमुदकमर्घ्यमाचमनीयं मधुपर्कं दधि मधु घृ
 मपिहितं काष्ठस्ये काष्ठस्येन । ५ । अन्यस्त्रिस्त्रिः प्रा
 विष्टरादीनि । ६ । विष्टरं प्रतिगृह्णाति । ७ । वषट्
 ऽस्मि समानानामुद्यतामिव सूर्यः । इमं तमभितिष्ठ
 मि यो मा कश्चाभिदासतीत्येनमभ्युपविशति । ८ ।
 पादयोरन्यं विष्टर आसीनाय । ९ । सथ्यं पादं प्रक्षाल
 दक्षिणं प्रक्षालयति । १० । ब्राह्मणश्चेद्दक्षिणं प्र
 मम् । ११ । विराजो दोहो ऽसि विराजो दोहमशो
 मयि पद्यायै विराजो दोह इति । १२ । अर्घ्यं प्रति
 गृह्णात्याप स्थ युष्माभिः सर्वान्कामानवाप्नवानी
 ति । १३ । निनयन्नभिमन्त्रयते समुद्रं वः प्रहिणोमि
 स्वां योनिमभिगच्छत । अरिष्टा अस्माकं वीरा व
 परासेचि मत्पय इति । १४ । आचामत्या मा गन्धशस्त्र
 सांसृज वर्चसा तं मा कुरु प्रियं प्रजानामधिपति
 पशूनामरिष्टिं तनूनामिति । १५ । मित्रस्य त्वेति मधु
 पर्कं प्रतीक्षते । १६ । देवस्य त्वेति प्रतिगृह्णाति । १७ ।

Wenn es schon aus den Bildern, welche ich hier mit flüchtigen Zügen leise angedeutet habe, unzweifelhaft erscheint, dass der verwandtschaftliche Zusammenhang der Völker, der zuerst durch die Sprache erkannt wurde, sich nun auch in der Sitte des Familienlebens zeigt, so findet derselbe eine noch weitere Bestätigung in den Sitten der anderen Sphären des Lebens: beim Hausbau, in der Ackerbestellung, der Viehzucht, der Sorge für die Gesundheit, im geselligen Verkehr, bei Festlichkeiten, die sich an Abschnitte des Jahres knüpfen, kurz, in allen Gebieten, in denen der Mensch sein Thun zur Sitte gestaltet hat. Und dasselbe Resultat tritt uns auch schon bei dem jetzigen Stande unserer Kenntnisse im Glauben und im Recht der sprachverwandten Völker entgegen.

Dadurch ist denn nun ein Princip für die Culturgeschichte gewonnen, welches erst die in dem Stoffe derselben liegende Gliederung hervortreten lässt, und somit auch die angemessene Methode der Behandlung in dieselbe bringt. Wir stehen gegenwärtig erst im Anfange dieser Studien und es wird einige Zeit hingehen, ehe die Resultate derselben die Sicherheit und Klarheit gewinnen werden, durch welche sie geeignet sind, die Theilnahme des grösseren gebildeten Theils der Nation in Anspruch zu nehmen. Es bedarf aber nur eines Blickes auf die neuere Litteratur, um auch hier, wie ich es vor nicht langer Zeit an eben dieser Stelle in Bezug auf die Sprache erwähnte, wahrzunehmen, dass durch die neu gewonnenen Anschauungen auch diese Studien ein neues Leben gewonnen haben. Zu keiner Zeit haben sich Männer der Wissenschaft mit solchem Eifer, mit solcher Sorgfalt und Hingebung, wie in den letzten Jahren, in die niederen Schichten des Volkes versenkt, und dieselben in der Sprache und in dem Leben, die ihnen eigenthümlich sind, belauscht und beobachtet. Volkslieder, Sitten und Gebräuche werden in allen Gauen nicht bloss Deutschlands, sondern aller europäischen Länder, und selbst weit über Europa hinaus, gesammelt und der Schrift anvertraut. Es ist wieder eine Zeit eingetreten, wo sich der Geist mit Liebe und Fleiss dem Sammeln und Ordnen des in neuem Lichte erscheinenden Stoffes hingiebt. Die systematischen Constructionen der einzelnen Disciplinen, welche aus philosophi-

schen Systemen hervorgingen, sind mit diesen vorübergegangen, und treten, der neuen, umfassenderen und tieferen Anschauung ihres Stoffes gegenüber, allmählig auf dieselbe Stufe hinab, welche die Naturphilosophien aus dem Anfange unseres Jahrhunderts der jetzigen Naturwissenschaft gegenüber einnehmen. Die allgemeine Forderung, welche in allen diesen Gebieten mit zwingender Nothwendigkeit auftritt, ist die der historischen Erforschung des Stoffes; wenn man will, eines Empirismus, der aber von tieferen Principien geleitet wird, und der, wenn er sich nicht überhebt, sondern sich eines höheren Zieles bewusst bleibt, für jeden, dem es ernstlich um die Wahrheit zu thun ist, bessere Bürgschaft in sich trägt, als ein Dogmatismus, der, auf ganz ungenügender Grundlage ruhend, sich überlebt hat und daher auch kein neues Leben zu wecken vermag.

Neben dieser Forderung der Wissenschaft, alle Cultur der einzelnen indogermanischen Völkerzweige als aus einer Wurzel entsprungen und geschichtlich entwickelt zu begreifen und darzustellen, möge aber die praktische Forderung in aller Stärke ihre Geltung behalten, dass die Vorschule, welche zu wissenschaftlicher Thätigkeit tüchtig machen soll, wie seit Jahrhunderten so auch ferner sich vorzugsweise auf das geistige Leben der Griechen und Römer gründe. Es ist zu hoffen, dass der besonnene deutsche Geist in dankbarem Andenken an die edlere, höhere Bildung, welche er dieser Schule verdankt, jeden Versuch, sich ihr zu entziehen, mit Ernst zurückweisen werde.

Ich wende mich von dem weiten Felde der Culturgeschichte überhaupt zurück zu dem einen Punkte derselben, von welchem ich ausgegangen bin. Es war die Sitte, welche uns zunächst im Lichte der Sprachforschung als eigene, und daher als geistige, freie That des Menschen erschien. Wenn wir nun sehen, wie die Sitte seit Urzeiten von Geschlecht zu Geschlecht fortlebend, durch ihren geistigen Gehalt bindend und einigend wirkt, so werden wir ihre Macht nicht gering anschlagen. Noch immer ist die Sitte die geistige That des Volkes, und in der Treue, mit welcher das Volk an der Sitte hält, bürgt es selbst für die Dauer seines geistigen Wesens.

Darum wirke jeder einzelne an seiner Stelle dahin, das

die Sitte geachtet, dass ihr geistiger Gehalt stets neu belebt, und dass sie dem folgenden Geschlechte als ein theures Erbgut der Väter treu überliefert werde.

So möge denn auch die Sitte, welche uns heute in dieser Halle versammelt hat, in allen Kreisen des Volkes in ihrer ursprünglichen, inhaltsvollen Bedeutung begangen werden. Wir feiern den Geburtstag unseres Königs und Herrn im Namen der Wissenschaft, in deren Geschichte mit leuchtenden Zügen geschrieben steht, was Preussens Königshaus zu ihrer Pflege und Förderung gethan hat. Und zu dem Danke, den wir dafür heute darbringen, vereinigen sich mit uns alle, denen geistiges Leben am Herzen liegt; sie alle stimmen freudig ein in unseren Ruf: „Gott segne König Wilhelm und sein Haus!“

Druck von F. A. Brockhaus in Leipzig.

॥ गृह्यसूत्राणि ॥

Indische Hausregeln.

Abhandlungen

der

Deutschen Morgenländischen Gesellschaft.

VI. B a n d.

N°. 2.

॥ गृह्यसूत्राणि ॥

Indische Hausregeln.

Sanskrit und Deutsch

herausgegeben

von

Adolf Friedrich Stenzler.

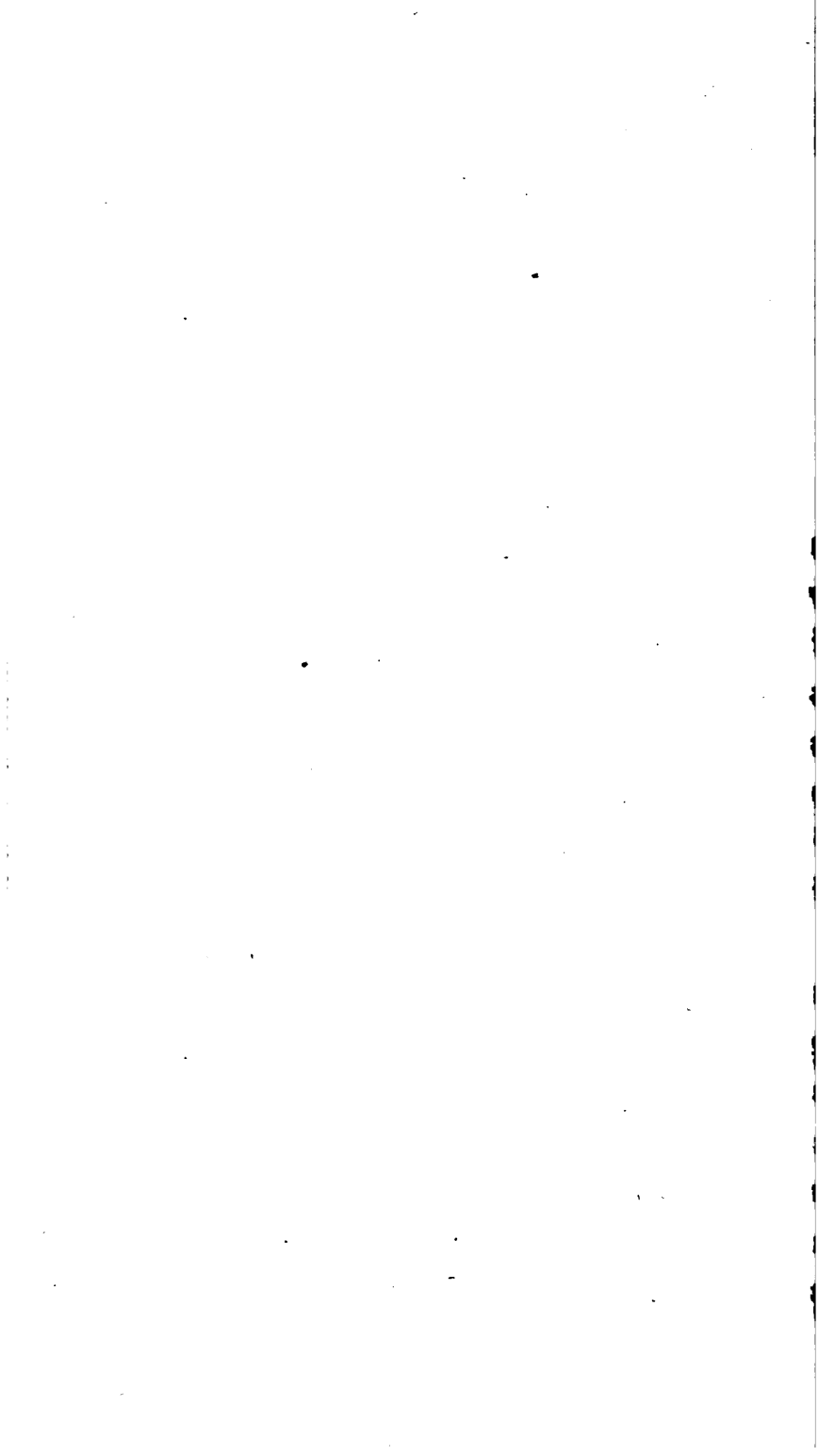
II. Pâraskara.

Erstes Heft.

Text.

Leipzig 1876

in Commission bei F. A. Brockhaus.

देवेभ्यः स्वाहामये स्विष्टकृते स्वाहेति । ३ । बाह्यत
स्त्रीबलिः हरति । नम स्त्रियै नमः पुंसे वयसे व-
यसे नमः । शुक्राय कृष्णदन्ताय पापीनां पतये नमः ।
ये मे प्रजामुपलोभयन्ति यामे वसन्त उत वारण्ये ।
तेभ्यो नमो ऽस्तु बलिमेभ्यो हरामि स्वस्ति मे ऽस्तु
प्रजां मे ददत्विति । ४ । शेषमग्निः प्रप्राप्य ततो ब्रा-
ह्मणभोजनम् । ५ । ॥ १२ ॥

सा यदि गर्भं न दधीत सिद्ध्याः श्वेतपुष्पा
उपोष्य पुष्पेण मूलमुत्थाप्य चतुर्थे ऽहनि स्नातायां
निशायामुदपेषं पिष्ट्वा दक्षिणस्यां नासिकायामासि-
ञ्चति । इयमोषधी चायमाणा सहमाना सरस्वती ।
अस्या अहं बृहत्याः पुत्रः पितुरिव नाम जयभमि-
ति । १ । ॥ १३ ।

अथ पुंसवनम् । १ । पुरा स्पन्दत इति मासे
द्वितीये तृतीये वा । २ । यदहः पुंसा नक्षत्रेण चन्द्र-
मा युज्येत तदहर्पवास्याप्राप्याहते वाससी परिधाप्य
न्ययोधावरोहाञ्छुङ्गाश्च निशायामुदपेषं पिष्ट्वा पूर्वव-
दासेचनः हिरण्यगर्भो ऽद्भ्यः सम्भृत इत्येताभ्याम् । ३ ।
कुशकराटकः सोमाः चैके । ४ । कूर्मपित्तं चोपस्थे
कृत्वा स यदि कामयेत वीर्यवान्स्यादिति विकृत्यैनम-
भिमन्त्रयते सुपर्णो ऽसीति प्राग्विष्णुक्रमेभ्यः । ५ । ॥ १४ ॥

अथ सीमन्तोन्नयनम् । १ । पुंसवनवत् । २ । प्र-
थमगर्भे मासे षष्ठे ऽष्टमे वा । ३ । तिलमुद्गमिश्रः स्था-
लीपाकः श्रपयित्वा प्रजापतेर्हुत्वा पश्चादग्नेर्भद्रपीठ उप-

विष्टाया युग्मेन सटालुयप्सेनौदुक्षरेण त्रिभिश्च दर्भ-
 पिञ्जलैस्त्र्येण्या शलल्या वीरतरशङ्कुना पूर्णचात्रेण च
 सीमन्तमूर्ध्वं विनयति भूर्भुवः स्वरिति । ४ । प्रतिम-
 हाष्याहतिभिर्वा । ५ । त्रिवृतमावध्नाति । अयमूर्जावतो
 वृक्ष ऊर्जीव फलिनी भवेति । ६ । अथाह वीणागा-
 धिनी राजानं सङ्गायेतां यो वायन्त्यो वीरतर
 इति । ७ । नियुक्तामप्येके गाथामुपोदाहरन्ति । सोम
 एव नो राजेमा मानुषीः प्रजाः । अविमुक्तचक्र आ-
 सीरुस्तीरे तुभ्यमसाविति यां नदीमुपावसिता भव-
 न्ति तस्या नाम गृह्णाति । ८ । ततो ब्राह्मणभोज-
 नम् । ९ । ॥ १५ ॥

सोष्यन्तीमद्भिरभ्युक्षति । एजतु दशमास्य इति प्रा-
 ग्यस्यै त इति । १ । अथावरावपतनम् । अवैतु पृश्नि
 शेवलं शुने जरायुक्षत्वे । नैव मासेन पीवरि न क-
 स्मिंश्चनायतमव जंरायु पद्यतामिति । २ । जातस्य
 कुमारस्याच्छिन्नायां नाड्यां मेधाजननायुषे करोति । ३ ।
 अनामिकया सुवर्णान्तर्हितया मधुघृते प्राशयति घृतं
 वा । भूस्त्वयि दधामि भुवस्त्वयि दधामि स्वस्त्वयि द-
 धामि भूर्भुवः स्वः सर्वं त्वयि दधामीति । ४ । अथा-
 युषं करोति । ५ । नाभ्यां दक्षिणे वा कर्णे जपति ।
 अग्निरायुष्मान्त्स वनस्पतिभिरायुष्मास्तेन त्वायुषायु-
 ष्मन्तं करोमि । सोम आयुष्मान्सौषधीभिरायुष्मा-
 स्तेन त्वायुषायुष्मन्तं करोमि । ब्रह्मायुष्मत्तद्वाह्यैरायु-
 ष्मेन त्वायुषायुष्मन्तं करोमि । देवा आयुष्मन्तस्ते

ऽमृतेनायुष्मन्तस्तेन त्वायुषायुष्मन्तं करोमि । ऋषय
 आयुष्मन्तस्ते व्रतैरायुष्मन्तस्तेन त्वायुषायुष्मन्तं करो-
 मि । पितर आयुष्मन्तस्ते स्वधाभिरायुष्मन्तस्तेन त्वा-
 युषायुष्मन्तं करोमि । यज्ञ आयुष्मान्त दक्षिणाभिरा-
 युष्मा०स्तेन त्वायुषायुष्मन्तं करोमि । समुद्र आयुष्मा-
 न्त स्रवन्तीभिरायुष्मा०स्तेन त्वायुषायुष्मन्तं करोमी-
 ति । ६ । चिस्थायुषमिति च । ७ । स यदि कामयेत
 सर्वमायुरियादिति वात्सप्रेणैनमभिमृशेत् । ८ । दिव-
 स्परीत्येतस्यानुवाकस्योक्तमामृचं परिशिनष्टि । ९ । प्र-
 तिदिशं पञ्च ब्राह्मणानवस्थाप्य ब्रूयादिममनु प्राणि-
 तेति । १० । पूर्वो ब्रूयात्प्राणेति । ११ । व्यानेति दक्षि-
 णः । १२ । अपानेत्यपरः । १३ । उदानेत्युत्तरः । १४ । स-
 मानेति पञ्चम उपरिष्ठादवेक्षमाणो ब्रूयात् । १५ । स्वयं
 वा कुर्यादनुपरिक्राममविद्यमानेषु । १६ । स यस्मिन्देशे
 जातो भवति तमभिमन्त्रयते । वेद ते भूमि हृदयं
 दिवि चन्द्रमसि श्रितम् । वेदाहं तन्मां तद्विद्यात्पश्येम
 शरदः शतं जीवेम शरदः शत० शृणुयाम शरदः
 शतमिति । १७ । अथैनमभिमृशति । अश्मा भव पर-
 शुर्भव हिरण्यमसुतं भव । आत्मा वै पुत्रनामासि स
 जीव शरदः शतमिति । १८ । अथास्य मातरमभिम-
 न्त्रयते । इडासि मैत्रावरुणी वीरे वीरमजीजनथाः ।
 सा त्वं वीरवती भव यास्मान्वीरवतो ऽकारदिति । १९ ।
 अथास्यै दक्षिणा० स्तनं प्रक्षाल्य प्रयच्छति । इम०स्त-
 नमिति । २० । यस्ते स्तन इत्युत्तरमेताभ्याम् । २१ । उद-

उपनयने केशान्ते सीमन्तोन्नयन इति । १२ । उपलि
 उद्धतावोक्षिते ऽग्निमुपसमाधाय । १३ । निर्मेन्ध्यमे
 विवाहे । १४ । उदगयन आपूर्यमाणपक्षे पुण्याहे
 मार्याः पाणिं गृह्णीयात् । १५ । त्रिषु त्रिषूत्तरादिषु ।
 स्वातौ मृगशिरसि रोहिण्यां वा । १७ । तिस्रो ब्राह्म
 णस्य वर्णानुपूर्व्येण । १८ । द्वे राजन्स्य । १९ । एका वै
 श्यस्य । ११० । सर्वेषां ऋद्रामथेके मन्त्रवर्जम् । १११
 अथैनानां वासः परिधापयति । जरां गच्छ परिधत्स्व
 वासो भवा कृष्टीनामभिशस्तिपावा । शतं च जीम
 शरदः सुवर्चा रयिं च पुत्राननुसंभ्ययस्वायुष्मतीं
 परिधत्स्व वास इति । ११२ । अथोत्तरीयं । या अकृन्त
 न्नवयन्या अतन्वत याश्च देवीस्तनूनभितो ततन्व
 तास्त्वा देवीर्जरसे संभ्ययस्वायुष्मतीं परिधत्स्व वास
 इति । ११३ । अथैनौ समञ्जयति । समञ्जन्तु विश्वे दे
 वाः समापो हृदयानि नौ । सं मातरिश्वा सं धातु
 समु देष्ट्री दधातु नाविति । ११४ । पित्रा प्रज्ञामादात्
 गृहीत्वा निष्क्रामति । यदैषि मनसा दूरं दिशो ऽ
 पवमानो वा । हिरण्यपर्णो वैकर्णः स त्वा मन्मन्
 सां करोत्वित्यसाविति । ११५ । अथैनौ समीक्षयति
 अघोरचक्षुरपतिघ्न्येधि शिवा पशुभ्यः सुमनाः सु
 वर्चाः । वीरसूदेवकामा स्योना शं नो भव द्विपदे
 चतुष्पदे । सोमः प्रथमो विविदे गन्धर्वो विवि
 उत्तरः । तृतीयो अग्निष्टे पतिस्तुरीयस्ते मनुष्यजाः
 सोमो ऽददन्नन्धर्वाय गन्धर्वो ऽदददमये । रयिं च

निष्क्रमणिका । ५ । सूर्यमुदीक्षयति तच्चक्षुरिति । ६ ।
॥ १७ ॥

प्रोषेत् गृहानुपतिष्ठते पूर्ववत् । १ । पुचं दृष्ट्वा
जपति । अङ्गादङ्गात्सम्भवसि हृदयादधि जायसे । आ-
त्मा वै पुचनामासि स जीव शरदः शतमिति । २ ।
अथास्य मूर्धानमवजिघ्रति । प्रजापतेष्ट्वा हिङ्गारेणाव-
जिघ्रामि सहस्रायुषासौ जीव शरदः शतमिति । ३ ।
गवां त्वा हिङ्गारेणेति च चिः । ४ । दक्षिणे ऽस्य कर्णे
जपति । अस्मे प्रयन्धि मघवन्जीषिन्निद्र रायो वि-
श्ववारस्य भूरेः । अस्मे शतं शरदो जीवसे धा अस्मे
वीराञ्छ्वत इन्द्र शिप्रिन्निति । ५ । इन्द्र श्रेष्ठानि द्र-
विणानि धेहि चित्तिं दक्षस्य सुभगत्वमस्मे । पोषं
रयीणामरिष्टिं तनूनां स्वाद्यानं वाचः सुदिनत्वम-
हामिति सव्ये । ६ । स्त्रियै तु मूर्धानमेवावजिघ्रति
तूष्णीम् । ७ । ॥ १८ ॥

षष्ठे मासे ऽन्नप्राशनम् । १ । स्थालीपाकं अप-
यित्वाज्यभागाविष्ट्वाज्याहुती जुहोति । देवीं वाचमज-
नयन्त देवास्तां विश्वरूपाः पशवो वदन्ति । सा नो
मन्द्रेषमूर्जे दुहाना धेनुर्वागस्मानुप सुष्टुतैतु स्वाहेति
। २ । वाजो नो अद्येति च द्वितीयाम् । ३ । स्थाली-
पाकस्य जुहोति । प्राणेनान्नमशीय स्वाहापानेन ग-
न्धानशीय स्वाहा चक्षुषा रूपाण्यशीय स्वाहा श्रोत्रेण
यशो ऽशीय स्वाहेति । ४ । प्राशनान्ते सर्वान्नसान्तसर्व-
मन्नमेकत उद्धृत्याद्यैनं प्राशयेत् । ५ । तूष्णीं हन्तेति वा ।

रोधायामस्मिन्कर्मण्यस्यां देवहूत्याऽ स्वाहेति सर्वं
 नुषजति । १० । अग्निरैतु प्रथमो देवतानाऽ सा ऽ
 प्रजां मुञ्चतु मृत्युपाशात् । तदयऽ राजा वरुणो ऽ
 मन्यतां यथेयऽ स्त्री पौत्रमघं न रोदात्स्वाहा । इमं
 ममिस्त्रायतां गार्हपत्यः प्रजामस्यै नयतु दीर्घमायुः
 अश्रून्योपस्था जीवतामस्तु माता पौत्रमानन्दमभिनि
 बुध्यतामियऽ स्वाहा । स्वस्ति नो अग्ने दिव आ प
 थिष्या विश्वानि धेह्ययथा यजच । यदस्यां महि दिवि
 जातं प्रशस्तं तदस्मासु द्रविणं धेहि चित्रऽ स्वाहा
 सुगं नु पन्थां प्रदिशन्न एहि ज्योतिष्मद्वेह्यजरं न आ
 युः । अपैतु मृत्युरमृतं न आगाद्वैवस्वतो नो अभ
 कृणोतु स्वाहेति । ११ । परं मृत्यविति चैके प्राश
 नान्ते । १२ । ॥ ५ ॥

कुमार्यो भ्राता शमीपलाशमिश्राँल्लाजानञ्जलिना
 अलावावपति । १ । ताञ्जुहोति सऽहतेन तिष्ठती
 अर्यमणं देवं कन्या अग्निमयक्षत । स नो अर्यम
 देवः प्रेतो मुञ्चतु मा पतेः स्वाहा । इयं नार्युपब्रू
 लाजानावपन्तिका । आयुष्मानस्तु मे पतिरेधन्तां ज्ञा
 तयो मम स्वाहा । इमाँल्लाजानावपाम्यग्नौ समृद्धि
 करणं तव । मम तुभ्य च संवननं तदग्निरनुमन्यता
 मियऽ स्वाहेति । २ । अथास्यै दक्षिणाऽ हस्तं गृह्णाति
 साङ्गुष्ठम् । गृह्णामि ते सौभगत्वाय हस्तं मया पत्य
 जरदष्टिर्यथासः । भगो अर्यमा सविता पुरन्धिर्म
 त्वादुर्गार्हपत्याय देवाः । अमो ऽहमस्मि सा त्वऽ स

चा०श्चादादग्निर्मह्यमथो इमाम् । सा नः पूषा शि-
तमामेरय सा न ऊरु उशती विहर । यस्यामु-
न्तः प्रहराम शेषं यस्यामु कामा बहवो निविष्ट्या
ति । १६ । ॥ ४ ॥

प्रदिक्षणमग्निं पर्याणीयैके । १ । पश्चादग्नेस्तेजनीं
रं वा दक्षिणपादेन प्रहत्योपविशति । २ । अन्वा-
य आधारावाज्यभागौ महाव्याहृतयः सर्वप्रायश्चित्तं
प्राजापत्यं स्विष्टकृच्च । ३ । एतन्नित्यं सर्वत्र । ४ । प्रा-
महाव्याहृतिभ्यः स्विष्टकृदन्यच्चेदाज्याहविः । ५ । सर्व-
प्रायश्चित्तप्राजापत्यान्तरमेतदावापस्थानं विवाहे । ६ ।
प्रभृत इच्छञ्जयाभ्यातानांश्च जानन् । ७ । येन कर्म-
त्सैदिति वचनात् । ८ । चित्तं च चित्तिश्चाकूतं चा-
तिश्च विज्ञातं च विज्ञानं च मनश्च शक्करीश्च दर्शश्च
र्णमासश्च बृहश्च रथन्तरं च । प्रजापतिर्जयानिन्द्राय
णो प्रायच्छदुयः पृतनाजयेषु । तस्मै विशः समन-
न्त सर्वाः स उयः स इ हव्यो बभूव स्वाहेति । ९ ।
अग्निर्भूतानामधिपतिः स मावन्विन्द्रो ज्येष्ठानां यमः
अथिथ्या वायुरन्तरिक्षस्य सूर्यो दिवश्चन्द्रमा नक्षत्राणां
हस्पतिर्ब्रह्मणो मित्रः सत्यानां वरुणो ऽपां समुद्रः
अतित्यानामन्नं साम्राज्यानामधिपति तन्मावतु सोम
अपिषधीनां सविता प्रसवानां रुद्रः पशूनां त्वष्टा
अपाणां विष्णुः पर्वतानां मरुतो गणानामधिपतयस्ते
मावन्तु पितरः पितामहाः परे ऽवरे ततास्ततामहा
ह मावन्वस्मिन्ब्रह्मन्वस्मिन्क्षत्रे ऽस्यामाशिथ्यस्यां पु-

रोधायामस्मिन्कर्मण्यस्यां देवहूत्याः स्वाहेति सर्वत्र
 नुषजति । १०। अग्निरैतु प्रथमो देवतानाः सा ऽ
 प्रजां मुञ्चतु मृत्युपाशात् । तदयः राजा वरुणो ऽ
 मन्यतां यथेयः स्त्री पौत्रमघं न रोदात्स्वाहा । इमं
 ममिस्त्रायतां गार्हपत्यः प्रजामस्यै नयतु दीर्घमायुः
 अशून्योपस्था जीवतामस्तु माता पौत्रमानन्दमभिति
 बुध्यतामियः स्वाहा । स्वस्ति नो अग्ने दिव आ
 धिष्या विश्वानि धेह्ययथा यजत्र । यदस्यां महि दि
 जातं प्रशस्तं तदस्मासु द्रविणं धेहि चित्रः स्वाहा
 सुगं नु पन्थां प्रदिशन्न एहि ज्योतिष्मद्वेह्यजरं न अ
 युः । अपैतु मृत्युरमृतं न आगाधैवस्वतो नो अभ
 कृणोतु स्वाहेति । ११। परं मृत्यविति चैके प्रा
 नान्ते । १२। ॥ ५ ॥

कुमार्यो भ्राता शमीपलाशमिश्रौल्लाजानञ्जलि
 अलावावपति । १। ताञ्जुहोति सः हतेन तिष्ठती
 अर्यमणं देवं कन्या अग्निमयक्षत । स नो अर्य
 देवः प्रेतो मुञ्चतु मा पतेः स्वाहा । इयं नार्युप
 लाजानावपन्तिका । आयुष्मानस्तु मे पतिरेधन्तां इ
 तयो मम स्वाहा । इमाँल्लाजानावपाम्यमौ समृति
 करणं तव । मम तुभ्य च संवननं तदग्निरनुमन्यत
 मियः स्वाहेति । २। अथास्यै दक्षिणाः हस्तं गृह्णा
 साङ्गुष्ठम् । गृह्णामि ते सौभगत्वाय हस्तं मया प
 जरदष्टिर्यथासः । भगो अर्यमा सविता पुरन्धिर्म
 त्वादुर्गार्हपत्याय देवाः । अमो ऽहमस्मि सा त्वः ।

उपयमनप्रभृत्यौपासनस्य परिचरणम् । १ । अस्त-
मितानुदितयोर्दधा तरुडुलैरक्षतैर्वा । २ । अग्नये स्वाहा
प्रजापतये स्वाहेति सायम् । ३ । सूर्याय स्वाहा प्रजा-
पतये स्वाहेति प्रातः । ४ । पुमा७सौ मित्रावरुणौ
पुमा७सावश्विनावुभौ । पुमानिन्द्रश्च सूर्यश्च पुमान्संवर्त-
तां मयि । पुनः स्वाहेति पूर्वां गर्भकामा । ५ । ॥ ९ ॥

राज्ञो ऽक्षभेदे नङ्गविमोक्षे यानविपर्यासे ऽन्य-
स्यां वा व्यापत्तौ स्त्रियाश्चोद्धहने तमेवाग्निमुपसमा-
धायज्य७ स७स्कृत्येह रतिरिति जुहोति नानामन्त्रा-
भ्याम् । १ । अन्यद्वानमुपकल्प्य तचोपवेशयेद्राजान७
स्त्रियं वा प्रति क्षत्र इति यज्ञान्तेना त्वा हार्षमिति
चैतया । २ । धुर्यो दक्षिणा । ३ । प्रायश्चित्तिः । ४ । ततो
ब्राह्मणभोजनम् । ५ । ॥ १० ॥

चतुर्थ्यामपररात्रे ऽभ्यन्तरतो ऽग्निमुपसमाधाय द-
क्षिणतो ब्राह्मणमुपवेश्योत्तरत उदपात्रं प्रतिष्ठाप्य
स्थालीपाक७ अपयित्वाज्यभागाविष्ट्वाज्याहुतीर्जुहो-
ति । १ । अग्ने प्रायश्चित्ते त्वं देवानां प्रायश्चित्तिरसि
ब्राह्मणस्त्वा नाथकाम उपधावामि यास्यै पतिघ्नी
तनूस्तामस्यै नाशय स्वाहा । वायो प्रायश्चित्ते त्वं दे-
वानां प्रायश्चित्तिरसि ब्राह्मणस्त्वा नाथकाम उपधावा-
मि यास्यै प्रजाघ्नी तनूस्तामस्यै नाशय स्वाहा । सूर्य
प्रायश्चित्ते त्वं देवानां प्रायश्चित्तिरसि ब्राह्मणस्त्वा ना-
थकाम उपधावामि यास्यै पशुघ्नी तनूस्तामस्यै ना-
शय स्वाहा । चन्द्र प्रायश्चित्ते त्वं देवानां प्रायश्चित्ति-

रसि ब्राह्मणस्त्वा नाथकाम उपधावामि यास्यै गृहघ्नी
तनूस्तामस्यै नाशय स्वाहा । गन्धर्व प्रायश्चित्ते त्वं दे-
वानां प्रायश्चित्तिरसि ब्राह्मणस्त्वा नाथकाम उपधा-
वामि यास्यै यशोघ्नी तनूस्तामस्यै नाशय स्वाहे-
ति । २ । स्थालीपाकस्य जुहोति प्रजापतये स्वाहे-
ति । ३ । हुत्वा हुत्वैतासामाहुतीनामुदपाचे स०स्रवा-
न्समवनीय तत एनां मूर्धन्यभिषिञ्चति । या ते प-
तिघ्नी प्रजाघ्नी पशुघ्नी गृहघ्नी यशोघ्नी निन्दिता त-
नूर्जारघ्नी तत एनां करोमि सा जीर्य त्वं मया सहा-
साविति । ४ । अथैना० स्थालीपाकं प्राशयति । प्रा-
णैस्ते प्राणान्सन्दधाम्यस्थिभिरस्थीनि मा०सैर्मा०सानि
त्वचा त्वचमिति । ५ । तस्मादेवंविच्छ्रोत्रियस्य दारेण
नोपहासमिच्छेदुत ह्येवंवित्परो भवति । ६ । तामुदुह्य
यथर्तु प्रवेशनम् । ७ । यथाकामी वा काममाविजनि-
तोः सम्भवामेति वचनात् । ८ । अथास्यै दक्षिणा०-
समधि हृदयमालभते । यत्ते सुसीमे हृदयं दिवि च-
न्द्रमसि श्रितम् । वेदाहं तन्मां तद्विद्यात्पश्येम शरदः
शतं जीवेम शरदः शत० शृणुयाम शरदः शतमि-
ति । ९ । एवमत ऊर्ध्वम् । १० । ॥ ११ ॥

पक्षादिषु स्थालीपाक० अपयित्वा दर्शपूर्णमास-
देवताभ्यो हुत्वा जुहोति ब्रह्मणे प्रजापतये विश्वेभ्यो
देवेभ्यो द्यावापृथिवीभ्यामिति । १ । विश्वेभ्यो देवेभ्यो
बलिहरणं भूतगृह्येभ्य आकाशाय च । २ । वैश्वदेवस्या-
ग्नौ जुहोत्यग्नये स्वाहा प्रजापतये स्वाहा विश्वेभ्यो

देवेभ्यः स्वाहामये स्विष्टकृते स्वाहेति । ३ । बाह्यत
स्त्रीबलिः हरति । नम स्त्रियै नमः पुंसे वयसे व-
यसे नमः । शुक्लाय कृष्णदन्ताय पापीनां पतये नमः ।
ये मे प्रजामुपलोभयन्ति यामे वसन्त उत वारुण्ये ।
तेभ्यो नमो ऽस्तु बलिमेभ्यो हरामि स्वस्ति मे ऽस्तु
प्रजां मे ददत्विति । ४ । शेषमग्निः प्रप्राप्य ततो ब्रा-
ह्मणभोजनम् । ५ । ॥ १२ ॥

सा यदि गर्भं न दधीत सिंहाः श्वेतपुष्पा
उपोष्य पुष्येण मूलमुत्थाप्य चतुर्थे ऽहनि स्नातायां
निशायामुदपेषं पिष्ट्वा दक्षिणस्यां नासिकायामासि-
ञ्चति । इयमोषधी चायमाणा सहमाना सरस्वती ।
अस्या अहं बृहत्याः पुत्रः पितुरिव नाम जयभमि-
ति । १ । ॥ १३ ।

अथ पुंसवनम् । १ । पुरा स्पन्दत इति मासे
द्वितीये तृतीये वा । २ । यदहः पुंसा नक्षत्रेण चन्द्र-
मा युज्येत तदहरूपवास्याम्नाय्याहते वाससी परिधाप्य
न्ययोधावरोहाञ्छुङ्गाश्च निशायामुदपेषं पिष्ट्वा पूर्वव-
दासेचनः हिरण्यगर्भो ऽद्भ्यः सम्भृत इत्येताभ्याम् । ३ ।
कुशकण्टकाः सोमाः चैके । ४ । कूर्मपित्तं चोपस्थे
कृत्वा स यदि कामयेत वीर्यवान्स्यादिति विकृत्यैनम-
भिमन्त्रयते सुपर्णो ऽसीति प्राग्विष्णुक्रमेभ्यः । ५ । ॥ १४ ॥

अथ सीमन्तोन्नयनम् । १ । पुंसवनवत् । २ । प्र-
थमगर्भे मासे षष्ठे ऽष्टमे वा । ३ । तिलमुद्गमिश्रः स्था-
लीपाकः अपयित्वा प्रजापतेर्हुत्वा पश्चादग्नेर्भद्रपीठ उप-

विष्टाया युग्मेन सटालुयप्सेनौदुच्चरेण त्रिभिश्च दर्भ-
 पिञ्जलैस्त्र्येणया शलल्या वीरतरशङ्कुना पूर्णचात्रेण च
 सीमन्तमूर्ध्वं विनयति भूर्भुवः स्वरिति । ४ । प्रतिम-
 हाव्याहतिभिर्वा । ५ । चिवृतमाबध्नाति । अयमूर्जावतो
 वृक्ष ऊर्जीव फलिनी भवेति । ६ । अथाह वीणागा-
 यिनी राजानं सङ्गायेतां यो वाय्वन्यो वीरतर
 इति । ७ । नियुक्तामथेके गाथामुपोदाहरन्ति । सोम
 एव नो राजेमा मानुषीः प्रजाः । अविमुक्तचक्र आ-
 सीरंस्तीरे तुभ्यमसाविति यां नदीमुपावसिता भव-
 न्ति तस्या नाम गृह्णाति । ८ । ततो ब्राह्मणभोज-
 नम् । ९ । ॥ १५ ॥

सोषन्तीमद्भिरभ्युक्षति । एजतु दशमास्य इति प्रा-
 ग्यस्यै त इति । १ । अथावरावपतनम् । अवैतु पृश्नि
 शेवलं शुने जरायुत्तवे । नैव मासेन पीवरि न क-
 स्मिंश्चनायतमव जरायु पद्यतामिति । २ । जातस्य
 कुमारस्याच्छिन्नायां नाड्यां मेधाजननायुषे करोति । ३ ।
 अनामिकया सुवर्णान्तर्हितया मधुघृते प्राशयति घृतं
 वा । भूस्त्वयि दधामि भुवस्त्वयि दधामि स्वस्त्वयि द-
 धामि भूर्भुवः स्वः सर्वं त्वयि दधामीति । ४ । अथा-
 युथं करोति । ५ । नाभ्यां दक्षिणे वा कर्णे जपति ।
 अगिरायुष्मान्त्स वनस्पतिभिरायुष्मांस्तेन त्वायुषायु-
 ष्मन्तं करोमि । सोम आयुष्मान्त्सौषधीभिरायुष्मां-
 स्तेन त्वायुषायुष्मन्तं करोमि । ब्रह्मायुष्मत्तद्वाल्गणैरायु-
 ष्मत्तेन त्वायुषायुष्मन्तं करोमि । देवा आयुष्मन्तस्ते

ऽमृतेनायुष्मन्तस्तेन त्वायुषायुष्मन्तं करोमि । ऋषय
 आयुष्मन्तस्ते व्रतैरायुष्मन्तस्तेन त्वायुषायुष्मन्तं करो-
 मि । पितर आयुष्मन्तस्ते स्वधाभिरायुष्मन्तस्तेन त्वा-
 युषायुष्मन्तं करोमि । यज्ञ आयुष्मान्त दक्षिणाभिरा-
 युष्माऽस्तेन त्वायुषायुष्मन्तं करोमि । समुद्र आयुष्मा-
 न्त स्रवन्तीभिरायुष्माऽस्तेन त्वायुषायुष्मन्तं करोमी-
 ति । ६ । चिस्थायुषमिति च । ७ । स यदि कामयेत
 सर्वमायुरियादिति वात्सप्रेणैनमभिमृशेत् । ८ । दिव-
 स्परीत्येतस्यानुवाकस्योत्तमामृचं परिशिनष्टि । ९ । प्र-
 तिदिशं पञ्च ब्राह्मणानवस्थाप्य ब्रूयादिममनु प्राणि-
 तेति । १० । पूर्वो ब्रूयात्प्राणेति । ११ । ध्यानेति दक्षि-
 णः । १२ । अपानेत्यपरः । १३ । उदानेत्युत्तरः । १४ । स-
 मानेति पञ्चम उपरिष्ठादवेक्षमाणो ब्रूयात् । १५ । स्वयं
 वा कुर्यादनुपरिक्राममविद्यमानेषु । १६ । स यस्मिन्दे-
 शे जातो भवति तमभिमन्त्रयते । वेद ते भूमि हृदयं
 दिवि चन्द्रमसि श्रितम् । वेदाहं तन्मां तद्विद्यात्पश्येम
 शरदः शतं जीवेम शरदः शतं शृणुयाम शरदः
 शतमिति । १७ । अथैनमभिमृशति । अश्मा भव पर-
 शुर्भव हिरण्यमस्रुतं भव । आत्मा वै पुत्रनामासि स
 जीव शरदः शतमिति । १८ । अथास्य मातरमभिम-
 न्त्रयते । इडासि मैत्रावरुणी वीरे वीरमजीजनथाः ।
 सा त्वं वीरवती भव यास्मान्वीरवतो ऽकरदिति । १९ ।
 अथास्यै दक्षिणाऽस्तेन प्रक्षाल्य प्रयच्छति । इमाऽस्त-
 नमिति । २० । यस्ते स्तन इत्युत्तरमेताभ्याम् । २१ । उद-

पाच० शिरस्तो निदधाति । आपो देवेषु जायथ यथा देवेषु जायथ । एवमस्या० सूतिकाया० सपुत्रिकायां जायथेति । २२ । द्वारदेशे सूतिकाग्निमुपसमाधायोत्थानात्सन्धिवेलयोः फलीकरणमिश्रान्तसर्षपानमावावपति । शण्डा मर्का उपवीरः शौण्डिकेय उलूखलः । मलि-
 सुचो द्रोणासञ्चवनो नश्यतादितः स्वाहा । आलि-
 खन्ननिमिषः किंवदन्त उपश्रुतिर्हर्यक्षः कुम्भी शत्रुः
 पाचपाणिर्नृमणिर्हन्त्रीमुखः सर्षपारुणञ्चवनो नश्य-
 तादितः स्वाहेति । २३ । यदि कुमार उपद्रवेज्जालेन प्रच्छाद्योत्तरीयेण वा पिताङ्ग आधाय जपति । कूर्कुरः
 सुकूर्कुरः कूर्कुरो बालबन्धनः । चेञ्चेच्छुनक सृज नमस्ते
 अस्तु सीसरो लपेतापह्वर । तत्सत्यं यत्ते देवा वरम-
 ददुः स त्वं कुमारमेव वावृणीथाः । चेञ्चेच्छुनक सृज
 नमस्ते अस्तु सीसरो लपेतापह्वर । तत्सत्यं यत्ते सरमा
 माता सीसरः पिता श्यामशबलौ भ्रातरौ । चेञ्चेच्छु-
 नक सृज नमस्ते अस्तु सीसरो लपेतापह्वरेति । २४ ।
 अभिमृशति न नामयति न रुदति न हृषति न
 ग्लायति यच्च वयं वदामो यच्च चाभिमृशामसी-
 ति । २५ । ॥ १६ ॥

दशम्यामुत्पाप्य ब्राह्मणान्भोजयित्वा पिता नाम
 करोति । १ । द्व्यक्षरं चतुरक्षरं वा घोषवदाद्यन्तरन्तस्थं
 दीर्घाभिनिष्ठानं कृतं कुर्यान्न तद्धितम् । २ । अयुजाक्ष-
 रमाकारान्त० स्त्रियै तद्धितम् । ३ । शर्म ब्राह्मणस्य
 वर्म क्षत्रियस्य गुप्तेति वैश्यस्य । ४ । चतुर्थे मासि

निष्क्रमणिका । ५ । सूर्यमुदीक्ष्यति तच्चक्षुरिति । ६ ।

॥ १७ ॥

प्रोच्येत्य गृहानुपतिष्ठते पूर्ववत् । १ । पुचं दृष्ट्वा
जपति । अङ्गादङ्गात्सम्भवसि हृदयादधि जायसे । आ-
त्मा वै पुचनामासि स जीव शरदः शतमिति । २ ।
अथास्य मूर्धानमवजिघ्रति । प्रजापतेष्ट्वा हिङ्कारेणाव-
जिघ्रामि सहस्रायुषासौ जीव शरदः शतमिति । ३ ।
गवां त्वा हिङ्कारेणेति च चिः । ४ । दक्षिणे ऽस्य कर्णे
जपति । अस्मे प्रयन्धि मघवन्नृजीषिन्निन्द्र रायो वि-
श्ववारस्य भूरेः । अस्मे शत७ शरदो जीवसे धा अस्मे
वीराञ्छ्वत इन्द्र शिप्रिन्निति । ५ । इन्द्र श्रेष्ठानि द्र-
विणानि धेहि चित्तिं दक्षस्य सुभगत्वमस्मे । पोष७
रयीणामरिष्टिं तनूना७ स्वाद्यानं वाचः सुदिनत्वम-
हामिति सत्ये । ६ । स्त्रियै तु मूर्धानमेवावजिघ्रति
तूष्णीम् । ७ । ॥ १८ ॥

षष्ठे मासे ऽन्नप्राशनम् । १ । स्थालीपाक७ अप-
यित्वाज्यभागाविष्ट्वाज्याहुती जुहोति । देवीं वाचमज-
नयन्त देवास्तां विश्वरूपाः पशवो वदन्ति । सा नो
मन्द्रेषमूर्जे दुहाना धेनुर्वागस्मानुप सुष्टुतैतु स्वाहेति
। २ । वाजो नो अद्येति च द्वितीयाम् । ३ । स्थाली-
पाकस्य जुहोति । प्राणेनान्नमशीय स्वाहापानेन ग-
न्धानशीय स्वाहा चक्षुषा रूपाण्यशीय स्वाहा श्रोत्रेण
यशो ऽशीय स्वाहेति । ४ । प्राशनान्ते सर्वान्नसान्तसर्व-
मन्नमेकत उद्धृत्याथैनं प्राशयेत् । ५ । तूष्णी७ हन्तेति वा ।

हन्तकारं मनुष्या इति श्रुतेः । ६ । भारद्वाज्या मा०सेन
 वाक्प्रसारिकामस्य । ७ । कपिञ्जलमा०सेनाद्वाद्यकामस्य
 । ८ । मत्स्यैर्जवनकामस्य । ९ । कृकषाया आयुष्कामस्य । १० ।
 आठ्या ब्रह्मवर्चसकामस्य । ११ । सर्वैः सर्वकामस्य । १२ ।
 अन्नपर्याय वा ततो ब्राह्मणभोजनमन्नपर्याय वा त-
 तो ब्राह्मणभोजनम् । १३ । ॥ १९ ॥

॥ इति श्रीपारस्करविरचिते गृह्यसूत्रे
 प्रथमं काण्डम् ॥ १ ॥

सांवत्सरिकस्य चूडाकरणम् । १। तृतीये वाप्रति-
 हते । २। षोडशवर्षस्य केशान्तः । ३। यथामङ्गलं वा
 सर्वेषाम् । ४। ब्राह्मणान्भोजयित्वा माता कुमारमादा-
 याप्राप्याहते वाससी परिधायाङ्क आधाय पश्चादग्ने-
 र्मुपविशति । ५। अन्वारब्ध आज्याहुतीर्हुत्वा प्राशनान्ते
 शीतास्वप्सूणा आसिञ्चति । उष्णेन वाय उदकेनेह्य-
 दिते केशान्वपेति । ६। केशश्मश्र्विति च केशान्ते । ७।
 अथात्र नवनीतपिण्डं घृतपिण्डं दध्मो वा प्रास्यति
 । ८। तत आदाय दक्षिणं गोदानमुन्दति । सवित्रा
 प्रसूता देव्या आप उन्दन्तु ते तनूं दीर्घायुत्वाय
 वर्चस इति । ९। अग्न्या शलल्या विनीय चीणि
 कुशतरुणान्यन्नर्दधाति । ओषध इति । १०। शिवो
 नामेति लोहक्षुरमादाय निवर्तयामीति प्रवपति ।
 येनावपत्सविता क्षुरेण सोमस्य राज्ञो वरुणस्य वि-
 बान् । तेन ब्रह्माणो वपतेदमस्यायुष्माञ्जरदष्टिर्यथा-
 सदिति । ११। सकेशानि प्रच्छिद्यानडुहे गोमयपिण्डे
 प्रास्यत्युत्तरतो ध्रियमाणे । १२। एवं द्विरपरं तूष्णीम्
 । १३। इतरयोश्चोन्दनादि । १४। अथ पश्चात् आयुषमि-

ति । १५ । अथोत्तरतः । येन भूरिश्चरा दिवं ज्योक्च प-
श्यासि सूर्यम् । तेन ते वपामि ब्रह्मणा जीवातवे
जीवनाय सुष्टोक्थाय स्वस्त्य इति । १६ । चिः क्षुरेण
शिरः प्रदक्षिणं परिहरति । १७ । समुखं केशान्ते । १८ ।
यत्क्षुरेण मर्चयता सुपेशसा वप्रा वपति केशाञ्छुन्वि
शिरो मास्यायुः प्रमोषीः । १९ । मुखमिति च केशा-
न्ते । २० । ताभिरग्निः शिरः समुद्य नापिताय क्षुरं प्र-
यच्छति । अक्षरत्नपरिवेपेति । २१ । यथामङ्गलं केश-
शेषकरणम् । २२ । अनुगुप्त्रमेतच्च सकेशं गोमयपिण्डं
निधाय गोष्ठे पल्लव उदकान्ते वाचार्याय वरं द-
दाति । २३ । गां केशान्ते । २४ । संवत्सरं ब्रह्मचर्यम-
वपनं च केशान्ते द्वादशरात्रं षड्रात्रं चिराचमन्ततः
। २५ । ॥ १ ॥

अष्टवर्षे ब्राह्मणमुपनयेन्नर्भाष्टमे वा । १ । एकाद-
शवर्षे राजस्यम् । २ । द्वादशवर्षे वैश्यम् । ३ । यथाम-
ङ्गलं वा सर्वेषाम् । ४ । ब्राह्मणाभोजयेत्तं च पर्युप्त्र-
शिरसमलङ्कृतमानंयन्ति । ५ । पश्चादग्रेवस्थाप्य ब्रह्म-
चर्यमागामिति वाचयति ब्रह्मचार्यसानीति च । ६ ।
अथैनं वासः परिधापयति । येनेन्द्राय बृहस्पतिर्वासः
पर्यदधादमृतम् । तेन त्वा परिदधाम्यायुषे दीर्घायुत्वाय
बलाय वर्चस इति । ७ । मेखलां बध्नीते । इयं दुरूक्तं
परिबाधमाना वर्णी पवित्रं पुनती म आगात् । प्रा-
णापानाभ्यां बलमादधाना स्वसा देवी सुभगा मे-
खलेयमिति । ८ । युवा सुवासाः परिवीत आगात्स

उ ज्ञेयाभवति जायमानः । तं धीरासः कवय उन्न-
 यन्ति स्वाध्यो मनसा देवयन्त इति वा । ९ । तूष्णीं
 वा । १० । दण्डं प्रयच्छति । ११ । तं प्रतिगृह्णाति । यो
 मे दण्डः परापतद्वैहायसो ऽधि भूम्याम् । तमहं पुन-
 रादद आयुषे ब्रह्मणे ब्रह्मवर्चसायेति । १२ । दीक्षाव-
 देके दीर्घसचमुपैतीति वचनात् । १३ । अथास्याग्निर-
 अलिनाञ्जलिं पूरयति । आपो हि षेति तिसृभिः । १४ ।
 अथैनं सूर्यमुदीक्षयति । तच्चक्षुरिति । १५ । अथास्य द-
 क्षिणां समधि हृदयमालभते । मम व्रते ते हृदयं द-
 धामीति । १६ । अथास्य दक्षिणां हस्तं गृहीत्वाह को
 नामासीति । १७ । असावहं भोऽ इति प्रत्याह । १८ ।
 अथैनमाह कस्य ब्रह्मचार्यसीति । १९ । भवत इत्युच्य-
 मान इन्द्रस्य ब्रह्मचार्यस्यमिराचार्यस्तवाहमाचार्यस्त-
 वासाविति । २० । अथैनं भूतेभ्यः परिददाति । प्रजा-
 पतये त्वा परिददामि देवाय त्वा सविषे परिददा-
 म्यग्नस्त्वौषधीभ्यः परिददामि द्यावापृथिवीभ्यां त्वा
 परिददामि विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्यः परिददामि सर्वेभ्य-
 स्त्वा भूतेभ्यः परिददाम्यरिष्ट्या इति । २१ । ॥ २ ॥

प्रदक्षिणामक्षिं परीत्योपविशति । १ । अन्वारन्ध्र
 आज्याहुतीर्हुत्वा प्राशनान्ते ऽथैनं सञ्शस्ति । ब्रह्म-
 चार्यस्यपो ऽशन कर्म कुरु मा दिवा सुषुप्त्वा वाचं
 यच्छ समिधमाधेयपो ऽशनेति । २ । अथास्मै सा-
 विचीमन्वाहोत्तरतो ऽग्नेः प्रत्यङ्मुखायोपविष्टायोपस-
 न्नाय समीक्षमाणाय समीक्षिताय । ३ । दक्षिणतस्तिष्ठत

आसीनाय वैक्वे ।४। पच्छो ऽर्धर्चशः सर्वा च तृती-
येन सहानुवर्तयन् ।५। संवत्सरे षण्मास्ये चतुर्विंश-
शत्यहे द्वादशाहे षडहे अहे वा ।६। सद्यस्त्वेव गाय-
त्रीं ब्राह्मणायानुब्रूयादाप्तेयो वै ब्राह्मण इति श्रुतेः ।७।
विष्टुभां राजन्यस्य ।८। जगतीं वैश्यस्य ।९। सर्वेषां
वा गायत्रीम् ।१०। ॥३॥

अथ समिदाधानम् ।१। पाणिनामिं परिसमूहति
। अग्ने सुश्रवः सुश्रवसं मा कुरु यथा त्वमग्ने सुश्रवः
सुश्रवा अस्येवं मां सुश्रवः सौश्रवसं कुरु । यथा
त्वमग्ने देवानां यज्ञस्य निधिपा अस्येवमहं मनुष्याणां
वेदस्य निधिपो भूयासमिति ।२। प्रदक्षिणमग्निं पर्यु-
क्ष्योत्थाय समिधमादधाति । अग्ने समिधमाहार्धं वृ-
हते जातवेदसे । यथा त्वमग्ने समिधा समिध्यस एव-
महमायुषा मेधया वर्चसा प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन
समिन्धे । जीवपुत्रो ममाचार्यो मेधाव्यहमसान्यनिरा-
करिणुर्यशस्वी तेजस्वी ब्रह्मवर्चस्यन्नादो भूयासं स्वा-
हेति ।३। एवं द्वितीयां तथा तृतीयाम् ।४। एषा त
इति वा ।५। समुच्चयो वा ।६। पूर्ववत्परिसमूहनपर्यु-
क्षणे ।७। पाणी प्रतप्य मुखं विमृष्टे । तनूपा अग्ने
ऽसि तन्वं मे पाह्यायुर्दे अग्ने ऽस्यायुर्मे देहि वर्चोदा
अग्ने ऽसि वर्चो मे देहि । अग्ने यन्मे तन्वा ऊनं
तन्म आपृण । मेधां मे देवः सविता मेधां देवी स-
रस्वती । मेधामश्विनौ देवावाधत्तां पुष्करस्रजाविति
।८। ॥४॥

अथ भिक्षाचर्यचरणम् । १ । भवापूर्वी ब्राह्मणो
 भिक्षेत । २ । भवन्मध्याह्नं राजन्यः । ३ । भवदन्यां वै-
 श्यः । ४ । तिस्रो ऽप्रत्याख्यायिन्यः । ५ । षट् द्वादशप-
 रिमिता वा । ६ । मातरं प्रथमामेके । ७ । आचार्याय
 भैक्षं निवेदयित्वा वाग्यतो ऽहःशेषं तिष्ठेदित्येके । ८ ।
 अहिंसन्नरण्यात्समिध आहत्य तस्मिन्नसौ पूर्ववदा-
 धाय वाचं विसृजते । ९ । अधःशाय्यक्षारालवणाशी
 स्यात् । १० । दण्डधारणमग्निपरिचरणं गुरुभुश्रूषा भि-
 क्षाचर्या । ११ । मधुमाह्नसमज्जनोपर्यासनस्त्रीगमनानृ-
 तादत्तादानानि वर्जयेत् । १२ । अष्टाचत्वारिंशद्वर्षाणि
 वेदब्रह्मचर्यं चरेत् । १३ । द्वादश वा प्रतिवेदम् । १४ ।
 यावद्व्यहणं वा । १५ । वासाहंसि शाणक्षीमाविका-
 नि । १६ । ऐण्येयमजिनमुत्तरीयं ब्राह्मणस्य । १७ । रौ-
 रवह्नं राजन्यस्य । १८ । आजं गव्यं वा वैश्यस्य । १९ ।
 सर्वेषां वा गव्यमसति प्रधानत्वात् । २० । मौञ्जी रश्-
 ना ब्राह्मणस्य । २१ । धनुर्ज्या राजन्यस्य । २२ । मौर्वी
 वैश्यस्य । २३ । मुञ्जाभावे कुशाश्मन्तकबल्बजानाम् । २४ ।
 पालाशो ब्राह्मणस्य दण्डः । २५ । बैल्वो राजन्यस्य । २६ ।
 औदुम्बरो वैश्यस्य । २७ । सर्वे वा सर्वेषाम् । २८ ।
 आचार्येणाहूत उत्थाय प्रतिशृणुयात् । २९ । शयानं
 चेदासीन आसीनं चेत्तिष्ठतिष्ठन्तं चेदभिक्रामन्नभि-
 क्रामन्तं चेदभिधावन् । ३० । स एवं वर्तमानो ऽमुचाद्य
 वसत्यमुचाद्य वसतीति तस्य स्नातकस्य कीर्तिर्भवति
 । ३१ । त्रयः स्नातका भवन्ति विद्यास्नातको व्रतस्नातको

विद्याव्रतस्नातक इति । ३२ । समाप्य वेदमसमाप्य व्रतं
 यः समावर्तते स विद्यास्नातकः । ३३ । समाप्य व्र-
 तमसमाप्य वेदं यः समावर्तते स व्रतस्नातकः । ३४ ।
 उभयऽ समाप्य यः समावर्तते स विद्याव्रतस्नातक
 इति । ३५ । आ षोडशाद्वर्षाद्वात्सणस्यानतीतः कालो
 भवति । ३६ । आ द्वाविंशत्तद्व्यस्य । ३७ । आ च-
 तुर्विंशत्तद्व्यस्य । ३८ । अत ऊर्ध्वं पतितसावित्रीका
 भवन्ति । ३९ । नैनानुपनयेयुर्नाध्यापयेयुर्न याजयेयुर्न
 चैभिर्व्यवहरेयुः । ४० । कालातिक्रमे नियतवत् । ४१ ।
 त्रिपुरुषं पतितसावित्रीकाणामपत्ये ऽसंस्कृतो ना-
 ध्यापनं च । ४२ । तेषां संस्कृतोऽसौ ब्रान्यस्तोमे-
 नेष्टु काममधीयीरन्व्यवहार्यो भवतीति वचनात्
 । ४३ । ॥ ५ ॥

वेदऽ समाप्य स्नात्वा । १ । ब्रह्मचर्यं वाष्टाचत्वा-
 रिंशकम् । २ । द्वादशके ऽप्येके । ३ । गुरुणानुज्ञातः । ४ ।
 विधिर्विधेयस्तर्कश्च वेदः । ५ । षडङ्गमेके । ६ । न क-
 ल्पमात्रे । ७ । कामं तु याज्ञिकस्य । ८ । उपसङ्गस्य
 गुरुऽ समिधो ऽभ्याधाय परिधितस्योत्तरतः कुशेषु
 प्रागपेषु पुरस्तात्स्थित्वाष्टानामुदकुम्भानाम् । ९ । ये
 अप्स्वन्तरप्यः प्रविष्टा गौक्ष उपगोक्षो मयूक्षो म-
 नोहास्त्रलो विरुजस्तनूदूषिरिन्द्रियहा अति तान्सृ-
 जामि । यो रोचनस्तमिह गृह्णामीत्येकस्मादपो गृही-
 त्वा । १० । तेनाभिषिञ्चते । तेन मामभिषिञ्चामि अथै-
 यशसे ब्रह्मणे ब्रह्मवर्चसायेति । ११ । येन अयमकृणुतां

येनावमृशताऽ सुराम् । येनाख्यावभ्यषिञ्चतां यद्वा
तदश्विना यश इति । १२ । आपो हि हेति च प्रत्यू-
चम् । १३ । त्रिभिस्तूष्णीमितरैः । १४ । उदुत्तममिति मे-
खलामुन्मुष्य निधाय वासो ऽन्यत्परिधायादित्यमुपति-
ष्ठते । १५ । उद्यन्भ्राजभृष्टिरिन्द्रो मरुन्निरस्थात्प्रातर्याव-
भिरस्थाद्दशसनिरसि दशसनिं मा कुर्वाविदं मा गमय
। उद्यन्भ्राजभृष्टिरिन्द्रो मरुन्निरस्थाद्दिवायावंभिरस्थाच्छ-
तसनिरसि शतसनिं मा कुर्वाविदं मा गमय । उद्य-
न्भ्राजभृष्टिरिन्द्रो मरुन्निरस्थात्सायंयावभिरस्थात्सहस्रस-
निरसि सहस्रसनिं मा कुर्वाविदं मा गमयेति । १६ ।
दधि तिलान्वा प्राश्य जटालोमनखानि सऽह्न्यौदुम्बरेण
दन्तान्धावेत । अन्नाद्याय ब्रूहध्वऽ सोमो राजायमाग-
मत् । स मे मुखं प्रमार्क्ष्यते यशसा च भगेन चेति
। १७ । उत्साद्य पुनः स्नात्वानुलेपनं नासिकयोर्मुखस्य
चोपगृह्णीते । प्राणापानी मे तर्पय चक्षुर्मे तर्पय
श्रोत्रं मे तर्पयेति । १८ । पितरः शुन्धध्वमिति पाण्यो-
रवनेजनं दक्षिणा निषिच्यानुलिप्य जपेत् । सुचक्षा
अहमक्षीभ्यां भूयासऽ सुवर्चा मुखेन सुश्रुत्कर्णाभ्यां भू-
यासमिति । १९ । अहतं वासो ऽधौतं वा मौचेणा-
च्छादयेत् । परिधास्यै यशोधास्यै दीर्घायुत्वाय जरद-
ष्टिरस्मि । शतं च जीवामि शरदः पुरुची रायस्पोष-
मभि संव्ययिष्य इति । २० । अथोत्तरीयम् । यशसा मा
द्यावापृथिवी यशसेन्द्राबृहस्पती । यशो भगश्च मा
विदद्वशो मा प्रतिपद्यतामिति । २१ । एकं चेत्पूर्वस्यो-

त्रवर्गेण प्रच्छादयीत । २२ । सुमनसः प्रतिगृह्णाति ।
 या आहरज्जमदपिः श्रद्धायै कामायेन्द्रियाय । ता अहं
 प्रतिगृह्णामि यशसा च भगेन चेति । २३ । अथाव-
 बधीते । यद्यशो ऽप्सरसामिन्द्रश्चकार विपुलं पृथु ।
 तेन सङ्ग्रथिताः सुमनस आवभामि यशो मयीति ।
 । २४ । उष्णीषेण शिरो वेष्टयते । युवा सुवासा इति । २५ ।
 अलङ्करणमसि भूयो ऽलङ्करणं भूयादिति कर्णवेष्टकौ ।
 । २६ । वृचस्येत्यङ्गे ऽक्षिणी । २७ । रोचिष्णुरसीत्यात्मा-
 नमादर्शं प्रेक्षते । २८ । छत्रं प्रतिगृह्णाति । बृहस्पतेश्छ-
 दिरसि पाप्मनो मामन्तर्धेहि तेजसो यशसो मान्त-
 र्धेहीति । २९ । प्रतिष्ठे स्थो विश्वतो मा पातमित्युपा-
 नहौ प्रतिमुञ्चते । ३० । विश्वाभ्यो मा नाष्ट्राभ्यस्परि-
 पाहि सर्वत इति वैणवं दण्डमादत्ते । ३१ । दन्तप्रक्षाल-
 नादीनि नित्यमपि वासश्छत्रोपानहश्चापूर्वाणि चे-
 न्मन्त्रः । ३२ । ॥ ६ ॥

स्नातस्य यमान्वक्ष्यामः । १ । कामादितरः । २ । नृ-
 त्यगीतवादिचाणि न कुर्यान्न च गच्छेत् । ३ । कामं
 तु गीतम् । गायति वैव गीते वा रमत इति ह्यप-
 रम् । ४ । क्षेमे नक्तं यामान्तरं न गच्छेन्न च धावेत् ।
 । ५ । उदपानावेक्षणवृक्षारोहणफलप्रचयनसन्धिसर्पण-
 विवृतस्नानविषमलङ्घनश्रुक्तवदनसन्ध्यादित्यप्रेक्षणभि-
 क्षणानि न कुर्यात् । न ह वै स्नात्वा भिक्षेताप ह वै
 स्नात्वा भिक्षां जयतीति श्रुतेः । ६ । वर्षेत्यप्रावृतो व्र-
 जेत् । अयं मे वज्रः पाप्मानमपहनदिति । ७ । अ-

येनावमृशताऽ सुराम् । येनाख्यावभ्यषिञ्चतां यद्वां
 दक्षिणा यश इति । १२ । आपो हि हेति च प्रत्यु-
 षम् । १३ । त्रिभिस्तूष्णीमितरैः । १४ । उदुत्तममिति मे-
 खलामुन्मुष्य निधाय वासो ऽन्यत्परिधायादित्यमुपति-
 ष्ते । १५ । उद्यन्भ्राजभृष्टिरिन्द्रो मरुद्भिरस्थात्प्रातर्याव-
 भिरस्थाद्दशसनिरसि दशसनिं मा कुर्वाविदं मा गमय
 । उद्यन्भ्राजभृष्टिरिन्द्रो मरुद्भिरस्थाद्दिवायावंभिरस्थाच्छ-
 तसनिरसि शतसनिं मा कुर्वाविदं मा गमय । उद्य-
 न्भ्राजभृष्टिरिन्द्रो मरुद्भिरस्थात्सायंयावभिरस्थात्सहस्रस-
 निरसि सहस्रसनिं मा कुर्वाविदं मा गमयेति । १६ ।
 दधि तिलान्वा प्राश्य जटालोमनखानि सऽद्वयौदुम्बरेण
 दन्तान्धावेत । अन्नाद्याय ब्यूहध्वऽ सोमो राजायमाग-
 मत् । स मे मुखं प्रमार्क्ष्यते यशसा च भगेन चेति
 । १७ । उत्साद्य पुनः स्नात्वानुलेपनं नासिकयोर्मुखस्य
 चोपगृह्णीते । प्राणापानौ मे तर्पय चक्षुर्मे तर्पय
 श्रोत्रं मे तर्पयेति । १८ । पितरः शुन्धध्वमिति पाण्यो-
 रवनेजनं दक्षिणा निषिच्यानुलिप्य जपेत् । सुचक्षा
 अहमक्षीभ्यां भूयासऽ सुवर्चा मुखेन सुश्रुत्कर्णभ्यां भू-
 यासमिति । १९ । अहतं वासो ऽधीतं वा मौचेणा-
 च्छादयेत् । परिधास्यै यशोधास्यै दीर्घायुत्वाय जरद-
 शिरस्मि । शतं च जीवामि शरदः पुरुची रायस्पोष-
 मभि संव्ययिष्य इति । २० । अथोत्तरीयम् । यशसा मा
 द्यावापृथिवी यशसेन्द्राबृहस्पती । यशो भगश्च मा
 विदद्यशो मा प्रतिपद्यतामिति । २१ । एकं चेत्पूर्वस्यो-

क्षरवर्गेण प्रच्छादयीत । १२ । सुमनसः प्रतिगृह्णाति ।
 या आहरज्जमदग्निः श्रद्धायै कामायेन्द्रियाय । ता अहं
 प्रतिगृह्णामि यशसा च भगेन चेति । १३ । अथाव-
 बधीते । यद्यशो ऽप्सरसामिन्द्रश्चकार विपुलं पृथु-
 तेन सङ्गृह्यिताः सुमनस आवभामि यशो मयीति ।
 १४ । उष्णीषेण शिरो वेष्टयते । युवा सुवासा इति । १५ ।
 अलङ्करणमसि भूयो ऽलङ्करणं भूयादिति कर्णवेष्टकौ ।
 १६ । वृचस्येत्यङ्के ऽक्षिणी । १७ । रोचिष्णुरसीत्यात्मान-
 ममादर्शे प्रेक्षते । १८ । छत्रं प्रतिगृह्णाति । बृहस्पतेश्छ-
 त्तिरसि पाप्मनो मामन्तर्धेहि तेजसो यशसो मान्त-
 र्धेहीति । १९ । प्रतिष्ठे स्थो विश्वतो मा पातमित्युप्रा-
 नहौ प्रतिमुञ्चते । २० । विश्वाभ्यो मा नाष्ट्राभ्यस्परि-
 पाहि सर्वत इति वैणवं दण्डमादत्ते । २१ । दन्तप्रक्षा-
 लनादीनि नित्यमपि वासश्चोपानहश्चापूर्वाणि चे-
 न्मन्त्रः । २२ । ॥ ६ ॥

स्नातस्य यमान्वक्ष्यामः । १ । कामादितरः । २ । नृ-
 त्यगीतवादिषाणि न कुर्यान्न च गच्छेत् । ३ । कामं
 तु गीतम् । गायति वैव गीते वा रमत इति ह्यप-
 रम् । ४ । क्षेमे नक्तं यामान्तरं न गच्छेन्न च धावेत् ।
 ५ । उदपानावेक्षणवृक्षारोहणफलप्रचयनसन्धिसर्पण-
 विवृतस्नानविषमलङ्घनशुक्लवदनसन्ध्यादित्यप्रेक्षणभि-
 क्षणानि न कुर्यात् । न ह वै स्नात्वा भिक्षेताप ह वै
 स्नात्वा भिक्षां जयतीति श्रुतेः । ६ । वर्षत्यप्रावृतो व्र-
 जेत् । अयं मे वज्रः पाप्मानमपहनदिति । ७ । अ-

विषीमध्यायादीश्रब्रूयात् । १८ । ऋषिमुखानि बहूचा-
नाम् । १९ । पर्वणि छन्दोगानाम् । २० । सूक्तान्यथर्व-
शाम् । २१ । सर्वे जपन्ति । सह नो ऽस्तु सह नो ऽवतु
सह न इदं वीर्यवदस्तु ब्रह्म । इन्द्रस्तषेद येन यथा न
विद्विषामह इति । २२ । चिराचं नाधीयीरन् । २३ । लोम-
नखानामनिकृन्तनम् । २४ । एके प्रागुत्सर्गात् । २५ । ॥ १० ॥

वाते ऽमावास्यायाऽऽ सर्वानध्यायः । १ । आद्याशने
चोल्कावस्फूर्जभूमिचलनाग्न्युत्पात ऋतुसन्धिषु चाका-
लम् । २ । उत्सृष्टेषुभदशने सर्वरूपे च चिराचं विसन्ध्यं
वा । ३ । भुक्कार्द्रपाणिरुदके निशायाऽऽ सन्धिवेलयो-
रन्तःशवे यामे ऽन्तर्दिवाकीर्त्ये । ४ । धावतो ऽभिशस्त-
यतितदर्शनाश्वर्याभ्युदयेषु च तत्कालम् । ५ । नीहारे
वादित्रशब्द आर्तस्वने यामान्ते श्मशाने श्वगर्दभो-
लूकनृगालसामशब्दे शिष्टाचरिते च तत्कालम् । ६ ।
गुरौ प्रेते ऽपो ऽभ्यवेयाहशराचं चोपरमेत् । ७ । सता-
नूनप्त्रिणि सव्रह्मचारिणि च चिराचम् । ८ । एकरा-
चमसव्रह्मचारिणि । ९ । अर्धषष्ठान्मासानधीत्योत्सृजेयुः
। १० । अर्धसप्तमान्वा । ११ । अथेमामृचं जपन्ति । उभा
कवी युवा यो नो धर्मः परापतत् । परि सख्यस्य
धर्मणो वि सख्यान्यनि सृजामह इति । १२ । चिराचऽऽ
सहोष्य विप्रतिष्ठेरन् । १३ । ॥ ११ ॥

पौषस्य रोहिण्यां मध्यमायां वाष्टकायामध्यायानु-
त्सृजेरन् । १ । उदकान्तं गत्वान्निर्देवाऽऽश्चन्दाऽऽसि वेदा-
नृषीन्पुराणाचार्यान्गन्धर्वानितराचार्यान्संवत्सरं च सा-

वयवं पितृनाचार्यान्स्वा०श्च तर्पयेयुः । २ । सावित्री
चतुरनुद्रुत्य विरताः स्म इति ब्रूयुः । ३ । क्षपणं प्रव
चनं च पूर्ववत् । ४ । ॥ १२ ॥

पुण्याहे लाङ्गलयोजनं ज्येष्ठया वेन्द्रदैवत्यम् । १ ।
इन्द्रं पर्जन्यमश्विनौ मरुत उदलाकाश्रयप० स्वातिक
री० सीतामनुमतिं च दध्ना तराडुलैर्गन्धैरक्षतैरिष्टानडुलै
मधुघृते प्राशयेत् । २ । सीरा युञ्जन्तीति योजयेत् । ३ ।
शुन० सु फाला इति कृषेत्फालं बालभेत् । ४ । न वा
ग्न्युपदेशाद्वपनानुषङ्गाच्च । ५ । अग्न्यमभिषिच्याकृष्टं तदा
कृषेयुः । ६ । स्थालीपाकस्य पूर्ववद्देवता यजेदुभयोर्वी
हियवयोः प्रवपन्सीतायज्ञे च । ७ । ततो ब्राह्मणभो
जनम् । ८ । ॥ १३ ॥

अथातः श्रवणाकर्म । १ । श्रावण्यां पौर्णमास्याम्
। २ । स्थालीपाक० श्रपयित्वाक्षतधानाश्चैककपालं पु
रोडाशं धानानां भूयसीः पिष्ट्वाज्यभागाविष्ट्वाज्याहुतीं
जुहोति । ३ । अप श्वेत पदा जहि पूर्वेण चापरेण च
। सप्त च वारुणैरिमाः प्रजाः सर्वाश्च राजबान्धवैः
स्वाहा । ४ । न वै श्वेतस्याध्याचारे ऽहिर्देदर्शे कञ्चन ।
श्वेताय वैदर्भ्याय नमः स्वाहेति । ५ । स्थालीपाकस्य
जुहोति विष्णवे श्रवणाय श्रावण्यै पौर्णमास्यै वर्षा
भ्यश्चेति । ६ । धानावन्तमिति धानानाम् । ७ । घृता
क्तान्सक्तून्सर्पेभ्यो जुहोति । ८ । आग्नेयपाराडुपार्थिवाना०
सर्पाणामधिपतये स्वाहा । श्वेतवायवान्तरिक्षाणा०
सर्पाणामधिपतये स्वाहा । अभिभूः सौर्यदिव्याना०

विषीमध्यायादीश्रब्रूयात् । १८ । ऋषिमुखानि बहूचा-
नाम् । १९ । पर्वणि छन्दोगानाम् । २० । सूक्तान्यथर्व-
शाम् । २१ । सर्वे जपन्ति । सह नो ऽस्तु सह नो ऽवतु
सह न इदं वीर्यवदस्तु ब्रह्म । इन्द्रस्तवेद येन यथा न
विद्विषामह इति । २२ । चिराचं नाधीयीरन् । २३ । लोम-
प्रक्षानामनिकृन्तनम् । २४ । एके प्रागुत्सर्गात् । २५ । ॥ १० ॥

वाते ऽमावास्यायाऽऽ सर्वानध्यायः । १ । आद्याशने
चोल्कावस्फूर्जभूमिचलनागन्युत्पात ऋतुसन्धिषु चाका-
लम् । २ । उन्मृष्टेषुभदर्शने सर्वरूपे च चिराचं चिसन्ध्यं
वा । ३ । भुक्ताद्रपानिरुदके निशायाऽऽ सन्धिवेलयो-
रन्तःशवे यामे ऽन्तर्दिवाकीर्त्ये । ४ । धावतो ऽभिश्स्त-
पतितदर्शनाश्वर्याभ्युदयेषु च तत्कालम् । ५ । नीहारे
वादित्रशब्द आर्तस्वने यामान्ते श्मशाने श्वगर्दभो-
लूकशृगालसामशब्दे शिष्टाचरिते च तत्कालम् । ६ ।
मुरौ प्रेते ऽपो ऽभ्यवेयाहशराचं चोपरमेत् । ७ । सता-
मूनप्त्रिणि सत्रस्यचारिणि च चिराचम् । ८ । एकरा-
मसत्रस्यचारिणि । ९ । अर्धषष्ठान्मासानधीत्योत्सृजेयुः
। १० । अर्धसप्तमान्वा । ११ । अथेमामृचं जपन्ति । उभा
कवी युवा यो नो धर्मः परापतत् । परि सख्यस्य
धर्मणो वि सख्यानि सृजामह इति । १२ । चिराचऽऽ
तहोय विप्रतिष्ठेरन् । १३ । ॥ ११ ॥

घौषस्य रोहिण्यां मध्यमायां वाट्कायामध्यायानु-
सृजेरन् । १ । उदकान्तं गत्वाग्निर्देवाऽऽश्चन्दाऽऽसि वेदा-
मृषीन्पुराणाचार्यान्गन्धर्वानितराचार्यान्संवात्सरं च सा-

निधाय ततो ऽस्तमिते ऽस्तमिते ऽग्निं परिचर्य दर्व्या
पघात७ सकूनत्सर्पेभ्यो बलि७ हरेदामहायण्याः । ११ ।
त७ हरन्तं नान्तरेण गच्छेयुः । १३ । दर्व्याचमनं प्रक्षाल्य
निदधाति । १४ । धानाः प्राञ्चन्यस७स्यूताः । १५ । ततो
ब्राह्मणभोजनम् । १६ । ॥ १४ ॥

प्रौष्ठपद्यामिन्द्रयज्ञः । १ । पायसमैन्द्र७ अपयित्वा
पूपा७श्चापूपै स्तीर्त्वाज्यभागाविष्टाज्याहुतीर्जुहोतीन्द्राये
न्द्राण्या अजायैकपदे ऽहिर्बुध्याय प्रौष्ठपदाभ्यश्चेति । २ ।
प्राशनान्ते मरुद्भ्यो बलि७ हरत्यहुतादो मरुत इति
श्रुतेः । ३ । आश्वत्थेषु पलाशेषु मरुतो ऽश्वत्थे तस्फुरि
रिति वचनात् । ४ । शुक्रज्योतिरिति प्रतिमन्त्रम् । ५ ।
विमुखेन च । ६ । मनसा । ७ । नामान्येषामेतानीति
श्रुतेः । ८ । इन्द्रं दैवीरिति जपति । ९ । ततो ब्राह्म-
णभोजनम् । १० । ॥ १५ ॥

आश्वयुज्यां पृषातकाः । १ । पायसमैन्द्र७ अपयि-
त्वा दधिमधुघृतमिश्रं जुहोतीन्द्रायेन्द्राण्या अश्विभ्याम्
माश्वयुज्यै पौर्णमास्यै शरदे चेति । २ । प्राशनान्ते दधि-
पृषातकमञ्जलिना जुहोति । ऊनं मे पूर्यतां पूर्णं मे
मा विगात्स्वाहेति । ३ । दधिमधुघृतमिश्रममात्या अ-
वेक्षन्त आयात्विन्द्र इत्यनुवाकेन । ४ । मातृभिर्वत्सा-
न्तस७सृज्य ता७ रात्रिमायहायणीं च । ५ । ततो ब्राह्म-
णभोजनम् । ६ । ॥ १६ ॥

अथ सीतायज्ञः । १ । व्रीहियवानां यत्र यत्र यजेत
तन्मय७ स्थालीपाक७ अपयेत् । २ । कामादीजानो

ऽन्यथापि व्रीहियवयोरेवान्यतरः स्थालीपाकः अप-
 वेत् । ३ । न पूर्वचोदितत्वात्सन्देहः । ४ । असम्भवाद्भि-
 निवृत्तिः । ५ । क्षेत्रस्य पुरस्तादुत्तरतो वा शुचौ देशे
 कृष्टे फलानुपरोधेन । ६ । यामे वोभयसम्प्रयोगादविरो-
 धात् । ७ । यत्र अपयिष्यन्नुपलिप्त उद्धतावोक्षिते ऽभि-
 मुपसमाधाय तन्मिश्रैर्देभ्यः स्त्रीर्त्वाज्यभागाविष्ट्वाज्याहु-
 तीर्जुहोति । ८ । पृथिवी द्यौः प्रदिशो दिशो यस्मै ह्यु-
 भिरावृताः । तमिहेन्द्रमुपहूये शिवा नः सन्तु हेतयः
 स्वाहा ॥ यन्मे किञ्चिदुपेप्सितमस्मिन्कर्मणि वृत्रहन् ।
 तन्मे सर्वः समृध्यतां जीवतः शरदः शतः स्वाहा ॥
 सम्पत्तिर्भूतिर्भूमिर्वृष्टिर्ज्यैष्ठ्यः श्रैष्ठ्यः श्रीः प्रजामिहा-
 वतु स्वाहा ॥ यस्या भावे वैदिकलौकिकानां भूतिर्भ-
 वति कर्मणाम् । इन्द्रपत्नीमुपहूये सीताः सा मे त्व-
 नपायिनी भूयात्कर्मणि कमणि स्वाहा ॥ अश्रावती
 गोमती सूनृतावती विभर्ति या प्राणभृतो अतन्द्रि-
 ता । खलमालिनीमुर्वरामस्मिन्कर्मण्युपहूये ध्रुवाः सा
 मे त्वनपायिनी भूयात्स्वाहेति । ९ । स्थालीपाकस्य जु-
 होति । सीतायै यजायै शमायै भूत्या इति । १० । मन्त्र-
 वत्प्रदानमेकेषाम् । ११ । स्वाहाकारप्रदाना इति श्रुतेर्वि-
 निवृत्तिः । १२ । स्तरणशेषकुशेषु सीतागोभृभ्यो बलिः
 हरति । पुरस्ताद्ये त आसते सुधन्वानो निषङ्गिणः ।
 ते त्वा पुरस्ताज्जोपायन्त्वप्रमत्ता अनपायिनः । नम एषां
 करोम्यहं बलिमेभ्यो हरामीममिति । १३ । अथ दक्षि-
 णतो ऽनिमिषा वर्मिण आसते । ते त्वा दक्षिणतो

गोपायन्त्वग्रमत्ता अनपायिनः । नम एषां करोम्यहं बलिमेभ्यो हरामीममिति । १४ । अथ पश्चात् । आभुवो प्रभुवो भूतिर्भूमिः पार्णिः शुनंकुरिः । ते त्वा पश्चाद्गोपायन्त्वग्रमत्ता अनपायिनः । नम एषां करोम्यहं बलिमेभ्यो हरामीममिति । १५ । अथोत्तरतः । भीमा वायुसमा जवे । ते त्वोत्तरतः क्षेत्रे खले गृहे ऽध्वनि गोपायन्त्वग्रमत्ता अनपायिनः । नम एषां करोम्यहं बलिमेभ्यो हरामीममिति । १६ । प्रकृतादन्यस्मादाज्यशेषेष्वेव च पूर्ववद्वलिकर्म । १७ । स्त्रियश्चोपयजेन्नाचरितत्वात् । १८ । सऽस्थिते कर्मणि ब्राह्मणान्भोजयेद्ब्राह्मणान्भोजयेत् । १९ । ॥ १७ ॥

॥ इति श्रीपारस्करविरचिते गृह्यसूत्रे
द्वितीयं काण्डम् ॥ २ ॥

अनाहिताग्नेर्नवप्राशनम् । १। नव० स्थालीपाक०
 अथयित्वाज्यभागाविष्टाज्याहुती जुहोति । शतायुधाय
 त्वत्वीर्याय शतोतये अभिमातिषाहे । शतं यो नः
 शरदो जीजानिन्द्रो नेषदति दुरितानि विश्वा स्वाहा ।
 ये चत्वारः पथयो देवयाना अन्तरा द्यावापृथिवी
 वियन्ति । तेषां ये ऽज्यानिमजीतिमावहात्तस्मै नो
 देवाः परिधत्तेह सर्वे स्वाहेति । २। स्थालीपाकस्या-
 ययणदेवताभ्यो हुत्वा जुहोति स्विष्टकृते च । स्विष्ट-
 मग्ने अभि तत्पृणीहि विश्वाश्च देवः पृतना अभि-
 थक् । सुगं नु पन्थां प्रदिशन्न एहि ज्योतिष्मद्वेष्टजरं
 न आयुः स्वाहेति । ३। अथ प्राश्नाति । अग्निः प्रथमः
 प्राश्नातु स हि वेद यथा हविः । शिवा अस्मभ्यमो-
 षधीः कृणोतु विश्वचर्षणिः । भद्रान्नः श्रेयः समनैष्ट
 देवास्त्वयावसेन समशीमहि त्वा । स नो मयोभूः
 पितवाविशस्व शं तोकाय तनुवे स्योनः । ४। अन्न-
 पतीयया वा । ५। अथ यवानाम् । एतमु त्वं म-
 धुना संयुतं यव० सरस्वत्या अधि मनावचर्कृषुः ।
 इन्द्र आसीत्सीरपतिः शतक्रतुः कीनाशा आसन्न-

रुतः सुदानव इति । ६ । ततो ब्राह्मणभोजनम् । ७ । ॥ १ ॥

मार्गशीर्षी पौर्णमास्यामायहायणीकर्म । १ । स्थालीपाकः अपयित्वा श्रवणावदाज्याहुती हुत्वापरा जुहोति । यां जनाः प्रतिनन्दन्ति रात्रीं धेनुमिवायतीम् । संवात्सरस्य या पत्नी सा नो अस्तु सुमङ्गली स्वाहा ॥ संवात्सरस्य प्रतिमा या ताः रात्रीमुपास्महे । प्रजाः सुवीर्यीं कृत्वा दीर्घमायुष्यश्च वै स्वाहा ॥ संवात्सराय परिवत्सरायेदावत्सरायेद्वत्सराय वात्सराय कृणुता बृहन्नमः । तेषां वयः सुमतौ यज्ञियानां ज्योगीता अहताः स्याम स्वाहा ॥ यीष्मो हेमन्त उत नो वसन्तः शिवा वर्षा अभया शरन्नः । तेषामृतूनाः शतशारदानां निवात एषामभये वसेम स्वाहेति । २ । स्थालीपाकस्य जुहोति सोमाय मृगशिरसे मार्गशीर्षे पौर्णमास्यै हेमन्ताय चेति । ३ । प्राशनान्ते सक्तुशेषः शूर्पे न्युषोपनिष्क्रमणप्रभृत्या मार्जनान्ते । ४ । मार्जनान्त उत्सृष्टो बलिरित्याह । ५ । पश्चादग्नेः स्रस्तरमास्तीर्याहतं च वास आप्नोता अहतवाससः प्रत्यवरोहन्ति दक्षिणतः स्वामी जायोत्तरा यथाकनिष्ठमुत्तरतः । ६ । दक्षिणतो ब्रह्माणमुपवेश्योत्तरत उदपाचः शमीशाखासीतालोष्टाश्मनो निधायामिमीक्षमाणो जपति । अयमग्निर्वीरितमो ऽयं भगवत्तमः सहस्रसातमः सुवीर्यो ऽयः श्रेष्ठचे दधातुमाविति । ७ । पश्चादग्नेः प्राञ्चमञ्जलिं करोति । ८ ।

दैवीं नावमिति तिसृभिः स्रस्तरमारोहन्ति । ९१ । ब्र-
ह्माणमामन्त्रयते ब्रह्मन्प्रत्यवरोहामेति । ९० । ब्रह्मानुज्ञा-
ताः प्रत्यवरोहन्ति । आयुः कीर्तिं यशो बलमन्नाद्यं
प्रजामिति । ९१ । उपेता जपन्ति । सुहेमन्तः सुवसन्तः
सुयीष्मः प्रतिधीयतां नः । शिवा नो वर्षाः सन्तु
शरदः सन्तु नः शिवा इति । ९२ । स्योना पृथिवि
नो भवेति दक्षिणपार्श्वे प्राक्शिरसः संविशन्ति । ९३ ।
उपोत्तिष्ठन्ति । उदायुषा स्वायुषोत्पर्जन्यस्य दृष्ट्या ।
पृथिव्याः सप्तधामभिरिति । ९४ । एवं द्विरपरं ब्रह्मा-
नुज्ञाताः । ९५ । अधः शयीरुश्चतुरो मासान्यथेष्टं वा
। ९६ । ॥ २ ॥

ऊर्ध्वमायहायण्यास्तिस्रो ऽष्टकाः । १ । ऐन्द्री वै-
श्वदेवी प्राजापत्या पित्र्येति । २ । अपूपमाऽसशकैर्य-
थासङ्गम् । ३ । प्रथमाष्टका पक्षाष्टम्याम् । ४ । स्थाली-
पाकऽपयित्वाज्यभागाविष्ट्वाज्याहुतीर्जुहोति । चि-
शस्वसार उपयन्ति निष्कृतऽसमानं केतुं प्रतिमुञ्च-
मानाः । ऋतूऽस्तन्वते कवयः प्रजानतीर्मध्येछन्दसः
परि यन्ति भास्वतीः स्वाहा । ज्योतिष्मती प्रतिमु-
ञ्चते नभो रात्री देवी सूर्यस्य व्रतानि । विपश्यन्ति
पशवो जायमाना नानारूपा मातुरस्या उपस्थे स्वा-
हा । एकाष्टका तपसा तप्यमाना जजान गर्भं महि-
मानमिन्द्रम् । तेन दस्यून्थसहन्त देवा हन्तासुराणा-
मभवच्छचीभिः स्वाहा । अनानुजामनुजां मामकर्त
सत्यं वदन्यन्विच्छ एतत् । भूयासमस्य सुमती यथा

यूयमन्या वो अन्यामति मा प्रयुक्त स्वाहा । अभून्म
 सुमतौ विश्ववेदा आष्ट प्रतिष्ठामविदद्वि गाधम् । भू
 यासमस्य सुमतौ यथा यूयमन्या वो अन्यामति मा
 प्रयुक्त स्वाहा । पञ्च व्युष्टीरनु पञ्च दोहा गां पञ्च
 नास्मीमृतवो ऽनु पञ्च । पञ्च दिशः पञ्चदशेन कृष्णाः
 समानमूर्ध्नीरिधि लोकमेकः स्वाहा । ऋतस्य गर्भः
 प्रथमा व्यूषुष्यपामेका महिमानं विभर्ति । सूर्यस्यैका
 चरति निष्कृतेषु घर्मस्यैका सवितैकां नियच्छतु स्वा-
 हा । या प्रथमा व्यौच्छत्सा धेनुरभवद्यमे । सा न
 पयस्वती धुस्वोत्तरामुत्तराः समाः स्वाहा । शुक्रऋ-
 षभा नभसा ज्योतिषागाद्विश्वरूपा शबलीरपिकेतुः ।
 समानमर्थः स्वपस्यमाना विधत्ते जरामजर उष-
 आगाः स्वाहा । ऋतूनां पत्नी प्रथमेयमागादह्नां नेत्री
 जनित्री प्रजानाम् । एका सती बहुधोषो व्युच्छस्य-
 जीर्णा त्वं जरयसि सर्वमन्यत्स्वाहेति । ५। स्थालीपा-
 कस्य जुहोति । शान्ता पृथिवी शिवमन्तरिक्षः शं
 नो द्यौरभयं कृणोतु । शं नो दिशः प्रदिश आदिशो
 नो ऽहोरात्रे कृणुतं दीर्घमायुर्थंश्च वै स्वाहा । आपो
 मरीचीः परि पान्तु सर्वतो धाता समुद्रो अपहन्तु
 पापम् । भूतं भविष्यदकृतद्विश्वमस्तु मे ब्रह्माभिगुप्तः
 सुरक्षितः स्याः स्वाहा । विश्वे आदित्या वसवश्च देवा
 रुद्रा गोप्तारो मरुतश्च सन्तु । ऊर्जं प्रजाममृतं दीर्घ-
 मायुः प्रजापतिर्मयि परमेष्ठी दधातु नः स्वाहेति । ६।
 अष्टकायै स्वाहेति च । ७। मध्यमा गवा । ८। तस्यै

वपां जुहोति । वह वपां जातवेदः पितृभ्य इति । ९ ।
 श्वो ऽन्वष्टकासु सर्वासां पार्श्वसक्थिसव्याभ्यां परिवृते
 पिण्डपितृयज्ञवत् । १० । स्त्रीभ्यश्चोपसेचनं च कर्षूषु सु-
 रया तर्पणेन चाञ्जनानुलेपनं स्रजश्च । ११ । आचार्या-
 यन्तेवासिभ्यश्चानपत्येभ्य इच्छन् । १२ । मध्यावर्षे च
 तुरीया शकाष्टका । १३ । ॥ ३ ॥

अथातः शालाकर्म । १ । पुण्याहे शालां कारयेत्
 । २ । तस्या अवटमभि जुहोत्यच्युताय भौमाय स्वाहे-
 ति । ३ । स्तम्भमुच्छ्रयति । इमामुच्छ्रयामि भुवनस्य
 नाभिं वसोर्धारां प्रतरणीं वसूनाम् । इहैव ध्रुवां नि-
 मिनोमि शालां क्षेमे तिष्ठतु घृतमुक्षमाणा ॥ अश्वा-
 वती गोमती सूनृतावत्युच्छ्रयस्व महते सौभगाय ।
 आ त्वा शिशुराक्रन्दत्वा गावो धेनवो वाश्यमानाः ॥
 आ त्वा कुमारस्तरुण आ वात्सो जगदैः सह । आ त्वा
 परिधुतः कुम्भ आ दध्नः कलशैरुप ॥ क्षेमस्य पत्नी
 बृहती सुवासा रयिं नो धेहि सुभगे सुवीर्यम् । अ-
 श्वावज्जोमदूर्जस्वत्पर्णे वनस्पतेरिव । अभि नः पूर्यतां
 रयिरिदमनु श्रेयो वसान इति चतुरः प्रपद्यते । ४ ।
 अभ्यन्तरतो ऽग्निमुपसमाधाय दक्षिणतो ब्रह्माणमुप-
 वेश्योत्तरत उदपात्रं प्रतिष्ठाप्य स्थालीपाकं अपयि-
 त्वा निष्क्रम्य द्वारसमीपे स्थित्वा ब्रह्माणमामन्त्रयते
 ब्रह्मन्प्रविशामीति । ५ । ब्रह्मानुज्ञातः प्रविशत्यृतं प्रपद्ये
 शिवं प्रपद्य इति । ६ । आज्यं सक्तृत्वेह रतिरित्या-
 ज्याहुती हुत्वापरा जुहोति । वास्तोष्पते प्रतिजानीक्ष-

स्नानस्वावेशो अनमीवो भवा नः । यत्त्वेमहे प्र
 तन्नो जुषस्व शं नो भव द्विपदे शं चतुष्पदे स्वाहा ।
 वास्तोष्पते प्रतरणो न एधि गयस्फानो गोभिरश्वेभि
 रिन्दो । अजरासस्ते सख्ये स्याम पितेव पुत्रान्रति न
 जुषस्व स्वाहा ॥ वास्तोष्पते शग्मया स० सदा ते स
 क्षीमहि रणया गातुमत्या । पाहि क्षेम उत यो
 वरं नो यूयं पात स्वस्तिभिः सदा नः स्वाहा । अ
 मीवहा वास्तोष्पते विश्वा रूपाण्याविशन् । सखा
 सुशेव एधि नः स्वाहेति । ७ । स्थालीपाकस्य जुहोति
 । अग्निमिन्द्रं बृहस्पतिं विश्वान्देवानुपहूये । सरस्वतीं च
 वार्जीं च वास्तु मे दत्त वाजिनः स्वाहा ॥ सर्पदेवज-
 नान्सर्वान्हिमवन्त० सुदर्शनम् । वसू०श्च रुद्रानादि-
 त्यानीशानं जगदैः सह । एतान्सर्वान्रपद्ये ऽहं वास्तु
 मे दत्त वाजिनः स्वाहा ॥ पूर्वाह्णमपराह्णं चोभौ म-
 ध्यन्दिना सह । प्रदोषमर्धरात्रं च षुष्टां देवीं महाप-
 थाम् । एतान्सर्वान्रपद्ये ऽहं वास्तु मे दत्त वाजिनः
 स्वाहा ॥ कर्तारं च विकर्तारं विश्वकर्माणमोषधीष
 वनस्पतीन् । एतान्सर्वान्रपद्ये ऽहं वास्तु मे दत्त वा-
 जिनः स्वाहा ॥ धातारं च विधातारं निधीनां च प-
 ति० सह । एतान्सर्वान्रपद्ये ऽहं वास्तु मे दत्त वा-
 जिनः स्वाहा ॥ स्योन० शिवमिदं वास्तु दत्तं ब्रह्मप्र-
 जापती । सर्वाश्च देवताः स्वाहेति । ८ । प्राशनान्ते
 का०स्ये सम्भारानोष्यौदुम्बरपलाशानि ससुराणि शा-
 द्रलं गोमयं दधि मधु घृतं कुशान्यवा०श्चासनोपस्था-

पु प्रोक्षेत् । ९ । पूर्वे सन्धावभिमृशति । श्रीश्च त्वा
 पश्चिमे पूर्वे सन्धौ गोपायेतामिति । १० । दक्षिणे स-
 न्धावभिमृशति । यज्ञश्च त्वा दक्षिणा च दक्षिणे सन्धौ
 गोपायेतामिति । ११ । पश्चिमे सन्धावभिमृशति । अन्नं
 च त्वा ब्राह्मणश्च पश्चिमे सन्धौ गोपायेतामिति । १२ ।
 उत्तरे सन्धावभिमृशति । ऊर्को सूनृता चोत्तरे सन्धौ
 गोपायेतामिति । १३ । निष्क्रम्य दिश उपतिष्ठते । के-
 ता च मा सुकेता च पुरस्ताद्गोपायेतामित्यग्निर्वै के-
 तादित्यः सुकेता तौ प्रपद्ये ताभ्यां नमो ऽस्तु तौ
 मा पुरस्ताद्गोपायेतामिति । १४ । अथ दक्षिणतः ।
 गोपायमानं च मा रक्षमाणं च दक्षिणतो गोपाये-
 तामित्यहर्वै गोपायमानं राक्षी रक्षमाणा ते प्रपद्ये
 ताभ्यां नमो ऽस्तु ते मा दक्षिणतो गोपायेतामि-
 ति । १५ । अथ पश्चात् । दीदिविश्च मा जागृविश्च
 पश्चाद्गोपायेतामित्यन्नं वै दीदिविः प्राणो जागृवि-
 स्तौ प्रपद्ये ताभ्यां नमो ऽस्तु तौ मा पश्चाद्गोपाये-
 तामिति । १६ । अथोत्तरतः । अस्वप्नश्च मानवद्राण-
 शोत्तरतो गोपायेतामिति चन्द्रमा वा अस्वप्नो वा-
 युरनवद्राणस्तौ प्रपद्ये ताभ्यां नमो ऽस्तु तौ मोत्तरतो
 गोपायेतामिति । १७ । निष्ठितां प्रपद्यते । धर्मस्थूणा-
 राजं श्रीस्तूपमहोरात्रे द्वारफलके । इन्द्रस्य गृहा व-
 सुमन्तो वरूथिनस्तानहं प्रपद्ये सह प्रजया पशुभिः
 सह । यन्मे किञ्चिदस्युपहृतः सर्वगणः सखायः सा-

धुसंवृतः । तां त्वा शाले ऽरिष्टवीरा गृहा नः सन्तु
सर्वत इति । १८ । ततो ब्राह्मणभोजनम् । १९ । ॥ ४ ॥

अथातो मणिकावधानम् । १ । उत्तरपूर्वस्यां दि-
शि यूपवदवटं स्नात्वा कुशानास्तीर्याक्षतानरिष्टका-
श्चान्यानि चाभिमङ्गलानि तस्मिन्मिनोति मणिका-
समुद्रो ऽसीति । २ । अप आसिञ्चति । आपो रेवतीः
क्षयथ्य हि वस्वः क्रतुं च भद्रं विभृषामृतं च । रा-
यश्च स्य स्वपत्यस्य पत्नीः सरस्वती तद्गृणते वयो
धादिति । ३ । आपो हि ऐति च तिसृभिः । ४ । ततो
ब्राह्मणभोजनम् । ५ । ॥ ५ ॥

अथातः शीर्षरोगभेषजम् । १ । पाणी प्रक्षाल्य
भुवौ विमार्ष्टि । चक्षुर्भ्यां चोचाभ्यां गोदानान्क्षुबु-
कादधि । यक्ष्मं शीर्षण्यं रराटाद्विवृहामीममिति । २ ।
अर्धं चेत् । अक्भेदकं विरूपाक्षं श्वेतपक्षं महायशः ।
अथो चिषपक्षं शिरो मास्याभिताप्सीदिति । ३ । स्ने-
म्यो स्नेव भवति । ४ । ॥ ६ ॥

उतूलपरिमेहः । १ । स्वपत्तो जीवविषाणे स्वं मू-
त्रमासिच्यापसलवि चिः परिषिञ्चन्परीयात् । परि त्वा
गिरेहं परि मातुः परि स्वसुः । परि पित्रोश्च भ्रात्रोश्च
सख्येभ्यो त्रिसृजाम्यहम् । उतूल परिमीढो ऽस्मि परि-
मीढः क्व गमिष्यसीति । २ । स यदि भ्रम्याद्वावापिमुष-
समाधाय घृताक्तानि कुशेण्डानि जुहुयात् । परि त्वा
हूलनो हूल निवृत्तेन्द्रवीरुधः । इन्द्रपाशेन सित्वा मह्यं
मुक्ताथान्यमानयेदिति । ३ । स्नेम्यो स्नेव भवति । ४ । ॥ ७ ॥

शूलगवः । १ । स्वर्ग्यः पशव्यः पुत्र्यो धन्यो यश-
स्य आयुष्यः । २ । औपासनमरस्यः हत्वा वितानः
साधयित्वा रौद्रं पशुमालभेत । ३ । सारङ्गम् । ४ । गौर्वी-
हन्द्वात् । ५ । वपाः अपयित्वा स्थालीपाकमवदाना-
नि च रुद्राय वपामन्तरिक्षाय वसाः स्थालीपाक-
मिश्राण्यवदानानि जुहोत्यग्नये रुद्राय शर्वाय पशुप-
तये उपायाशनये भवाय महादेवायेशानायेति । ६ ।
वनस्पतिः । ७ । स्विष्टकृदन्ते । ८ । दिग्ब्याधारणम् । ९ ।
आधारणान्ते पत्नीः संयाजयन्तीन्द्राख्यै रुद्राख्यै श-
र्वाख्यै भवान्या अग्निं गृहपतिमिति । १० । लोहितं
पलाशेषु कूर्चेषु रुद्राय सेनाभ्यो बलिः हरति । या-
स्ते रुद्र पुरस्तात्सेनास्ताभ्य एष बलिस्ताभ्यस्ते नमः ।
यास्ते रुद्र दक्षिणतः सेनास्ताभ्य एष बलिस्ताभ्यस्ते
नमः । यास्ते रुद्र पश्चात्सेनास्ताभ्य एष बलिस्ता-
भ्यस्ते नमः । यास्ते रुद्रोत्तरतः सेनास्ताभ्य एष ब-
लिस्ताभ्यस्ते नमः । यास्ते रुद्रोपरिष्ठात्सेनास्ताभ्य एष
बलिस्ताभ्यस्ते नमः । यास्ते रुद्राधस्तात्सेनास्ताभ्य एष
बलिस्ताभ्यस्ते नम इति । ११ । ऊर्ध्वं लोहितलिप्त-
मग्नौ प्रास्यत्यधो वा निखनन्ति । १२ । अनु वातं
पशुमवस्थाप्य रुद्रैरुपतिष्ठते प्रथमोत्तमाभ्यां बानुवा-
काभ्याम् । १६ । नैतस्य पशोर्यामः हरन्ति । १४ । ए-
तेनैव गोयज्ञो व्याख्यातः । १५ । पायसेनानर्थलुप्तः । १६ ।
तस्य तुल्यवग्ना गौर्दक्षिणा । १७ । ॥ ८ ॥

अथ वृषोत्सर्गः । १ । गोयज्ञेन व्याख्यातः । २ ।

कार्त्तिक्यां पौर्णमास्यां रेवत्यां वाश्वयुजस्य । ३ । मध्ये गवां सुसमिद्धमग्निं कृत्वाज्यं संहृत्वा रतिरिति षट् जुहोति । ४ । पूषा गा अन्वेतु नः पूष रक्षत्वर्वतः । पूषा वाजं सनोतु न इति पौष्णस् जुहोति । ५ । रुद्राञ्जपित्वैकवर्णं द्विवर्णं वा यो वयूथं छादयति यं वा यूथं छादयेद्रोहितो वैव स्यात्सर्वान्गैरुपेतो जीववत्सायाः पयस्विन्याः पुत्रो यूथे च रूपवत्तमः स्यात्तमलङ्कृत्य यूथे मुख्याश्चतस्रो वत्सतयस्ताश्चालङ्कृत्य । एतं युवानं पतिं वो ददामि तेन क्रीडन्तीश्चरत प्रियेण । मा नः शाप्यन्नुषा सुभागा रायस्पोषेण समिषा मदेमेत्येतयैवोत्सृजेरन् । ६ । नभ्यस्थमभिमन्त्रयते मयोभूरित्यनुवाकशेषेण । ७ । सर्वासां पयसि पायसं अपयित्वा ब्राह्मणान्भोजयेत् । ८ । पशुमप्येके कुर्वन्ति । ९ । तस्य शूलगवेन कल्पो व्याख्यातः । १० । ॥ ९ ॥

अथोदककर्म । १ । अद्विवर्षे प्रेते मातापित्रोराशौचम् । २ । शौचमेवेतरेषाम् । ३ । एकरात्रं चिरात्रं वा । ४ । शरीरमदग्ध्वा निस्त्रनन्ति । ५ । अन्तःसूतके चेदोन्थानादाशौचं सूतकवत् । ६ । नात्रोदककर्म । ७ । द्विवर्षप्रभृतिप्रेतमाश्मशानात्सर्वे ऽनुगच्छेयुः । ८ । यमगाथां गायन्तो यमसूक्तं च जपन्त इत्येके । ९ । यद्युपेतो भूमिजोषणादि समानमाहिताग्नेरोदकान्तस्य गमनात् । १० । शालामिना दहन्येनमाहितश्चेत् । ११ । तूष्णीं यामामिनेतरम् । १२ । संयुक्तं मैथुनं वोदकं

आचेरनुदकं करिष्यामह इति । १३ । कुरुध्वं मा चैवं
 मुनरित्यशतवर्षे प्रेते । १४ । कुरुध्वमित्येवेतरस्मिन् । १५ ।
 सर्वे ज्ञातयो ऽपो ऽभ्यवयन्त्या सप्तमात्पुरुषाद्दशमाद्या
 । १६ । समानग्रामवासे यावत्सन्धमनुस्मरेयुः । १७ । ए-
 कवस्त्राः प्राचीनावीतिनः । १८ । सथस्यानामिकया-
 पनोद्याप नः शोशुचदघमिति । १९ । दक्षिणामुखा
 निमज्जन्ति । २० । प्रेतायोदकां सकृत्प्रसिञ्चन्त्यञ्जलि-
 नासावेतत्त उदकमिति । २१ । उत्तीर्णाञ्जुचौ देशे शा-
 लवत्युपविष्टांस्तैर्नानपवदेयुः । २२ । अनपेक्षमाणा
 ग्राममायन्ति रीतीभूताः कनिष्ठपूर्वाः । २३ । निवेशन-
 द्वारे पिचुमन्दपत्राणि विदश्याचम्योदकमग्निं गोमयं
 गौरसर्षपांस्तैलमालभ्याश्मानमाक्रम्य प्रविशन्ति । २४ ।
 चिराचं ब्रह्मचारिणो ऽधःशायिनो न किञ्चन कर्म
 कुर्युर्न प्रकुर्वीरन् । २५ । क्रीत्वा लब्ध्वा वा दिवैवान्न-
 मन्नीयुरमांसम् । २६ । प्रेताय पिण्डं दत्त्वावनेजनदा-
 नप्रत्यवनेजनेषु नामयाहम् । २७ । मृन्मये तां रात्रिं
 क्षीरोदके विहायसि निदध्युः प्रेताच्च स्नाहीति । २८ ।
 चिराच्च शवमाशौचम् । २९ । दशरात्रमित्येके । ३० ।
 न स्वाध्यायमधीयीरन् । ३१ । नित्यानि निवर्तेरन्वैता-
 नवर्जम् । ३२ । शालाग्नौ चैके । ३३ । अन्य एतानि
 कुर्युः । ३४ । प्रेतस्पर्शिनो ग्रामं न प्रविशेयुरा नक्षत्र-
 दर्शनात् । ३५ । रात्रौ चेदादित्यस्य । ३६ । प्रवेशनादि
 समानमितरैः । ३७ । पक्षं द्वौ वाशौचम् । ३८ । आ-
 चार्ये चैवम् । ३९ । मातामहयोश्च । ४० । स्त्रीणां चा-

प्रक्षानाम् । ४१ । प्रक्षानामितरे कुर्वीरन् । ४२ । तावत्
 तेषाम् । ४३ । प्रोषितश्चेत्प्रेयाश्चुवणप्रभृति कृतोदकाः
 कालशेषमासीरन् । ४४ । अतीतश्चेदेकरात्रं चिरात्रं वा
 । ४५ । अथ कामोदकान्यृत्विक्श्चक्षुरसस्त्रिसन्धिमातुल-
 भाग्निनेयानाम् । ४६ । प्रक्षानां च । ४७ । एकादश्याम्-
 युग्मान्ब्राह्मणाभोजयित्वा मा० सवत् । ४८ । प्रेतायो-
 द्विश्य गामप्येके घ्नन्ति । ४९ । पिण्डकरणे प्रथमः पि-
 तृणां प्रेतः स्यात्पुत्रवा० चेत । ५० । निवर्तेत चतुर्थः
 । ५१ । संवात्सरं पृथगेके । ५२ । न्यायस्तु न चतुर्थः पि-
 ण्डो भवतीति श्रुतेः । ५३ । अहरहरक्षमस्मै ब्राह्मणा-
 योदकुम्भं दद्यात् । ५४ । पिण्डमप्येके निपूणन्ति । ५५ ।
 ॥ १० ॥

पशुश्चेदाप्लाव्यागामयेणापीन्यरीत्य पलाशशाखां
 निहन्ति । १ । परिष्वयणोपाकरणनियोजनप्रोक्षणान्या-
 वृता कुर्याद्यज्ञान्यत् । २ । परिपश्व्ये हुत्वा तूष्णीमप-
 राः पञ्च । ३ । वपोद्धरणं चाभिघारयेद्देवतां चादि-
 शेत् । ४ । उपाकरणनियोजनप्रोक्षणेषु स्थालीपाके
 चैवम् । ५ । वपा० हुत्वावदानान्यवद्यति । ६ । सर्वाणि
 बीणि पञ्च वा । ७ । स्थालीपाकमिश्राण्यवदानानि
 जुहोति । ८ । पञ्चङ्गं दक्षिणा । ९ । तद्देवते तद्देवतं
 यजेत तस्मै च भागं कुर्यात्तं च ब्रूयादिममनु प्रापये-
 ति । १० । नद्यन्तरे नावं कारयेन्न वा । ११ । ॥ ११ ॥

अथातो ऽवकीर्णिप्रायश्चित्तम् । १ । अमावास्या-
 यां चतुष्पथे गर्दभं पशुमालभेत । २ । निर्वृत्तिं पा-

कयज्ञेन यजेत । ३ । अप्स्ववदानहोमः । ४ । भूमौ प-
शुपुरोडाशश्चपणम् । ५ । तां छविं परिदधीत । ६ । ऊ-
र्ध्ववालामित्येके । ७ । संवत्सरं भिक्षाचर्यं चरेत्स्वकर्म
परिकीर्तयन् । ८ । अथापरमाज्याहुती जुहोति । का-
मावकीर्णो ऽस्म्यवकीर्णो ऽस्मि काम कामाय स्वा-
हा । कामाभिदुग्धो ऽस्म्यभिदुग्धो ऽस्मि काम कामाय
स्वाहेति । ९ । अथोपतिष्ठते । सं मा सिञ्चन्तु मरु-
तः समिन्द्रः सं बृहस्पतिः । सं मायमग्निः सिञ्चतु
प्रजया च धनेन चेति । १० । एतदेव प्रायश्चित्तम्
। ११ । ॥ १२ ॥

अथातः सभाप्रवेशनम् । १ । सभामभ्येति । सभा-
ङ्गिरसि नादिर्नामासि त्विषिर्नामासि तस्यै ते नम
इति । २ । अथ प्रविशति । सभा च मा समितिश्चोभे
प्रजापतेर्दुहितरौ सचेतसौ । यो मा न विद्यादुप मा
स तिष्ठेत्सचेतनो भवतु शश्वसे जन इति । ३ । पर्व-
दमेत्य जपेत् । अभिभूरहमागमं विराडप्रतिवाच्यः ।
अस्याः पर्वद ईशानः सहसा दुष्टरो जन इति । ४ ।
स यदि मन्येत क्रुद्धो ऽयमिति तमभिमन्त्रयते । या
त एषा रराट्त्वा तनूर्मन्योः क्रोधस्य नाशनी । तां दे-
वा ब्रह्मचारिणो विनयन्तु सुमेधसः ॥ द्यौरहं पृथिवी
चाहं तौ ते क्रोधं नयामसि । गर्भमश्वतर्यसहासावि-
ति । ५ । अथ यदि मन्येत दुग्धो ऽयमिति तमभिम-
न्त्रयते । तां ते वाचमास्य आदत्ते हृदय आदधे । यच्च

यष निहिता वाक्तां ततस्तत आददे । यदहं ब्रवीमि
तत्सत्यमधरो मत्पद्यस्वेति । ६ । एतदेव वशीकरणम्
। ७ । ॥ १३ ॥

अथातो रथारोहणम् । १ । युङ्क्ते सम्प्रेष युक्त
इत्युक्ते सा विराडित्येत्य चक्रे अभिमृशति । २ । रथन्त-
रमसीति दक्षिणम् । ३ । बृहदसीत्युत्तरम् । ४ । वामदे-
व्यमसीति कूबरीम् । ५ । हस्तेनोपस्थमभिमृशति । अ-
ङ्कौ न्यङ्कावभितो रथं यौ ध्वान्तं वातायमनु सञ्च-
रन्तौ । दूरेहेतिरिन्द्रियावान्यतचित्ते नो ऽमयः पप्रय-
पारयन्त्विति । ६ । नमो माणिचरायेति दक्षिणं धुर्यं
प्राजति । ७ । अप्राप्य देवताः प्रत्यवरोहेत्सम्प्रति ब्रा-
ह्मणान्मध्ये गा अभिक्रम्य पितृन् । ८ । न स्त्रीब्रह्म-
चारिणौ सारथी स्याताम् । ९ । मुहूर्तमतिषाय जपे-
दिह रतिरिह रमध्वम् । १० । एके मास्त्वह रतिरिति
च । ११ । स यदि दुर्बलो रथः स्यात्तमास्थाय जपेदयं
वामश्विना रथो मा दुर्गे मा स्तरो रिषदिति । १२ ।
स यदि भ्रम्यात्स्तम्भमुपस्पृश्य भूमिं वा जपेदेष वा-
मश्विना रथो मा दुर्गे मा स्तरो रिषदिति । १३ ।
तस्य न काचनार्तिर्न रिष्टिर्भवति । १४ । यात्वाध्वानं
विमुच्य रथं यवसोदके दापयेदेष उ वाहनस्यापहूव
इति श्रुतेः । १५ । ॥ १४ ॥

अथातो हस्त्यारोहणम् । १ । एतय हस्तिनमभिमृ-
शति हस्तियशसमसि हस्तिवर्चसमसीति । २ । अथा-

ऋयज्ञेन यजेत । ३ । अप्स्ववदानहोमः । ४ । भूमौ प-
शुपुरोडाशश्चपणम् । ५ । तां छविं परिदधीत । ६ । ऊ-
र्ध्ववालामित्येके । ७ । संवत्सरं भिक्षाचर्यं चरेत्स्वकर्म
परिकीर्तयन् । ८ । अथापरमाज्याहुती जुहोति । का-
मावकीर्णो ऽस्म्यवकीर्णो ऽस्मि काम कामाय स्वा-
हा । कामाभिदुग्धो ऽस्म्यभिदुग्धो ऽस्मि काम कामाय
स्वाहेति । ९ । अथोपतिष्ठते । सं मा सिञ्चन्तु मरु-
तः समिन्द्रः सं बृहस्पतिः । सं मायमग्निः सिञ्चतु
प्रजया च धनेन चेति । १० । एतदेव प्रायश्चित्तम्
। ११ । ॥ १२ ॥

अथातः सभाप्रवेशनम् । १ । सभामभ्येति । सभा-
ङ्गिरसि नादिर्नामासि त्विषिर्नामासि तस्यै ते नम
इति । २ । अथ प्रविशति । सभा च मा समितिश्चोभे
प्रजापतेर्देहितरौ सचेतसौ । यो मा न विद्यादुप मा
स तिष्ठेत्सचेतनो भवतु शङ्कसथे जन इति । ३ । पर्ष-
दमेत्य जपेत् । अभिभूरहमागमं विराडप्रतिवाच्यः ।
अस्याः पर्षद ईशानः सहसा दुष्टरो जन इति । ४ ।
स यदि मन्येत क्रुद्धो ऽयमिति तमभिमन्त्रयते । या
व एषा रराट्वा तनूर्मन्योः क्रोधस्य नाशनी । तां दे-
वा ब्रह्मचारिणो विनयन्तु सुमेधसः ॥ द्यौरहं पृथिवी
चाहं तौ ते क्रोधं नयामसि । गर्भमश्नतर्यसहासावि-
ति । ५ । अथ यदि मन्येत दुग्धो ऽयमिति तमभिम-
न्त्रयते । तां ते वाचमास्य आदत्ते हृदय आदधे । यच्च

वो नामेति । १९ । शकुनिं वाश्यमानमभिमन्त्रयते
 हिरण्यपर्णं शकुने देवानां प्रहितकृम । यमदूतं
 मस्ते ऽस्तु किं त्वा कार्कारिणो ऽब्रवीदिति । २० ।
 लक्ष्मणं वृक्षमभिमन्त्रयते मा त्वाशनिर्मा परशुर्मा
 वातो मा राजप्रेषितो दण्डः । अङ्कुरास्ते प्ररोहन्
 निवाते त्वाभिवर्षतु । अग्निष्टे मूलं मा हिंसीत्स्व
 स्ति ते ऽस्तु वनस्पते स्वस्ति मे ऽस्तु वनस्पत इ
 ति । २१ । स यदि किञ्चिन्नभेत तत्प्रतिगृह्णाति द्यौः
 स्वा ददातु पृथिवी त्वा प्रतिगृह्णात्विति सास्य न
 ददतः क्षीयते भूयसी च प्रतिगृहीता भवति । २२ ।
 अथ यद्योदनं लभेत तत्प्रतिगृह्य द्यौस्त्वेति तस्य द्वि
 प्राश्नाति ब्रह्मा त्वाश्नातु ब्रह्मा त्वा प्राश्नात्विति । २३ ।
 अथ यदि मन्थं लभेत तत्प्रतिगृह्य द्यौस्त्वेति तस्य त्रि
 चिः प्राश्नाति ब्रह्मा त्वाश्नातु ब्रह्मा त्वा प्राश्नातु ब्र
 ह्मा त्वा पिबत्विति । २४ । ॥ १५ ॥

अथातो ऽधीत्याधीत्यानिराकरणम् । प्रतीकं मे
 विचक्षणं जिह्वा मे मधु यद्वचः । कर्णाभ्यां भूति
 श्रुश्रुवे मा त्वं हार्षीः श्रुतं मयि । ब्रह्मणः प्रव
 चनमसि ब्रह्मणः प्रतिष्ठानमसि ब्रह्मकोशो ऽसि स
 निरसि शान्तिरस्यनिराकरणमसि ब्रह्मकोशं मे विश
 वाचा त्वा पिदधामि वाचा त्वा पिदधामि स्वरक
 रणकण्ठ्यौरसदन्यौष्ठचयहणधारणोच्चारणशक्तिर्मयि भ
 वतु । आप्यायन्तु मे ऽङ्गानि वाक्प्राणश्चक्षुः श्रोत्रं

यशो बलम् । यन्मे श्रुतमधीतं तन्मे मनसि तिष्ठतु
तिष्ठतु ॥ १६ ॥

॥ इति श्रीपारस्करविरचिते गृह्यसूत्रे
तृतीयं काण्डम् ॥

॥ इति श्रीपारस्कराचार्यकृतं कातीयगृह्यसूत्रं
समाप्तम् ॥

Kritische Anmerkungen.

Abkürzungen.

- A = Text mit Jayarâma's Commentar. Berlin. Chambers 373.
B = Text. Oxford. Bodl. Msc. Walker 181.
C = Text. Ebend. Msc. Wilson 451.
Jr = Jayarâma's Commentar in A.
Rk = Râmakrishna's Commentar, ehemals East India House 440.
577. 912.
Kp = Kâmadeva's Paddhati. Berlin. Chamb. 457 d.
Vp = Vasudeva's Paddhati. Ebend. Chamb. 331 und Oxford.
Bodl. Msc. Wilson 476.
Sp = Jac. Sam. Speijer, Spec. lit. inaug. de cerimonia apud
Indos, quae vocatur jâtakarma. Lugd. Bat. 1872.
-

Erstes Buch.

3. 12. Codd. पाद्यायै । Âçv. 1, 24, 22 und Çânk. 3, 7
पद्यायै । — 19. A Jr निरुक्षयति । — 25. AB Rk अक्षयोः ।
Jr अक्षयोः erklärt durch अक्षयोः ।
4. 8. BC pr. m. °पूर्वेण ।
5. 2. C प्रवृत्य । — 9. B corr. am Rande विज्ञातिश्च statt
विज्ञानं च । — BC पौर्णमासं च । — Codd. स इ हव्यो ।

Jr सत् इ वार्षे स चेन्द्र । Rk स इ वार्षे स चेन्द्रः ।
Ich vermuthe: स इ इ वार्षे । TS. 3, 4, 4 स हि । —

10. C ज्यैष्ठ्यानां । — BC ब्रह्मण्यस्मिन् । — C इति . .
०षजति fehlt. — 11. Codd. दिवा पृ० । Jr und Rk दिव
आ । — A सुगं नः प० । — A Text B Kp Vp म आगात् ।

6. 3. A Jr तावेव विव० Rk Text तावेह Comm. ता-
वेव । Vgl. Ç. Br 14, 9, 4, 19. A विद्यावहै । C वि-
द्यावहै ।

7. 2. A तां त्वा । — A प्रजायामस्यायतः । Ebenso
B Vp, aber mit Tilgung des letzten â.

8. 8. A दधानु । — A बृहस्पतिष्ठा । — 19. A Jr पो-
था । So das Khila zu RS. 10, 85. s. Var. Lect. p. 15. —
21. BC शय्यातां ।

9. 5. Codd. पुमां०सं वर्तेतां wo Rk वर्तेतां durch उ-
त्पादयेतां erklärt. Ich bin Haas gefolgt.

10. 1. A याचवि० ।

Nach Kap. 12 folgt in B Kap. 13 अथर्तुमतीं जाया-
मभिगच्छेत् etc. und Kap. 14 अथ गर्भाधानम् etc. Sie
stehen bei Sp p. 19 und p. 18. In C sind sie am Rande hinzu-
gefügt. In den Commentaren fehlen sie.

13. 1. A नादधीत ।

14. 3. BC Jr Rk Kp Vp शुक्लांश्च ।

15. 4. BC उपविष्टायां । — C द्रप्स्येन । — 8. भ-
वन्ति fehlt in AB; Jr Rk haben भवति ।

16. 2. B पीवरीं । C ०री । — 9. Sp p. 63 उत्तरां । —
18. Der Vers steht Ç. Br 14, 9, 4, 26. Sp (p. 68) will nach
Açv. 1, 15, 3 अस्तृतं schreiben. — 19. S. Ç. Br 14, 9, 4, 27.
Sp schreibt अजीजनः und ऽकरः, hält aber वीरवतो अ-

कर् für die richtige Lesart. — 23. C शर्का मर्का Vgl. V 7, 12. 13. 16—18. TS. 1, 4, 8. 9. — A कुम्भीरशुः । — 24. A उत्तरीयेख वाससा वा प्रच्छाद्याङ्गे कृत्वा पित जपति । — A वरमदुः । — A श्यावशबलौ । — 25. Code न नामयति wozu Jr अङ्गानि ergänzt. Die Lesart des Âp stambiya-prayoga (Sp p. 86) नामयति, aus न आमयति wird wohl die richtige sein. — A ग्लापयति ।

Nach Kap. 16 folgen in B (auf Fol. 13a bis 15b) zwei Kapitel, deren erstes anfängt: अथातो यमलजनने प्रायश्चित्तं व्याख्यास्यामः । das zweite: अथातो मूलविधिं व्याख्यास्यामः । Viele Correcturen und Ergänzungen am Rande. — In C steht das erste dieser beiden Kapitel an eben dieser Stelle; das zweite folgt nach dem Schlusse von Pâraskara's Sûtra. S. krit. Anmerk. zu 3, 16.

17. 3. B pr. m. C अयुग्मा° ।

19. 5. ABC एकत उद्द्°, Jr und Rk एकतोद्द्° als सन्धिच्छान्दसः । — 13. A अन्नपर्याय वास्ततो ब्रा° भोजनमनुपर्याय वा ततो ब्रा° भो° B अनुपर्याया वा ततो ब्रा° भो° (nur einmal); C अनुपर्याया वा ततो ब्रा° भो° अनुपर्याया वा ततो ब्रा° भो° । Jr अन्नपर्याय चेति च्छान्दसं । Rk Text: अन्नपर्याय वा ततो ब्रा° भो° । Comm. अन्नपरिपाद्या या (वा?) अन्नवत्सर्वमांसान्येकीकृत्य प्राशयेदित्यर्थः अन्नपरिपाद्या वा क्रमेण प्राशयेन्नैकत उद्दृत्येति भर्तृयज्ञः अन्नपर्यायेत्यविभक्तिकं च्छान्दसं पदं ।

Zweites Buch.

1. 6. ABC वायुरुद° Rk वाय उद° । Vgl. AS. 6, 68,

1. — 11. ABC आयुषं Jr आयुष्मान् । — 16. Der Vers, dessen erste Hälfte entstellt ist, steht so in allen Handschriften. In Nârâyana Bhaṭṭa's Prayogaratna f. 49, b steht: येन भूयश्च रात्र्यां ज्योक्च पश्याति सूर्ये तेन त आयुषे° und in Anantadeva's Samskāra kaustubha f. 110, b nur der Anfang: येन भूयश्च रात्र्यामिति । Vgl. die Uebersetzung. — 19. Codd. मज्जयता । — A वप्त्वा । — AB Kp Vp वावपति । — Codd. छिन्धि । — Ich habe den Vers geschrieben, wie er Prayogar. f. 50, a und Samsk. kaust. f. 110, b steht. Vgl. AS. 8, 2, 17.

Hier folgt in BC ein kurzes Kapitel über das Stechen der Ohrlöcher (es steht Sp p. 21), welches offenbar später eingeschoben ist. Die Commentare und Paddhati's erwähnen es nicht.

2. 7. A बलाय fehlt im Texte. — Nach 2, 10 folgen in BC zwei Paragraphen über das Umhängen der Opferschnur (yajnopavīta) und die Uebergabe des Felles (ajina). Sie stehen Sp p. 22. Beide sind, wie aus den Commentaren hervorgeht, späterer Einschub. — 16. BC wiederholen den ganzen Vers, welcher 1, 8, 8 steht. — 20. A अहमाचार्यस्तव fehlt im Texte. — 21. A देवे° परि° स° त्वा fehlt. C भूतेभ्यः statt देवेभ्यः । Rk stimmt zuerst mit C, aber bei der Wiederholung mit B. Vgl. Ç. Br 11, 5, 4, 4.

3. 3. C समीक्षिताय fehlt.

4. 3. BC पर्युक्ष्योत्तिष्ठन् । — 8. BC सवितादधातु । B मेधां मे दे° स° आदधातु । (Sp p. 23). — Nach 4, 8 folgt in BC die Berührung der Glieder und Bestreichung mit Asche (Sp p. 23); beide nach den Commentaren späterer Einschub.

5. 1. A Text und B चर्ये fehlt. — 9. BC समिधमा° । — 12. A वर्जे । — 13. A चत्वारिंशत् । — 20—23 sind im

Texte A ausgelassen. — Nach 27 folgt in BC marg. und Rk das Maass der Stäbe. Jr erwähnt dasselbe aus einer andern Çâkhâ. — 30. A आसीन und अभिक्रामन् fehlen. — 31. A इति fehlt. — 33. A वेदं समाप्य व्रतं । — 36. BC नातीतः । — 40. A च fehlt. — 42. A संस्कारः । — 43. A संस्कारेप्सवः ।

6. 10. BC Rk Vp Kp तान्विजहामि । Vgl. AS. 16, 1, 7. — A एकस्मादुदकुम्भादपो । — 11. C इति fehlt. — 15. BC marg. दण्डं निधाय । — 16. C der erste Satz उद्यन् bis गमय fehlt. — BC Rk und die beiden Paddhati's haben nur भाजभृषुः । A im zweiten und dritten Verse und Jr ०भृष्टिः । Gobh. gri. 3, 4 ०भृष्टिभिः । Die dort angedeuteten drei Verse stehen in Bhavadeva's Chandogapaddhati; sie weichen von Pâraskara's Versen nur wenig ab. — 17. A Jr नखानि । — 18. Vor चक्षुः schiebt B ein: समानव्यानौ मे तर्पय । — 19. B corr. CRk अनुषिच्य । — Das erste भूयासं fehlt in B. — 20. C जीव । — 23. A Rk अद्वायै मेधायै । — 29. B corr. auch das zweite Mal मामनर्थेहि ।

7. 3. A नृतगीतवादिचादि । — 6. B फलप्रपचन । C फलप्रचयनतपन । Rk फलप्रपतन । — B Jr Vp शुष्कवदन । A Rk Comm. शुक्ल० । Rk Text शुक्ल० । C असूक्त० । — 9. ABC विपु०र्षी । Jr विपु०सां । — BC fügen am Ende hinzu: न च गच्छेत् । — 15. A अनन्तरितायां । — C च fehlt. — 16. A गुदं fehlt. — A ममृजीत । — 18. B schiebt nach स्यात् ein: सर्वत आत्मानं गोपायेत् ।

8. 3. B असम्भाषणं । — 5. A सूर्यात् fehlt. — 7. Nach भोजनं sind in A mehrere Wörter des Commentars in den Text gerathen. — 9. A न कुर्यात् ।

9. 10. A पाचे ।

10. 9. A च fehlt. — 13. A औदुचरीः । BC Rk Vp
•र्यः । — A आर्द्राः सफलाः सपलाशाः । — 17. A ता-
वतस्त्रिस्र ओंकार° (18). स्र ist getilgt; Lücke. — 21. fehlt
in A und Vp. B आथर्वाणां ।

11. 1. AB अमावास्यां । — 2. ABC अद्वाशने । Jr
Rk आद्वा° । — C अवस्फूर्जद्भूमि° । Jr Rk erklären अ-
वस्फूर्ज durch विद्योतमानविद्युत् । — B corr. C उत्पा-
तेषु । — 3. A उत्सृष्टे ऽथाभ्रदर्शनं । — 4. B महानिशा-
यां । — A सन्ध्या° । — B यामे यामान्तर्दि° । C या-
मान्तर्दि° und am Rande यामे । — BC दिवाकीर्तिः । —
6. B यामे यामान्ते । — C शब्देषु । — B s. m. °चरि-
तेषु । — 8. BC च fehlt. — 9. A एकराचं fehlt. — 12. A प-
रि सख्य धर्मिणो वि सख्यानि विसृजामहे । B परि
सख्यानि धर्मिणो वि स° विसृ° । C परि सख्या-
मि धर्मणो वि स° विसृ° । Jr Rk परि सख्यस्य ध-
र्मिणो वि स° विसृ° । Vp परि सख्यस्य धर्मिणो
वि सख्यानि सृजामहे । Die Erklärungen von Jr परिस-
ख्यस्य durch सुमित्रभावस्य, परापतत् durch रक्षणार्थ-
मागतः, विसख्यानि durch विद्वेषादीनि sind alle verfehlt.
Der Vers ist ganz verdorben. Vgl. Âçval. çr. 6, 12, 12.

12. 1. B corr. C उत्सृजेयुः । — 2. B corr. इतराना-
चार्यान् । — A पितृनाचार्यान्स्वांश्च । Rk पितृन्स्वांश्च ।
— 3. BC प्रब्रूयुः ।

13. 2. A Rk अनदुहो । Kp धुर्यान्बलीवर्दान् ।

14. 4. BC वारुणीः । — 11. BC शालायाः । —

19. C तदेतत् statt तावत् । — 20. BC दर्वीभूर्पे प्रक्षाल्य । — 24. B sec. m. C °चमनं च ।

15. 2. Nach °भ्यश्चेति schiebt B ein: स्थालीपाकस्व जुहोतीन्द्राय स्वाहेति ।

16. 3. BC व्यगात् । — 5. B पितृभिः statt मातृभिः ।

17. 2. A यच्च einmal. — 6. Jr अकृष्टे फालाकृष्टे । Rk कृष्टे सीरेण विलिखिते । — 9. A तमिन्द्रमुप° (इह fehlt). — A hat das erste Mal अन्नपायिनी । Jr अदनीयादिवृद्धिकारिणी । Rk im Texte ebenso; der Commentar bricht hier ab. Das zweite Mal steht कर्मणि कर्मणि bei B allein. — 10. B यज्ञायै सोमायै । Vp यज्ञायै शंमायै । — 13. A °शेषकूर्चेषु । — 14. A अग्निमेवाः । — 15. A प्रभवः ।

Drittes Buch.

1. 2. A अभिमातिसाहे । — A यो नः fehlt. — Jr अजीजान् जीवतु यद्वा नो ऽस्मभ्यं धान्यं जनयतु । — BC Kp Vp विश्वान् । Vgl. TS. 5, 7, 2, 3. — B तेषां ज्योग्जानिं । — Jr अजीजिं अजेयत्वं । — C Kp Vp आवहाः । — Vp परिदत्त । — Vgl. TS. ebend. AS. 6, 55, 1. — 3. अभिषक् (so A) für अभिषत् Conj. Impf. अभ्यषत् P. 8, 3, 63—65. B Kp Vp अविषक् । C अविषत् । Jr अविषक् अवतु । T Br. 2, 4, 1, 4 देव . . . अभिष । — A सुगं तु । — A ज्योतिष्मद्येहि । die anderen °मध्येहि । — 4. A विश्वचर्षणिः fehlt. — A समनयीष्ट ।

Jr समानयिष्ट । — Kp Vp पितो आवि० und so corrigiren BC. — B तोकाय तनयाय mit Tilgung des zweiten Wortes, welches C am Rande hinzufügt. — B तन्वै । — A स्योन इति । — 6. A Kp Vp अधिवनाय चकृषुः । B corr. C मनावचकृषुः । Die Verse in 4 und 6 s. T Br. 2, 4, 8, 7. Vgl. AS. 6, 30, 1.

2. 2. Kd राचिं । — B सुमङ्गलीः । — BC राचिम् । — Jr कृणुतो कृण्वतो, alle anderen कृणुते । s. TS. 5, 7, 2, 4. AS. 6, 55, 3. — Alle ज्योग्जीता nur B pr. m. ज्योग्जीवा । Jr दोषाणां दुष्टानां च जेतारः । s. TS. a. a. O. — 7. A springt von शाखासी zu सुवीर्यो über. — 10. A अभिमन्त्रयते । — 11. BC कीर्तिः । — 14. A Jr उपोदु तिष्ठन्ति । B उपोदुत्ति० ।

3. 2. A विद्या वेति । — 5. Die Verse stimmen mit TS. 4, 3, 11, 2 u. f., wonach ich die Fehler der Handschriften verbessert habe. — BC निष्कृतिं । — ABC अधि लोकं । — ABC नियच्छतु । — AB व्युच्छन्साजीर्णा । — 6. Die Handschriften stimmen in der fehlerhaften Fassung der Verse überein, nur B अकृणुतत् । Jr अकृतत् निकृन्तु । — Vgl. Âçv. gri. 2, 4, 14. — A दधातु वः । — A इति fehlt. — 7. A च fehlt. — 10. A पार्श्व fehlt. — 12. BC आचार्यान्ते० । — 13. A च fehlt.

4. 4. A pr. m. कलशैर्गमन्? Çankh. gri. 3, 2. — 7. BC युषान्प्रति तप्सो जुषस्व शं नो etc. wie im ersten Verse. Vgl. RS. 7, 54, 1—3. 55, 1. — 8. BC विश्वांश्च । — Jr Vp वाजीं । A Text Kp वाजां । C वाजिं । B वाजिनीं । Yp fügt hinzu इदं ... सरस्वत्यै वाज्यै च । — A Vp marg. नगेन्द्रं statt सुदर्शनं । — A एतान ... मध्यन्दिना सह

fehlt. — A धातारं ... वाजिनः स्वाहा fehlt. — 9. 1
corr. ससुराणि in सक्षीराणि, wie Kp Vp haben. — AB
शाङ्गलं। — 11. BC यज्ञस्य। — 18. Vp सह पशुभिः। — D
Text des letzten Verses habe ich nach Vp gegeben, nur das
dieser, wie alle anderen, गृहान्नः hat. — A अस्त्युप .. गव
.. सखाय ...। BC अस्त्युप०। C संमतः। Ich weiss den
Vers nicht herzustellen. Jr sucht sich mit unmöglichen Erklä-
rungen zu helfen. Einzelne Anklänge finden sich AS. 3, 12, 1,
5, 6, 11. 7, 60, 4.

5. 3. ABC Vp धा इति। s. RS. 10, 30, 12. — 4. A
चतसृभिः।

Nach Kap. 5 folgt in BC ein Kapitel über die Aufstellung
von Götterbildern, welches sich schon durch seine Ausdrucksweise
(प्रतिष्ठापनं व्याख्यास्यामः) als späterer Einschub zu erken-
nen giebt.

6. 2. C चक्षुर्भ्यां तं श्रो०। B चक्षु० नासिकाभ्यां
श्रो०। — 3. C अविभेदक विरूपाक्षः। — BC श्वेतप-
क्षी महायशः .. चिचपक्षः। — C माभिता०।

7. 2. A स्वमू०। — A परिषिञ्चति परीयात्। —
A परि षुसुः। — A भ्रातुश्च। — BC सखिभ्यः परि-
ददाम्यहम्। — 3. B हूलनोपहूलं। C हूलं नि०। —
BC छित्वा।

8. 3. B corr. C आलभते। — 6. B वपां श्र० स्था-
लीपाकमिश्राण्यव०। — 10. A रुद्राण्यै fehlt. — A पा-
लाशेषु। — 11. A Die Sprüche mit पश्चात् und उत्तरतः
fehlen. — 12. A लोहितसिप्रं। C लोहितमयौ। — B तं
निख०। — 14. याममरण्यं हरन्ति।

9. 4. Nach जुहोति C प्रतिमन्त्रं। B प्रतिमन्त्रमा-
धारावाज्यभागौ हुत्वा पायसेन शूलगवदेवताभ्यो हो-

प्रः । — 5. BC Kp Vp वाजान् । — BC स्वाहेति । — 6. AB
 रूपस्वित्तमः । C रूपस्वित्तमः । Kp रूपस्थितमः । Vp रू-
 प्रवत्तमः । — AB एनं । TS. 3, 3, 9, 1. Vgl. AS. 9, 4,
 4. — C साम् । AB साम्नजनुषा । Jr साम्नजन्मसव्वहेन
 वत्या सह । — ABC Kp Vp सुभगा । Jr असुभगा मा भ-
 वेति शेषः । — 7. A अभिमन्त्रयति ।

10. 10. BC यथाहिताग्नेः । — 13. B संयुक्तमैथुनं च ।
 — A जापेरन् । — A इत्येति । — 15. BC इति fehlt. —
 16. BC अपो fehlt. — 22. ABC शाङ्गल° । — A एतान् ।
 — 23. AB pr. m. आयान्ति । — 26. BC एव fehlt. —
 27. AC यहम् । — 36. C राचौ चादि° । — 47. B प्रज्ञा-
 नां च स्त्रीणां च । — 51. C निवर्तते । — BC चतुर्थम् ।
 — 52. B marg. तं vor पृथक् । — 53. BC तस्य न्यायस्तु ।
 — 55. A निगृणन्ति ।

11. 1. B आप्लाव्य गा° । — 2. A °नियोजनप्रोक्ष-
 णेषु प्रकरणोक्तेतिकर्तव्यतया यच्चान्यत् । — 4. BC दे-
 वतान्वादिशेत् । — 7. A चीणि fehlt, B marg. — 10. A
 तद्देवतं य° । Vgl. Kāty. gr. 25, 2, 4. — A यजते । B य-
 जेत् । — A तं ब्रूयात् ।

12. 2. AC आलभते । — 3. B निर्ज्ञेयं । C नैर्ज्ञेयं ।
 — 9. ABC अभिदुग्धो । — 10. BC समासिञ्चन्तु ।

13. 2. B अध्येति । — 3. A Text प्रचेतसौ । — A वि-
 द्यादुहि मा । — B मुच्येत नो । C मञ्चेतनो । — A श-
 त० श०सथे । B संगथे । — 4. C परिषदं । — AC Kp Vp
 आगमवि° । — AVp अप्रतिवाश्याः । B °वाच्याः (?) ।
 Kp °वास्याः । — C परिषद । — AVp स्वासु statt सहसा ।

Kp त्वा सु० । — BC दुष्टे । — Kp जन fehlt. Ich weiss die Vers nicht herzustellen. — 5. A स fehlt. — A Vp corr. मन्यो । — C द्यौरसौ । — B चाहं च वि ते । C चाहं भविष्ये । A Kp Yp तौ ते । — BC Kp अश्वतर्या सहासौ । Jr अश्वतरी गर्भपुष्टिमहमाना (असहमाना?) । — 6. Ich habe die erste Verszeile so geschrieben, wie er in A Kp Vp steht, ne hat Vp हृदयमादधे । B hat nach Tilgung einiger Silben अने वाचमास्य आ ते हृदयमाददे । C तां आ वे वाचमास्य आदत्ते हृदयमादधे । — In der zweiten Zeile hat I वाक्तां त आददे । — B प्रब्रवीमि । — A मत्त्वद्यस्तं was Jr in unsinnigster Weise zu erklären sucht.

14. 2. A रथं सम्प्रेष्य । — BC इति प्रोक्ते । — 6. I अङ्गू । — B यो । — B marg. C वातं st. ध्वान्तं । — Jr Kp अभि st. अनु । — BC Kp सञ्चरन्तं । — BC इन्द्रियवान् । — Kp यतस्त्रिस्त्रेतामयः । — BC तेनामयः । — Vgl. TS. 1, 7, 7, 1 Tândya Br. 1, 7, 5. — 7. BC दक्षिणधुर्यै । A धुर्यै । — B प्राजति गवां मध्ये स्थापयति । — 8. BC अतिक्रम्य । — 10. A अतीया । BC अतीयाय । — A स जपेत् । — BC die Silben मध्व fehlen. — 11. A च fehlt. — 12. BC दुर्बलै रथः स्यादिदमास्थाय । — BC मा सुगे रिष इति । A Vp स्तरो । Kp स्थरो । Jr स्तरोः (so) हिंसकाद्धेतोः स्तृज् हिंसायां । (?) — 13. fehlt in B. C भूम्याः स्तम्भं . . अयं वां . . सुगे रिष इति । — 14. A काचिदार्तिः । — 15. BC रथं fehlt.

15. 3. BC अथावरोहति । — 5. 6. B hat शूद्रो ऽसि beim उष्ट्र und त्वाष्ट्रो ऽसि beim रासभ । — 7—15. Ich habe Reihenfolge nach A Kp Vp gegeben, nur fehlen 12 und 13

Kp. In B ist die Folge: 9. 10. 11. 13. 12. 7. 8. 14. 15. In C fehlt 7, die übrigen folgen: 9. 10. 11. 12. 13. 8. 14. 15. —

1. B पथमभि० । — 8. BC पथिषदे । — 12. B वनस्पतिभि० । — 15. A hat im Texte wieder गिरिं । B गोष्ठानं ।

— C wiederholt शकुत्पिण्डसद इति statt स्वस्ति० । —

16. B यच्च तच्च चा० ... नमो नमो । — 18. C stellt den Satz hinter 20 und fügt am Ende hinzu: क्षेम्यो ह्येव भवति । — BC विद्युतः statt हेतयः । — 20. A शकुनीं । — BC प्रहितङ्गमः । — C यज्ञदूत । — B कार्करीणो । C कार्करीणो । — C fügt hinzu: क्षेम्यो ह्येव भवति । —

21. B मा दण्डो राजप्रेषितः । — 22. A लभते । — 22—

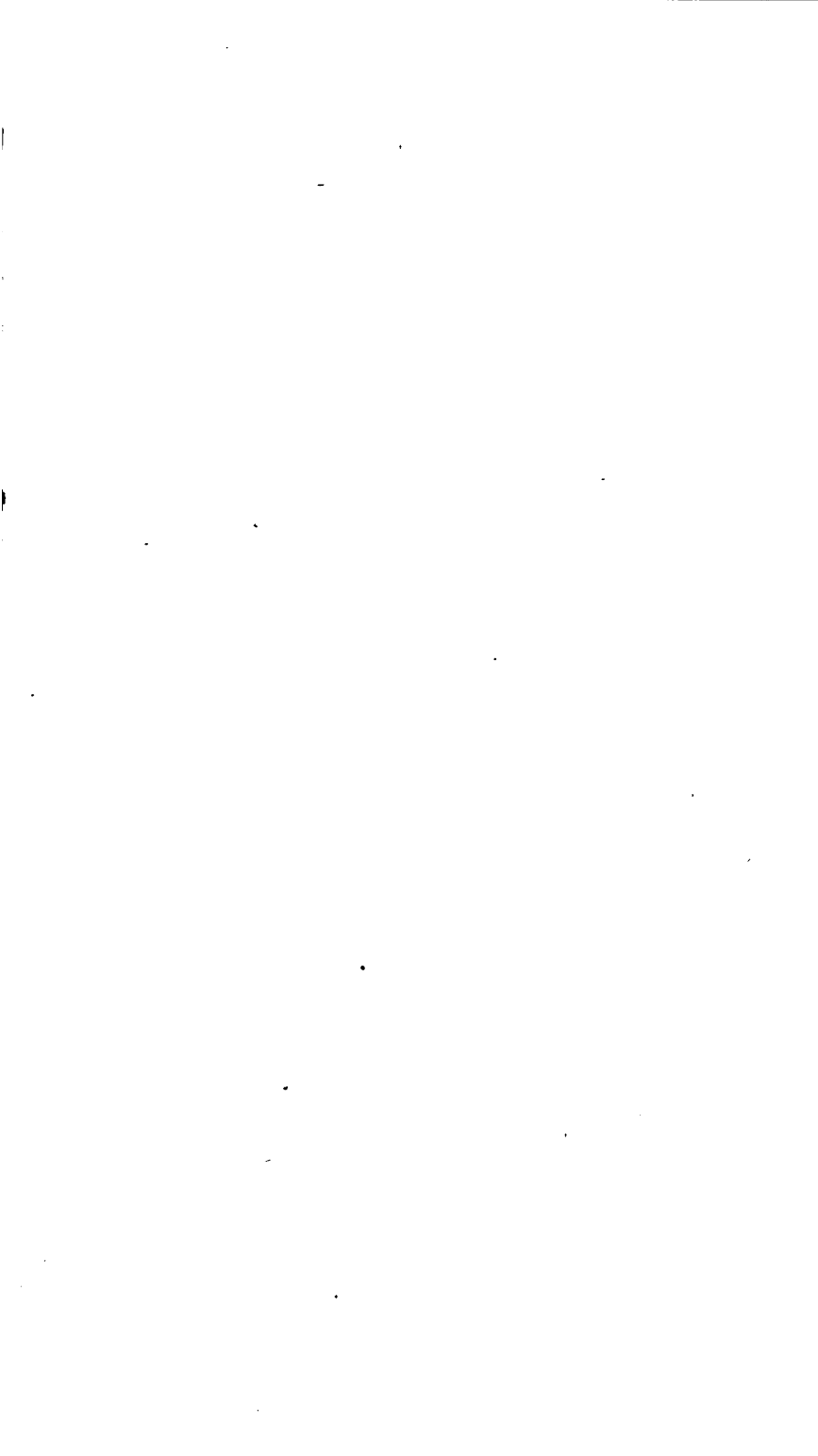
24. B पृथिवी त्वा प्रतिगृह्णात्वित्यथ यद्योदनं लभेत तत्प्रतिगृह्णात्विति भवत्यथ यदि धनं लभेत तं प्रतिगृह्णाति द्यौस्त्वा ददातु पृथिवी त्वा प्रतिगृह्णात्विति न दत्तः क्षीयते भूयसी च प्रतिगृह्णानो भवत्यथ यद्योदनं लभेत तत्प्रतिगृह्णाति द्यौस्त्वा ददातु पृथिवी त्वा प्रतिगृह्णात्विति तस्य द्विः प्राश्नातु ब्रह्मा त्वाश्नातु ब्रह्मा त्वा प्राश्नात्वित्यथ यदि मन्थं लभेत तत्प्रतिगृह्णात्विति त्रिः प्राश्नाति ब्रह्मा त्वा प्राश्नातु ब्रह्मा त्वा प्राश्नात्विति चिः प्राश्नाति ब्रह्मा त्वा प्राश्नातु ब्रह्मा त्वा प्राश्नात्विति चिः प्राश्नाति ब्रह्मा त्वा प्राश्नातु ब्रह्मा त्वा प्राश्नात्विति चिः प्राश्नाति ब्रह्मा त्वा प्राश्नातु ब्रह्मा त्वा प्राश्नात्विति । — C पृथिवी त्वा प्रतिगृह्णात्वित्यथ यद्योदनं लभेत तत्प्रतिगृह्णाति द्यौस्त्वा ददातु पृथिवी त्वा प्रतिगृह्णात्विति तस्य द्विः प्राश्नाति ब्रह्मा त्वा प्राश्नातु ब्रह्मा त्वा प्राश्नात्वित्यथ यदि मन्थं लभेत तत्प्रतिगृह्णाति द्यौस्त्वा ददातु पृथिवी त्वा प्रतिगृह्णात्विति तस्य त्रिः प्राश्नाति ब्रह्मा त्वा प्राश्नातु ब्रह्मा त्वा प्राश्नातु ब्रह्मा त्वा पिबत्विति । — 24. A स यदि ।

16. BC निराकरणं । — B विचक्षं । — BC मा त्वा
 हार्षीत् । Kp Vp मा त्वा हार्षीः । — B Kp श्रुतमपि । —
 A hat वाचा त्वा पि° nur einmal, aber Jr sagt: आवृत्ति-
 र्दोर्ध्वार्था । — B वाचा त्वा दधाम्याप्यायन्तु मे ऽङ्ग-
 नि mit Auslassung der Worte von स्वर° bis भवतु, welche
 auch in C erst von späterer Hand an den Rand geschrieben sind.
 — B तन्मे मनसि तिष्ठतु तन्मे मनसि तिष्ठत्विति । —
 In C schliesst das Sûtra mit der Unterschrift: इति माध्यन्दि-
 न्यां शाखायां पारस्कराचार्यकृतौ गृह्यसूचं समाप्तं ।
 Darauf folgen zwei Kapitel, deren erstes in B oben hinter 1, 16
 steht (s. die Anm. zu der Stelle): अथातो मूलविधिं व्या-
 ख्यास्यामः । ॥ इति कात्यायनप्रणीताष्टादशप-
 रिशिष्टो वेदव्रतानां विधिः ॥ अथातो धर्मजिज्ञासा
 इति कात्यायनप्रणीताष्टादशपरिशिष्ट समाप्तं ॥
 संवत् १५५५ वर्षे . . . वृद्धनगरे . . . महारणाकेन
 लिखितं ॥ S. Aufrecht, Catal. Bodl. p. 382. No. 451.

Druckfehler.

S. 5, Z. 5 lies: प्रदक्षिण° ।

„ 6, „ 2 „ सो ।

॥ गृह्यसूत्राणि ॥

Indische Hausregeln.

Abhandlungen
der
Deutschen Morgenländischen Gesellschaft.

VI. B a n d.

N°. 4.

॥ गृह्यसूत्राणि ॥

Indische Hausregeln.

Sanskrit und Deutsch

herausgegeben

von

Adolf Friedrich Stenzler.

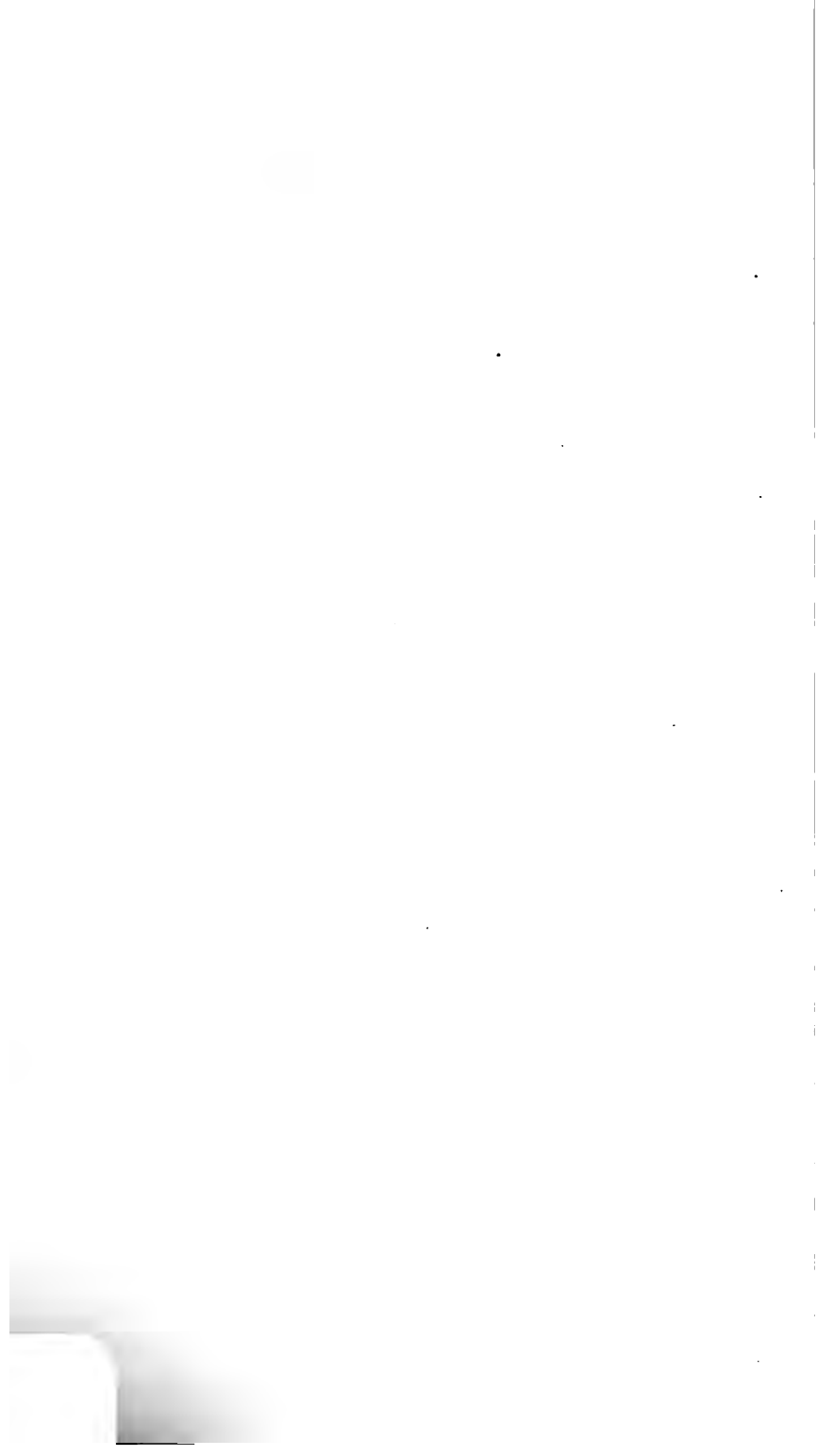
II. Pâraskara.

Zweites Heft.

Uebersetzung.

Leipzig 1878

in Commission bei F. A. Brockhaus.

Vorrede.

Pâraskara's Gṛhya Sûtra schliesst sich eng an Kâtyâyana's Çrauta Sûtra an und wird in dem Grade als ein blosser Bestandtheil desselben betrachtet, dass es öfter gradezu unter Kâtyâyana's Namen citirt wird. Der Text desselben ist mehr als der von anderen mir bekannten Hausregeln Einflüssen ausgesetzt gewesen, welche die Herstellung seiner ursprünglichen Gestalt erschweren und zum Theil unmöglich machen.

Der empfindlichste derselben erscheint in dem Verderbniss mehrerer Sprüche, mit welchen die vorgeschriebenen Handlungen begleitet werden. Die Sprüche stehen in dieser verdorbenen Gestalt in den Handschriften des Textes und der Leitfäden (paddhati). Die beiden mir zugänglichen Commentatoren haben sie schon ebenso vorgefunden und bemühen sich mit unglaublichen Kunstgriffen, ihnen einen Sinn abzugewinnen. Aeltere Commentare sind noch in Indien handschriftlich vorhanden; da aber Jayarâma und Râmakṛishṇa nach ihrer eigenen Aussage dieselben auch benutzt haben, ein Erfolg dieser Benutzung aber an den verdorbenen Stellen nicht zu ersehen ist, so lässt sich kaum hoffen, dass sie uns Hülfe gewähren werden. Man wird wohl nur annehmen können, dass die Verderbnisse schon in sehr alter Zeit stattgefunden haben und dass die Sprüche schon lange ohne alles Verständniss angewendet worden sind.

Von geringerem Gewichte sind die verschiedenen Ergänzungen, welche Pâraskara's Hausregel durch spätere Hand erfahren hat. Sie finden sich in den Handschriften BC des Textes, in C zuweilen erst am Rande, fehlen aber in A und bei Jayarâma, und die darin erwähnten Gebräuche werden von Râmakṛishṇa meistens mit der Bemerkung begleitet, dass sie, obwohl sie von dem Verfasser des Sûtra nicht ausdrücklich vorgeschrieben seien, doch dem Herkommen gemäss beobachtet werden müssen. Es war also nicht schwer, Pâraskara's Text von diesen späteren Zusätzen zu befreien.

Ueber die drei Handschriften des Textes, welche ich in den kritischen Anmerkungen kurz erwähnt habe, bemerke ich noch Folgendes:

A. (Berlin, Msc. Chambers 373) ist Saṃvat saptadaṣṇavavimṇativarshe, d. h. 1729 (1673 n. C. G.) geschrieben.

B. (Oxford, Bodl. Msc. Walker 181) enthält 9 verschiedene Werke (s. Aufrecht, Catal. p. 400), von welchen Pâraskara's Hausregel, geschrieben Saṃvat 1668 (1612 n. C. G.) das letzte ist.

C. (Oxford, Bodl. Msc. Wilson 451) ist geschrieben Saṃvat 1555 (1499 n. C. G.) Vgl. die krit. Anm. zu Ende.

Jayarâma's Commentar, in A enthalten, führt den Titel Sajjanavallabha. Der Verfasser nennt in den Versen, mit welchen er seinen Commentar beginnt und schliesst, seinen Vater Balabhadra, seinen Grossvater Dâmodara Âcârya aus dem Geschlechte Bharadvâja's, und seinen Lehrer Keçava. Wenn es sicher wäre, dass sein Vater Balabhadra das Hâyanaratna (Msc. Chambers 182) im Jahre Çaka 1577 (1655 n. C. G.) geschrieben (Ind. Stud. 2, 246), so dürfte Jayarâma's Commentar wohl nicht viel später abgefasst sein. Es ist eine Jugendarbeit des Verfassers, welche er mit Benutzung der Commentare von Karka und anderen ausführte,

um sich selbst zu belehren (svīyabodhāya). Er bittet daher die Kundigen, sie möchten etwaige Fehler seines Buches mit derselben Nachsicht beurtheilen, welche sie ihren eigenen Kindern schenken würden.

In der That bedarf er auch der Nachsicht in hohem Grade, namentlich bei seinen Erklärungen der mantras. Bei denjenigen Sprüchen und Versen, welche aus seiner eigenen Çākhâ, der Mādhyandina-Çākhâ, genommen und deshalb auch in Pāraskara's Text nur durch die Anfangsworte bezeichnet sind, giebt er nur die Verfasser, das Versmass, die Gottheit und die Anwendung an, weil dieselben, wie er sagt, schon von Ūvata und anderen erklärt seien.

Seine Erklärung beschränkt sich daher auf diejenigen mantras, welche aus einer anderen Çākhâ genommen und deshalb auch in Pāraskara's Text vollständig wiedergegeben sind. Wenn er aber hier schon bei den in ganz richtiger Fassung erhaltenen Versen zeigt, dass er mit der Sprache der Vedas noch nicht vertraut war, so sehen wir aus seiner Behandlung der zahlreichen verdorbenen Verse, dass er dieselben schon in dieser Entstellung vorfand, und er versteigt sich in seinem Bemühen, dieselben zu erklären, zu solchen Unmöglichkeiten, dass er für die etwaige Verbesserung und das Verständniss derselben gar keine Hülfe gewährt.

Ueber Rāmakṛṣṇa's Commentar, welcher den Titel Saṃskāraganapati führt, kann ich nur nach Auszügen berichten, welche ich vor vielen Jahren im East India House aus demselben gemacht. Die benutzten Handschriften waren damals bezeichnet mit No. 440, No. 577 und No. 912. Die erste, No. 440, enthält Fol. 1—206, die zweite, No. 577, Fol. 207—416. Damit schliesst der Commentar zum ersten Buche des Sūtra. Die Handschrift No. 912 besteht aus zwei Theilen in einem Bande, und zwar I. Fol. 1—124 ohne

Schluss, II. Fol. 1—193, mit einem Schluss, Samvat 1850. Beide Theile sind aber unrichtig gebunden, und müssten so folgen: I Fol. 1—5. II Fol. 6—193. Damit schliesst der Commentar zum ersten Buche des Sûtra, welcher auch in den beiden vorher genannten Nummern enthalten ist. Dann: II. Fol. 1—5, I. Fol. 6—124 enthält den Commentar zum zweiten Buche des Sûtra bis in die letzte kaṇḍikâ, so dass nur wenig bis zum Schlusse des zweiten Buches fehlen kann.

Râmakṛishṇa selbst scheint aber seinen Commentar nicht einmal so weit vollendet zu haben. Sein Name erscheint noch auf Fol. 114, a (zu Pârask. 2, 12). Unter 2, 13 steht: iti çrî samrât^o dvitīyakāṇḍe trayodaçī kaṇḍikâ, und da unter 2, 14 steht: iti çrî samrât vâmanâtmaja-gadâdharakṛîte grīhyasûtrabhâshye etc., welche Worte dann unter 2, 15 und 16 wiederkehren, so scheint der Schreiber den unvollendeten Commentar von Râmakṛishṇa durch Gadâdhara's Commentar ergänzt zu haben.

Râmakṛishṇa's Commentar ist im Ganzen bei weitem grossartiger angelegt, als der von Jayarâma und enthält reichen Stoff für die Darstellung der indischen Sitten und Gebräuche. Ich habe mich in seiner Benutzung auf dasjenige beschränken müssen, was zum Verständniss von Pâraskara's Sûtra dient. Eine Hinweisung auf einige andere von Râmakṛishṇa behandelte Gegenstände dürfte denen willkommen sein, welche einen weiteren Zweck verfolgen. Râmakṛishṇa schickt seinem Commentare werthvolle Mittheilungen über die verschiedenen Vedischen Schulen voraus. Auf die Erklärung von Pârask. 1, 1 lässt er eine deutliche Anweisung zur Vollziehung der dort erwähnten Handlungen (spashṭa prayoga) folgen. Im Verlaufe seines Commentars hat er überhaupt die Praxis seiner Zeit vor Augen und ergänzt das Sûtra durch Darstellung von zahlreichen Hand-

lungen, welche im Sûtra nicht erwähnt und zum grossen Theil offenbar erst später in Gebrauch gekommen sind. Nach Pâr. 1, 10 schiebt er das Airiṇī-pūjanam ein (vgl. Prayogaratna 74, b. 10. Saṃskâra-Kaustubha 227, b, 7). — Auf Pâr. 1, 17 folgen verschiedene andere Vorschriften, welche mit dem kârṇavedha (Stechen der Ohrlöcher) und kanyâyâ nâsavedha (Durchstechen der Nase eines Mädchens*) schliessen. — Auf Pâr. 1, 19 folgt ein Abschnitt, welcher schliesst: iti kapilasamhitokta-çīṣuraxâvidhānam, die Behütung der Kinder nach Kapila's Samhitâ. — Auf Pâr. 2, 1 folgt: bâlasyâxarârambhavidhānam, der erste Unterricht im Lesen; anupanitadharmâḥ, die Verhältnisse derer, welche nicht zu einem Lehrer geführt worden sind; saṃskârâtīpatti-prâyaścittam, die Busse für die Unterlassung eines Sakramentes. — Hinter Pâr. 2, 8 wird unter anderem das ganze snânasûtra von Kâtyâyana (Msc. Chambers 645) eingeschoben. — Für die Erweiterung unserer Kenntniss der indischen Sitte wird daher dieser Commentar sehr werthvolle Ausbeute gewähren. Nicht minder schätzbar sind die vielen Citate aus der reichen, auf diesen Gegenstand bezüglichen Litteratur, welche er herbeizieht, im Gegensatz zu Jayarâma, welcher sich deren ganz enthält. In der Erklärung von Pâraskara's Text aber erscheint Râmakṛṣṇa sehr wenig selbständig und seine Erklärung der Mantras zeigt, dass er mit der Sprache der Vedas ebenso wenig vertraut war wie Jayarâma, den er oft wörtlich abschreibt, ohne ihn zu nennen.

Ausser diesen beiden Commentaren habe ich zwei Pad-dhatis (Leitfäden) zu Pâraskara's Sûtra benutzen können, eine ältere von Vâsudeva und eine jüngere von Kâmadeva.

*) In dem Çaradâ-tilaka erscheint ein Andhra-Mädchen mit einem Ringe in der Nase. S. Wilson's Analyse des Stückes im Hindu Theatre.

Vāsudeva's Paddhati hat mir in zwei Handschriften vorgelegen:

A. Berlin, Msc. Chambers 331, in Stambhatīrtha geschrieben Saṃvat 1637, Çāka 1503 (1581 n. C. G.) 49 Blätter.

B. Oxford, Bodl. Msc. Wilson 476, unvollständig: Fol. 1—20 neuere Hand (geht bis A Fol. 19, a); dann Fol. 35—63, ältere Hand (von A Fol. 27, a bis zu Ende), Saṃvat 1638 (1582 n. C. G.). Vāsudeva wird von Kāmadeva, Rāmakṛṣṇa und auch schon von Raghunandana citirt. Seine Paddhati enthält eine einfache, klare Darstellung der Vorschriften Pāraskara's, ohne alle Berufung auf andere Erklärer. Eine Randnote in A Fol. 6, b, in welcher Reṇuka's Kārikā und Gadādhara's Bhāṣhya erwähnt werden, fehlt in B. Bemerkenswerth ist, dass Pāraskara's Vorschriften über die Umstände, unter welchen der Unterricht im Veda unterbrochen werden muss (anadhyāya, Pār. 2, 11) von Vāsudeva gänzlich übergangen sind. Dass übrigens Vāsudeva die verdorbenen Sprüche schon in dieser Gestalt vorgefunden, ist aus meinen kritischen Anmerkungen zu entnehmen.

Kāmadeva's Paddhati, welche den Titel Karmapradīpikā führt, ist enthalten in der Handschrift Chambers 457, d. Die Handschrift ist Saṃvat 1828 (1772 n. C. G.) Çrī Argapuragrāṇagare (so) geschrieben. Der Verfasser, dessen Vater Gopāla hiess, nennt in einer einleitenden Strophe als seine Quellen Karka's Bhāṣhya, Vāsudeva's Paddhati, Harihara's Bhāṣhya und Reṇuka's Kārikā. Seine Paddhati beschränkt sich ebenfalls auf die von Pāraskara vorgeschriebenen Handlungen, geht aber in der Darstellung derselben oft weit über die Grenzen Pāraskara's hinaus und erweitert dieselben mit Berufung auf zahlreiche ältere Gesetzbücher und Purāṇas.

Reṇuka's metrische Bearbeitung (Kārikā) unseres Sūtra

habe ich in der Handschrift des East India House Nr. 1665 benutzt. Sie ist ziemlich fehlerhaft auf 92 Blätter geschrieben; ich habe nur Auszüge aus derselben gemacht. Der Verfasser nennt sich selbst Reṇuka (Fol. 11, a yajvanā reṇukena) oder Reṇukārya (Fol. 18, b reṇukāryeṇa yajvanā). Raghunandana citirt ihn als Reṇukâcârya; Râmakṛishṇa nennt ihn Reṇu und Reṇudîṭṭita. Sein Vater hiess Maheça, dessen Vater Someçvara, der Vater seiner Mutter Govardhana. Er schrieb die Kârikâ im Jahre Çâka 1288 (1366 n. C. G.). In der Reihenfolge der Handlungen weicht er oft von Pâraskara ab; so kommt er z. B. zur Darstellung der Hochzeit (Pârask. 1, 3—11) erst nachdem er die Rückkehr des jungen Mannes aus der Lehre und seine Pflichten als Snâ-taka (Pârask. 2, 6—8) behandelt hat. Die in den Handschriften des Textes B C enthaltenen Zusätze hinter Pârask. 2, 1 und 2, 2, 10 hat er schon vorgefunden. Ausserdem aber fügt er noch manche andere Gegenstände hinzu. Bei der Wahl der Frau lehrt er, wie man die Merkmale derselben durch das Loos mit acht Erdklössen erkennen kann (Âçval. gr̥. 1, 5, 4. 5). Daran schliessen sich Vorschriften über das Alter des Mannes und des Mädchens, in welchem die Heirat statt finden soll. Bei dem garbhâdhâna erwähnt er Vâtsyâyana, den Verfasser eines kâmaçâstra; in Betreff der Zeichen der Schwangerschaft verweist er auf Suçruta. Ausser den Gesetzbüchern beruft er sich öfter auf Karka, Trivikrama, Bhartṛīyajna, Bhavanâga. Eine genauere Benutzung des Werkes erscheint mir wünschenswerth.

Meine Mittheilungen aus dem Gr̥hyasangraha, dessen Verfasser sich als Sohn Gobhila's nennt, beruhen auf der Handschrift Bodl. Msc. Wilson 504. Die Handschrift ist ziemlich fehlerhaft, vielleicht auch nicht vollständig; wenigstens finde ich an verschiedenen Orten, besonders bei Ra-

ghunandana, Citate aus einem so betitelten Werke, welche in dieser Handschrift fehlen.

Mit diesen Hilfsmitteln habe ich denn nun versucht, den Text des Sûtra zu gestalten und das Verständniss desselben anzubahnen. Auf die Mängel des Textes habe ich an den betreffenden Stellen aufmerksam gemacht; ich bezweifle, dass denselben durch die in Europa befindlichen Handschriften abgeholfen werden kann. Aus den von Bühler und Kielhorn herausgegebenen werthvollen Verzeichnissen sehe ich, dass im nördlichen Indien Handschriften von Pâraskara's Sûtra und von älteren Werken, welche zur Erklärung desselben dienen, noch gefunden werden. Ich mache namentlich aufmerksam auf die Commentare von Karka, Gadâdhara und Harihara, welche, so viel ich weiss, in Europa nicht zu finden sind. Die von Bühler (Catalogue of Mss. from Gujarât, No. 1. p. 180. No. 224) erwähnte Handschrift des Commentars von Râmakrîṣṇa dürfte, nach dem geringen Umfange derselben (107 Blätter) zu schliessen, auch wohl nur einen Theil des Commentars enthalten. Dass es zweifelhaft ist, ob derselbe überhaupt vollendet worden, habe ich oben erwähnt. — Aus dem südlichen Indien dürfen wir kaum Hülfe erwarten, da dort, wie wir durch Burnell wissen, nur der Taittiriya-Veda in Gebrauch ist, die zur Vâjasaneyi-Samhitâ gehörigen Schriften aber ganz unbekannt sind.

Ich bemerke noch, dass im Texte p. 5 l. 5 pradakṣhiṇa und p. 6 l. 2 so statt sâ zu verbessern ist. Einige andere Fehler sind in den Anmerkungen zur Uebersetzung angegeben.

Breslau, den 9. Mai 1878.

A. F. Stenzler.

Pâraskara's Hausregel.

Erstes Buch.

Erstes Kapitel.

1. Nun also ¹⁾ die Verrichtung des häuslichen Kochens in Topfe.

2. Nachdem er (den Boden) gekehrt, (mit Kuhmist) bestrichen, (die Linien) gezogen, (die Erde aus denselben) weggenommen, (den Boden) besprengt¹⁾, das Feuer niedergelegt, rechts den Sitz des Brahman hingebreitet, (das Wasser) herausgebracht, (Gras um das Feuer) herumgestreuet, (die Geräthe) zweckmässig hingestellt²⁾, die beiden Reini-ger³⁾ gemacht, das Sprengwasser geweiht, (die Geräthe)

§. 1.

¹⁾ D. h. nach Beendigung des Çranta-Sûtra von Kâtyâyana, in welches sich Pâraskara so unmittelbar anschliesst, dass er mit dem Ausdrucke pûrvavat „wie oben gesagt“ auf dasselbe verweist (l. 1, 4. 18, 1).

§. 2.

¹⁾ Die fünf ersten Handlungen bilden die fünf Weihen des Bodens (panca bhûsaṃskârâs) oder das laxaṇam (Gobh. gr̥. 1, 1, 10), die Bezeichnung, durch welche derselbe zur Aufnahme des Feuers geeignet wird.

²⁾ Kâty. Çr. 2, 3, 8.

³⁾ Zwei Kuçahalmes, deren Zubereitung Kâty. Çr. 2, 3, 31 und Âçv. gr̥. 1, 3, 3 dargestellt ist.

zweckmässig besprengt, die Butter (in den Topf) ⁴⁾ geleg sie aufs Feuer gesetzt, bewegt er Feuer ⁵⁾ um sie herum.

3. Nachdem er den Löffel gewärmt, gescheuert ¹⁾, besprengt, wieder gewärmt, lege er ihn nieder.

4. Nachdem er die Butter vom Feuer genommen, gereinigt ¹⁾, betrachtet und das Sprengwasser (gereinigt) woben ²⁾, die zum Unterfassen dienenden Kuçahalmes ³⁾ genommen, die Holzscheite angelegt, umhergesprengt, opfere er.

5. Dies Verfahren gilt, wo irgend ein Opfer stattfindet.

Zweites Kapitel.

1. Die Anlegung des häuslichen Feuers geschieht zur Zeit der Verheirathung.

2. Nach einigen zur Zeit der Erbtheilung.

⁴⁾ In die ājyasthāli. Kāty. Çr. 2, 5, 9. 4, 10, 5.

⁵⁾ Einen Feuerbrand; paryagnikaraṇam parita ulmukabhrāmaṇam. Rk. — Dies geschieht, um die Rakshas zu vertreiben rakshasām apahatyai. TBr. 2, 1, 3, 4. Vgl. Kāty. Çr. 2, 5, 2 und die Paddhati ebd. p. 207, 12.

§. 3.

¹⁾ Kāty. Çr. 2, 6, 46. 4, 10, 5.

§. 4.

¹⁾ Kāty. Çr. 2, 7, 4. 7.

²⁾ Im Çrauta Sūtra, also mit den beiden Reinigern. Rk. — Kāty. Çr. 2, 3, 33. 7, 8.

³⁾ upagrahārthān kuçān. Rk. — Kāty. Çr. 1, 10, 6 — schreibt vor, dass, wenn der Opfernde einen Löffel oder einen Topf voll geschmolzener Butter in der Hand hält, er denselben mit dem Grasbündel (veda), dem Opferspahn (sphyā) oder mit Kuçagras unterstützen soll (upagrahaṇa), damit er die Butter nicht übergiesse.

§. 5.

¹⁾ Die hier erwähnten Handlungen sind die allen Opfern gemeinschaftlichen, an welche sich dann die Spenden des besondern Opfers mit den für dieselben vorgeschriebenen Sprüchen anschliessen.

3. Nachdem er aus dem Hause eines Vaiçya, welcher
al Vieh besitzt, Feuer herbeigeholt,

4. Alles wie beim Kochen der Speise für die vier Prie-
er.¹⁾

5. Einige sagen, es müsse durch Reibhölzer erzeugtes¹⁾
uer sein,

6. Weil es im Brāhmaṇa heisse: „Fünf grosse Opfer“.¹⁾

7. Nachdem er für die Gottheiten der Feueranlegung¹⁾
ne Topfspeise gekocht, bringt er, nach Opferung der bei-
m Buttertheile, (folgende) Butterspenden.

8. „Du, o Agni“¹⁾, „Sei du, o Agni“²⁾, „Höre, o
aruna“³⁾, „Darum bitt' ich“⁴⁾, „Deine hundert“⁵⁾,
schnell bist du“⁶⁾, „Löse den obersten“⁷⁾, „Seid beide
as“⁸⁾, mit diesen Versen acht (Spenden) vorher.⁹⁾

§. 4.

¹⁾ Das Kochen der Speise für die vier Priester findet statt bei
er im Çrauta Sūtra vorgeschriebenen Anlegung des Feuers. Kāty.
r. 4, 8, 4. Dort wird ebenfalls das Feuer entweder angerieben,
der aus dem Hause eines Vaiçya geholt. Ebd. 4, 7, 15, 16.

§. 5.

¹⁾ pradāna erklärt Jr. durch upādāna, Rk. durch upādāna,
raṇa, utpattisthāna.

§. 6.

¹⁾ Weil die fünf grossen Opfer (s. unten 2, 9, 1), zu deren
ollziehung das Hausfeuer nöthig ist, schon im Brāhmaṇa (Ç. Br.
1, 5, 6, 1) vorgeschrieben werden, so müsse auch dieses Feuer,
enso wie das Feuer der Çrauta Opfer, durch Reibhölzer ent-
indet werden.

§. 7.

¹⁾ Diese sind: 1. Agni pavamāna, 2. Agni pāvaka, 3. Agni
ci, 4. Aditi. Jr. Rk. — Vgl. Kāty. Çr. 4, 10, 8—10.

§. 8.

¹⁾—³⁾ VS. 21, 3. 4. 1. — ⁴⁾ VS. 18, 49. — ⁵⁾ und ⁶⁾
ie beiden Verse stehen bei Kāty. Çr. 25, 1, 11; der erste etwas
bweichend auch bei Åçv. Çr. 1, 11, 13. — ⁷⁾ VS. 12, 12. —
VS. 5, 3. — ⁹⁾ Vor den aus der Topfspeise genommenen
penden an die Gottheiten der Feueranlegung.

9. Ebenso ¹⁾ opfert er nachher, nachdem er von der Topfspeise den Gottheiten der Feueranlegung geopfert hat
 10. Und dem Opferförderer. ¹⁾
 11. Mit dem Verse:
 „Ungehemmet sei Agni's Spende ¹⁾, die durch die That
 ich überreich machte,
 „Bahnschaffende Götter!“
 12. Nachdem er die Opferstreu geopfert, isst er. ¹⁾
 13. Dann folgt die Speisung des Brâhmaṇa. ¹⁾

Drittes Kapitel.

1. Sechs Personen sind mit dem Argha ¹⁾ zu empfangen

§. 9.

¹⁾ Dieselben in §. 8 erwähnten acht Butterspenden opfert er nach den Spenden aus der Topfspeise.

§. 10.

- ¹⁾ Opfert er eine Butterspende mit dem folgenden Verse.

§. 11.

¹⁾ Jr. erklärt: tad ayâsi anaçvaram avyâhatam astu; ich bin zweifelhaft ob richtig.

§. 12.

¹⁾ Bei jeder einzelnen Spende wird etwas von der Opferspeise zurückbehalten und in ein besonderes Gefäß gethan. Diese Opferspeise isst er jetzt. Vgl. Kâty. Çr. 6, 10, 29. 30.

§. 13.

- ¹⁾ Oder „der Brâhmaṇas“, wenn mehrere Theil nehmen.

§. 1.

¹⁾ Argha ist der Name der feierlichen Aufnahme eines Gastes (pûjâvidhi AK. Hem. Med.), bei welcher demselben das Ehrenwasser (arghya) und die Honigspeise (madhuparka) überreicht wird. Die Handschriften verwechseln vielfach argha und arghya; die Richtige ergibt sich aus den Koshas und aus Pân. 5, 1, 66 und 5, 4, 25.

er Lehrer, der Opferpriester, der Schwiegersohn ²⁾, der König, ein Freund, ein Gebadeter. ³⁾

2. Einmal im Jahre ¹⁾ soll man sie mit dem Argha empfangen.

3. Aber diejenigen, welche opfern wollen, sollen die Opferpriester mit dem Argha empfangen. ¹⁾

4. Nachdem er einen Sessel herbeibringen lassen, spricht er: „Wohlan, Herr, setze dich! wir wollen dich ehren!“

5. Sie bringen ein Bündel ¹⁾, eins für die Füße, Fusswasser, das Arghawasser, Wasser zum Mundspülen, die Honigpeise, nämlich geronnene Milch, Honig, geschmolzene Butter, in einer Messingschale, bedeckt mit einer Messingschale.

6. Ein anderer spricht je dreimal: „das Bündel!“ und so bei den andern Gegenständen.

²⁾ vaivâhyah jāmâtâ. Rk. Dieselbe Erklärung hat ein Commentar zum Mānava gr̥hya sūtra, welchen ich Kielhorn verdanke (leider ohne den Text). In Reṇuka's Kārikā zu Pāraskara heisst es: udvâha eva vaivâhyam, „den vaivâhya soll man nur bei der Hochzeit mit dem argha empfangen“. Das kann also auch nur der Schwiegersohn sein, welcher zur Begehung der Hochzeit in das Haus des Schwiegervaters kommt. Die Mitāksharā zu Yājñ. I, 110 erklärt vivâhya ebenfalls durch jāmâtâ. Bei andern steht dafür der Schwiegervater, ṣvaçura.

³⁾ Den Schüler, welcher nach Beendigung der Lehrzeit das Bad vollzogen, soll der Lehrer zuerst mit dem Argha ehren. Mn. 3, 3. Jr. Rk.

§. 2.

¹⁾ Also bei einem wiederholten Besuche innerhalb desselben Jahres ist der feierliche Empfang nicht geboten.

§. 3.

¹⁾ Bei jedem Opfer, also auch öfter als einmal im Jahre. Vgl. Schol. zu Kāty. Çr. 7, 1, 9.

§. 5.

¹⁾ Das erste Bündel Grashalme ist zum Sitzen bestimmt (§. 8). Nach einigen (Gr̥hya Sangraha 88) soll es aus 25 Halmen bestehen; andere (das Chandoga pariçishta bei Raghunandana, Saṃskāra tattva F. 14, a, 5) sagen ausdrücklich, die Zahl der Halme sei nicht bestimmt.

7. Er nimmt das Bündel.

8. Indem er spricht:

„Ich bin der Höchste unter meinen Genossen, wie die Sonne unter den aufgehenden (Gestirnen)

„Auf dieses (Bündel) trete ich, wie auf jeden, der mich anfeindet“

setzt er sich auf dasselbe.

9. (Man gibt ihm) das andere ¹⁾ für die Füße, wenn er auf dem Bündel sitzt.

10. Nachdem er den linken Fuss gewaschen, wäscht er den rechten ¹⁾.

11. Wenn er ein Brāhmaṇa ist, den rechten zuerst.

12. (Dazu spricht er): „Du (o Wasser) bist des Glanzes Melkung; möge ich des Glanzes Melkung genießen; mir sei des Fuss-Glanzes Melkung.“ ¹⁾

§. 9.

¹⁾ Bei Gobhila gr̥. 4, 10 ist die Darreichung des zweiten Bündels willkürlich. Es heisst dort: yā ośhadhîr ity udancaṁ viṣṭaram āstīryādhyupaviṣed, dvau cet pr̥thag r̥gbhyām, pādayoḥ anyam. „Mit dem Verse VS. 12, 93 legt er das Bündel nach Norden gerichtet nieder und setzt sich darauf. Wenn es zwei sind legt er sie einzeln mit einem besonderen Verse (VS. 12, 93. 94) nieder; das zweite für die Füße“. — Lātyāyana erwähnt nur ein Bündel, Drāhyāyana aber zwei. S. Lāty. Çr. Sū. 1, 2, 2.

§. 10.

¹⁾ Bei Âçvalāyana (1, 24, 10) wäscht der Wirth dem Gast die Füße. Hier wäscht sich der Gast selbst die Füße. So wenigstens nach den Commentaren (welche zu dem vorhergehenden Dative āsīnāya das Verbum dadāti ergänzen) und nach den beiden Paddhatis. Mit Pāraskara stimmt überein Gobhila Gr̥. 4, 10 nach Nārāyaṇa's Commentar und Bhavadeva's Paddhati. Ebenso Rāmācandra's Paddhati zu Çāṅkhāyana's gr̥. sū. (Fol. 12, b der Handschrift Chamb. 399).

§. 12.

¹⁾ pādya virāj hat den Doppelsinn: der Fussglanz und: das aus Versgliedern bestehende Versmass Virāj. Vgl. Tāṇḍya Br. 8, 5, 7. 12, 11, 22. — Jr. liest pādyaiai und erklärt pādya durch pādyaoh sādhyi saparyā, also: „zur Fussverehrung“.

13. Das Argha-Wasser nimmt er an, indem er spricht: „Ihr seid Wasser, durch euch möge ich alle Wünsche erlangen“. ¹⁾

14. Indem er es ausgiesst, spricht er zu demselben: „Zum Meere sende ich euch fort, geht zu eurem Ursprunge hin! Unverletzt seien unsere Männer, nicht sei von mir weg der Saft gegossen!“ ¹⁾

15. Er spült den Mund aus und spricht: „Du kamst zu mir mit Ruhm, vereinige mich mit Glanz! Mache mich den Leuten lieb, zum Herrn von Vieh, zum Nichtverletzer der Leiber!“

16. Mit dem Spruche: „Mit Mitra's (Auge sehe ich) dich!“ sieht er die Honigspeise an. ¹⁾

17. Mit dem Spruche: „Auf des Gottes (Savitar Geheiss u. s. w. nehme ich) dich!“ nimmt er sie.

18. Nachdem er sie in die linke Hand genommen, rührt er sie dreimal um mit dem namenlosen Finger der rechten, indem er spricht: „Verehrung dir ¹⁾ mit dem braunen Ant-

§. 13.

¹⁾ Wortspiel mit āpas, Wasser, und āp, erlangen.

§. 14.

¹⁾ Der Vers steht mit einigen Abweichungen AS. 10, 5, 23. Āçv. Çr. 3, 11, 6. Die zweite Hälfte Kāty. Çr. 25, 5, 28 und Çāṅkh. Gr̥. 3, 4, wo no dhanam statt mat payas. — „Saft“ ist s. v. a. Lebenskraft.

§. 16.

¹⁾ Die beiden Sprüche §. 16. 17, welche VS. Kāṇva 2, III, 4 stehen, sind dieselben, welche der Brahman beim Ansehen und Annehmen seines Theiles der Opferspeise (prāçitra) spricht. S. Çāṅkh. Çr. 4, 21, 6. 7 und 4, 7, 4. 5. Āçv. Çr. 1, 13, 1. Kāty. Çr. 2, 2, 15. 16.

§. 18.

¹⁾ Der Spruch ist nach Jr. an den im menschlichen Leibe befindlichen Agni (jāṭharāgni), welcher die Verdauung bewirkt, gerichtet.

litz! Was in deinem Essen²⁾ beschädigt³⁾ ist, das schneide ich aus dir weg.“

19. Und so spritzt er dreimal mit dem namenlosen Finger und dem Daumen etwas davon heraus.

20. Er isst dreimal davon, indem er spricht: „Was an dem Honige honigartig, beste Gestalt, essbar ist, durch dieses honigartige, diese beste Gestalt, dieses Essbare des Honigs möge ich der beste, honigartige ¹⁾ Esser sein.“²⁾

21. Oder mit den drei Versen, in welchen das Wort „süss“ steht ¹⁾, bei jedem derselben.

22. Dem Sohne oder dem Schüler, welcher nördlich sitzt, gebe er das übriggelassene.

23. Oder er esse alles.

24. Oder er giesse es aus nach Osten an nicht betretener Stelle.

25. Nachdem er den Mund ausgespült, berührt er die Sinnesorgane, indem er spricht: „Rede sei mir im Munde, Hauch in der Nase, Gesicht in den Augen, Gehör in den Ohren, Stärke in den Armen, Kraft in den Schenkeln. Unverletzt seien meine Glieder und mein Leib mit meinem Wesen.“ ¹⁾

26. Nachdem der Gast den Mund ausgespült, nimmt der Hausherr das Messer und spricht dreimal zu ihm: „Die Kuh!“

²⁾ annâçana steht für annâçana. Vgl. îçanîçau für îçânîçau. Çvetâçv. Up. 1, 9.

³⁾ Jr. Rk. saṃçlishtam anadanîyam, geronnen, nicht essbar.

§. 20.

¹⁾ Jr. madhuparkârhaḥ, der Honigspeise würdige.

²⁾ Im Samsk. Kaust. (218, a) wird der Spruch aus Âpastamba so angeführt: yan madhuno madhavyam paramam annâdyaṃ vîryam tena u. s. w. „Was an dem Honige honigartig, beste Speise und Kraft ist“.

§. 21.

¹⁾ VS. 13, 27—29.

§. 25.

¹⁾ TS. 5, 5, 9, 2. TA. 10, 72. AS. 19, 60.

27. Jener antwortet: „Die Mutter der Rudras, die Tochter der Vasus, die Schwester der Âdityas, der Nabel der Unsterblichkeit! Ich spreche nun zu Leuten, die es vernehmen: tödtet nicht die Kuh, die schuldlose Aditi.¹⁾ Meine und dieses Mannes Sünde tödtet ich!“ So wenn er sie tödtet.

28. Wenn er sie aber frei lassen will, spreche er:¹⁾ „Meine und dieses Mannes Sünde ist getödtet. Ja, lasst sie frei, sie fresse Gras!“

29. Der Argha darf aber nicht immer ohne Fleisch sein.

30. Beim Opfer und bei der Hochzeit spreche er nur: „Thut es!“¹⁾

31. Auch wenn er mehrmals im Jahre mit Soma opfert¹⁾, sollen (die Priester) nur für ihn opfern, wenn ihnen der Argha dargeboten wird, nicht ohne Darbietung desselben. So sagt die Çruti.

§. 27.

¹⁾ Der Vers RS. 8, 101 (90), 15, welcher TA. 6, 12 beim Opfer an die Väter nur für das Freilassen der Kuh vorgeschrieben ist, wird hier auch beim Tödteten derselben angewendet. Durch die hinzugefügten Worte drückt der Gast aus, dass in der Kuh nicht das schuldlose Thier getödtet, sondern seine eigene und des Wirthes Sünde vertilgt wird.

§. 28.

¹⁾ Statt der letzten Worte in §. 27.

§. 30.

¹⁾ In §. 27 und 28 waren die beiden Formen des Argha erwähnt, mit Vorsetzung von Fleisch und ohne dieselbe. Zwischen beiden Formen hat der Wirth meistens die Wahl. Nun werden aber zwei Fälle erwähnt, in welchen immer Fleisch vorgesetzt werden soll. Da aber in dem jetzigen Zeitalter, Kaliyuga, das Tödteten einer Kuh nicht mehr gestattet ist, so kann für dieselbe nach Gadâdhara eine Ziege substituirt werden; nach Jayarâma auch eine Milchspeise.

§. 31.

¹⁾ In diesem Falle soll also mit den Opferpriestern eine Aus-

Viertes Kapitel.

1. Vier (Arten) Kochopfer gibt es: geopfertes, ungeopfertes, dargeopfertes, gegossenes.¹⁾

2. Bei fünf Handlungen (geschieht die Vollziehung) draussen in einer Halle:¹⁾ bei der Hochzeit, beim Haarschneiden, bei der Einführung (des Knaben beim Lehrer), beim Abschneiden des Backenbartes, beim Aufstreichen des Haares (der Schwangeren).

3. Auf einen (mit Kuhmist) bestrichenen, erhöhten und besprengten Platz soll man das Feuer legen.

4. Einige sagen, bei der Hochzeit müsse es durch Reiben erzeugtes sein.

5. Während des nördlichen Ganges (der Sonne), in der Hälfte des zunehmenden Mondes, an einem reinen Tage soll er die Hand des Mädchens nehmen.

nahme von der in §. 1 und 2 gegebenen Vorschrift gemacht werden. Vgl. Comm. zu Kâty. Çr. 7, 1, 9. — Die Handschriften haben hier alle kṛitârghya (vgl. Anm. zu §. 1); nur Reṇuka's Kârîkâ hat richtig:

somena yady apy asakṛīd arvāk samvatsarād yajet |
kṛitârghâ yâjayanty enam nâkṛitârghâ iti çruteḥ ||

Ob die angeführten Worte sich in einer Çruti finden, habe ich nicht ermitteln können.

§. 1.

¹⁾ Die Commentare führen als Beispiele dieser vier Arten von Kochopfern an: 1) ein blosses Feueropfer (homa), wie das Abend- und Morgen-Opfer; 2) Handlungen ohne Feueropfer und Gaben (bali), wie das Besteigen der Streu (srastara, Pâr. 3, 2); 3) Handlungen mit Feueropfer, Gaben und Essen (bhakshaṇa), wie die Opfer zu Anfang der Halbmonate (pakṣhâdihoma); 4) blosses Essen, ohne Feueropfer und Gaben, wie die Bereitung der Milchspeise für die Brâhmaṇas (Pâr. 3, 9, 8). — Vgl. Çânkh. Grî. 1, 5, 1. 10, 6. Âçv. Grî. 1, 1, 2. Mn. 3, 73. 74.

§. 2.

¹⁾ Nach dem Schol. zu Kâty. Çr. 7, 1, 24 soll eine solche Halle (çâlâ) 20 Ellen (aratni, also etwa 30 Fuss) lang und halb so breit sein, und drei Eingänge haben, im Osten, Süden und Westen. — Alle andern Handlungen geschehen in der Haupthalle des innern Hauses. Rk.

6. Unter je drei Mondhäusern, deren erstes ein zweites (desselben Namens wie das vorhergehende) ist.¹⁾

7. Oder unter Svâti, Mṛigaçiras, Rohiṇi.

8. Drei Frauen (sind) dem Brâhmaṇa (erlaubt), nach der Reihe der Kasten.

9. Zwei dem Königlichen.

10. Eine dem Vaiçya.

11. Einige erlauben allen auch eine Çûdrâ, ohne Sprüche.

12. Nun heisst er sie das Gewand umlegen, indem er spricht: „Gelage zum Alter, lege das Gewand um, sei der Leute Schutz gegen Verwünschung! Lebe hundert Jahre in schönem Glanze, sammle Reichthum, der bis auf die Söhne dauert! Lebensvolle, lege dies Gewand um!“¹⁾

13. Dann das Obergewand mit den Worten: „Welche Göttinnen spannen, webten und ausdehnten und welche die Fäden nach beiden Seiten zogen, die Göttinnen mögen dich bekleiden für hohes Alter. Lebensvolle, lege dies Gewand um!“¹⁾

§. 6.

¹⁾ Da es drei utara-Mondhäuser gibt, Phalgunî, Ashâdhâ und Bhâdrapadâ, so heisst trishu trishûttarâdishu: „unter je (d. h. dreimal) drei Mondhäusern, deren erstes ein utara ist“. Dadurch sind also die neun Mondhäuser: Uttara-Phalgunî, Hasta, Citrâ, Uttarâshâdhâ, Çravaṇa, Çravishthâ, Uttara-Bhâdrapadâ, Revatî, Açvinî bezeichnet. Dazu kommen dann noch die drei in §. 7 besonders erwähnten. — Rk. bemerkt, dass die vier Mondhäuser Citrâ, Çravaṇa, Çravishthâ und Açvinî nur bei den Kâtîyâs (den Anhängern von Kâtîyâna's und Pâraskara's Sûtra) für die Hochzeit gestattet sind, weil sie in ihrem Sûtra ausdrücklich erwähnt werden. Bei denen, welche andere Sûtra befolgen, gelten sie nicht. Dieselbe Bemerkung macht Raghunandana im Udvâhatattva (Fol. 18, a, 2) und im Jyotis-tattva (Fol. 21, b, 3).

§. 12.

¹⁾ Vgl. AS. 19, 24, 5. — anu ist mit putrân zu verbinden.

§. 13.

¹⁾ Der Vers, welcher sich in richtiger Fassung AS. 14, 1, 45 findet, steht in verdorbener Gestalt in allen Handschriften von Pâraskara's Sûtra und in den beiden Paddhatis. Die Commentare

14. Dann heisst (der Vater der Braut) sie beide zusammentreten ¹⁾ (und der Bräutigam spricht): „Mögen die Allgötter, mögen die Wasser unsere Herzen vereinigen! Möge der Wind, der Schöpfer, die Zeigerin uns zusammenthun!“ ²⁾

15. Nachdem er die vom Vater gegebene angenommen, fasst er sie an und geht hinaus, indem er spricht: „Wenn du mit dem Herzen in die Ferne gehst, wie der Wind zu den Himmelsgegenden, so mache der goldgeflügelte Sohn Vikarṇa's ¹⁾ dich mir von Herzen geneigt, o N. N.“

16. Dann heisst (der Vater) sie sich ansehen (und der Bräutigam spricht): „Sei nicht schrecklichen Blickes, nicht Gatten tödtend, Glück bringend dem Viehe, gütigen Herzens, schönen Glanzes, Helden gebärend, die Götter liebend, freundlich; sei Heil bringend unsern Zweifüssern und Vierfüßern“. — „Soma nahm dich zuerst, Gandharva nahm dich darauf, dein dritter Gatte war Agni, dein vierter ist ein Menschensohn“. — „Soma gab sie an Gandharva, Gandharva gab sie an Agni, Reichthum und Söhne gab mir Agni und dazu diese“. — „Pūshan führe uns die Glücklichste zu, illa desiderans distendat nobis femora, in quam desiderantes inseramus penem, in qua multae voluptates ad aeternam felicitatem obtinendam“. ¹⁾

erklären die Setzung der 2 pers. sing. statt der 3 plur. als vedische Lizenz, nach der Kārikā zu Pān. 3, 1, 85. In Bhavadēva's Chandogapaddhati steht noch richtig samvayantu, aber schon abhito tatantha.

§. 14.

¹⁾ samāñjayati parasparam sammukhīkaroti. Jr.

²⁾ RS. 10, 85, 47. — Die Zeigerin, deshtrī, ist die in der Pflicht unterweisende Gottheit, dharmopadeshtrī devatā. Rk.

§. 15.

¹⁾ Vaikarṇa ist nach Jr. eine Bezeichnung des Windes. Rk. hat: vikarṇāpatyaṃ garutmān, also wohl Garuḍa.

§. 16.

¹⁾ Die ersten drei Verse stehen RS. 10, 85, 44. 40. 41.

Fünftes Kapitel.

1. Nach einigen (soll er diese Handlungen ¹⁾ vollziehen), nachdem er die Braut rechts um das Feuer herum geführt.

2. Westlich vom Feuer tritt er mit dem rechten Fusse auf einen Grasbündel oder eine Matte und setzt sich nieder.

3. (Der Opfernde) wird angefasst ¹⁾; (es folgen) die beiden Buttergüsse, die beiden Buttertheile, die (drei) grossen Worte, die Allbusse ²⁾, die Spende an Prajâpati und die Spende an den Opferförderer.

4. Dies ist fest stehend überall. ¹⁾

Der vierte Vers steht in richtiger Fassung ebd. 37. — Jr. hat yâ jagaccaxuḥ pûshâ devatâ sâ, und erklärt das Wort nivisṭyai in dem Zusatze durch agnihotrâdyupâsanâyântaḥkaraṇaṣuddhidvârâ sâyojyamuktaye. Danach habe ich, obgleich zweifelnd, übersetzt. — Vgl. AS. 14, 2, 17. 3. 4. 38.

§. 1.

¹⁾ Das Umlegen des Gewandes (1, 4, 12) u. s. w. Nach andern erfolgt das Herumführen erst nach dem gegenseitigen Ansehen (1, 4, 16). Es kann daher beliebig damit gehalten werden. Jr. Rk.

§. 3.

¹⁾ Nach Jr. von dem Brahman (brahmanâ sprîshṭaḥ). Ebenso Rk., Kp., Vp. und Raghunandana (Yaj. Vṛîshots. Fol. 4, a, 1). Nach Gobh. Gr̥. 2, 1, 24 ist es die Braut, welche mit der rechten Hand seine rechte Schulter berührt.

²⁾ Die Allbusse besteht nach dem Rituale der Vâjasaneyins aus fünf Spenden mit Sprüchen, welche Kâty. Çr. 25, 1, 11 stehen. Bei Âçv. Çr. 1, 11, 13 sind es sieben Spenden; bei Çankh. Çr. 3, 19, 3 nur zwei. Vgl. Çankh. Gr̥. 1, 9.

§. 4.

¹⁾ Diese vierzehn Spenden mit Berührung des Opfernden finden bei jedem eigentlichen Opfer (homa) statt. Wenn daher im Verlaufe des Sûtra ein specielles Opfer vorgeschrieben wird, wie z. B. 3, 7, 3 (kuçṇḍvâni juhuyât), so folgt aus unserer Stelle, dass dasselbe zu den vierzehn Spenden hinzutritt. Bei andern Handlungen aber, welche mit keinem homa verbunden sind, wie das Besteigen der Streu (3, 2, 6) oder das Bespannen des Pfluges (2, 13), findet die Darbringung der vierzehn Spenden nicht statt. Jr. Rk.

5. Vor den grossen Worten wird die Spende an den Opferförderer gebracht, wenn die Opferspeise eine andere als zerlassene Butter ist.¹⁾

6. Zwischen der Allbusse und der Spende an Prajāpati ist die Stelle für folgende Einschiegung bei der Hochzeit.

7. (Spenden mit den) Rāshtrabhṛt- (Herrschaft verschaffenden) Sprüchen¹⁾ (kann er einschieben) wenn er will, und (Spenden mit den) Jaya- (Sieges-) und Abhyātāna- (Bezwungungs-) Sprüchen, wenn er es für gut erkennt.

8. Nach dem Ausspruche: „durch welche Handlung er Erfolg wünscht“.¹⁾

9. (Die Siegessprüche¹⁾ sind:) 1. Gedachtes, 2. Denken, 3. Beabsichtigtes, 4. Absicht, 5. Erkanntes, 6. Erkenntniss, 7. Geist, 8. die mächtigen²⁾, 9. Neumond,

§. 5.

¹⁾ Also wenn z. B. ein Kuchen (puroḍāṣa) oder ein Brei (caru) geopfert wird.

§. 7.

¹⁾ Mit den Rāshtrabhṛt-Sprüchen werden zwölf Spenden geopfert. Die Sprüche sind hier nicht aufgeführt, weil sie in der Vājasaneyi-Saṃhitā (18, 38—43) stehen, an welche Pāraskara's Sūtra sich anschliesst. Vp. führt sie in derselben Fassung an, nach welcher sie auch Colebrooke (Ess. 1, 215. 216) übersetzt. In der TS. 3, 4, 7 stehen sie in etwas abweichender Fassung. — Dagegen musste Pāraskara die Jaya-Sprüche (§. 9) und die Abhyātāna-Sprüche (§. 10) mittheilen, weil sie in der VS. fehlen und sich nur in der TS. finden. — Mādhava zu TS. 3, 4, 6 erklärt abhyātati durch vaçikāra und danach habe ich übersetzt. Jr. erklärt abhyātānvata (TS. 3, 4, 6, 1) durch āyudhāni prāhiṇvata.

§. 8.

¹⁾ Der Ausspruch steht TS. 3, 4, 6, 1.

§. 9.

¹⁾ Der Sinn der dreizehn Sprüche, welche aus TS. 3, 4, 4 genommen sind, ist nach Jr. Rk.: wie Prajāpati dem Indra die Siegessprüche gab, so möge er mir Gedachtes, Denken u. s. w. verleihen.

²⁾ Die Kräfte des Geistes. Jr. Rk. Nach Mādhava zu TS sind die Kräfte der äusseren Sinne gemeint.

10. Vollmond, 11. das Br̥hat ³⁾, 12. das Rathantara ⁴⁾.
 13. Prajāpati gab die Siegesprüche dem Indra, dem Regner,
 er der Gewaltige in den Siegen über Heere. ⁵⁾ Ihm beugten
 sich alle Menschen ⁶⁾, er ward gewaltig und ⁷⁾ er durch
 Opfer zu ehren. Svāhā!“

10. (Die Bezwingungssprüche ¹⁾ sind:) 1. Agni, der
 Herr der Wesen, er schütze mich in dieser frommen Hand-
 lung, in dieser Herrschaft, in diesem Segen, in dieser Würde ²⁾,
 in dieser That, in dieser Götteranrufung. Svāhā! — 2. Indra,
 der Herr der besten, er schütze mich u. s. w. — 3. Yama,
 der Herr der Erde, er schütze mich u. s. w. — 4. Vāyu,
 der Herr des Aethers, er schütze mich u. s. w. — 5. Sūrya,
 der Herr des Himmels, er schütze mich u. s. w. — 6. Mond,
 der Herr der Gestirne, er schütze mich u. s. w. — 7. Br̥-
 haspati, der Herr des Gebetes, er schütze mich u. s. w. —
 8. Mitra, der Herr des Wahren, er schütze mich u. s. w. —
 9. Varuṇa, der Herr der Wasser, er schütze mich u. s. w. —
 10. Ocean, der Herr der Flüsse, er schütze mich u. s. w. —
 11. Speise, die Herrin der Herrschaften ³⁾, sie schütze mich

³⁾ Das Br̥hat ist das Lied. SV. 2, 159. 160 = RS. 6, 46,
 1. 2. = VS. 27, 37. 38.

⁴⁾ Das Rathantara ist das Lied SV. 2, 30. 31 = RS. 7,
 32, 22. 23 = VS. 27, 35. 36.

⁵⁾ Alle Handschriften haben pr̥tanājayeshu. Rk. sagt: „in
 den Siegen über die Heere der Asuras“. Auch Colebrooke hat:
 in his victories over (hostile) armies. In der TS. steht: pr̥tanājyeshu
 „in Kämpfen“.

⁶⁾ Vgl. VS. 8, 46.

⁷⁾ Jr.: sat ivārthe sa cendraḥ. Rk.: sa ivārthe sa cendraḥ.
 Ich vermuthete sa i i cārthe. TS. hat sa hi havyo babbhūva.

§. 10.

¹⁾ Sie sind aus TS. 3, 4, 5 genommen. Vgl. AS. 5, 24.

²⁾ Mādhava: puraskaraṇārūpe asmin prādhānye, „in der Ehren-
 bezeugung, die mir als der Hauptperson hier zu Theil wird“. Jr.
 erklärt es: asyāṃ kanyāyāṃ puraḥsthitāyāṃ, „in der vor mir ste-
 henden Jungfrau“. Colebrooke übersetzt: in regard to ancient
 privileges.

³⁾ Der Güter, welche den Weltherrschern zum Genusse die-
 nen. Mādh.

u. s. w. — 12. Soma, der Herr der Kräuter, er schütze mich u. s. w. — 13. Savitrī, der Herr der Anregungen, er schütze mich u. s. w. — 14. Rudra, der Herr des Viehes, er schütze mich u. s. w. — 15. Tvashtṛī, der Herr der Gestalten, er schütze mich u. s. w. — 16. Viṣṇu, der Herr der Berge ⁴⁾, er schütze mich u. s. w. — 17. Die Maruts, die Herren der Schaaren ⁵⁾, sie schützen mich u. s. w. — 18. Die Väter, die Grossväter, die frühern, die spätern, deren Väter und Grossväter, sie schützen mich u. s. w.

11. (Dann opfert er noch fünf Spenden mit folgenden Sprüchen:) 1. „Agni komme, der erste der Götter; er befreie die Kinder dieser Frau von der Fessel des Todes. Das gewähre dieser König Varuṇa, dass diese Frau kein Unglück der Kinder beweine! Svāhā!“ — 2. „Diese Frau schütze Agni, des Hauses Gott; er führe ihre Kinder zu langem Leben. Sie sei fruchtbaren Schosses, Mutter lebender Kinder; sie erfahre Freude an Söhnen! Svāhā!“ — 3. „Glücklich mache uns, o Agni, alle Wege ¹⁾ des Himmels und der Erde, du verehrungswürdiger. Was auf dieser Erde grosses, im Himmel gepriesenes entstanden, das verleihe uns, mannichfaches Gut! Svāhā!“ — 4. „Bequemen Weg unsweisend komm herbei, gib uns ein glänzend Leben ohne Alter. Fort gehe der Tod, Unsterblichkeit komme zu uns; Vivasvat's Sohn schaffe uns Sicherheit. Svāhā!“ —

12. 5. „Einen andern Weg, o Tod“ ¹⁾ u. s. w. — Einige (schreiben vor, dass mit diesem letzten Spruche) nach dem Essen ²⁾ (geopfert werde).

⁴⁾ Des Govardhana und anderer Berge. Mādh.

⁵⁾ Der Ādityas, Vasus u. s. w. Mādh.

§. 11.

¹⁾ Ich übersetze anyathā muthmassend durch „Wege“. Jr. erklärt das Wort durch anyathā vā kṛtāni pratishiddhatvena pratikūlāni vā, und Rk. durch anyathā kṛtāni karmāṇi.

§. 12.

¹⁾ VS. 35, 7.

²⁾ Nach dem Essen des Restes der Opferspeise (saṃsrava). Rk. Vgl. Kāty. Çr. 6, 10, 30.

Sechstes Kapitel.

1. Der Bruder des Mädchens wirft geröstete Körner mit Çamibläthern vermischt aus seinen zusammengelegten Händen in ihre Hände.

2. Sie opfert dieselben mit dicht zusammengelegten ¹⁾ Händen, stehend, (indem sie spricht:) „Den göttlichen Aryaman haben die Mädchen als Agni verehrt; er, der göttliche Aryaman löse uns von hier, nicht von dem Gatten. Svâhâ!“ — „Diese Frau spricht die Bitte aus, Reiskörner spendend, lebensvoll sei mein Gatte, glücklich seien meine Verwandten. ²⁾ Svâhâ!“ — „Diese Reiskörner werfe ich ins Feuer, dass sie dein Glück mehren und mich und dich vereinigen; das möge Agni gewähren. ³⁾ Svâhâ!“

3. Dann fasst er ihre Hand sammt dem Daumen: „Ich fasse deine Hand zur Glückseligkeit, dass du mit mir, deinem Gatten, langlebend seiest. Bhaga, Aryaman, Savitṛi, Purandhi, die Götter gaben dich mir zum Hausherrnstande. ¹⁾ Der bin ich, Die du; Die bist du, Der ich. Sâman bin ich, Ric du; der Himmel ich, die Erde du. Komm, wir wollen uns vermählen, Samen zusammenthun; Kinder wollen wir erzeugen, viele Söhne erlangen; die seien langlebend. ²⁾ In Liebe vereint, glänzend, wohlgemuth ³⁾, mögen wir sehen hundert Jahre, leben hundert Jahre, hören hundert Jahre.“

§. 2.

¹⁾ samhatena militena. Jr. aviralena. Rk.

²⁾ Vgl. AS. 14, 2, 63. Çankh. Gṛ. 1, 14, 1.

³⁾ Die Wörter agnau und iyam sind wohl spätere Zusätze. Das letztere verbindet Jr. sehr verkehrt mit Svâhâ: „und diese Svâhâ, seine Gattin.“

§. 3.

¹⁾ RS. 10, 85, 36, wo Sâyaṇa Purandhi durch Pûshan erklärt. Nach Jr. Rk. heisst purandhi „die beste, schönste“ und der Nom. steht statt des Accusativ!

²⁾ AS. 14, 2, 71. ÇBr. 14, 9, 4, 19 (Bṛh. Ar. Up. 6, 4, 20).

³⁾ Vgl. VS. 12, 57.

Siebentes Kapitel.

1. Dann lässt er sie auf den Stein treten, nördlich vom Feuer, mit dem rechten Fusse: „Tritt auf diesen Stein, wie ein Stein sei du fest. Bewältige die kämpfenden, schlage ab die angreifenden.“

2. Dann singt er dies Lied: „Sarasvatī, fördere dies, du glückliche, an Opfern reich! Du, die von allem was da ward wir zuerst ¹⁾ besingen! In welcher, was da ist, entstand, in welcher diese ganze Welt! Ein solches Lied ²⁾ sing' heute ich, welches der Frauen höchster Ruhm.“

3. Dann gehen beide (um das Feuer) herum (und der Bräutigam spricht): „Dir führten sie zuerst herum die Sûryâ mit dem Hochzeitszug. Gib du dem Manne nun die Frau, o Agni, mit der Kinderschaar.“ ¹⁾

4. So noch zweimal, von den gerösteten Körnern an (1, 6, 1).

5. Das vierte Mal schüttet er alle Körner mit dem Schnabel des Korbes (in die Hand der Braut, und sie opfert dieselben) mit den Worten: „dem Bhaga Svâhâ!“

6. Wenn er sie dreimal um das Feuer geführt und eine Spende an Prajâpati geopfert:

Achtes Kapitel.

1. So lässt er sie sieben Schritte nach Norden vorschreiten (und spricht dazu): „Einen zum Saft; zwei zur Kraft; drei zur Reichthumsmehrung; vier zum Wohlsein; fünf zum Viehe; sechs zu den Jahreszeiten; sei, Freundin, siebenschrittig nun und sei beständig mir getreu.“

§. 2.

¹⁾ Oder nach Colebrooke: „in face of this universe.“

²⁾ Ein Loblied auf Sarasvatī, welches den Frauen bei den Hörern den schönsten Ruhm verleiht. Rk.

§ 3.

¹⁾ RS. 10, 85, 38.

2. Die Worte: „führe dich Vishnu!“ fügt er jedesmal hinzu.

3. Von dem Augenblicke an, wo sie heraustreten (1,4,15), steht ein Mann, der einen Wasserkrug auf die Schulter genommen, stillschweigend südlich vom Feuer.

4. Nach einigen nördlich.

5. Aus dem Krüge besprengt der Bräutigam sie auf dem Haupte, mit den Worten: „Die Wasser sind glückliche, glücklichste, sanfte, sanfteste; die mögen dir Heilmittel bereiten.“

6. Und mit den drei Versen: „Ihr Wasser seid ja“ u. s. w. ¹⁾

7. Dann heisst er sie zur Sonne aufsehen, indem er spricht: „Das Auge“ u. s. w. ¹⁾

8. Dann berührt er über die rechte Schulter ihr Herz und spricht: „In meinen Willen lege ich dein Herz, meinem Denken gemäss sei dein Denken. Meine Rede nimm aufmerksamen Geistes an; Prajâpati verbinde dich mir.“

9. Dann bespricht er sie mit dem Verse: „Festlich geschmückt ist diese Frau; tretet zu ihr heran und seht. Segen verleiht ihr und dann geht, ein jeder nach seinem Haus.“¹⁾

10. Ein starker Mann hebt sie auf und lässt sie im Osten oder Norden, in einem umhüllten Schuppen auf ein rothes Stierfell niedersitzen, indem er spricht: „Hier sollen die Kühe niedersitzen, hier die Pferde, hier die Männer; hier auch mit tausendfachem Lohn das Opfer, hier setze Pūshan sich.“¹⁾

§. 6.

¹⁾ VS. 11, 50—52. RS. 10, 9, 1—3.

§. 7.

¹⁾ VS. 36, 24. Vgl. RS. 7, 66, 16.

§. 9.

¹⁾ RS. 10, 85, 33.

§. 10.

¹⁾ Vgl. AS. 20, 127, 12. „Tausendfach“ d. h. von tausend Kühen.

11. Und was das Dorf ¹⁾ sagt, das sollen sie thun.
12. Weil es heisst: „Bei der Hochzeit und auf der Leichenstätte richte er sich nach dem Dorfe.“
13. Und weil die Çruti sagt: „Deshalb ist in beiden das Dorf massgebend.“
14. Dem Lehrer gibt er ein Geschenk.
15. Eine Kuh ist das Geschenk eines Brâhmaṇa (Bräutigams).
16. Ein Dorf eines Königlichen.
17. Ein Pferd eines Vaiçya.
18. Hundert (Kühe) und ein Wagen für einen (Brautvater) der nur Töchter hat. ¹⁾
19. Wenn die Sonne untergegangen, zeigt er ihr den festen (Polar-) Stern und spricht: „Du (o Stern) bist fest, dich den festen sehe ich. Sei fest bei mir, du mein Pfleger.“

§. 11.

¹⁾ Unter dem Dorfe sind nach den Commentaren die alten Frauen der Familie zu verstehen, welche sich alter Gebräuche erinnern, die nicht im Sūtra angeführt sind. Rk. erwähnt mehrere Gebräuche der Art, z. B. dass der Bräutigam und die Braut eine Schnur und einen Kranz um den Hals tragen; dass in den Zipfeln ihrer Gewänder ein Knoten geschlungen werde; dass sie bei der Handergreifung eine Tüte (puṭikā) von einem Blatte des nyagrodha (*Ficus indica*) tragen u. a.

§. 18.

¹⁾ Jr. sagt, diese Gabe sei ein Loskauf von dem Verbote ein bruderloses Mädchen zu heiraten: pratishiddhā hyasau nābhṛātrikām upayacchediti (Nir. 3, 3); tatparikrayāyādhiratham dānam. Nach Vāsudeva's paddhati zu dieser Stelle wird der Schwiegersohn durch diese Gabe von der Verpflichtung befreiet, seinen Sohn dem Schwiegervater als Vollzieher der Todtenopfer und Erben zu überlassen (etena putrikādāyān mucyate). Rāmacandra in seiner paddhati zu Çāṅkh. gr̥h. 1, 14 sagt geradezu, ein bruderloses Mädchen müsse er kaufen, damit sein Sohn nicht von dem Schwiegervater als der seinige betrachtet werden könne (dhanakṛitī pariṇeyā yathā tajjah putrikāputro na syāt). Die Collision dieser Vorschrift mit dem Verbote des Menschenkaufs hat zu mancherlei Ausflüchten und Controversen Veranlassung gegeben. Man vergleiche, ausser den verschiedenen Gesetzbüchern, auch die ausführliche Erörterung dieser Frage in MBh. 13, 2404 u. f.

ling! Mir gab dich Br̥haspati. Mit mir dem Gatten kinderreich lebe du hundert Jahre lang.“

20. Wenn sie den Stern nicht sieht, spreche sie doch: „ich sehe ihn.“

21. Drei Nächte sollen sie nichts gesalzenes essen und auf der Erde schlafen. Ein Jahr lang sollen sie keine Beiwohnung begehen, oder zwölf Nächte, oder sechs Nächte, oder wenigstens drei Nächte.

Neuntes Kapitel.

1. Die Bedienung des Hausfeuers (besteht in den Handlungen) von der Ergreifung der zum Unterfassen dienenden Kuçahalme an.¹⁾

2. Nach Untergang und vor Aufgang der Sonne, entweder mit saurer Milch oder Reiskörnern oder geröstetem Korn.

3. Abends (opfert er zwei Spenden) mit den Sprüchen: „Dem Agni Svâhâ!“ und: „Dem Prajâpati Svâhâ!“

4. Morgens: „Dem Sûrya Svâhâ!“ und: „Dem Prajâpati Svâhâ!“

5. Eine Frau, welche Empfängniß wünscht, opfert die erste Spende¹⁾ mit dem Spruche: „Männer sind Mitra und Varuṇa, Männer die beiden Aṇvins; ein Mann ist Indra und Sûrya; möge ein Mann in mir entstehen. Wiederholt Svâhâ!“

§. 1.

¹⁾ Die Bedienung des Hausfeuers besteht in den Handlungen, welche oben (1, 1, 4) von dem Worte upayamana an vorgeschrieben sind, also in dem Nehmen der Kuçahalme, Anlegen der Holzscheite, Sprengen und Opfern. Da hiedurch die jenem Worte vorangehenden Handlungen, also auch die Bereitung des Löffels (1, 1, 3) ausgeschlossen werden, so geschieht das Opfern der Spenden mit der Hand. Jr. Rk. Kp. Vp.

§. 5.

¹⁾ Die zweite Spende, an Prajâpati, opfert auch in diesem Falle der Mann.

Zehntes Kapitel.

1. Wenn dem Könige die Axe bricht, oder ein Strang losgeht, oder der Wagen umfällt, oder bei einem anderen Unfalle, sowie auch, wenn dies bei der Heimführung der Frau geschieht, legt er Holz zu dem dabei vorhandenen Feuer¹⁾, weihet Butter und opfert (zwei Spenden) mit den beiden Sprüchen: „Hier ist Freude“²⁾ einzeln.

2. Nachdem ein anderer Wagen herbeigeschafft, lasse er¹⁾ den König oder die Frau sich darauf setzen, mit dem Spruche: „In der Herrschaft“ bis zu dem Worte „Opfer“²⁾ und mit dem Verse: „Ich habe dich ergriffen.“³⁾

3. Die beiden Zugthiere sind der Opferlohn.

4. Dies ist die Busse.

5. Dann Speisung des Brāhmaṇa.¹⁾

Elftes Kapitel.

1. In der vierten Nacht, gegen das Ende derselben, legt der Mann im Innern des Hauses das Feuer an, lässt südlich den Brahman sich setzen, stellt nördlich ein Wassergefäß hin, kocht eine Topfspeise, bringt die beiden Buttertheile und opfert dann (folgende fünf) Spenden:

§. 1.

¹⁾ Also wenn dies dem Könige begegnet, zu dem Heerfeuer (senāgni); wenn es sich bei der Heimführung der Frau ereignet, zu dem Hochzeitsfeuer. Jr. Rk.

²⁾ VS. 8, 51.

§. 2.

¹⁾ Beim Könige thut dies der Hauspriester (purohita), bei der Frau der Mann. Jr.

²⁾ VS. 20, 10.

³⁾ VS. 12, 11.

§. 5.

¹⁾ Nur ein Brāhmaṇa ist zu speisen. Rk.

2. „O Agni, Sündentilger! Du bist der Götter Sündentilger. Ein Brāhmaṇa eile ich zu dir schutzbegierig. Wenn diese Frau einen Körper hat, der den Gatten verderben könnte, den vertilge an ihr. Svāhâ!“

„O Vāyu, Sündentilger! Du u. s. w. (wie oben) Wenn diese Frau einen Körper hat, der ihre Kinder verderben könnte, den vertilge an ihr. Svāhâ!“

„O Sūrya . . . (wie oben) . . . der das Vieh verderben könnte . . . Svāhâ!“

„O Candra . . . der das Haus verderben könnte . . . Svāhâ!“

„O Gandharva . . . der den Ruhm verderben könnte . . . Svāhâ!“

3. Dann opfert er von der Topfspeise: „Dem Prajâpati Svāhâ!“

4. Nach jedem Opfer thut er die Neigen dieser Spenden in das Wassergefäß und benetzt dann aus demselben die Frau auf dem Haupte, indem er spricht: „Wenn du einen bösen Körper hast, der den Gatten, die Kinder, das Vieh, das Haus, den Ruhm verderben könnte, so mache ich ihn hierdurch zu einem solchen, der den Buhlen verderbe. Du werde alt mit mir, o N. N.“

5. Dann gibt er ihr die Topfspeise zu essen, indem er spricht: „Mit meinem Athem vereinige ich deinen Athem, mit meinen Knochen deine Knochen, mit meinem Fleische dein Fleisch, mit meiner Haut deine Haut.“

6. Darum soll man nicht mit der Frau eines Vedakenners, der dies weiss, Scherz zu treiben suchen; denn wer dies weiss, der ist überlegen.¹⁾

§. 6.

¹⁾ Dieser Paragraph ist aus Br̥. Âr. 6, 4, 12 genommen. (Die Londoner Handschriften haben auch dort dāreṇa, nicht dvāreṇa wie die Ausgabe in der Bibl. Ind. hat. In der entsprechenden Stelle Ç. Br. 14, 9, 4, 11 steht dafür jāyâyâḥ). Dort wird vorher gelehrt, durch welche Art der Verfluchung ein Brāhmaṇa demjenigen schaden kann, der seine Frau verführt hat. Man soll sich also hüten, mit der Frau eines Brāhmaṇa, der diese Verfluchung kennt, auch nur Scherz zu treiben, da der Mann die Macht hat,

7. Nachdem er sie heimgeführt, soll er ihr beiwohnen in jeder Periode.

8. Oder nach Lust, weil es heisst: „Mögen wir zusammenkommen nach Lust, bis zur Geburt.“¹⁾

9. Dann berührt er über die rechte Schulter ihr Herz und spricht: „Dein Herz, o Schöngescheitelte, welches am Himmel am Monde haftet, das kenne ich; möge es mich kennen, mögen wir hundert Jahre sehen, hundert Jahre leben, hundert Jahre hören.“¹⁾

10. Ebenso später.

Zwölftes Kapitel.

1. Am ersten Tage jedes Halbmonats, nachdem er eine Topfspeise gekocht und den Göttern des Neumondes und des Vollmondes¹⁾ geopfert, opfert er dem Brahman, Prajâpati, den Allgöttern, und dem Himmel und der Erde.

2. Den Allgöttern bringt er Gaben, den elementaren Hausgöttern¹⁾ und dem Aether.

ihm Schaden zuzufügen. — Jr. bezieht evaṃvid auf den Verführer und erklärt paro bhavati durch parābhavaṃ gacchati, „er erleidet Demüthigung“ oder çatrur bhavati, „er wird ein Feind des Brāhmaṇa.“ Ebenso Rkr.

§. 8.

¹⁾ TS. 2, 5, 1, 5.

§. 9.

¹⁾ Vgl. Kaushît. Up. 2, 8. 10.

§. 1.

¹⁾ Beim Vollmonde werden drei Spenden gebracht: an Agni, an Agnîshomau und noch einmal an Agnîshomau; beim Neumonde ebenfalls drei: an Agni, an Vishnu (oder Agnîshomau) und an Indrâgnî. Up.

§. 2.

¹⁾ S. u. 2, 9, 3, wo Parjanya, die Wasser und die Erde als solche genannt werden.

3. Von der für alle Götter bestimmten Speise ¹⁾ opfert er im Feuer, mit den Sprüchen: „Dem Agni Svâhâ!“ „Dem Prajâpati Svâhâ!“ „Den Allgöttern Svâhâ!“ „Agni dem Opferförderer Svâhâ!“

4. Dann bringt die Frau die Gabe ¹⁾ ausserhalb des Hauses: „Verehrung der Frau, Verehrung dem Manne, jedem Alter Verehrung! Dem weissen, dem Schwarzzahn, dem Herrn der bösen Frauen Verehrung! Welche meine Kinder verlocken, im Dorfe wohnend oder im Walde, denen sei Verehrung! Die Gabe bringe ich ihnen; Heil sei mir, mögen sie mir Kinder geben!“

5. Nachdem er den Rest mit Wasser begossen, gibt er dem Brâhmaṇa zu essen.

Dreizehntes Kapitel.

1. Wenn sie keine Leibesfrucht empfängt, soll er von der weissblühenden Simhî ¹⁾, nachdem er gefastet, unter dem Gestirne Pushya eine Wurzel herbeischaffen, am vierten Tage, nachdem die Frau gebadet, dieselbe bei Nacht in Wasser zerquetschen und das rechte Nasenloch der Frau benetzen, indem er spricht: „Dies ist rettendes Kraut, besiegendes, wasserreiches ²⁾; möge ich, der Sohn dieses grossen, den Namen eines Vaters erlangen.“

§. 3.

¹⁾ Das vaiçvadeva anna ist die täglich bereitete Speise für die Götter, die Menschen und die Väter. Rkr. Vgl. meine Anm. zu Âçv. grî. 1, 2, 1.

§. 4.

¹⁾ Im Texte ist strî balim zu trennen.

§. 1.

¹⁾ Es ist die Pflanze Solanum Jacquini Willd. für welche Rk. auch den Namen ringaṇikâ (vgl. Hindust. rengnî) anführt.

²⁾ Vgl. AS. 8, 2, 6 wo sahasvatî steht statt sarasvatî.

Vierzehntes Kapitel.

1. Nun die Mannzeugung.

2. Ehe das Kind sich bewegt, also im zweiten oder dritten Monate.¹⁾

3. An welchem Tage der Mond mit einem männlichen Sternbilde vereinigt ist, an solchem Tage soll er die Frau fasten, baden, zwei ungebrauchte Gewänder anlegen lassen, und nachdem er Senkzweige und Schösslinge des Feigenbaumes bei Nacht in Wasser zerquetscht, sie benetzen wie oben¹⁾, indem er die beiden Verse spricht: „Der goldgeborene“ und: „Durch Wasser genährt.“²⁾

4. Einige (schreiben vor, dass) eine Kuçawurzel¹⁾ und ein Stück der Somapflanze (hinzugehan werde).

5. Oder er stellt eine Schüssel mit Wasser¹⁾ in den Schoß der Frau, wenn er wünscht, dass es ein kräftiger Knabe werden soll, und spricht zu ihr den Vers im Vers-

§. 2.

¹⁾ Die Handlung beruht auf der Annahme, dass in dieser Zeit die Entwicklung des Geschlechtes der Leibesfrucht statt finde, und soll bewirken, dass die Frucht sich zu einem Knaben entwickle. Rk. nennt sie: garbhāśya pumrūpatāpādaḥ karmaviṣeṣaḥ, „eine Handlung, welche dem Fötus männliche Gestalt verschafft.“ In Yājñavalkya's Gesetzbuch 3, 75 heisst es, dass im dritten Monate der Fötus mit Gliedern und Sinneswerkzeugen begabt sei. Etwas anders Garbha Upan. 3.

§. 3.

¹⁾ In Kap. 13, also ihr rechtes Nasenloch.

²⁾ VS. 13, 4 und 31, 17.

§. 4.

¹⁾ kaṇṭakam = mūlam. Jr. Rk.

§. 5.

¹⁾ kūrmapitta, wörtlich: Schildkrötengalle, wird von den Commentaren und paddhatis durch: „eine Schüssel (çarāva) mit Wasser“ erklärt.

masse Vikṛīti ²⁾: „Du bist der schöngeflügelte“, welcher dem Verse von den Schritten Viṣṇu's vorhergeht.

Fünfzehntes Kapitel.

1. Nun die Scheitelschlichtung.

2. (Sie wird vollzogen) wie die Mannzeugung.¹⁾

3. In der ersten Schwangerschaft im sechsten oder achten Monate.¹⁾

²⁾ Der Spruch VS. 12, 4 hat 73 Silben, während Pingala 4, 3 dem Versmasse Vikṛīti 92 Silben gibt.

§. 2.

¹⁾ Also wenn der Mond mit einem männlichen Sternbilde vereinigt ist, und nachdem die Frau gefastet, gebadet und zwei ungebrauchte Gewänder angelegt hat. Die ferneren Vorschriften in 1, 14, 3 gelten hier nicht. Jr. Rk.

§. 3.

¹⁾ Die am nächsten liegende Auffassung dieses Satzes scheint zu sein, dass diese Handlung nur in der ersten Schwangerschaft vollzogen werden solle. Das würde auch mit den Vorschriften aller anderen mir bekannten Hausregeln übereinstimmen, welche nur in der Bestimmung der Monate von einander abweichen. Dabei wird angenommen, dass diese Handlung eine Consecration der Frau sei, und da schon Gobhilaputra's Gr̥hyasāṅgraha (96) und verschiedene Gesetzbücher (z. B. das von Hārīta, Devala) ausdrücklich sagen, dass die einmalige Weihe der Frau auch für alle folgenden Fälle wirksam sei, so darf sie später nicht wiederholt werden. Im Gegensatz hiezu fassen die Erklärer unserer Hausregel diese Handlung als eine Consecration der Leibesfrucht auf, die daher auch bei jeder folgenden Schwangerschaft wiederholt werden müsse. Rk. sagt, der Zweck der Handlung sei, die Frucht gegen die Rāxasīs zu schützen. Jr. verwirft ausdrücklich die Ansicht, dass die Handlung nur in der ersten Schwangerschaft zu vollziehen sei, weil dann alle folgenden Leibesfrüchte dieser Weihe verlustig gehen würden. Reṇuka in seiner Kārikā zu Pāraskara führt beide Ansichten an, ohne sich für eine derselben zu entscheiden. Die obigen Worte Pāraskara's werden von ihnen ergänzend so erklärt: in der ersten Schwangerschaft sei die Handlung im sechsten oder achten Monate zu vollziehen, für jede folgende

4. Nachdem er eine aus Sesamkorn und Bohnen gemischte Topfspeise gekocht und dem Prajâpati geopfert, streicht er der Frau, welche westlich vom Feuer auf einem weichen Sessel ¹⁾ sitzt, mit einem Udumbarazweige, der eine grade Zahl unreifer Früchte trägt ²⁾, mit drei Kuçahalmern, mit dem Stachel eines Stachelschweines, einem Stecken vom Viratara-Baume ³⁾, und einer vollen Spindel den Scheitel aufwärts aus einander, mit den Worten: „Erde! Luft! Himmel!“ ⁴⁾

5. Oder er wiederholt das Streichen bei jedem der grossen Worte. ¹⁾

6. Dann bindet er (die genannten Gegenstände) an die dreifache Haarflechte ¹⁾, mit den Worten: „Dies ist der

Schwangerschaft aber sei kein Monat festgesetzt. Dieser Gegensatz zwischen den Anhängern der Hausregel Pâraskara's und denen der anderen Hausregeln hat sich bis in die neuere Zeit erhalten. In Kâcînâtha's Dharmasindhusâra (3, 1 Fol. 17, a) wird zunächst gelehrt, dass die Scheitelschlichtung nur einmal zu vollziehen sei, und dann hinzugefügt: Kâtyâyanânâṃ tu garbhasaṃskâratvât pratisgarbham âvartanîyam, „bei den Kâtyâyanâs (also den Anhängern von Pâraskara's Hausregel) aber muss sie, weil sie als eine Weihe der Leibesfrucht gilt, in jeder Schwangerschaft wiederholt werden.“ In demselben Sinne äussert sich Anantadeva im Saṃskâra-kautubha, Fol. 53, b, 1.

§. 4.

¹⁾ Bhadrapiṭham mṛdupiṭham. Jr., Rk. und Reṇuka. Nach Bharṭṛyajna bedeutet bhadrapīṭha einen viereckigen Sitz von Kuhdünger. Rk.

²⁾ Alle Handschriften haben saṭālu (Rk.: apakvaphalânām âkhyâ) und grapsa (Rk.: stabakasanghâta) statt çalātu und glapsa, wie Âçv. grî. 1, 14, 4 hat.

³⁾ Jr. erklärt dies durch çara, ein Pfeil.

⁴⁾ Er streicht einmal mit den Worten: bhûr bhuvaḥ svar vinayâmi.

§. 5.

¹⁾ Oder er streicht dreimal mit den Worten: bhûr vinayâmi! bhuvar vinayâmi! svar vinayâmi!

§. 6.

¹⁾ trivṛt venî. tâṃ prati audumbarâdipunjam âbadhnâti. Jr.

Baum eines Kräftigen; sei du fruchtbar wie ein fruchtttragender Zweig! ²⁾)

7. Dann befiehlt er zwei Lautenspielern: „Besinget den König!“ oder wenn irgend ein anderer besonders mächtig ist. ¹⁾)

8. Einige erwähnen dazu auch ein vorgeschriebenes Lied: „Soma nur ist unser König; diese menschlichen Geschlechter mögen weilen an deinem Ufer, welches sich der Herrschaft nicht entzogen hat ¹⁾), o du!“ hier nennt er den Namen des Flusses, an welchem sie sich niedergelassen haben.

9. Dann folgt Speisung der Brâhmanas.

Sechzehntes Kapitel.

1. Wenn sie gebären will, besprengt er sie mit Wasser ¹⁾), indem er den Vers spricht: „Es rühre sich der zehnmonatliche“, welcher vor dem Verse: „Du deren“ steht. ²⁾)

2. Dann den Vers beim Abgehen der Nachgeburt: „Es gehe ab die bunte, schleimige Nachgeburt, dem Hunde zum

Bei Çankh. gr̥. 1, 22 bindet er die Gegenstände mit einer dreifachen Schnur an den Hals der Frau.

²⁾) Bhavadeva ergänzt den Vers: paṇaṃ vanaspate 'nu tvānu tvā ca sūyatāṃ rayiḥ. „Laub entspriesse dir, o Baum! Dir (o Weib?) werde Gut zu Theil.“

§. 7.

¹⁾) Dann nennt er dessen Namen. Vp.

§. 8.

¹⁾) In den kritischen Anmerkungen ist vergessen zu erwähnen, dass die Handschrift C liest: avimuktacakrā, also: „mögen die menschlichen Geschlechter, ohne sich der Herrschaft zu entziehen, an deinem Ufer wohnen.“ — Jr. erklärt avimuktacakre durch anullanghitaçāstre. —

§. 1.

¹⁾) ÇBr. 14, 9, 4, 22 (Br. Âr. 6, 4, 23).

²⁾) VS. 8, 28. 29.

Essen, nicht mit Fleisch, o Wohlgenährte! nicht an irgend etwas hängend falle ab die Nachgeburt.“¹⁾

3. Wenn ein Knabe geboren ist, vollzieht er an ihm, ehe die Nabelschnur durchschnitten ist, die Handlungen des Verstanderzeugens und die Lebensgebung.

4. Mit dem Ringfinger, auf welchem ein goldener Ring steckt, gibt er ihm Honig und Butter zu essen, oder bloss Butter, indem er spricht: „Erde lege ich in dich, Luft lege ich in dich, Himmel lege ich in dich. Erde, Luft, Himmel, Alles lege ich in dich.“¹⁾

5. Dann vollzieht er die Lebensgebung.

6. An dem Nabel oder an dem rechten Ohre spricht er leise: „Agni ist lebensvoll; er ist durch die Bäume lebensvoll; durch dieses Leben mache ich dich lebensvoll. — Soma ist lebensvoll; er ist durch die Kräuter¹⁾ lebensvoll; durch dieses Leben u. s. w. — Das Brahma ist lebensvoll; es ist durch die Brâhmaṇas lebensvoll; durch d. L. u. s. w. — Die Götter sind lebensvoll; sie sind durch das Unsterbliche lebensvoll; durch d. L. u. s. w. — Die Rishis sind lebensvoll; sie sind durch die Gelübde lebensvoll; durch d. L. u. s. w. — Die Väter sind lebensvoll; sie sind durch die

§. 2.

¹⁾ So glaube ich den Vers übersetzen zu müssen, der, wie viele andere Verse, bei Pâraskara in verdorbener Fassung erscheint. In seiner ursprünglichen Gestalt steht er AS. 1, 11, 4. Dort wird der Wunsch ausgesprochen, die Nachgeburt möge abgehen weder an Fleisch (mâmse), noch an Fett (pîvasi), noch an Mark (majjasu) haftend (âhatam). — Jr. erklärt çevalam durch picchalam jalopacitam vâ, schleimig oder wässerig.

§. 4.

¹⁾ Dies ist die Handlung des Verstanderzeugens. Nach Br. Âr. 6, 4, 25 flüstert der Vater, ehe er dem Knaben zu essen gibt, dreimal das Wort „Rede“ (vâc) in das rechte Ohr. Ein besonderer Name wird der Handlung dort nicht gegeben. Im ÇBr. 14, 9, 4, 25 heisst sie Lebensgebung und das Verstanderzeugen fehlt.

§. 6.

¹⁾ saushadhîbhiḥ ist vedische Lizenz statt sa oshadhîbhiḥ. Jr. S. VPrâtîç. 3, 14. TPr. 5, 17. — Vgl. TS. 2, 3, 10, 3 wo aber sa oshadhîbhiḥ steht.

Opfertränke (svadhâ) lebensvoll; durch d. L. u. s. w. — Das Opfer ist lebensvoll; es ist durch die Opferlöhne (dakṣhiṇâ) lebensvoll; durch d. L. u. s. w. — Das Meer ist lebensvoll; es ist durch die Flüsse lebensvoll; durch d. L. u. s. w.“ —

7. Und dreimal den Vers: „Dreifaches Leben.“¹⁾

8. Wenn er wünscht, dass der Knabe hohes Alter erreichen möge, „streichele er ihn mit dem Vâtsapra-Liede.“¹⁾

9. Von dem Anuvâka: „Aus dem Himmel“ lässt er den letzten Vers weg.¹⁾

10. Nachdem er nach den einzelnen Himmelsgegenden fünf Brâhmaṇâs gestellt, spreche er: „Athmet ihn an.“¹⁾

11. Der östliche spreche: „Athme aus!“

12. „Athme durch!“ der südliche.

13. „Athme ab!“ der westliche.

14. „Athme auf!“ der nördliche.

15. „Athme zusammen!“ spreche der fünfte, indem er nach oben blickt.

16. Oder der Vater thue dies selbst, indem er in der Reihe herumgeht, wenn keine Brâhmaṇâs da sind.

17. Er spricht das Land an, in welchem der Knabe geboren ist: „Die Erde¹⁾ kennt dein Herz, welches am Him-

§. 7.

¹⁾ VS. 3, 62.

§. 8.

¹⁾ VS. 12, 18—29.

§. 9.

¹⁾ Von den zwölf Versen des Anuvâka VS. 12, 18—29 lässt er den letzten Vers weg. Die Anfangsworte: *divas pari* sind besonders genannt, um anzuzeigen, dass nicht der Anuvâka VS. 3, 11 u. f. gemeint sei. Rk.

§. 10.

¹⁾ Vgl. ÇBr. 11, 8, 3, 6.

§. 17.

¹⁾ *bhûmi* ist nach den Commentaren Nom. Sing. wie RS. 9, 61, 10. (Vgl. Benfey Gr. p. 294, 8.)

mel am Monde haftet. Ich kenne es, möge es mich kennen mögen wir sehen hundert Jahre, mögen wir leben hundert Jahre, mögen wir hören hundert Jahre!“

18. Dann streichelt er ihn und spricht: „Werde ein Stein, werde eine Axt, werde ungeschmolzenes Gold. Du bist mein Selbst, Sohn genannt; du lebe hundert Jahre!“¹⁾

19. Dann spricht er die Mutter des Knaben an: „Du bist Idâ, die Tochter von Mitra und Varuṇa; o Heldin, einen Helden hast du geboren. Du sei heldenbegabt, die uns heldenbegabt gemacht.“¹⁾

20. Dann wäscht er ihre rechte Brust und gibt sie (dem Knaben) mit dem Verse: „Diese Brust.“¹⁾

21. Mit dem Verse: „Deine Brust“¹⁾ die linke. Mit diesen beiden Versen.

22. Ein Wassergefäß setzt er nieder bei ihrem Haupte¹⁾ und spricht: „Ihr, o Wasser, wachet für die Götter; wie ihr für die Götter wachet, so wachet für diese Wöchnerin mit ihrem Söhnlein.“²⁾

23. Nachdem er in der Gegend der Thür das Wöchnerinfeuer angelegt, opfert er bis zum Aufstehen (der Frau) in

§. 18.

¹⁾ ÇBr. 14, 9, 4, 26. In der Kaush. Up. 2, 11 steht hiraṇyam aśṛītam (wie Âçv. Grī. 1, 15, 3), was der Commentar durch aśṛītam „weit verbreitetes Gold“ erklärt.

§. 19.

¹⁾ ÇBr. 14, 9, 4, 27. Br. Âr. 6, 4, 28.

§. 20.

¹⁾ VS. 17, 87.

§. 21.

¹⁾ VS. 38, 5. ÇBr. 14, 9, 4, 28. Br. Âr. 6, 4, 27.

§. 22.

¹⁾ Das Gefäß bleibt dort stehen, bis die Frau wieder aufsteht. Jr.

²⁾ Alle Handschriften haben jāgratha statt jāgrītha. Das letzte Mal soll das Praes. statt des Imperat. stehen.

len beiden Dämmerungen Senfkörner mit Reiskörnern gemischt im Feuer, indem er spricht: „Çaṇḍa und Marka, Upavtra, Çauṇḍikeya, Ulūkhala, Malimluca, Droṇāsa, Cyavana schwinde von hier! Svāhā! — Ālikhan, Animisha, Kimvadanta, Upaṣṛuti, Haryaksha, Kumbhin, Çatru, Pātrapāṇi, Nṛīmani, Hantrīmukha, Sarshapāruṇa, Cyavana schwinde von hier! Svāhā!“¹⁾

24. Wenn Kumāra¹⁾ (den Knaben) anfällt, bedeckt der Vater ihn mit einem Netze oder mit dem Oberkleide, nimmt ihn auf den Schoß und spricht leise: „Der bellende²⁾“; der schön bellende, der bellende, der Kinderbändiger! Cet, cet,

§. 23.

¹⁾ Man verbinde Çauṇḍa-Markā als duales Dvandva (⁰kau). Jr. nimmt die beiden Namen als Plurale, die er durch den Singularis erklärt. — Die Namen dieser bösen Geister, welche den Kindern Krankheit bringen, sind zum Theil dunkel. Çauṇḍa und Marka (der Droher und der Schädiger) werden an verschiedenen Stellen als Priester der Asuras erwähnt. Çauṇḍikeya, von Çauṇḍikā, Anschwellung der Mandeln. Ulūkhala, Mörser, nach Jr. s. v. a. ācṛitaghātaka, der diejenigen vernichtet, welche Schutz bei ihm suchen. Malimluca, der sich versteckende, d. i. nach Jr. apratikārya, dem man nichts anhaben kann, oder atimalināçaya, der sich im Dunkel aufhält. Droṇāsa nach Jr.: Langnase (vgl. druṇasa), nach dem Pet. Wb. Trogmaul, Kufenmaul. Cyavana, der Beweger. Ālikhan, der Kratzende, Aufreissende. Animisha, der die Augen nicht schliesst. Kimvadantaḥ erklärt Jr. als plurales Beiwort, welches sich auf die sämtlichen genannten Geister beziehen soll (die schwatzhaften). Upaṣṛuti, der Horcher. Haryaksha, Gelbauge. Kumbhin, nach Jr. der Geist, welcher kumbhayati d. h. stambhayati starr macht, lähmt. Çatru, der Feind. Pātrapāṇi, Schüsselhand. Nṛīmani? Jr.: nṛīn minoti hinasti, Mannschädiger. Hantrīmukha, Mordmaul, Jr.: hantrī hiṃsā hananām mukhe yasya. Sarshapāruṇa, Senfgrau. — Suçruta 6, 27 zählt neun Geister (graha), welche Kinderkrankheiten verursachen; die Namen sind aber von den obigen verschieden.

¹⁾ Kumāra ist der Kriegsgott, der auch bei Suçruta 6, 27 mit seinem anderen Namen Skanda als der erste der neun Krankheitsgeister genannt wird.

²⁾ Vgl. kurkura bei AK. und Hem. — Jr.: bhashaṇākhyo bālagrahaḥ,

Hündchen! Lass! Verehrung sei dir, der Sīsara ³⁾, Kläffer ⁴⁾, Krümmer! Das ist wahr, dass dir die Götter einen Segen gaben; hast du etwa dies Kind gewählt? Cet, cet, Hündchen! Lass! Verehrung sei dir, der Sīsara, Kläffer, Krümmer! Das ist wahr, dass Saramâ deine Mutter, Sīsara dein Vater, der schwarze und der bunte ⁵⁾ deine Brüder. Cet, cet, Hündchen! Lass! Verehrung sei dir, der Sīsara, Kläffer, Krümmer!“

25. Dann streichelt er ihn und spricht: „(Das Kind) beugt sich nicht ¹⁾, es weint nicht, es schauert nicht, es schwindet nicht, zu welchem wir sprechen und welches wir streicheln.“

Siebzehntes Kapitel.

1. Am zehnten Tage lässt der Vater die Frau aufstehen, speist die Brāhmaṇas und gibt dem Kinde den Namen.

2. Er gebe ihm einen zweisilbigen oder viersilbigen, mit tönendem Laute zu Anfang, einem Halbvokal in der Mitte und langem Auslaute, einen Kṛt-Namen, nicht einen Taddhita.

3. Einem Mädchen einen Namen von ungrader Silbenzahl, auf â endigend, einen Taddhita.

4. Der Name eines Brāhmaṇa soll Glück bedeuten, der eines Kshatriya Kraft, der eines Vaiçya „beschützt.“

5. Im vierten Monate das Ausgehen.

6. Er lässt ihn zur Sonne aufblicken, indem er den Vers: „Jenes Auge“ ¹⁾ spricht.

³⁾ Jr.: angasāraka, also: der die Glieder in Bewegung setzt.

⁴⁾ Jr.: lāpanarocaka.

⁵⁾ Die Hunde des Gottes Yama. AS. 8, 1, 9.

§. 25.

¹⁾ Oder: „Das krankt nicht“, nach der Lesart des Prayoga. S. krit. Anm.

§. 6.

¹⁾ VS. 36, 24.

Achtzehntes Kapitel.

1. Wenn er von einer Reise zurückkehrt, nähert er sich dem Hause wie oben ¹⁾ gesagt.

2. Wenn er den Sohn erblickt, spricht er leise: „Aus Glied für Glied entstehst du, aus dem Herzen wirst du geboren. Du bist mein Selbst, Sohn genannt; du lebe hundert Jahre.“ ¹⁾

3. Dann küsst er sein Haupt und spricht: „Mit Prajâpati's Locktöne küsse ich dich, welcher tausend Leben verleiht; o du! lebe hundert Jahre.“

4. Und: „Mit der Kühe Locktöne“ u. s. w. dreimal.

5. In sein rechtes Ohr flüstert er:

„Uns reiche dar, vordringender, gewalt'ger,
Viel Gut, o Indra, reich an allen Gaben;
Gib, dass wir hundert Herbste noch erleben,
Und viele Söhne uns, behelmter Indra.“ ¹⁾

6. In das linke:

„Die besten Schätze reich uns dar, o Indra,
Des Geistes Einsicht, stetes Glück und Wohlsein,
Der Güter Mehrung und des Leibs Gesundheit,
Der Rede Liebreiz und das Glück der Tage.“ ¹⁾

7. Einem Mädchen aber küsst er nur das Haupt stillschweigend.

§. 1.

¹⁾ In Kâty. Çr. Sû. 4, 12, 21 u. f. also, indem er mit den Versen VS. 3, 41. 42 an das Haus hinan, und mit 43 in dasselbe hinein tritt.

§. 2.

¹⁾ Vgl. Kaushît. Upan. 2, 11.

§. 5.

¹⁾ RS. 3, 36, 10. Grassmann's Uebersetzung.

§. 6.

¹⁾ RS. 2, 21, 6. desgl.

Neunzehntes Kapitel.

1. Im sechsten Monate das Füttern mit Reis.
2. Nachdem er eine Topfspeise gekocht, die beiden Buttertheile geopfert, opfere er zwei Butterspenden, (die erste mit dem Verse): „Die Göttin Rede erzeugten die Götter, sie sprechen die Thiere jeder Gestalt. Sie, die liebliche, die uns Saft und Kraft spendende Kuh, die Rede komme schön gepriesen zu uns her. Svâhâ!“
3. (Dann mit dem Verse): „Der Reichthum möge uns heute“ ¹⁾ die zweite.
4. Dann opfert er (vier Spenden) von der Topfspeise: „Durch den Aushauch möge ich Speise geniessen. Svâhâ!“ „Durch den Abhauch möge ich Düfte geniessen. Svâhâ!“ „Durch das Auge möge ich Gestalten geniessen. Svâhâ!“ „Durch das Ohr möge ich Ruhm geniessen. Svâhâ!“
5. Nachdem er gegessen, thut er alle Geschmäcke, alle Speise in ein Gefäss und gibt dann dem Kinde zu essen.
6. Stillschweigend oder indem er sagt: „wohlan!“ „Das Wort «wohlan» (gebrauchen) die Menschen“, so heisst es in der Çruti. ¹⁾
7. Mit dem Fleische der Lerche (füttert er das Kind) wenn er wünscht, dass seine Rede befördert werde.
8. Mit dem Fleische des Rebhuhns, wenn er ihm Genuss von Speise wünscht.
9. Mit Fischen, wenn er ihm Schnelligkeit wünscht.
10. Mit dem Fleische der Kṛīkashâ ¹⁾, wenn er ihm Lebensdauer wünscht.

§. 3.

¹⁾ VS. 18, 33.

§. 6.

¹⁾ ÇBr. 14, 8, 9, 1. Br. Âr. 5, 8, 1.

§. 10.

¹⁾ Jr. erklärt das Wort durch kankāṇaharikā. Vielleicht ist es s. v. a. kṛīkaṇa, AK. Perdix silvatica. Rk.'s Erklärung durch godhā, Eidechse, ist schwerlich richtig.

11. Mit dem Fleische der Âti ¹⁾, wenn er ihm göttlichen Glanz wünscht.

12. Mit dem Fleische von allen, wenn er ihm alles wünscht.

13. Oder alle Speisen unter einander gemischt. ¹⁾ Dann Speisung der Brâhmaṇas.

§. 11.

¹⁾ Âti ist nach Jr. Rk. ein Schwimmvogel.

§. 13.

¹⁾ Vgl. die krit. Anm.

Zweites Buch.

Erstes Kapitel.

1. Bei dem jährigen Knaben findet das Bereiten der Haarlocke statt.

2. Oder in dem noch nicht abgelaufenen dritten Jahre.

3. Bei dem sechzehnjährigen das Schneiden des Backenbartes.

4. Oder wie es in jeder Familie Sitte ist.

5. Nachdem er die Brähmanas gespeist, nimmt die Mutter den Knaben, badet ihn, zieht ihm zwei ungebrauchte Kleider an, legt ihn auf ihren Schooss und setzt sich westlich vom Feuer nieder.

6. Nachdem (der Vater, von der Frau) berührt, die Butterspenden ¹⁾ geopfert, giesst er nach dem Essen (der Neigen) heisses Wasser in kaltes und spricht: „Mit heissem Wasser, o Vâyü, komm herbei, ungebundener, die Haare schneide.“ ²⁾

7. Beim Abschneiden des Backenbartes spricht er: „die Haare und den Bart.“

8. Dann wirft er in das Wasser ein Stück frischer Butter oder geschmolzener Butter oder saurer Milch.

9. Daraus nimmt er etwas und benetzt den rechten Backenbart indem er spricht: „Die von Savitrî erzeugten

§. 6.

¹⁾ d. h. die vierzehn Spenden von den beiden Buttergüssen an, bis zu der Spende an den Opferförderer. S. oben 1, 5, 3. 4.

²⁾ Vgl. AS. 6, 68, 1.

himmlischen Wasser mögen deinen Körper netzen zum langen Leben, zum Glanze.“¹⁾

10. Nachdem er mit dem Stachel eines Stachelschweines (die Haare) aus einander gestrichen, legt er drei Kuçahalme dazwischen mit dem Spruche: „O Kraut.“¹⁾

11. Dann nimmt er das eiserne Messer mit dem Spruche: „Du bist heilbringend“¹⁾, und mit dem Spruche: „Ich scheere“²⁾ schneidet er das Haar ab. — „Mit welchem Messer der weise Savitṛi (das Haar) des Königs Soma, des Varuṇa schor, mit demselben scheeret, ihr Brâhmanas, diesen hier, dass er lange lebend, bejahrten Leibes sei.“³⁾

12. Mit diesem Spruche schneidet er (die Kuçahalme) mit den Haaren ab¹⁾ und wirft sie in ein Stück Dünger von einem Bullen, welches nördlich (vom Feuer) gehalten wird.

13. Dies thut er noch zweimal stillschweigend.

14. Das Benetzen und das Folgende thut er auch mit den beiden anderen Haarbüscheln.

15. Zunächst hinten mit dem Spruche: „Das dreifache Leben.“¹⁾

16. Dann links mit dem Spruche: „Durch welchen gekräftigt du zum Himmel wandeln und lange die Sonne sehen

§. 9.

¹⁾ VS. Kāṇva 3, IX, 3. Kāty. Çr. 5, 2, 14.

§. 10.

¹⁾ Kāty. Çr. 5, 2, 15. VS. 4, 1.

§. 11.

¹⁾ VS. 3, 63, a.

²⁾ VS. 3, 63, b.

³⁾ TBr. 2, 7, 17, 2. Vgl. AS. 6, 68, 3.

§. 12.

¹⁾ Vgl. Kāty. Çr. 5, 2, 17. Comm.

§. 15.

¹⁾ VS. 3, 62.

mögest, mit dem Spruche scheere ich dich zum Leben, zum Dasein, zum schönen Ruhme, zum Wohlsein.“¹⁾

17. Dreimal umkreist er mit dem Messer das Haupt rechts herum.

18. Beim Schneiden des Backenbartes auch das Gesicht.

19. (Dazu spricht er): „Wenn mit dem schneidigen Messer, dem schön gestalteten der Scheerer die Haare schiert, so reinige das Haupt, raube ihm nicht das Leben.“¹⁾

20. Beim Schneiden des Backenbartes (fügt er hinzu): „und das Antlitz.“

21. Nachdem er mit demselben Wasser den Kopf benetzt, gibt er dem Barbier das Messer mit den Worten: „Ohne zu verwunden schneide ab.“

22. Das Uebriglassen der Haare geschieht nach dem Gebrauche.¹⁾

23. Nachdem er das Stück Dünger mit den Haaren in einem Kuhstall oder einem Pfuhl oder in der Nähe von Wasser verdeckt niedergelegt, gibt er dem Lehrer den Lohn.

24. Beim Schneiden des Backenbartes eine Kuh.

25. Nach dem Schneiden des Backenbartes soll der Schüler ein Jahr lang Keuschheit bewahren und sich nicht scheeren, oder zwölf Tage, oder sechs Tage, oder wenigstens drei Tage.

§. 16.

¹⁾ Ich habe paçyâsi geschrieben statt paçcâddhi der Handschriften. Hienach ist die krit. Anm. zu berichtigen.

§. 19.

¹⁾ Die Commentare erklären ihre Lesart majjayatâ durch saṃskurvâtâ. Vgl. Dhātu P. 28, 122. maṣj çuddhau. An den in den krit. Anm. angeführten Stellen steht vapasi.

§. 22.

¹⁾ Die Zahl der Locken, welche beim Scheeren des Hauptes stehen gelassen werden, richtet sich nach der Zahl der Ahnherren, welche der Mann, je nach seiner Familie, nennen muss, wenn er bei Anlegung des Opferfeuers Agni zu Hülfe ruft (beim pravara). Vgl. Saṃsk. Kaust. Fol. 111, a. Nirṇaya Sindhu 3, 1, Fol. 13, b.

Zweites Kapitel.

1. Den achtjährigen Brāhmaṇa soll er (beim Lehrer) einführen, oder im achten Jahre nach der Empfängniss.

2. Den eilfjährigen Königlichen.

3. Den zwölfjährigen Vaiçya.

4. Oder wie es in jeder Familie Gebrauch ist.¹⁾

5. Er speise die Brāhmaṇas und den Knaben; nachdem sein Haupt geschoren und er geschmückt ist, führen sie ihn herbei.

6. Er lässt ihn westlich vom Feuer hintreten und ihn sprechen: „Ich bin zum Brahmacarya gekommen“, und: „Ich will Brahmacārin sein.“¹⁾

7. Dann lässt er ihn ein Kleid¹⁾ umlegen, indem er spricht: „In welcher Weise²⁾ Brīhaspati dem Indra das unsterbliche Kleid umlegte, in der Weise lege ich dir es um, zum Leben, zum langen Leben, zur Kraft, zum Ruhme.“

8. Er bindet ihm den Gürtel um¹⁾ (indem der Knabe

§. 4.

¹⁾ Âçv. Gr̥. 1, 19, 1—4 stimmt in der Angabe des Jahres der Einführung mit Pāraskara überein; kleinere oder grössere Verschiedenheiten finden sich bei Çankh. Gr̥. 2, 1, 1 u. f. Gobh. Gr̥. 2, 10, 1 u. f. Âpast. Dh. Sū. 1, 1, 19. Gaut. Dh. Ç. 1, 5—7.

§. 6.

¹⁾ Zu den folgenden Paragraphen bis zum Ende des Kapitels vgl. Çat. Br. 11, 5, 4, 1—4.

§. 7.

¹⁾ Ein reines Tuch um die Lenden (kaupîna). Rk.

²⁾ yena vidhinâ. Jr. Rk.

§. 8.

¹⁾ Um die Hüfte (katyām). Jr. Rk.

spricht ²⁾: „Dieser Gürtel, welcher böse Rede ³⁾ fern hält und meine reine Farbe ⁴⁾ klar macht, ist herbeigekommen dem Aus- und Einathmen Stärke verleihend, schwesterlich, leuchtend, beglückend.“

9. Oder: „Jung, schön gekleidet und unumwunden kam er; seit er geboren, wird er immer schöner. Ihn richten auf geschickte weise Männer, andächtig mit dem Geist die Götter ehrend.“ ¹⁾

10. Oder stillschweigend. ¹⁾

11. Er gibt ihm den Stab.

12. Den nimmt er und spricht: „Der Stab, der mir entfallen war ¹⁾ im Freien auf den Boden hin, den nehme ich wieder zum Leben, zur Andacht, zum göttlichen Glanze.“

²⁾ Rk. sagt, dass nach Jr., Vp., Murārimiçra und Harihara der Schüler den Vers spricht (worauf auch die Worte hindeuten), dass aber Gadādhara den Lehrer ihn sprechen lässt. Kp. lässt die Wahl. Rk. citirt eine Stelle aus Gadādhara's bhāṣhya, nach welcher der Gürtel dreimal rechts um die Hüfte gewunden und nach der Zahl der Ṛṣhis im pravara (s. o. 2, 1, 22 Anm.) mit einem, drei, fünf oder sieben (!) Knoten versehen werden soll. Çāṅkh. Gr̥. 2, 2 und Manu 2, 43 gehen nur bis fünf Knoten.

³⁾ Çāṅkh. und Gobh. haben duruktāt, „welcher von böser Rede fern hält.“

⁴⁾ d. h. varṇatvam, Kaste. Jr. Rk.

§. 9.

¹⁾ RS. 3, 8, 4. Jr. hat vedayantas = vedārthaṃ jñāpayantas.

§. 10.

¹⁾ Nach Jr. und Rk. hängt der Lehrer, nachdem er den Schüler umgürtet, ihm die Opferschnur (yajnopavīta) und das Fell (ajina) um, die erstere mit einem Spruche, der in einer anderen Çākhā steht, das Fell stillschweigend (s. krit. Anm.). Beide Commentatoren sagen, dass, obwohl Pāraskara diese Handlungen nicht erwähne, ihre Vollziehung doch vorausgesetzt werde, und verweisen deshalb auf Kāty. Çr. 1, 7, 22—24 und Pārask. 3, 10, 18.

§. 12.

¹⁾ Jr. erklärt parāpatat durch abhimukham āgataḥ!

13. Nach einigen (nimmt er ihn) wie bei der Weihe, weil es heisst: „zum langen Opfer geht er.“¹⁾

14. Dann füllt der Lehrer mit seiner Hand die Hand des Schülers mit Wasser und spricht die drei Verse: „Ihr, o Wasser.“¹⁾

15. Dann heisst er ihn zur Sonne aufblicken mit dem Spruche: „Das Auge.“¹⁾

16. Dann berührt er über die rechte Schulter sein Herz und spricht: „In meinen Willen lege ich dein Herz.“¹⁾

17. Dann fasst er seine rechte Hand und spricht: „Wer bist du mit Namen?“¹⁾

18. Er antwortet: „Ich bin N. N., Verehrter!“

19. Dann spricht er zu ihm: „Wessen Schüler bist du?“

20. „Deiner.“ Nachdem der Knabe so gesagt, spricht der Lehrer: „Indra's Schüler bist du, Agni ist dein Lehrer, N. N.“

§. 13.

¹⁾ Nach Kāty. Çr. 7, 4, 1. 2. nimmt der Opfernde bei der Weihe zum Somaopfer einen Udumbarastab, den ihm der Adhvaryu darreicht, in Empfang und hält ihn in die Höhe, indem er spricht: „richte dich auf!“ Jr. und Rk. sagen, der Stab werde beim Somaopfer stillschweigend empfangen. — Der Ausspruch, auf welchen Pāraskara verweist, steht ÇBr. 11, 3, 3, 2: „zum langen Opfer geht derjenige, welcher zum brahmacarya geht.“

§. 14.

¹⁾ VS. 11, 50—52.

§. 15.

¹⁾ VS. 36, 24. S. oben 1, 8, 7. Nach Jr. spricht der Schüler den Spruch. Vgl. Åçv. Gr̥. 1, 20, 7.

§. 16.

¹⁾ Der Spruch steht vollständig oben 1, 8, 8. Vgl. krit. Anm.

§. 17.

¹⁾ Zu diesem und den folgenden Paragraphen vgl. ÇBr. 11, 3, 4, 1—4.

21. Dann übergibt er ihn den Wesen mit den Worten: „Dem Prajâpati übergebe ich dich, dem Gotte Savitrî übergebe ich dich, den Wassern, den Kräutern übergebe ich dich, dem Himmel und der Erde übergebe ich dich, allen Göttern übergebe ich dich, allen Wesen übergebe ich dich zur Unverletztheit.“

Drittes Kapitel.

1. Nachdem der Knabe rechts um das Feuer gegangen, setzt er sich.

2. Nachdem der Lehrer angefasst ¹⁾, die (vierzehn) Butterspenden geopfert und (die Neigen) gegessen, weist er ihn an: „Du bist Schüler; schlürfe Wasser; vollziehe die Handlung; schlafe nicht bei Tage; hemme die Rede; lege Holz an; schlürfe Wasser.“ ²⁾

3. Dann sagt er ihm die Sâvitṛî ¹⁾ vor, nördlich vom Feuer, während der Knabe nach Westen gerichtet sitzt, nahe bei ihm, ihn ansieht und von ihm angesehen wird.

4. Einige sagen: indem er steht oder sitzt. ¹⁾

§. 2.

¹⁾ S. oben 1, 5, 3. 4.

²⁾ Der Schüler erwiedert jede einzelne Anweisung mit den Worten: „Ich will Schüler sein; ich will Wasser schlürfen“ u. s. w. Jr. Rk. — „Die Handlung“, d. h. alles, was seiner Kaste und Klasse (âçrama) vorgeschrieben ist, wie das Baden u. s. w. — „Schlürfe Wasser“ wird zweimal gesagt, weil es vor und nach dem Essen geschehen soll, nach dem Ausspruche: „Wenn er essen will, schlürfe er Wasser, wenn er gegessen hat, schlürfe er Wasser.“ ÇBr. 14, 9, 2, 15. Rk.

§. 3.

¹⁾ d. h. den an Savitrî gerichteten Vers. Die nähere Bestimmung desselben folgt §. 7—10.

§. 4.

¹⁾ Vgl. ÇBr. 11, 5, 4, 14.

5. (Er sagt ihm die Sâvitri vor zuerst) in Viertelversen, dann in Halbversen und zum dritten Male die ganze, indem er sie mit ihm zugleich hersagt. ¹⁾)

6. Nach einem Jahre, oder nach sechs Monaten, nach vier und zwanzig Tagen, nach zwölf Tagen, nach sechs Tagen oder nach drei Tagen. ¹⁾)

7. Einem Brâhmaṇa sage er die Gâyatri sogleich vor, wenn die Çruti sagt: „Der Brâhmaṇa gehört ja dem Agni an.“ ¹⁾)

8. Die Trishtubh dem Königlichen.

9. Die Jagati dem Vaiçya.

10. Oder allen die Gâyatri.

§. 5.

¹⁾ Vgl. ÇBr. 11, 5, 4, 15.

§. 6.

¹⁾ Vgl. ÇBr. 11, 5, 4, 6—11.

§. 7.

¹⁾ ÇBr. 11, 5, 4, 12. Nach Gangâdhara's Paddhati findet hier, wie Rk. mittheilt, ein Zwiegespräch zwischen dem Lehrer und dem Brâhmaṇa-Schüler statt. Der Lehrer nennt dem Schüler die einzelnen Termine, in welchen er ihm die Gâyatri mittheilen wolle, mit dem spätesten beginnend. Der Schüler beantwortet jedes Anerbieten mit der Forderung, er solle es „noch heute“ (adyaiva) thun. Diesem Drängen soll der Lehrer nachgeben, weil der Brâhmaṇa-Schüler nach der Çruti dem Feuergotte angehört und das Feuer plötzlich entsteht. — Jr. und Vp. bezeichnen die metrisch verschiedenen an Savitri gerichteten Verse nicht näher. Nach Kp. ist die Gâyatri der Vers: tat savitur vareṇyam, VS. 3, 35 (RS. 3, 62, 10); die Trishtubh: deva savitar, VS. 9, 1 (fehlt in RS.); die Jagati: viçvâ rūpâni, VS. 12, 3 (RS. 5, 81, 2). Wie Rk. erwähnt, stimmen damit Çâtâtapa und der Pârijâta überein, während Bhartrîyajna die Trishtubh: tām savitur, VS. 17, 74 (fehlt in RS.) und die Jagati: yunjate manah, VS. 5, 14 (RS. 5, 81, 1) angibt.

Viertes Kapitel.

1. Hier ¹⁾ folgt das Anlegen des Holzes.

2. Mit der Hand kehrt er das Feuer zusammen, indem er spricht: „Agni, du ruhmreicher, mache mich ruhmreich — Wie du, o ruhmreicher Agni, ruhmreich bist, — so mache mich, o ruhmreicher, zum Sohne eines ruhmreichen. — Wie du, o Agni, der Götter und des Opfers Schatzhüter bist, — so möge ich der Menschen und des Veda Schatzhüter werden.“ ¹⁾

3. Nachdem er das Feuer rechtsum besprengt, legt er stehend ein Stück Holz an, indem er spricht: „Dem Agni habe ich Holz gebracht, dem grossen, dem Wesenkenner. Wie du, o Agni, durch das Holz entzündet wirst, so werde ich durch Leben, Weisheit, Glanz, Kinder, Vieh, Gottesglanz entzündet. Mein Lehrer möge lebende Söhne haben; ich will weise sein; möge ich nicht vergesslich sein, begabt mit Ruhm, Glanz, Gottesglanz und Speise geniessen. Svâhâ!“ ¹⁾

4. Ebenso ein zweites Stück und ein drittes.

5. Oder (jedes Stück) mit dem Verse: „Dies ist dein.“ ¹⁾

6. Oder (er spricht bei jedem Stücke) beide Verse.

§. 1.

¹⁾ „Hier“, d. h. in demselben Feuer, in welchem die im vorigen Kapitel beschriebene Handlung vollzogen wurde. „Das Anlegen des Holzes“, d. h. der drei Stücke Brennholz (§. 3. 4). Rk.

§. 2.

¹⁾ Der ganze Satz wird von Jr. Rk. in fünf Sprüche getheilt, welche er spricht, indem er die Stücke Holz, welche aus dem Feuer herausgefallen sind, wieder in dasselbe zusammenwirft. Vgl. Kâty. Çr. 4, 12, 19. Âçv. Gr̥. 1, 3, 1 und Gobh. Gr̥. 4, 5, wo Nârâyana sagt: parisamûhanam agner vixiptânâm avayavânâm ekîkaraṇam myate.

§. 3.

¹⁾ Vgl. AS. 19, 64.

§. 5.

¹⁾ VS. 2, 14.

7. Das Zusammenkehren und Besprengen geschieht wie vorher.

8. Nachdem er beide Hände gewärmt, wischt er den Mund und spricht: „Leibhüter bist du, o Agni, meinen Leib hüte! Lebensgeber bist du, o Agni, Leben gib mir! Glanzgeber bist du, o Agni, Glanz gib mir! O Agni, was an meinem Leibe mangelhaft ist, das mache mir vollständig! ¹⁾ — Weisheit verleihe mir der Gott Savitrī, Weisheit die Göttin Sarasvatī! Weisheit verleihen mir die beiden Götter, die Aṣvins, mit Lotus bekränzt.“

Fünftes Kapitel.

1. Hier folgt das Ausgehen auf Almosen.

2. Ein Brāhmaṇa soll betteln, indem er das Wort der Anrede (bhavat) voran stellt.

3. Ein Königlicher, indem er es in die Mitte stellt.

4. Ein Vaiçya, indem er es an das Ende stellt.

5. Sie sollen bei drei Frauen betteln, welche die Bitte nicht abschlagen.

6. Oder bei sechs, oder zwölf, oder bei einer unbestimmten Zahl.

7. Einige sagen, zuerst bei der Mutter.

8. Nachdem er das Erbettelte dem Lehrer gemeldet, soll er den Rest des Tages stillschweigend verweilen; so sagen einige.

9. Nachdem er aus dem Walde Holz geholt, ohne (Bäume) zu verletzen ¹⁾, und es in jenem Feuer wie vorher angelegt, lässt er die Rede wieder frei.

10. Er schlafe auf dem Erdboden und esse kein Salz.

§. 8.

¹⁾ So weit steht der Spruch VS. 3, 17. Zu der zweiten Hälfte vgl. TA. 10, 40 und Aufrecht's RS. Khailika 22, 2.

§. 9.

¹⁾ Er soll also keine Zweige abbrechen, sondern nur solche sammeln, die von selbst abgefallen sind. Jr.

11. (Geboten ist ihm) Tragen des Stabes, Pflege des Feuers, Gehorsam gegen den Lehrer, Ausgehen auf Almosen.

12. Honig ¹⁾, Fleisch, Baden ²⁾, Sitzen auf einem Sessel, zu einer Frau gehen, Unwahrheit, Nehmen von nicht gegebenem meide er.

13. Achtundvierzig Jahre halte er die Veda-Lehrzeit aus. ¹⁾

14. Oder zwölf für jeden Veda.

15. Oder bis zum Erfassen.

16. Die Kleider sind (für die drei Kasten nach der Reihe) Hanf, Flachs und Wolle.

17. Das Fell einer Antilopenkuh ¹⁾ ist das Oberkleid eines Brāhmaṇa.

§. 12.

¹⁾ Alle Gesetzbücher verbieten dem Schüler den Genuss des Honigs unbedingt, während er nach ÇBr. 11, 5, 4, 18 doch gestattet ist.

²⁾ in einem Flusse; dagegen soll er in ausgeschöpftem Wasser baden. Rk. — Vgl. Kull. zu Mn. 2, 176. Âpast. 1, 2, 30. Gaut. 2, 13. Viṣṇu 28, 4. 5.

§. 13—15.

¹⁾ Nach Vp. und Rk. sind diese Vorschriften so zu verstehen: Wenn der Schüler in die Lehre geht mit dem Vorsatze, alle vier Vedas zu lernen, so soll gleich zu Anfang nur eine Verpflichtung (vratādeṣa) und die Darbringung aller damit verbundenen Opferspenden (vedāhuti) stattfinden. Der Schüler verpflichtet sich dadurch auf die ganze gesetzliche Lehrzeit, d. h. auf achtundvierzig Jahre (§. 13) oder bis er die vier Vedas gelernt hat (§. 15). Er darf dann nicht vor Ablauf dieser Zeit aus der Lehre treten (samāvartana) und das Entlassungsbath vollziehen. Hat er aber zuerst nur einen Veda gelernt und fasst, nachdem er aus der Lehre getreten, den Entschluss, noch einen oder mehrere andere zu lernen, so findet eine neue Verpflichtung statt und zwar für jeden einzelnen Veda auf zwölf Jahre (§. 14) oder bis er ihn gelernt hat. Vgl. Âçv. Gr̥. 1, 22, 3. 23—29.

§. 17.

¹⁾ eṇa ist eine schwarze oder röthliche ungefleckte Antilope. Vgl. Âpast. Dh. S. 1, 3, 3. Saṃsk. Kaust. Fol. 119, b, 8.

18. Das Fell eines Ruru ¹⁾ eines Königlichen.
19. Das Fell einer Ziege oder Kuh eines Vaiçya.
20. Oder wenn diese fehlen, das einer Kuh für alle, weil es das vorzüglichste ist.
21. Von Munja ist der Gürtel eines Brâhmaṇa.
22. Eine Bogensehne der eines Königlichen.
23. Von Mûrvâ der eines Vaiçya.
24. Wenn Munja u. s. w. fehlen, sollen die Gürtel von Kuça, Açmantaka und Balbaja sein.
25. Von Palâça ist des Brâhmaṇa Stab.
26. Von Bilva der des Königlichen.
27. Von Udumbara der des Vaiçya.
28. Oder irgend einer (dieser drei) für alle.
29. Vom Lehrer gerufen, antworte er, nachdem er aufgestanden.
30. Wenn er ihn ruft, während er liegt, antworte er sitzend; während er sitzt, stehend; während er steht, hinzugehend; während er hinzugeht, hinzulaufend.
31. Wenn er so thut, wohnt er schon jetzt dort (im Himmel) wohnt er schon jetzt dort ¹⁾; dieser Ruhm wird dem Gebadeten ²⁾ zu Theil.
32. Drei Gebadete sind: ein nach Wissen gebadeter, ein nach Gelübde gebadeter, ein nach Wissen und Gelübde gebadeter.
33. Wer, nachdem er den Veda beendigt, aber das Gelübde nicht beendigt hat, heimkehrt, der ist ein nach Wissen gebadeter.

§. 18.

¹⁾ ruru, eine Hirschart, ist nach Haradatta zu Âpast. 1, 3, 5 effleckt; vielleicht ist es der in der Ebene der Gangâ so häufige cervus Axis.

§. 31.

¹⁾ Der Satz ist wiederholt, um den Lohn besonders anzuweisen. Jr. Rk.

²⁾ „Gebadeter“ (snâtaka) heisst derjenige, welcher nach Beendigung der Lehrzeit das bei seiner Entlassung vorgeschriebene vollzogen hat. S. 2, 6, 1.

34. Wer, nachdem er das Gelübde beendet, aber den Veda nicht beendet hat, heimkehrt, der ist ein nach Gelübde gebadeter.

35. Wer, nachdem er beides beendet hat, heimkehrt, der ist ein nach Wissen und Gelübde gebadeter.

36. Bis zum sechzehnten Jahre ist für den Brâhman die Zeit nicht abgelaufen.

37. Bis zum zweiundzwanzigsten für den Königlichen.

38. Bis zum vierundzwanzigsten für den Vaiçya.

39. Nach dieser Zeit haben sie die Sâvitṛi verloren.

40. Man soll sie nicht in die Lehre nehmen, nicht (in Veda) unterrichten, nicht für sie opfern und nicht mit ihnen verkehren.

41. Bei Versäumung der Zeit (soll verfahren werden wie festgesetzt ist.¹⁾)

42. Bei einem Nachkommen von drei Männern, welche die Sâvitṛi verloren haben, findet keine Einweihung statt und kein Unterricht.¹⁾

§. 41.

¹⁾ Nach Jr. bezieht sich dieser Satz auf Kâty. Çr. 25, 12. 13, und gilt, weil dort (9) das Wort sarvatra „überall“ vorgeht, auch für die Versäumung der Zeit bei den anderen häuslichen Handlungen. Damit stimmen Kp. und Vp. überein, deren letzterer das in solchem Falle zu beobachtende Verfahren näher auseinander setzt. Eine Handlung, deren rechte Zeit versäumt ist, darf nämlich später nachgeholt werden, doch muss ihr dann eine Busse vorhergehen. Diese besteht darin, dass zuerst vier Spenden mit den drei grossen Worten geopfert werden (bhû svâhâ, bhuvah sv., svah sv., bhûr bhuvah svah sv.) und darauf die fünf Spenden der Allbusse (s. oben 1, 5, 3).

§. 42.

¹⁾ Die im vorigen Paragraph erwähnte leichtere Wiedererlangung der Kaste gilt aber nur für drei Generationen, also für Vater, Sohn und Enkel. Wenn diese drei von derselben Kaste Gebrauch gemacht haben, so tritt für den Urenkel eine strengere Bestimmung ein. Er darf von keinem Lehrer angenommen oder unterrichtet werden. So Rk., welcher asamskâro liest und erklärt upanayanasamskâro na bhavati adhyâpanam ca na bhavati. Das stimmt auch Renuka's Kârikâ überein, welche lautet:

43. Diejenigen, welche die Einweihung wünschen ¹⁾, sollen das Vrātyastoma ²⁾ opfern und können dann nach Wunsch den Veda lernen; denn es heisst: „man darf mit ihnen verkehren.“ ³⁾

Sechstes Kapitel.

1. Wenn er den Veda beendigt, bade er.
2. Oder nach achtundvierzigjähriger Lehrzeit.
3. Einige (gestatten das Baden) auch nach zwölfjähriger.
4. Nachdem er vom Lehrer die Erlaubniss empfangen.
5. Der Veda ist: Vorschrift, Anwendung, Erörterung. ¹⁾

sāvitripatitānām ca kulam yeshām tripûrusham |
teshām apatyē saṃskāro 'dhyāpanam ca na vidyate ||

Jr. dagegen liest saṃskāro und erklärt, die blosse Aufnahme dürfe stattfinden, nicht aber der Unterricht und die folgenden heiligen Handlungen (kevalam upanayanākhyāḥ saṃskāro nādhyāpanādih).

§. 43.

¹⁾ In den krit. Anm. habe ich aus Versehen die in den Text gesetzte Lesart von A. erwähnt; die anderen Handschriften lesen saṃskārepsur.

²⁾ Kāty. Çr. 22, 4, 1. — Nach Vasishṭha (s. Kp. und Mitāk. zu Yājñ. III, Fol. 75, a) können sie statt des Vrātyastoma auch das Uddālaka-Gelübde vollziehen oder sich in dem Reinigungsbade (avabhṛitha) bei einem Pferdeopfer reinigen. Das Uddālaka-Gelübde besteht darin, dass man zwei Monate von Gerstenspeise lebt, einen Monat von Milch, einen halben Monat von Quark, acht Tage von Ghṛīta, sechs Tage von unerbetener Speise, drei Tage nur Wasser geniesst und einen Tag und Nacht fastet. Nach der wohl später eingetretenen Taxe aller Busshandlungen kann dies Gelübde durch 9¹/₄ Kühe oder deren Werth abgelöst werden. S. Çûlapāni's Prāyaścittaviveka, Cod. Chamb. 328, Fol. 121, b.

³⁾ Bei Kāty. Çr. 22, 4, 28.

§. 5.

¹⁾ „Vorschrift“ sind Aussprüche des Brāhmaṇa, durch welche eine bestimmte Handlung vorgeschrieben wird. — „Anwendung“, d. h. die mantra, Sprüche oder Verse, welche bei den Handlungen anzuwenden sind. — „Erörterung“, d. h. nach Karka s. v. a. arthavāda, Erklärung der Bedeutung. Der Kalpataru erklärt es durch mīmāṃsā.

6. Einige sagen (er soll den Veda) mit den sechs Anga (gelernt haben).

7. Nicht nach der blossen Form.¹⁾

8. Nach Belieben aber (ist das Baden) des Opferkundigen.¹⁾

9. Nachdem er (die Füße) des Lehrers umfasst, das Brennholz angelegt, tritt er nördlich von dem Verschlage¹⁾ auf Kuṣāhalme, deren Spitzen nach Osten liegen, östlich von acht Wassergefässen.

10. Mit dem Spruche: „Die Feuer, welche in die Wasser eingegangen sind: das zu verbergende, das zu verdeckende, der Strahl, das Geistschlagende, das nicht wankende, das zerbrechende, das Körper verderbende, das Sinnschlagende, diese lasse ich zurück. — Welches leuchtend ist, das ergreife ich hier“ — nimmt er aus dem einen Gefässe Wasser.¹⁾

§. 7.

¹⁾ Jr.: na granthamātre, nicht bloß in der wörtlichen Fassung, sondern mit Verständniß des Sinnes.

§. 8.

¹⁾ Wer das Ceremoniell des Opfers genau vollziehen kann, dem wird auf seinen Wunsch das Bad gestattet, wenn er auch mit dem Veda nicht gründlich vertraut ist. Denjenigen Schülern also, welche den erwähnten Bedingungen der Reife zum Abgange nicht entsprechen, darf der Lehrer die Erlaubniß, das Bad zu vollziehen, nicht ertheilen. Vgl. Harihara im Samskāra Kaust. Fol. 165, b.

§. 9.

¹⁾ Nach Kp. und Vp. wird ein mit Tüchern umhangener Verschlag errichtet; innerhalb desselben opfert der Schüler verschiedene Spenden, hauptsächlich die unten 2, 10, 3—9 genannten. Die Diener des Lehrers stellen nördlich von diesem Verschlage acht Gefässe mit Wasser in der Richtung von Süden nach Norden auf und legen östlich von denselben die oben erwähnten Kuṣāhalme hin. Das Abgangsbad des Schülers besteht nun darin, dass er sich in der im Folgenden beschriebenen Weise mit dem Wasser der Gefässe wäscht.

§. 10.

¹⁾ Das Feuer, welches in das Wasser eingedrungen (wie RS.

11. Damit benetzt er sich, indem er spricht: „Mit diesem benetze ich mich zum Glücke, zum Ruhme, zur Göttlichkeit, zum Gottesglanze.“

12. Mit dem Spruche: „Wodurch ihr Glück bereitet, wodurch ihr den Trank erlangtet, womit ihr die Augen benetztet, welches euer Ruhm ist, o Aṣvins.“¹⁾

13. (Und mit den drei Sprüchen:) „Ihr Wasser seid!“¹⁾ bei jedem Verse.

7, 49, 4. 10, 51, 3) ist vielgestaltig, theils den Menschen feindlich, theils freundlich. Der Sinn des Spruches ist nun, dass der Schüler die acht feindlichen Gestalten in dem Wasser zurücklässt, die eine freundliche dagegen in der Handvoll Wasser herausnimmt und sich damit benetzt. Bei Gobhila (3, 4, 14) schüttet er zuerst das feindliche Feuer in einer Handvoll Wasser auf die Erde und benetzt sich dann mit der zweiten. Die Namen der feindlichen Feuer sind mehrfach verunstaltet. Statt mayūkha (Jr. mayūsha) steht AS. 16, 1, 7 mroka, bei Bhavadeva, welcher den Spruch bei Gobhila ergänzt, manauka. Es lohnt nicht, die verschiedenen, zum Theil wenig annehmbaren Erklärungen der Commentare mitzutheilen.

§. 12.

¹⁾ Jr. ergänzt zu der 3 Dual. das Pronomen bhavantau. Das Fehlen des Augments in avamṛṣatām soll nach Jr. Rk. vedische Lizenz sein. Die Erlangung des Trankes soll sich darauf beziehen, dass die Aṣvins, weil sie dem Cyavana die Jugend wiedergegeben, einen Theil am Somaopfer erlangten (MBh. 3, cap. 121—125); das Salben der Augen (C. liest axyau, die anderen axau) auf die Geschichte des Upamanyu (Jr. upamanyor axiṇī, s. MBh. 1, 721 u. f.). Ich zweifle an der Richtigkeit dieser Auffassung; der ganze Spruch scheint bei Pāraskara, wie so häufig, sehr entstellt zu sein, ich weiss aber keine sichere Hülfe. Bei Bhavadeva lautet der, von Gobhila nur durch die drei ersten Worte angedeutete Vers folgendermassen: yena striyam akrīṇutaṃ yenāpāmṛṣhatam surām yenāxān abhyashincatam yenemām pṛthivīm mahīm yadvām tad aṣvinā yaças tena mām abhishincatam. Es wird also wohl gar nicht von Augen, sondern von Würfeln die Rede sein. Vgl. AS. 14, 1, 35. 36.

§. 13.

¹⁾ VS. 11, 50—52.

14. Aus den drei übrigen (benetzt er sich) stillschweigend. ¹⁾

15. Mit dem Verse: „Löse den obersten“ ¹⁾ nimmt er den Gürtel ab, legt ihn nieder, legt ein anderes Kleid an und verehrt die Sonne,

16. Indem er spricht: „Aufgehend, mit leuchtenden Waffen ¹⁾ steht Indra mit den Maruts da; er steht mit den frühe kommenden da. Du bist der Zehnsponder, mache mich zum Zehnsponder; zur Kunde ²⁾ lasse mich gelangen.“ — „Aufgehend er steht mit den am Tage kommenden da. Du bist der Hundertspender, mache mich“ — „Aufgehend er steht mit den am Abend kommenden da. Du bist der Tausendsponder, mache mich“ —

17. Nachdem er saure Milch oder Sesam gegessen, lasse er sich den Schopf, die Haare und Nägel ¹⁾ beschneiden und reinige mit Udumbara-Holz die Zähne, indem er spricht:

§. 14.

¹⁾ Die ganze Handlung wird also folgendermassen vollzogen: Die Worte, welche bei dem ersten Gefässe gesprochen werden, bestehen aus folgenden drei Absätzen:

a) „Die Feuer zurück.“ (§. 10)

b) „Welches leuchtend hier.“ (§. 10)

c) „Mit diesem zum Gottesglanze.“ (§. 11.)

An die Stelle von b) treten beim zweiten bis zum fünften Gefässe der Reihe nach die vier in §. 12. 13 erwähnten Sprüche, das Benetzen selbst aber geschieht bei diesen Gefässen wieder, wie beim ersten Gefässe, mit dem Spruche c). Bei den drei letzten Gefässen wird nur a) gesprochen, das Benetzen aber geschieht stillschweigend.

§. 15.

¹⁾ VS. 12, 12.

§. 16.

¹⁾ Vgl. krit. Anm. Jr. erklärt bhrājabhṛīṣhtir: „durch den eigenen Glanz allen anderen Glanz vermindern“ (hrāsaka).

²⁾ āvidam habe ich geschrieben statt āvidan der Handschriften.

§. 17.

¹⁾ BCRk. haben nakhān.

„Zum Speiseessen reihet euch, Soma der König kam herbei; er wird den Mund mir reinigen durch Würde und durch Herrlichkeit.“

18. Nachdem er sich gesalbt und wieder gebadet, nimmt er die Salbe für die Nase und den Mund und spricht: „Erfreue mein Aus- und Einathmen! Erfreue mein Auge! Erfreue mein Ohr!“

19. Mit den Worten: „Väter, werdet rein!“ giesse er das Waschwasser für die Hände nach Süden aus, salbe sich und spreche leise: „Möge ich schön sehend werden mit den Augen, schön glänzend mit dem Antlitz, schön hörend mit den Ohren!“

20. Dann legt er ein ungebrauchtes oder nicht mit Lauge gewaschenes ¹⁾ Kleid an, mit den Worten: „Zur Anlegung, zur Ruhmverleihung ²⁾, zum langen Leben bin ich alterndes Leibes und lebe hundert Jahre; zur Mehrung der Habe werde ich mich bekleiden.“

21. Dann das Oberkleid mit den Worten: „Mit Ruhm kommet zu mir, Himmel und Erde! mit Ruhm, Indra und Br̥haspati! Ruhm und Segen kommen zu mir, Ruhm werde mir zu Theil!“

22. Wenn er nur Ein Gewand hat, so bedecke er sich (noch einmal) mit dem oberen Theile des zuerst angelegten.

23. Dann nimmt er Blumen und spricht: „Welche Jamadagni nahm für den Glauben, für die Lust, für den Sinn, die ergreife ich mit Ruhm und mit Segen.“

24. Dann bindet er sie sich (an das Haupt) mit den Worten: „Welchen Ruhm Indra den Apsaras verlieh, weiten, breiten, die mit diesem verflochtenen Blumen binde ich an, als Ruhm für mich.“

§. 20.

¹⁾ Im Texte wird wohl dhautam vāmautreṇa zu schreiben sein. Vgl. Kāty. Cr. 7, 2, 18.

²⁾ dhāsyai wird von den Commentaren als Dativ gefasst (paridhānāya); ob es der Conj. Fut. sein könnte: „ich will mich ankleiden, ich will Ruhm erlangen,“ ist mir zweifelhaft.

25. Mit dem Turban umwindet er sich das Haupt, mit dem Verse: „Jung, schön gekleidet.“¹⁾

26. Mit den Worten: „Schmuck bist du, möge mich ferner Schmuck sein!“ (befestigt er) die beiden Ohrringe.

27. Mit dem Spruche: „Des Vṛitra“¹⁾ salbt er beide Augen.

28. Mit den Worten: „Glänzend bist du!“ sieht er sich im Spiegel an.

29. Den Sonnenschirm nimmt er in Empfang mit den Worten: „Br̥haspati's Bedeckung bist du. Verdecke mich vor dem Bösen, verdecke mich nicht vor Glanz und Ruhm.“

30. Mit den Worten: „Ihr seid zwei Stützen, schütze mich nach allen Seiten!“ legt er die beiden Sandalen an.

31. Mit den Worten: „Gegen alle Verderblichen schütze mich überall!“ nimmt er den Rohrstab.

32. Wenn er den Zahnputzer und die anderen Gegenstände nimmt, ist der Spruch feststehend; bei dem Kleide, dem Sonnenschirme und den Schuhen¹⁾ aber nur, wenn sie neu sind.

Siebentes Kapitel.

1. Wir wollen die Vorschriften für den Gebadeten¹⁾ sagen.

§. 25.

¹⁾ Der Vers, welcher nicht in der VS. steht, ist hier doch nur mit den Anfangsworten bezeichnet, weil er schon oben, 2, 2, 9 vollständig angeführt ist.

§. 27.

¹⁾ VS. 4, 3, b.

§. 32.

¹⁾ Rk. fügt hier noch den Stab hinzu.

§. 1.

¹⁾ So heissen nun also die Männer der drei obersten Kasten, welche ihre Lehrzeit mit dem Entlassungsbade beschlossen haben.

2. Ein anderer ¹⁾ kann sie nach Belieben beobachten.

3. Tanz, Gesang und Musik soll er nicht ausüben, auch nicht dahin gehen.

4. Doch ist Gesang beliebig; denn ein anderer Ausspruch lautet: „Er singt entweder oder freut sich, wenn gesungen wird.“ ¹⁾

5. Wenn er sein Auskommen hat, soll er nicht Nachts in ein anderes Dorf gehen, auch nicht laufen. ¹⁾

6. Er soll nicht in Brunnen sehen, auf Bäume klettern, Früchte abpflücken, durch enge Wege kriechen, nackt baden, über unebene Stellen steigen, harte Reden führen, die Sonne beim Auf- oder Untergange ansehen, betteln; denn im Brâhmaṇa heisst es: „Wenn er gebadet hat, bettele er ja nicht; wenn er gebadet hat, beseitigt er ja das Betteln.“ ¹⁾

7. Wenn es regnet, gehe er unbedeckt und spreche: „Dieser Donnerkeil treibe das Unheil von mir weg.“

8. Er beschaue sich nicht im Wasser.

9. Er ergötze sich ¹⁾ nicht mit einer Frau ohne Haare, oder einer von männlichem Ansehen, oder einem Eunuchen.

Rk. — Zu dem ganzen Kapitel vergleiche man, ausser den anderen Hausregeln und den Gesetzbüchern, auch Suçruta 4, 24 (Bd. 2, 135 u. f.), wo sich viele dieser Vorschriften wiederfinden.

§. 2.

¹⁾ Auch ein Çûdra. Jr. Vp. und Reṇuka. —

§. 4.

¹⁾ ÇBr. 6, 1, 1, 15. Jr. und Kp. verweisen auch auf ÇBr. 13, 1, 5, 1. 3.

§. 5.

¹⁾ Wenn er auf Erwerb ausgehen muss, ist ihm dies nicht verboten.

§. 6.

¹⁾ ÇBr. 11, 3, 3, 7. Solange er Schüler ist, darf er sich des Bettelns nicht schämen. S. oben 2, 5, 1—8 und ÇBr. 11, 3, 3, 5.

§. 9.

¹⁾ upahâsa ist s. v. a. abhigamana. Jr. Rk.

10. Eine Schwangere nenne er vijanyâ.¹⁾
11. Einen Ichneumon (nakula) sakula.
12. Einen Schädel (kapâla)¹⁾ bhagâla.
13. Einen Regenbogen Perlenbogen.
14. Eine säugende Kuh zeige er einem anderen¹⁾ nicht an.
15. Er verrichte nicht seine Nothdurft auf einem Saatefelde oder auf unbedecktem¹⁾ Boden; auch nicht während er sich aufrichtet oder steht.
16. Er wische den Hintern ab mit Holz, das von selbst abgefallen ist.
17. Er ziehe kein gefärbtes¹⁾ Kleid an.
18. Er halte fest am Gelübde, schütze¹⁾ gegen Verletzung und sei allen Freund.

• §. 10.

¹⁾ „Die gebären soll“. Pet. Wb. (?)

§. 12.

¹⁾ Weil kapâla mehrdeutig ist; es heisst auch Schale oder Scherbe.

§. 14.

¹⁾ Dem Eigenthümer der Kuh. Rk. Also wohl, damit dieser nicht, um die Milch selbst zu benutzen, das Kalb am Saugen hindert.

§. 15.

¹⁾ Er lege Gras oder ähnliches darunter. Jr. Rk.

§. 17.

¹⁾ Mit Indigo (nilî) und anderen Farben gefärbte Kleider soll er meiden, aber gelbrothe (kashâya) werden empfohlen. Karka und Reṇuka bei Kp.

§. 18.

¹⁾ Sich selbst und andere. Jr.

Achtes Kapitel.

1. Drei Nächte halte er das folgende Gelübde.¹⁾
2. Er esse kein Fleisch, trinke nicht aus thönernen Gefässen.
3. Er meide den Anblick einer Frau, eines Çûdra, eines Leichnams, einer Krähe, eines Hundes und spreche nicht zu ihnen.
4. Er esse keine Leichenspeise¹⁾ oder Speise eines Çûdra²⁾ oder einer Wöchnerin.³⁾
5. Er verrichte nicht seine Nothdurft oder spucke aus im Sonnenschein und bedecke sich nicht gegen die Sonne.¹⁾
6. Mit warmem Wasser vollziehe er die Wasserhandlungen.¹⁾

§. 1.

¹⁾ Im vorhergehenden Kapitel sind diejenigen Vorschriften aufgeführt, welche der Gebadete nach der Entlassung vom Lehrer bis zur Begründung eines eigenen Hausstandes beobachten soll. Hier folgen nun solche Vorschriften, welche für die drei ersten Tage nach seiner Entlassung gelten. Rk. — Zu dem ganzen Kapitel vgl. ÇBr. 14, 1, 1, 28—33.

§. 4.

¹⁾ Nach 3, 10, 26 dürfen die Verwandten eines Verstorbenen während der drei ersten Tage nach dem Tode desselben nicht selbst kochen, sondern nur solche Speise geniessen, welche sie entweder gekauft oder welche ihnen freiwillig gegeben ist, und zwar nur bei Tage und kein Fleisch. Diese Speise heisst hier Leichenspeise.

²⁾ Auch nicht die Speise eines Barbiers, welche sonst gestattet ist. Jr. Kp.

³⁾ In den ersten zehn Tagen nach der Entbindung. Jr.

§. 5.

¹⁾ Mit dem Sonnenschirm oder sonst wie. Jr.

§. 6.

¹⁾ Zu den Wäschungen u. s. w. Jr.

7. Nachts esse er bei Licht. ¹⁾

8. Oder er rede nur die Wahrheit. ¹⁾

9. Auch ein Geweihter soll die Vorschriften von dem Sonnenscheine an (§. 5) beobachten, wenn er im Pravargya ¹⁾ begriffen ist.

Neuntes Kapitel.

1. Nun also die fünf grossen Opfer. ¹⁾

2. Von der für alle Götter bereiteten Speise opfere er, nachdem er (um das Feuer) herum gesprengt hat, mit dem Worte Svâhâ, dem Brahman, Prajâpati, den häuslichen Gottheiten, dem Kaçyapa, der Anumati. ¹⁾

§. 7.

¹⁾ Indem er eine Lampe oder einen Feuerbrand anzündet.
Jr. Rk.

§. 8.

¹⁾ Ohne sich die vorher erwähnten Beschränkungen aufzulegen.
Jr. Rk. Kp. Vp.

§. 9.

¹⁾ In der Vorbereitungs-Ceremonie zum Somaopfer. S. Haug, Ait. Br. Transl. p. 42.

§. 1.

¹⁾ ÇBr. 11, 5, 6, 1. Das Opfer an die Wesen, an die Menschen, an die Väter, an die Götter und an Brahman. Das letzte besteht im Vedastudium.

§. 2.

¹⁾ Dies ist das Opfer an die Götter (devayajna). Die dabei ins Feuer gegossenen Spenden (âhuti) werden mit dem Worte svâhâ (brahmaṇe svâhâ u. s. w.) dargebracht, die folgenden Gaben (bali) an die Wesen mit dem Worte namas Verneigung.

3. Den elementaren Hausgöttern ¹⁾ bringe er drei Gaben in der Wassertonne, dem Parjanya, den Wassern, der Erde.

4. (Je eine) dem Dhâtṛi (Schöpfer) und Vidhâtṛi (Ordnener) an den beiden Thürpfosten.

5. Nach jeder Himmelsgegend dem Vâyu und (die Gaben) der Himmelsgegenden.

6. In der Mitte drei, dem Brahman, dem Aether, der Sonne.

7. Allen Göttern und allen Wesen (Elementen) im Norden von den letzteren.

8. Der Morgenröthe und dem Herrn der Wesen weiter hin. ¹⁾

9. Mit den Worten: „Den Vätern svadhâ, Verneigung!“ (bringe er eine Gabe) im Süden. ¹⁾

10. Nachdem er das Gefäss ausgespült, giesse er es aus in der nordwestlichen Gegend mit den Worten: „Dies dir, o Schwindsucht!“

11. Nachdem er eine Portion ¹⁾ herausgenommen, gebe er sie dem Brâhmaṇa, nachdem er ihm Waschwasser gereicht, mit den Worten: „Wohlan dir!“

§. 3.

¹⁾ S. oben 1, 12, 2. — In §. 3–8 wird das Opfer an die Wesen (bhûtayajna) beschrieben. — Ueber die Wassertonne vgl. unten 3, 5, 1.

§. 8.

¹⁾ Im Norden von den beiden letzten. Jr.

§. 9.

¹⁾ Von den in §. 6 genannten Gaben. — Das Opfer an die Väter (pitṛīyajna) wird dargebracht, indem der Opfernde die Opfersehnur auf der rechten Schulter und unter dem linken Arme trägt (prâcinâvitin) und nach Süden blickt, während er bei dem Opfer an die Götter die Schnur auf der linken Schulter und unter dem rechten Arme trägt (upavîtin oder yajnopavîtin) und nach Osten blickt. S. Kâty. Çr. 1, 7, 24–27.

§. 11.

¹⁾ Das Opfer an die Menschen (nrīyajna). — agra ist nach Vp. eine Portion von sechzehn Mundvoll, nach Jr. von vier oder sechzehn Mundvoll. S. Schol. zu Hem. 813.

12. An Bettelnde und Gäste sollen sie nach Würden austheilen.

13. Die jungen und die alten Hausgenossen sollen nach Würden essen.

14. Hernach der Hausherr und die Frau.

15. Oder der Hausherr zuerst, weil das Brâhmaṇa sagt: „Von diesem seinem Eigenen esse der Hausherr was ihm beliebt vor den Gästen.“¹⁾

16. Jeden Tag vollziehe er das Svâhâ; wenn ihm Speise fehlt, mit irgend etwas anderem bis zu einem Stücke Holz an die Götter; an die Väter und Menschen bis zum Wassergefäße.¹⁾

Zehntes Kapitel.

1. Nun also die Eröffnung des Unterrichts.

2. Beim Hervorbrechen der Kräuter¹⁾, unter dem Sternbilde Çravaṇa beim Vollmonde des Monates Çrâvaṇa, oder am fünften des Çrâvaṇa unter dem Sternbilde Hasta²⁾

§. 15.

¹⁾ Ich habe den Ausspruch im ÇBr. nicht finden können und bin in der Schreibung Jr. gefolgt, welcher sagt: tasmât svâd annâd yad ishtatamam.

§. 16.

¹⁾ Vgl. ÇBr. 11, 5, 6, 2.

§. 2.

¹⁾ Dies ist die allgemeine Bestimmung; der Unterricht soll beginnen, wenn die Hitze des Sommers vorüber ist und die Pflanzen durch den Regen wieder ins Leben gerufen werden, also zu Anfang der Regenzeit, welche die beiden Monate Çrâvaṇa und Bhâdrapada umfasst. Deshalb führt dieser Act auch speciell den Namen vâṛshikam, „die Handlung der Regenzeit“. S. Âçv. Gṛ. 3, 5, 19. Gaut. Dh. Ç. 16, 1.

²⁾ Die Bestimmung des Tages, an welchem der Unterricht beginnen soll, ist nicht ganz deutlich. Jr. meint, da der Vollmond des Monates Çrâvaṇa gewöhnlich in das Sternbild Çravaṇa falle und das Sternbild Hasta gewöhnlich auf den fünften Tag des Monates, so lasse Pâraskara nur zwischen zwei Tagen die Wahl.

3. Nachdem er die beiden Buttertheile geopfert, opfert er zwei Butterspenden.

4. „Der Erde, dem Agni“ beim Rigveda.

5. „Dem Aether, dem Vāyu“ beim Yajurveda.

6. „Dem Himmel, der Sonne“ beim Sāmaveda.

7. „Den Himmelsgegenden, dem Monde“ beim Atharvaveda.

8. Und „dem Brahman, den Versmassen“ bei jedem Veda.

9. Und: „Dem Prajāpati, den Göttern, den Rishis, dem Glauben, der Weisheit, dem Herrn der Versammlung, der Anumati (Gnade).“

10. Eben diesselbe findet statt bei der Uebernahme der Verpflichtung ¹⁾ und bei der Beendigung derselben.

Er fügt aber hinzu, dass andere in den obigen Worten die Angabe von vier Tagen finden wollen. In Kamalākara Bhaṭṭa's Nirṇaya Sindhu (2, Fol. 17, a, 13 u. f.) und in Kācīnātha's Dharma Sindhu Sāra (2, Fol. 15, a, 4 u. f.) finden sich ausführliche Mittheilungen über die verschiedenen Anfangstage des Unterrichts bei den Anhängern der vier Vedas, unter welchen die Anhänger des Yajurveda wieder in vier Parteien zerfallen, nämlich 1) in die Hiranyakeçinas und Taittirīyās, 2) die Āpastambās, 3) die Baudhāyanās und 4) die Kāṇva-Mādhyandinādi-Kātyāyanās. Von den letzteren sagt Kācīnātha: ihr Anfangstag sei zunächst (mukhyaḥ kālāḥ) der Vollmond des Monates Çrāvaṇa, wenn er in das Sternbild Çrāvaṇa falle, aber auch ohne diesen Umstand (çrāvaṇayutā çrāvaṇapaurnamāsī kevalā vā), oder der fünfte Tag desselben Monates unter dem Sternbilde Hasta, aber ebenfalls auch ohne diesen Umstand (hastayuktā pañcamī kevalā vā). Dies weicht also von Pāraskara nur darin ab, dass hier das Zusammenfallen des Vollmondes und des fünften Tages mit den genannten Sternbildern nicht für nothwendig erklärt wird. Kācīnātha fügt hinzu: wenn im Monate Çrāvaṇa ein Hinderniss (vighnadosha) eintritt, soll der Vollmond oder der fünfte Tag des folgenden Monates, Bhādrapada, zur Eröffnung des Unterrichtes gewählt werden. Zu den Hindernissen gehört, wie ich aus anderen Stellen sehe, namentlich eine Mondfinsterniss oder eine sankrānti, d. h. der Eintritt der Sonne in ein neues Sternbild.

§. 10.

¹⁾ Wenn der Schüler einen Veda zu lernen anfängt und wenn er ihn beendigt. Rk.

11. Mit dem Verse: „Den Herrn der Versammlung“ ¹⁾ (opfert der Lehrer) dreimal geröstete Körner.

12. Alle sprechen (den Vers) nach.

13. Nach den einzelnen Spenden legen sie jeder drei Stücke ¹⁾ Udumbaraholz an, feuchte, mit Blättern versehene, mit Butter bestrichene, indem sie die Sâvitṛi sprechen.

14. Die Brahmacarins aber thun dies in der früher erwähnten Weise. ¹⁾

15. Mit dem Verse: „Zum Heil seien uns“ ¹⁾ essen sie die gerösteten Körner, ohne sie zu zerbeissen. ²⁾

16. Mit dem Verse: „Den Dadhikrâvan“ ¹⁾ verzehren sie die saure Milch.

17. Welche Anzahl (von Schülern) er wünscht, so viele Sesamkörner opfere er mit einem Würfelbrette ¹⁾, mit der Sâvitṛi oder dem Anuvâka: „Hell scheinend.“ ²⁾

§. 11.

¹⁾ VS. 32, 13.

§. 13.

¹⁾ Jeder legt im Ganzen drei Stücke an, also eines nach jeder Spende. Jr. Rk.

§. 14.

¹⁾ Diejenigen Schüler, welche noch Brahmacârins sind, sprechen nicht die Sâvitṛi, sondern legen ihre drei Stücke Holz an in der Weise, welche oben 2, 4, 3. 4. erwähnt ist. Rk.

§. 15.

¹⁾ VS. 9, 16.

²⁾ Rk. sagt in seiner zusammenfassenden Darstellung der ganzen Handlung, dass jeder, der Lehrer und die Zuhörer, drei Körner, ohne sie mit den Zähnen zu berühren, bloß mit der Zunge essen sollen.

§. 16.

¹⁾ VS. 23, 32.

§. 17.

¹⁾ Nach Rk. ist dies ein Gerâth (Gefäß? pâtra) aus Udumbaraholz, armlang, von der Form einer Schlange.

²⁾ VS. 17, 80–86.

18. Nachdem sie (den Rest) gegessen, spreche er zu den ihm gegenüber sitzenden: „Om“ und dreimal die Sāvitrī, und dann sage er ihnen die Anfänge der Kapitel ¹⁾ vor.

19. Die Anfänge der Ṛishis ¹⁾ bei denen, welche den Rigveda lernen.

20. Die Parvan bei denen, welche den Sāmaveda lernen.

21. Die Lieder bei den Atharvans.

22. Alle sprechen leise: „Möge dies Brahman unser gemeinsam sein, uns gemeinsam schützen, uns gemeinsam kräftig sein. Indra kennt das, wodurch wir nicht hassen.“

23. Dann sollen sie drei Nächte nicht lernen.

24. Haare und Nägel sollen sie nicht beschneiden.

25. Nach einigen (soll das letztere nicht geschehen) vor dem Schlusse des Unterrichts.

Elftes Kapitel.

1. Bei Wind und beim Neumond findet gar kein Unterricht statt. ¹⁾

§. 18.

¹⁾ Der Mantra und des Brahmana. Jr. Rk.

§. 19.

¹⁾ d. h. der Maṇḍala. Jr. Rk.

§. 22.

¹⁾ Indra wird von Jr. Rk. durch Prajâpati erklärt. — Man vergleiche den ähnlichen Schluss der Kaṭha Upanishad, durch welchen hervorgehoben wird, dass durch den gemeinschaftlichen Unterricht ein freundschaftliches Verhältniss unter den Schülern und mit dem Lehrer begründet sei.

§. 1.

¹⁾ Nach den meisten Erklärern bezieht sich dies auf den Unterricht im Veda und in den anga; nach anderen auf jeden Unterricht, auch der Künstler oder Handwerker (çilpinas Jr.), der Ringer (malla Kp.) und aller, die von einem Lehrer unterrichtet werden.

2. Nach einem Çrâddha-Essen, wenn feurige Lufterscheinungen, Blitz, Erdbeben oder Feuersbrunst eintreten, bei der Berührung der Jahreszeiten ¹⁾, ist kein Unterricht bis zu derselben Zeit (am folgenden Tage) ²⁾.

3. Beim Schluss (der Vedalieder), wenn Wolken erscheinen, wenn alle jene Umstände zusammentreffen ¹⁾, ist drei Nächte oder drei Dämmerungen kein Unterricht.

4. Wenn er nach dem Essen noch feuchte Hände hat, im Wasser, bei Nacht, in den beiden Dämmerungen, in einem Dorfe, in welchem eine Leiche ist, oder in welchem Caṇḍâlâs sind; ¹⁾

5. Im Laufe, beim Anblick eines Verwünschten oder Gefallenen, bei einem wunderbaren oder einem freudigen Ereigniss, so lange diese Umstände dauern. ¹⁾

§. 2.

¹⁾ In der letzten Nacht einer Jahreszeit und am ersten Tage der folgenden. Jr. — Vgl. Yājñ. 1, 146, wo die Mitākṣarâ sagt: am ersten Tage der Monatshälften (pratipad), welche auf den Schluss einer Jahreszeit folgen.

²⁾ So wird der Ausdruck âkâlam (und âkâlîka) hier erklärt, und ebenso Çāṅkh. Gr̥. 4, 7, 2 (in Râmacandra's Paddhati), Gobh. Gr̥. 3, 3, 17. Apast. Dh. Ç. 1, 11, 29. 2, 15, 8. Gaut. Dh. Ç. 16, 22 (vgl. Mitākṣ. zu Yājñ. 1, 147). Mn. 4, 103. 105. 118. Der Comm. zum Mânava Gr̥. sagt: dvitīye 'hni tâtkâlîkaṃ yâvat. Etwas anders Sâmaavidh. Br. 2, 4, 8. — Dagegen bedeutet tâtkâlâm (und tâtkâlîka): „so lange als die erwähnten Umstände dauern“. Pâr. 2, 11, 6. Gobh. Gr̥. 3, 3, 28. Yājñ. 1, 151.

§. 3.

¹⁾ sarvarûpa ist nach Jr. s. v. a. stanitavidyudvṛṣhtyâdisanghâta „Zusammentreffen von Donner, Blitz, Regen u. s. w.“ Vgl. Gaut. Dh. Ç. 16, 41. Âpast. Dh. Ç. 1, 11, 27.

§. 4.

¹⁾ Andere erklären: „in welchem das divākîrtya recitirt wird.“ Aber vgl. Gaut. Dh. Ç. 16, 19. Âpast. Dh. Ç. 1, 9, 14. 15.

§. 5.

¹⁾ S. §. 2, Anm. 2.

6. Bei Frost, beim Tone eines Instrumentes, dem Rufe eines Menschen in Noth, an der Grenze eines Dorfes, auf einem Bestattungsplatze, bei dem Tone eines Hundes, eines Esels, einer Eule, eines Schakals oder eines Sâmaliedes und bei der Ankunft eines gelehrten Mannes, so lange dies dauert.

7. Wenn der Lehrer gestorben, soll er (der Schüler) ins Wasser gehen ¹⁾ und zehn Nächte einhalten.

8. (Wenn einer gestorben) welcher mit ihm den Tântû-
aptra-Schwur geleistet hat ¹⁾ oder mit ihm zusammen
brahmacârin war, drei Nächte.

9. Eine Nacht, wenn einer gestorben, der nicht mit ihm
brahmacârin war. ¹⁾

10. Nachdem sie sechstehalb Monate gelernt, sollen sie
aufhören.

11. Oder siebentehalb.

12. Dann sprechen sie diesen Vers: „O ihr beiden Wei-
en (Açvins), da unser junges Verhältniss abgelaufen ist, so
öfen wir in Gemässheit unseres Gelöbnisses unsere Gemein-
schaften auf.“ ¹⁾

§. 7.

¹⁾ und die Wasserspende für ihn darbringen. Jr. Rk. S. unten
10, 16 u. f.

§. 8.

¹⁾ Ein Schwur, mit welchem der Veranstalter eines Soma-
pfers und die Priester geloben, sich gegenseitig keinen Schaden
zuzufügen. S. Kâty. Çr. 8, 1, 19—26. Ait. Br. 1, 24 und Haug's
Lebers. p. 53.

§. 9.

¹⁾ Ein Mitschüler, der aber von einem anderen Lehrer ein-
geführt (upanîta) worden ist. Jr.

§. 12.

¹⁾ Vgl. krit. Anm. Ich habe nach der Lesart bei Açv. Çr.
12, 12 satyasya (statt sakhyasya) übersetzt. Das Gelöbniss
(satya) ist wohl das Versprechen dauernder Freundschaft. S. oben
10, 22.

13. Nachdem sie dann noch drei Nächte mit einander gewohnt haben, gehen sie auseinander.

Zwölftes Kapitel.

1. Unter der Rohiṇi im Monate Pausa oder an dem mittleren Ashtakâ¹⁾ sollen sie den Unterricht schliessen.

2. Sie gehen zu einem Wasser und sättigen durch Wasserspendsen die Götter, die Versmasse, die Vedas, die Rishi, die alten Lehrer, die Gandharvas, die anderen Lehrer und das Jahr mit seinen Theilen, die Manen, die Lehrer und die eigenen (Väter).¹⁾

3. Nachdem sie viermal die Sâvitri hergesagt, sprechen sie: „wir hören auf.“

4. Ueber Enthaltung und Unterricht gilt das früher gesagte.¹⁾

§. 1.

¹⁾ S. unten 3, 3, 1. 8.

§. 2.

¹⁾ Wenn die Väter der Schüler noch am Leben sind, sollen sie die Spenden den Grossvätern und Urgrossvätern bringen. Kp. Vp.

§. 4.

¹⁾ Dies bezieht sich auf 2, 10, 23. 24. Sie sollen also drei Nächte den Unterricht und das Beschneiden der Haare und Nägel aussetzen. In Jr. Cod. Chamb. steht falsch lomanakhaniṅṛintana statt lomanakhânâm anikṛintanam. — Hiemit ist aber, nach den Commentaren, Paddhatis und Reṇu's Kârikâ, nicht der ganze Unterricht beendigt, sondern es folgt ein neuer Cursus, wieder von sechstehalb oder siebentehalb Monaten, während welcher in den hellen Monatshälften die Vedas, während der dunkeln die Angirsa durchgenommen werden. Vgl. Mn. 4, 98. Dieser Cursus wird nach Vp. wieder in der 2, 11, 12. 13 vorgeschriebenen Weise geschlossen.

Dreizehntes Kapitel.

1. An einem glücklichen Tage die Bespannung des Pfluges oder unter dem Sternbilde Jyeshṭhā. Indra ist die Gottheit (der Handlung).

2. Nachdem er dem Indra, Parjanya, den Aṣvins, den Maruts, dem Udālakācyapa, der Svātikārti, Sītā und Anumati mit saurer Milch, Reis, Wohlgerüchen und gerösteten Körnern geopfert, gebe er den Stieren ¹⁾ Honig und Schmelzutter zu fressen.

3. Mit dem Verse: „Pflüge bespannen sie“ ¹⁾ spannt er sie an.

4. Mit dem Verse: „Glücklich mögen die schönen Pflugcharen“ ¹⁾ pflüge er oder berühre die Pflugschar.

5. Beide Sprüche können auch wegbleiben, da sie für das Feuer vorgeschrieben sind ¹⁾ und sich das Säen an sie anschließt.

6. Nachdem er den vorderen Stier besprengt, pflügen sie dann ungepflügtes Land.

7. Von einer Kesselspeise opfere er den oben genannten

§. 2.

¹⁾ Im Texte ist anaḍuho zu schreiben, statt des unrichtigen anaḍuhau in BCVP. Jr. sagt: catuḥ prabhṛīti, also vier oder mehrere Stiere.

§. 3.

¹⁾ VS. 12, 67.

§. 4.

⁴⁾ VS. 12, 69.

§. 5.

¹⁾ Bei dem Aufbauen des Opferheerdes (agnicayana) werden ebenfalls mit einem Pfluge Furchen gezogen, in welche Körner gesät werden. S. Kāty. Cr. 17, 2, 11. 12. 3, 6—8.

Gottheiten, wenn er Reis oder Gerste säet und beim Opf an Sītā.¹⁾

8. Darauf folgt Speisung der Brāhmaṇas.

Vierzehntes Kapitel.

1. Nun folgt die Çravaṇâ-Handlung.

2. Beim Vollmonde des Monates Çrâvaṇa.

3. Er kocht eine Topfspeise, gerösteten Reis und einen Kuchen in einer Schale, zerstampft den grösseren Theil der Reiskörner und bringt, nachdem er die beiden Buttertheile geopfert, zwei Butterspenden mit folgenden Sprüchen:

4. „Treibe weg, o Weissner, mit dem Fusse vorne und hinten diese (deine) Leute, die sieben alle, mit denen welche Varuṇa angehören und mit den Königsverwandten. Svâhâ!“¹⁾

5. „Nicht hat ja in des Weissen Bereich eine Schlange einen Menschen angesehen.¹⁾ Dem Weissen, dem Sohne Vidarva's Verehrung! Svâhâ!“

§. 7.

¹⁾ S. unten 2, 17, 1.

§. 4.

¹⁾ Verschiedene Fassungen dieses Verses s. Âçv. Gr̥. 2, 3, 3. Çāṅkh. Gr̥. 4, 18. Jr. Rk. erklären den Vers etwa so: „Verlass, o Weissfuss, diese (meine) Leute, vor und hinter (dem Hause), alle sieben, mit den Varuṇischen (Schlangen) und den Königsverwandten.“ Die „sieben Leute“ sollen die verschiedenen Verwandten sein, und der König Takshaka oder Vāsuki, der Schlangenfürst. Die Bitte an den Oberherrn der Schlangen mit seiner ganzen Sippe den Bereich des Hauses zu verlassen, würde wohl angemessener sein als meine muthmassliche Uebersetzung der unsicheren Fassung des Verses; aber jahi (vgl. AS. 10, 4, 3) kann doch nicht für jahihi genommen werden. — Dr. Hillebrandt macht mich aufmerksam auf das Schlangen tödtende weisse Pferd (im R̥igveda), welches die Açvins dem Pedu schenkten. Auf dieses würde dann auch „der vordere und hintere Fuss“ passen.

§. 5.

Rk. sagt: weil sie nach dieser Handlung den Ort verlässt. Jr. fasst es als Wunsch: keine Schlange möge mit bösem Blicke

6. Von der Topfspeise opfert er mit den Worten: „Dem Viṣṇu, dem Çravaṇa, dem Vollmonde des Çravaṇa, der Regenzeit!“

7. Von den Reiskörnern mit dem Verse: „Den Körnerreichen.“ ¹⁾

8. Das Reismehl mit Butter begossen opfert er den Schlangen mit folgenden Sprüchen:

9. „Dem Oberherrn der feurigen, Pāṇḍuischen, irdischen Schlangen Svâhâ!“ — „Dem Oberherrn der weissen, windigen, ätherischen Schlangen Svâhâ!“ — „Dem Oberherrn der übermächtigen ¹⁾, sonnigen, himmlischen Schlangen Svâhâ!“

10. Den einschaligen Kuchen opfert er ganz ¹⁾ mit dem Spruche: „Dem Festen, dem Irdischen Svâhâ!“

11. Nach dem Essen wirft er einen Theil des Reismehles in einen Korb, geht hinaus, bestreicht ausserhalb der Halle den Boden (mit Kuhdünger), spricht, während ein Feuerbrand hingehalten wird: „kommt nicht hier zwischen!“ ¹⁾ und dann lässt er schweigend die Schlangen sich waschen. ²⁾

einen Menschen ansehen. Vgl. Âçv. a. a. O. Bei Çāṅkh. fehlt dieser Vers, wird aber in Rāmācandra's Paddhati hinzugefügt, mit der Lesart Pāraskara's: dadarça kañcana, während Âçvalāyana jaghāna kiñcana hat.

§. 7.

¹⁾ VS. 20, 29.

§. 9.

¹⁾ abhibhûḥ mit Visarga erklären die Commentare für vedische Form; ob richtig?

§. 10.

¹⁾ Hierdurch wird für diesen Fall die Vorschrift Kāty. Çr. 6, 10, 29 aufgehoben, nach welcher bei den Kochopfern nicht die ganze Spende geopfert, sondern ein Rest derselben in ein besonderes Gefäss gethan werden soll, um nachher gegessen zu werden. Rk.

§. 11.

¹⁾ „Zwischen mich und das Feuer.“ Jr. Rk.

²⁾ Indem er Wasser auf die Erde giesst. Rk.

12. Dabei spricht er: „Oberherr der feurigen, Pāṇḍuischen, irdischen Schlangen, wasche dich!“ — „Oberherr der weissen, windigen, ätherischen Schlangen, wasche dich!“ — „Oberherr der übermächtigen, sonnigen, himmlischen Schlangen, wasche dich!“

13. An jeder Stelle, wo das Waschen statt gefunden, bringt er, mit dem Darvi-Löffel das Mehl fassend ¹⁾, den Schlangen die Gabe.

14. Dabei spricht er: „Oberherr der feurigen, Pāṇḍuischen, irdischen Schlangen, dies ist deine Gabe!“ — „Oberherr der weissen, windigen, ätherischen Schlangen, dies ist deine Gabe!“ — „Oberherr der übermächtigen, sonnigen, himmlischen Schlangen, dies ist deine Gabe!“

15. Nachdem er sie sich hat waschen lassen, wie vorher, scharrt er (das Mehl) mit Kämmen zusammen.

16. Dabei spricht er: „Oberherr der feurigen, Pāṇḍuischen, irdischen Schlangen, scharre zusammen!“ — „Oberherr der weissen, windigen, ätherischen Schlangen, scharre zusammen!“ — „Oberherr der übermächtigen, sonnigen, himmlischen Schlangen, scharre zusammen!“

17. Dann bringt er Augensalbe, Salben und Kränze und spricht: „Salbe deine Augen, salbe dich, lege die Kränze an!“

18. Das übrige Mehl wirft er auf den Boden, giesst aus dem Wassergefässe Wasser darüber und tritt darauf, indem er die drei Verse spricht: „Verehrung sei den Schlangen.“ ¹⁾

19. Wie weit er wünscht, dass die Schlangen nicht herankommen sollen, so weit gehe er dreimal um das Haus,

§. 13.

¹⁾ Eine Opferspeise wird upaghâtam (Gerundium) dargebracht, wenn weder ein Unterbreiten (upastarāṇa) von geschmolzener Butter, noch ein Begiessen (abhighâraṇa) mit derselben statt findet. Auch die beiden Buttertheile, welche sonst der Hauptspende vorausgehen, und die nachfolgende Spende an Agni den Opferförderer (svishtakṛit) fallen dabei weg. Dagegen wird geschmolzene Butter in die Opferspeise selbst gethan. Vgl. Gobh. Gr̥. 1, 8, 2. Gr̥hya Saṅgraha 108. 109.

§. 18.

¹⁾ VS. 13, 6—8.

mit ununterbrochenem Wasserstrahle den Boden benetzend, mit den beiden Sprüchen: „Treibe weg, o Weisser, mit dem Fusse.“

20. Den Löffel und den Korb gibt er weg¹⁾, nachdem er sie gewaschen und gewärmt.

21. An der Thüre waschen sie¹⁾ sich, indem sie die drei Verse sprechen: „Wasser, ihr seid.“²⁾

22. Das übrige Mehl lege er wohl verwahrt hin und bringe von da an bei jedem Sonnenuntergange, nachdem er das Feuer bedient, mit dem Darvi-Löffel das Mehl fassend den Schlangen die Gabe, bis zum Vollmonde im Āgrahāyana.

23. Während er sie bringt, trete niemand dazwischen.

24. Aus dem Löffel spült er den Mund und nachdem er sich gewaschen, legt er ihn nieder.

25. Die Reiskörner essen sie ohne sie zu zerbeissen.¹⁾

26. Dann folgt die Speisung der Brāhmaṇas.

Funfzehntes Kapitel.

1. Am Vollmond des Praushṭhapada das Opfer an Indra.

2. Nachdem er eine Milchspeise für Indra gekocht und Kuchen, (das Feuer) mit Kuchen umlegt und die beiden Buttertheile geopfert, opfert er (fünf) Butterspenden: dem Indra, der Indrāṇi, dem Aja Ekapād, dem Ahirbudhnya und den Praushṭhapadās.¹⁾

§. 20.

¹⁾ An den Mann, welcher den Feuerbrand hält. Jr. Rk.

§. 21.

¹⁾ Der Brahman, der Opfernde und der Träger des Feuerbrandes. Jr. Rk.

²⁾ VS. 11, 50—52.

§. 25.

¹⁾ asaṃsyūtāḥ dantair alagnāḥ. Jr. dantair acarvayantāḥ. Rk.

§. 2.

¹⁾ Der in B allein (s. krit. Anm.) enthaltene Satz nach §. 2:

3. Nach dem Essen bringt er den Maruts die Gabe; denn das Brâhmaṇa sagt: „die Maruts essen kein Opfer.“¹⁾

4. (Diese Gabe bringt er) in Aṣvattha-Blättern, weil es heisst: „die Maruts standen im Aṣvattha.“¹⁾

5. Er spricht dazu die (sechs) Verse: „Hellglanz“,¹⁾ (und bringt) bei jedem Verse (eine Gabe).

6. Und (eine Gabe) mit dem Vimukha-Verse.¹⁾

7. (Diesen spricht er) in Gedanken.

8. Denn das Brâhmaṇa sagt: „Dieses sind ihre Namen.“¹⁾

9. Den Spruch: „Dem Indra (folgten) die göttlichen“¹⁾ spricht er leise.

10. Dann folgt die Speisung der Brâhmaṇas.

„Von der Topfspeise opfert er: Dem Indra Svâhâ!“ darf nicht fehlen; er enthält grade die Hauptspende des Opfers, welche von der Milchspeise dargebracht wird. Die Commentare erwähnen diese Spende auch, ohne indess die Worte des Textes zu wiederholen.

§. 3.

¹⁾ ÇBr. 4, 5, 2, 16.

§. 4.

¹⁾ ÇBr. 4, 3, 3, 6. Vgl. ÇBr. 5, 2, 1, 17 und 5, 3, 5, 14.

§. 5.

¹⁾ VS. 17, 80—85.

§. 6.

¹⁾ VS. 17, 86.

§. 8.

³⁾ ÇBr. 9, 3, 1, 26.

§. 9.

¹⁾ VS. 17, 86.

Sechzehntes Kapitel.

1. Am Vollmond des Âçvina die Prîshâtakâs. ¹⁾

2. Nachdem er eine Milchspeise für Indra gekocht, opfert er sie mit saurer Milch, Honig und geschmolzener Butter vermischt: „dem Indra, der Indrâñt, den Âçvins, dem Vollmonde des Âçvina und dem Herbste.“

3. Nach dem Essen opfert er den Prîshâtaka von saurer Milch mit der Doppelhand, indem er spricht: „Mein Mangelhaftes werde voll gemacht, mein Volles gehe nicht fort. Svâhâ!“

4. Die Hausgenossen ¹⁾ beschauen ²⁾ die aus saurer Milch, Honig und geschmolzener Butter gemischte Speise und sprechen dabei den Anuvâka: „Her komme Indra.“ ³⁾

5. Nachdem sie die Kälber zu den Müttern gelassen haben, diese Nacht und beim Vollmond des Âgrahâyaṇa.

6. Dann folgt die Speisung der Brâhmaṇâs.

Siebzehntes Kapitel.

1. Nun das Furchenopfer.

2. Wann er auch opfern mag, sei es zur Zeit des Reises oder der Gerste, so koche er eine daraus bestehende Topfpeise.

§. 1.

¹⁾ Dies ist der Name der folgenden Handlung. Jr. Rk. — Pâraskara versteht unter dem Worte eine Mischung von süßer oder saurer Milch mit geschmolzener Butter, wie es auch von Nârâyana zu Gobh. Grî. 3, 8, 1 erklärt wird, und gebraucht deshalb in §. 3 den speciellen Ausdruck dadhiprîshâtaka, welcher denn auch richtig von Jr. Rk. durch prîshadâjya erklärt wird. Im Grî. Sangr. 170 wird es als Mischung nur von saurer Milch mit geschmolzener Butter (sarpis) erklärt.

§. 4.

¹⁾ Die Brüder, Söhne u. s. w. des Opfernden. Rk.

²⁾ Jr.: svîkurvanti „eignen sich an“; Rk.: vilokayanti.

³⁾ VS. 20, 47—54.

3. Nach Belieben kann auch einer, der sonst ein Opfer vollzieht ¹⁾, eine Topfspeise von einem von beiden, Reis oder Gerste, kochen.

4. Da dies früher ¹⁾ vorgeschrieben ist, so ist darüber kein Zweifel.

5. Eine Ausschliessung (eines der beiden) findet statt, wenn die Unmöglichkeit (es anzuwenden) vorhanden ist.

6. Im Osten des Feldes oder im Norden, an einem reinen Platze, der gepflügt ist, ¹⁾ (findet das Opfer statt) ohne der Frucht zu schaden.

7. Oder im Dorfe, weil dort beides vereinigt ist ¹⁾, und kein Hinderniss stattfindet.

8. Wo er kochen will, dort auf dem bestrichenen, aufgeworfenen und besprengten Boden legt er das Feuer nieder, streuet Gras mit den Halmen eines der beiden Getreide vermischt herum und nachdem er die beiden Buttertheile geopfert, opfert er (folgende fünf) Butterspenden:

9. „Für welchen ¹⁾ die Erde, der Himmel, die Zwischen-
gegenden, die Gegenden mit Glanz erfüllt sind, den Indra
rufe ich hier an; segensreich seien uns (seine) Waffen ²⁾.
Svâhâ! — Was mir irgend erwünscht ist in dieser Handlung,

§. 3.

¹⁾ z. B. die Opfer zu Anfang der Monatshälften u. a. Jr. Rk.

§. 4.

¹⁾ Da schon oben, Kâty. Çr. 1, 9, 1, vorgeschrieben ist, dass zur Opferspeise entweder Reis oder Gerste genommen werden soll, so hat der Opfernde stets die Wahl.

§. 6.

¹⁾ Jr. hat: „nicht gepflügt“, aber Rk.: *sîreṇa vilikhite*.

§. 7.

¹⁾ Nach Kp. Vp. soll nämlich auch im Dorfe der Opferplatz zuerst gepflügt werden.

§. 9.

¹⁾ Zu dessen Dienst oder Verehrung. Jr.

²⁾ Blitz und Donner. Jr.

o Vṛitratödter, das alles werde mir zu Theil, indem ich hundert Jahre lebe. Svâhâ! — Ueberfluss, Macht, Land, Regen, Güte, Vortrefflichkeit, Glück schütze die Menschen hier. Svâhâ! — In deren Sein das Gedeihen der vedischen und weltlichen Handlungen ist, Indra's Gattin rufe ich an, Sitâ (die Furche); sie sei mir stets zur Seite ³⁾ in jeder Handlung. Svâhâ! — Die reich an Pferden, Rindern, süsser Rede unermüdet die Lebenden schützt, die Tennebekränzte Urvarâ (Saatzfeld) rufe ich an in dieser Handlung, die Feste; sie sei mir stets zur Seite. Svâhâ!“

10. Dann opfert er ¹⁾ von der Topfspeise: „der Sitâ, der Yajâ, der Çamâ, der Bhûti.“

11. Nach einigen erfolgt das Hingeben (der Spenden) bei dem Hersagen der Sprüche.

12. Da aber die Çruti ¹⁾ sagt: „Das Hingeben erfolgt bei der Svâhâ“, so gilt jenes nicht.

13. Auf dem vom Streuen übrigen Kuça bringt er den Beschützern der Furche die Gabe, indem er spricht: „Welche dir im Osten sitzen, mit schönen Bogen und mit Köchern, die schützen dich im Osten, nicht sorglos, nicht weichend. Verneigung mache ich ihnen, diese Gabe bringe ich ihnen.“

14. Dann im Süden ¹⁾: „Welche nicht blinzeln, gepanzert sitzen, die schützen dich im Süden, nicht sorglos, nicht weichend. Verneigung mache ich ihnen, diese Gabe bringe ich ihnen.“

15. Dann im Westen: „Die kräftigen, die vorzüglichen, Macht, Land, die Ferse, Çunankuri, die schützen dich im

³⁾ Statt anapâyinî „nicht von mir weichend“ liest Jr. annapâyinî „Speiseschützerin“. S. krit. Anm.

§. 10.

¹⁾ Vier Spenden. Jr.

§. 12.

¹⁾ Es ist wohl Kâty. Çr. 1, 2, 7 gemeint; ich weiss nicht, ob die Vorschrift auch im Brâhmaṇa steht.

§. 14.

¹⁾ Der Text ist hier wohl nicht in Ordnung, lautet aber in allen Handschriften und in den Paddhatis gleich.

Westen, nicht sorglos, nicht weichend. Verneigung mache ich ihnen, diese Gabe bringe ich ihnen.“

16. Dann im Norden: „Die furchtbaren, windähnlichen in Schnelle, die schützen dich im Norden, im Felde, auf der Tenne, im Hause, auf dem Wege, nicht sorglos, nicht weichend. Verneigung mache ich ihnen, diese Gabe bringe ich ihnen.“

17. Von einer anderen als der (für dieses Opfer) bestimmten Speise und mit der noch übrigen Butter vollzieht er eine Gabenhandlung wie vorher.¹⁾

18. Die Frauen sollen dazu opfern¹⁾, weil es so hergebracht ist.

19. Wenn die Handlung vollendet ist, speise er die Brāhmaṇās.

§. 17.

¹⁾ Wie bei der Bespannung des Pfluges, also an Indra, Parjanya u. s. w. Jr. S. 2, 13, 2.

§. 18.

¹⁾ Die Gabenhandlung vollziehen. Jr. Kp.

Drittes Buch.

Erstes Kapitel.

1. Das Essen des neuen Getraides eines Mannes, der keine Opferfeuer angelegt hat. ¹⁾

2. Er kocht eine frische Topfspeise und nachdem er die beiden Buttertheile geopfert, bringt er zwei Butterspenden: „Dem hundertwaffigen, hundertkräftigen, hunderthülfigen Feindüberwinder! Der uns hundert Jahre schaffe, Indra führe uns über alle Schwierigkeiten. Svâhâ! — Welche vier Wege, von den Göttern betreten, zwischen Himmel und Erde gehen, welcher von diesen ¹⁾ zur unvergänglichen Unverletztheit führt, auf den setzt uns hier, ihr Götter alle! Svâhâ!“ ²⁾ —

3. Nachdem er von der Topfspeise den Gottheiten der ersten Früchte ¹⁾ geopfert, opfert er auch dem Opferförderer:

§. 1.

¹⁾ Der avaitânika ist, d. h. der nicht die zu den Çrauta-Handlungen nöthigen drei Feuer angelegt hat, sondern nur aupâsanika ist, d. h. das zu den täglichen Abend- und Morgenandachten nöthige häusliche Feuer unterhält. Jr. Kp.

§. 2.

¹⁾ teshâm ye im Texte ist Druckfehler statt teshâm yo.

²⁾ Beide Verse stehen TS. 5, 7, 2, 3. Vgl. AS. 6, 55, 1 und 3, 15, 2.

§. 3.

¹⁾ Dem Indra und Agni, den Allgöttern und dem Himmel und der Erde. Jr. Vgl. Kâty. Çr. 4, 6, 1—4.

„Das gut geopfert, o Agni, mache gänzlich voll und der Gott vernichte alle (feindlichen) Schaaren! Einen leicht zu gehenden Pfad uns zeigend komme herbei, ein glanzvolles, nicht alterndes Leben verleihe uns! Svâhâ!“²⁾.

4. Dann isst er: „Agni esse zuerst, denn er weiss, wie die Opferspeise (beschaffen ist). Heilsam mache er uns die Kräuter, der Allschauer.“ — „Vom Guten führt zum Besseren uns, ihr Götter! Durch dich, den labenden, mögen wir dich geniessen. Du, uns erquickend, o Trank, gehe in uns ein, den Kindern wohlthätig, uns selbst angenehm.“¹⁾

5. Oder indem er den Vers an den Speiseherrn dazu spricht.¹⁾

6. Von der Gerste aber (opfert er mit dem Verse): „Diese Gerste, von der Süssigkeit der Sarasvatî durchdrungen, haben sie unter Manu gepflügt. Indra war der Herr des Pfluges, der hundertopfrige, die Winde waren die Besteller, die schön spendenden.“¹⁾

7. Dann folgt die Speisung der Brâhmanâs.

Zweites Kapitel.

1. Beim Vollmond des Mârgaṣṭrsha das Agrahâyaṇi-Opfer.

2. Nachdem er eine Topfspeise gekocht und zwei Spenden wie beim Çravaṇâ-Opfer¹⁾ gebracht, opfert er die an-

²⁾ Der Vers steht mit einigen Abweichungen TBr. 2, 4, 1, 4.

§. 4.

¹⁾ Beide Verse stehen TBr. 2, 4, 8, 7, der zweite auch TS. 5, 7, 2, 4.

§. 5.

¹⁾ VS. 11, 83.

§. 6.

¹⁾ TBr. 2, 4, 8, 7. Vgl. AS. 6, 30, 1.

§. 2.

¹⁾ Also mit den beiden oben 2, 14, 4. 5 angeführten Versen.

deren: Welche Nacht die Menschen freudig begrüßen, wie eine ankommende Kuh, welche des Jahres Gattin ist, die sei uns Glück bringend! Svâhâ!“²⁾ — „Welche des Jahres Abbild ist, die Nacht verehren wir. Möge ich, starke Kinder erzeugend, ein langes Leben genießen! Svâhâ!“³⁾ — „Dem Saṃvatsara, Parivatsara, Idâvatsara, Idvatsara, Vatsara erweist grosse Verehrung. Im Wohlwollen dieser Opferwürdigen mögen wir lange ungeschwächt, ungeschlagen sein. Svâhâ!“⁴⁾ — „Der Sommer, der Winter und der Frühling seien uns glücklich, und die Regenzeit, und gefahrlos uns der Herbst. Mögen wir im Schutze dieser hundertjährigen Jahreszeiten, in ihrer Sicherheit wohnen! Svâhâ!“⁵⁾

3. Von der Topfspeise opfert er dem Soma, dem Mṛigaçiras, dem Vollmonde im Mârgaçirsha und dem Winter.

4. Nach dem Essen legt er den Rest des Mehles in den Korb (und dann folgt das Uebrige wie beim Çravaṇâ-Opfer) von dem Hinaustreten an bis zum Waschen.¹⁾

5. Nach dem Waschen spricht er: „Vollendet ist die Gabe.“

6. Nachdem er westlich vom Feuer eine Streu ausgebreitet und ein ungebrauchtes Gewand, steigen sie wieder herab¹⁾, im Süden der Herr, die Frau im Norden, jedes jüngere (Kind) weiter nördlich.

7. Nachdem er im Süden den Brâhmaṇa sich hat setzen lassen und im Norden ein Wassergefäß, einen Çamitzweig, eine Scholle aus einer Furche und einen Stein niedergelegt, spricht er leise, das Feuer anblickend: „Dieser Agni, der

²⁾ AS. 3, 10, 2.

³⁾ TS. 5, 7, 2, 1. AS. 3, 10, 3.

⁴⁾ TS. 5, 7, 2, 4. AS. 6, 55, 3.

⁵⁾ TS. 5, 7, 2, 4. AS. 6, 55, 2,

§. 4.

¹⁾ Also was oben 2, 14, 19—21 vorgeschrieben ist.

§. 6.

¹⁾ Sie vollziehen die im Folgenden beschriebene Ceremonie des Wiederherabsteigens (pratyavarohana). Jr. erklärt hier pratyavarohanti durch ârohanti.

mächtigste, dieser erhabenste, der tausendspendendste, dieser schönkräftige stelle uns beide an den höchsten Platz.“¹⁾

8. Westlich vom Feuer hält er die zusammengelegten Hände nach Osten.

9. Mit den drei Versen: „Das göttliche Schiff“¹⁾ steigen sie auf die Streu.

10. Er redet den Brahman an: „Brahman, wir wollen wieder hinabsteigen.“

11. Nachdem der Brahman es ihnen erlaubt, steigen sie hinab, indem sie sprechen: „Leben, Ruhm, Zier, Kraft, Speise, Kinder!“

12. Diejenigen, welche schon zum Lehrer gegangen sind, sprechen leise: „Ein schöner Winter, schöner Frühling, schöner Sommer werde uns dargeboten; glücklich sei uns die Regenzeit, die Herbste seien uns glücklich!“

13. Mit dem Verse: „Schön sei uns, o Erde“¹⁾ legen sie sich nieder auf die rechte Seite, mit den Köpfen nach Osten.

14. Dann stehen sie auf mit dem Verse: „Auf mit dem Leben, dem schönen Leben, auf mit Parjanya's Blick, mit der Erde sieben Stätten.“¹⁾

15. Ebenso noch zweimal, mit der Erlaubniss des Brahman.

16. Dann schlafen sie auf dem Erdboden vier Monate oder nach Belieben.

§. 7.

¹⁾ Vgl. TS. 1, 5, 10, 2.

§. 9.

¹⁾ VS. 21, 6,b—8.

§. 13.

¹⁾ VS. 35, 21.

§. 14.

¹⁾ Vgl. VS. Kāṇva 2, VII, 5.

Drittes Kapitel.

1. Nach dem Vollmonde im Monate Āgrahâyaṇa die drei Ashtakâs.

2. An Indra, die Viçvedevâs, Prajâpati und die Väter.¹⁾

3. Mit Kuchen, Fleisch und Gemüse in der Reihe der Aufzählung.

4. Die erste Ashtakâ am achten Tage der Monats-hälfte.¹⁾

5. Nachdem er eine Topfspeise gekocht und die beiden Buttertheile geopfert, opfert er (folgende zehn) Butterspenden:¹⁾

(1) „Dreissig Schwestern kommen herbei zum bestimmten Orte, gleiches Zeichen anlegend. Sie breiten die Jahreszeiten aus, weise, kundig; neben der Sonne²⁾ gehen sie glanzbegabt. Svâhâ!“

§. 2.

¹⁾ An die Väter ist die vierte, §. 13 erwähnte Ashtakâ gerichtet. Dass über die Zahl der Ashtakâs und über die Gottheiten, an welche sie gerichtet seien, schon frühe verschiedene Ansichten bestanden, sehen wir aus Gobhila Gr̥. 3, 10. Āçv. Gr̥. 2, 4, 12. Vgl. auch Dharma Sindhu Sâra 2, fol. 47, 10 u. f.

§. 4.

¹⁾ Natürlich der dunkeln Monatshälfte, da in §. 1 gesagt ist: „Nach dem Vollmonde.“

§. 5.

¹⁾ Die folgenden zehn Verse stehen TS. 4, 3, 11, 2 u. f. Meine Uebersetzung gebe ich vielfach zweifelnd. Jr. ist, wie immer, sehr unzuverlässig; Mâdhava's Commentar verdient mehr Zutrauen.

²⁾ madhyechandas heisst nach Mâdhava die Sonne, weil sie nach TBr. 3, 12, 9, 1 am Morgen mit den Liedern des R̥gveda erscheint, Mittags im Yajurveda weilt und Abends vom Sâmaveda gepriesen wird. Jr. fasst chandas als „Jahr“, also: „in der Mitte des Jahres kommen sie herbei.“

(2) „Die sternbegabte Nacht, die göttliche, legt den Himmel an und die Werke der Sonne ³⁾); es schauen umher die Thiere, wenn sie geboren werden, die vielgestaltigen, in dieser Mutter ⁴⁾ Schosse. Svâhâ!“ ⁵⁾

(3) „Die Eine Ashtakâ ⁶⁾, durch Kasteiung sich peinigend, gebar als Leibesfrucht den grossen Indra; durch ihn überwältigten die Götter die Feinde; er wurde der Töchter der Asuras durch seine Thaten. Svâhâ!“ ⁷⁾

(4) „Mich, die jüngste, habt ihr zur nicht jüngsten gemacht; mit heiliger Versicherung wünsche ich dieses: möge ich sein in dieses (Opferers) Wohlwollen, wie ihr; möge keine von euch, die andere übergehend, ihr Werk vollziehen. Svâhâ!“ ⁷⁾

(5) „In meinem Wohlwollen war der Allwissende; er erlangte Stellung, er fand Grund. Möge ich sein in dieses (Opferers) Wohlwollen, wie ihr; möge keine von euch, die andere übergehend, ihr Werk vollziehen. Svâhâ!“

(6) „Auf fünf Morgenröthen folgen fünf Melkungen, auf die fünfnamige Kuh die fünf Jahreszeiten; die fünf Himmelsgegenden, durch den fünfzehnfachen (Lobgesang) gerüstet, stehen mit gleichem Haupte über der einen Welt. Svâhâ!“ ⁸⁾

³⁾ Eignet sich den Himmel an und die feststehenden (vrataṇi) Strahlenetze der Sonne, wie ein Gewand. Mādhava. — Verhüllt (āvr̥ṇoti) den Himmel und die dem Tage gehörigen Thätigkeiten (divasocitakarmāṇi). Jr.

⁴⁾ Der Erde.

⁵⁾ Die Ashtakâ, welche die ekâshtakâ genannt wird, ist der achte Tag der dunkeln Hälfte des Monats Māgha. S. Āpastamba im Comm. zu TS. 4, 3, 11, 3 und im Comm. zu Tāṇḍya Br. 5, 9, 1. Jaimini Mīm. Sû. 6, 5, 32. Ny. Mâl. Vist. 6, 5, 14.

⁶⁾ Vgl. AS. 3, 10, 12.

⁷⁾ Nach Jr. spricht die Ashtakâ zu ihren Schwestern, den anderen Nächten. — Mādhava lässt den Opferer sprechen: mām pūrvam anānujām santam idānim anujām akarta. „Ihr Ashtakâs habt mich, der früher die heiligen Gebräuche nicht vollzog (anushṭhānarahitam), zu einem solchen gemacht, der sie vollzieht (anushṭhānopetam).“ Zu anujā als Masc. vgl. agnijā, agrajā u. a. Aber vadantī? Mādhava erklärt es als vadantī: „Ihr die Wahrheit redenden.“

⁸⁾ Die „Melkungen“ beziehen sich auf TBr. 2, 2, 9, wo, nachdem die Erschaffung der dunkeln Nacht, des Mondscheins, der

(7) „Das Kind der Ordnung ist die zuerst aufleuchtende; eine trägt die Grösse der Wasser; eine wandelt in den Stätten der Sonne, eine in denen der Hitze; Savitrî möge die eine lenken. Svâhâ!“⁹⁾

(8) „Welche als die erste aufleuchtete, sie wurde die Kuh für Yama.¹⁰⁾ Du, die milchreiche, spende uns Milch jedes folgende Jahr. Svâhâ!“

(9) „Die schönste unter den Lichtern¹¹⁾ kam mit himmlischem Glanze, die allgestaltige, bunte, ein Feuerschein. Gemeinsame Arbeit pflegend, in schöner Thätigkeit, gelangtest du, nicht alternde Morgenröthe, zum Alter. Svâhâ!“

(10) „Als Gattin der Jahreszeiten kam diese erste, als Führerin der Tage, als Erzeugerin der Menschen. Eine seiend glänzt du vielfach, o Morgenröthe; nicht gealtert lässest du alles andere alt werden. Svâhâ!“

6. Von der Topfspeise opfert er, indem er spricht: „Die ruhige Erde, der glückliche Luftraum, der Himmel bereite uns Heil und Frieden. Die Himmelsgegenden, die Zwischengegenden, die Umgegenden, Tag und Nacht bereiten uns Heil. Möge ich langes Leben geniessen. Svâhâ!“ — „Die Wasser, die Strahlen schützen mich ringsum, der Schöpfer, der Ozean vertreibe das Böse; das gewesene, das künftige (Böse) schneide er alles ab. Es sei mir der Veda behütet¹⁾, möge ich wohl beschützt sein. Svâhâ!“ — „Die Allgötter,

Dämmerung und des hellen Tages erzählt worden, hinzugefügt wird: „dies sind die Melkungen Prajâpati's.“ — Die Kuh ist nach Mâdhava die Erde, nach Jr. das Jahr. — Ueber den fünfzehnfachen Lobgesang vgl. Tândya Br. 2, 4, 1.

⁹⁾ „Trägt die Grösse der Wasser“, d. h. sie zieht während der Hitze durch ihre Strahlen die Wasser herauf und pflegt dieselben im Innern der Wolke. — Eine begleitet, Licht verbreitend, die Sonne; eine das Feuer. — Savitrî hält die eine an, das Tageslicht zu verbreiten. Die TS. hat richtig: niyacchati. —

¹⁰⁾ Sie erfreute durch Spendung des Lichtes die von Yama beherrschte Welt. Mâdh.

¹¹⁾ Mâdhava erklärt: çukreshu naxatrâdishu çreshthâ.

§. 6.

¹⁾ So Jr., schwerlich richtig. Der ganze Vers ist offenbar verdorben. Vgl. den dritten Vers in Açv. Grî. 2, 4, 14.

Ādityas, Vasus, Devas und Maruts seien (unsere) Beschützer. Stärke, Kinder, Unsterblichkeit, langes Leben verleihe uns der erhabene Herr der Geschöpfe. Svāhā!“²⁾

7. Und: „Der Ashtakā Svāhā!“

8. Die mittlere (Ashtakā geschieht) mit einer Kuh.

9. Deren Netz opfert er mit dem Verse: „Bringe das Netz, du Wesenkenner, den Vätern.“¹⁾

10. Am anderen Tage bei den Anvashtakās aller (Ashtakās)¹⁾ opfere er von (dem Fleische) der linken Seite und Hüfte, in einem eingeschlossenen Raume, wie bei den Kuchenopfern für die Väter.

11. Auch den weiblichen (Vorfahren bringe er Kuchen) und sprengte in Gruben mit Spiritus und Sättigungstrank¹⁾, und bringe Salben und Kränze.

12. Dem Lehrer und den Schülern, welche kinderlos sind, (kann er Spenden bringen) wenn er will.

13. In der Mitte der Regenzeit folgt die vierte Ashtakā mit Gemüse.

Viertes Kapitel.

1. Nun folgt der Hausbau.

2. An einem glücklichen Tage¹⁾ lasse er das Haus bauen.

²⁾ Vgl. den vierten Vers in Āçv. Gr̥. 2, 4, 14.

§. 9.

¹⁾ VS. 35, 20.

§. 10.

¹⁾ Am Tage nach jeder Ashtakā, also am neunten Tage der dunkeln Monatshälfte, wird eine Anvashtakā gefeiert. Vgl. Āçv. Gr̥. 2, 5, 1. 2. Mn. 4, 150.

§. 11.

¹⁾ Āçv. Gr̥. 2, 5, 5. 6.

§. 2.

¹⁾ Es braucht also nicht grade während des nördlichen Laufes der Sonne oder während des zunehmenden Mondes zu sein. Vp.

3. In den einzelnen Gruben ¹⁾ zu demselben opfert er: „Dem nicht fallenden, irdischen. Svāhā!“

4. Er richtet den Balken auf: „Hier richte ich auf den Nabel der Welt, den Strom des Gutes, den Mehrer der Schätze. Hier baue ich ein festes Haus; in Sicherheit stehe es, Butter träufelnd.“ — „Reich an Rossen, Rindern, freundlicher Rede erhebe dich zum grossen Glücke. Dich schreie an das Kind, dich die melkenden Kühe brüllend.“ — „Zu dir komme der zarte Knabe, zu dir das Kalb mit den Hüttern ¹⁾, zu dir der Krug geistigen Trankes, mit den Töpfen saurer Milch.“ ²⁾ — „Des Friedens Gattin, grosse, schön gekleidete, schenke uns Reichthum, o glückliche, kräftigen. Von Rossen, Rindern und Nahrung werde, wie das Laub des Waldes, unser Reichthum erfüllt, hier mit Glück umkleidet.“ Mit diesen Sprüchen tritt er an die vier (Balken) hinan. ⁴⁾

5. Im Innern legt er ein Feuer an, südlich setzt er den Brahman nieder, nördlich stellt er ein Wassergefäss hin, kocht eine Topfspeise, geht hinaus, tritt in die Nähe der Thür, und redet den Brahman an: „Brahman, ich trete hinein.“

6. Wenn der Brahman es erlaubt hat, tritt er hinein, indem er spricht: „An die Ordnung trete ich hinan, an das Glück trete ich hinan.“

§. 3.

¹⁾ In den vier Gruben, in welche die Eckbalken gestellt werden. Beim Bau eines dhavalagr̥ha (eines steinernen, welches mit Kalk überzogen wird) opfert er an den vier Stellen der Ecksteine, weil diese die Stelle der Balken vertreten. Er beginnt an der südöstlichen Ecke. Jr.

§. 4.

¹⁾ In jede Grube wird stillschweigend ein Stein gelegt und auf diesen der Balken gestellt. Vp.

²⁾ jagadaiḥ anugaiḥ raxakaiḥ. Jr.

³⁾ Der Text ist verdorben. Vgl. Çāṅkh. Gr̥. 3, 2. Âçv. Gr̥. 2, 8, 16. AS. 3, 12, 7.

⁴⁾ Wenn keine Balken aufgerichtet werden (also wenn ein steinernes Haus gebaut wird), so werden mit denselben Sprüchen die Steine in die Gruben gelegt. Vp.

7. Nachdem er zerlassene Butter geweiht und mit den beiden Sprüchen: „Hier ist Lust“ ¹⁾ zwei Butterspenden geopfert, opfert er die folgenden Spenden ²⁾:

„O Wohnungsherr, erkenn uns als die deinen,
schaff guten Eingang uns, entferne die Leiden;
Was wir dich bitten, das gewähr uns huldreich,
zum Heil sei Menschen und zum Heil den Thieren. Svâhâ!“

„O Wohnungsherr, sei hülfreich uns und schenke
dem Haus Gedeihn an Rind und Ross, o Indu,
In deiner Freundschaft lass uns nicht ermatten,
und sei uns liebeich wie dem Sohn der Vater. Svâhâ!“

„Lass Wohnungsherr uns deiner Huld Gemeinschaft,
der starken, lieben, segnenden genießen,
Schütz unser Gut in Arbeit und in Ruhe,
ihr Götter schützt uns stets mit eurem Segen. Svâhâ!“

„Der Leid du tilgst, o Wohnungsherr,
du gehst in alle Formen ein,
sei uns ein heilbegabter Freund. Svâhâ!“

8. Dann opfert er von der Topfspeise: „Agni, Indra, Brîhaspati, alle Götter rufe ich her; Sarasvatî und Vâjî ¹⁾, Wohnung gebt mir, o kräftige. Svâhâ!“ — „Den Schlangen, Göttern, Menschen allen, dem Himavat, der schön zu schauen, den Vasus, Rudras, Âdityas, dem Herrscher (Çiva) mit seinen Begleitern ²⁾, diesen allen nahe ich, Wohnung gebt mir, o kräftige. Svâhâ!“ — „Dem Vormittage und dem Nachmittage beiden, mit dem Mittage, der Nacht und der

§. 7.

¹⁾ VS. 8, 51.

²⁾ Die Verse stehen RS. 7, 54, 1—55, 1, der erste und dritte Vers auch TS. 3, 4, 10, 1. Ich habe Grassmann's Uebersetzung gegeben.

§. 8.

¹⁾ vâjîm annamayîm sîtâm. Jr.

²⁾ jagadaiḥ anucaraiḥ. Jr. S. oben §. 4. ²⁾.

Mitternacht, der göttlichen Morgenröthe mit grossem Pfade, diesen allen nahe ich, Wohnung gebt mir, o kräftige. Svâhâ!“ — „Dem Macher und dem Veränderer, dem Viçvakarman, den Kräutern und den Bäumen, diesen allen nahe ich, Wohnung gebt mir, o kräftige. Svâhâ!“ — „Dem Schöpfer und dem Ordner und dem Herrn der Schätze zugleich, diesen allen nahe ich, Wohnung gebt mir, o kräftige. Svâhâ!“ — „Lieblich, glücklich gebet diese Wohnung, o Brahman und Prajâpati und alle Gottheiten. Svâhâ!“

9. Nach dem Essen legt er in ein messingenes Gefäss die herbeigebrachten Gegenstände, Udumbara-Blätter mit geistigem Getränk, Gras, Kuhdünger, saure Milch, Honig, Butter, Kuça und Gerste, und dann besprengt er die Sessel und die Standorte ¹⁾ (der Götter).

10. Die östliche Wand berührt er mit den Worten: „Glück und Ruhm mögen dich an der östlichen Wand schützen.“

11. Die südliche Wand berührt er mit den Worten: „Opfer und Opferlohn mögen dich an der südlichen Wand schützen.“

12. Die westliche Wand berührt er mit den Worten: „Speise und Brâhmaṇa mögen dich an der westlichen Wand schützen.“

13. Die nördliche Wand berührt er mit den Worten: „Kraft und freundliche Rede mögen dich an der nördlichen Wand schützen.“

14. Dann geht er hinaus und verehrt die Himmelsgegenden, indem er spricht: „Mögen Ketâ mich und Suketâ im Osten schützen. Agni ist Ketâ (der Wille?), die Sonne Suketâ (die gutwillige), ihnen nahe ich, ihnen sei Verehrung, sie mögen mich im Osten schützen.“

15. Dann nach Süden: „Das Schützende und das Hütende mögen mich im Süden schützen. Der Tag ist der

§. 9.

¹⁾ Sessel aus Elfenbein oder anderem Material und Standorte für Götter (devatâyatanâdîni; Postamente für Götterbilder?) sind nach den Vorschriften der Baukunst (vâstuçâstra) nothwendige Geräthe eines Hauses. Jr.

Schützende, die Nacht die Hütende, ihnen nahe ich, ihnen sei Verehrung, sie mögen mich im Süden schützen.“

16. Dann nach Westen: „Möge der Leuchtende mich und der Wachsame im Westen schützen. Speise ist der Leuchtende, Athem der Wachsame, ihnen nahe ich, ihnen sei Verehrung, sie mögen mich im Westen schützen.“

17. Dann nach Norden: „Möge der Schlaflose mich und der Nichtschlummernde im Norden schützen. Der Mond ist der Schlaflose, der Wind der Nichtschlummernde, ihnen nahe ich, ihnen sei Verehrung, sie mögen mich im Norden schützen.“

18. Dem fertigen Hause nahet er, indem er spricht: „Dem Rechts-Hauptpfosten, dem Glücksdache, dem Tage und der Nacht, den beiden Thürbrettern (nahe ich; dies sind) Indra's Häuser, schatzreich, Schutz gewährend; ihnen nahe ich mit den Kindern, mit dem Viehe. Was mir irgend ist, herbeigerufen, umgeben von allen Schaaren, Freunden und Guten (nahe ich) dir, o Haus. Mögen unsere Häuser voll unverletzter Männer sein allerseits.“¹⁾

19. Dann folgt Speisung der Brähmaṇas.

Fünftes Kapitel.

1. Nun folgt das Hinsetzen der Wassertonne.¹⁾

2. Nachdem er in der nordöstlichen Gegend eine Grube gegraben, wie für den Opferpfahl¹⁾, Kuçagras hingestrent,

§. 18.

¹⁾ Vgl. krit. Anm. Meine Uebersetzung ist natürlich ganz zweifelhaft. Jr. nimmt ein Wort sakhāya an, welches s. v. a. mitrasamūha bedeuten soll.

§. 1.

¹⁾ Nārāyaṇa zu Gobh. Gr̥. 3, 9, 5 erklärt maṇika durch: mahad udakasya bhāṇḍam. — S. oben 2, 9, 3.

§. 2.

¹⁾ Vgl. Kāty. Çr. 6, 2, 8.

geröstetes Korn, Früchte vom Seifenbaum und andere glückbringende Dinge, stellt er die Tonne in die Grube mit dem Spruche: „Du bist das Meer.“²⁾

3. Er giesst Wasser hinein mit dem Verse:

„Schatzreiche Wasser, ihr besitzt ja Reichthum,
bringt klare Einsicht und unsterblich Wesen,
Ihr waltet über Gut und schöne Kinder,
Sarasvatî verleihe Kraft dem Sänger.“¹⁾

4. Und mit den drei Versen: „Ihr Wasser seid ja.“¹⁾

5. Dann folgt Speisung der Brähmaṇas.

Sechstes Kapitel.

1. Nun folgt das Heilmittel der Kopfschmerzen.

2. Nachdem er die Hände gewaschen, streicht er die Brauen, indem er spricht: „Von den Augen, von den Ohren, von dem Backenbarte, von dem Kinne treibe ich diese Kopfkrankheit weg.“¹⁾

3. Wenn der halbe Kopf schmerzt, spricht er: „Du Zerspalter, mit ungestalteten Augen, mit weissen Flügeln, mit grossem Ruhme, und mit bunten Flügeln, nicht möge sein Kopf schmerzen.“

4. Dann wird er ruhig.

²⁾ VS. 18, 45.

§. 3.

¹⁾ RS. 10, 30, 12.

§. 4.

¹⁾ VS. 11, 50—52.

§. 2.

¹⁾ Vgl. RS. 10, 163, 1. AS. 20, 96, 17. 2, 33, 1 und A. Kuhn in seiner Zeitschrift 13, 70.

Siebentes Kapitel.

1. Das Umpissen des Knechtes.¹⁾

2. Während er schläft, soll der Herr in das Horn eines Thieres seinen Urin lassen und links herum dreimal besprengend umhergehen, mit dem Spruche: „Von dem Berge, von der Mutter, von der Schwester, von den Eltern, von dem Bruder, von den Freunden mache ich dich los. O Knecht, du bist umpisst, wohin wirst umpisst du gehen?“

3. Wenn er sich umhertreibt, lege man ein Waldfeuer¹⁾ an und opfere die mit Butter gesalbten Kuçaplatten²⁾, mit dem Spruche: „Der flackernde, o du flackernder, der du entkommen aus Indra's Schlinge³⁾, möge dich binden mit Indra's Fessel und dich, einen anderen entlassend, zu mir führen.“

4. So wird er ruhig.

Achtes Kapitel.

1. Das Spiess-Rind.

§. 1.

Jr. erklärt: utûlo vivaço dâsaḥ. Reṇu: utûlo gr̥hadâsaḥ syât. Kp. leitet das Kapitel ein mit den Worten: „dâsasya vaçikaraṇam. Vp.: atha durvinîtasya bhramaṇaçilasya dâsasya vaçikaraṇam. Wenn utûla als Name eines Volkes im Nordwesten Indiens (MBh. 6, 361) sicher stände (vgl. Wilson's Vishṇu Purāṇa 191 oder Hall's Ausgabe desselben 2, 174), so dürfte man vielleicht vermuthen, dass es auch einen aus der Fremde erworbenen Knecht bezeichnete. S. Grimm's Gesch. d. d. Sprache 133. — Zu der hier beschriebenen Handlung vgl. die von Grimm, d. Mythol. 1048*), citirte Stelle aus Petronius cap. 57: si circumminxero illum, nesciet qua fugiat.

§. 3.

¹⁾ Nach Kp. soll er Feuer von einem Waldbrande aus dem Walde holen und dasselbe auf dem dazu vorbereiteten Boden niederlegen.

²⁾ welche zum Anfassen der Feuerschüsseln dienen.

³⁾ Jr. erklärt vîrudh „Kraut“ durch paça „Schlinge.“

2. Es verschafft den Himmel, Vieh, Söhne, Reichthum, Ruhm, Lebensdauer. ¹⁾)

3. Nachdem er das Hausfeuer in den Wald gebracht, die drei Feuer bereitet ¹⁾), schlachte er ein Thier dem Rudra.

4. Ein unverschnittenes.

5. Es muss ein Rind sein ¹⁾), wegen der Benennung (des Opfers).

6. Nachdem er das Netz gekocht, eine Topfspeise und die Fleischsnitte, opfert er dem Rudra das Netz, dem Aether das Fett, und die mit der Topfspeise vermischten Fleischsnitte dem Agni, Rudra, Çarva, Paçupati, Ugra, Açani, Bhava, Mahâdeva und Îçâna.

7. (Dann folgt ein Opfer an) Vanaspati.

8. An den Opferförderer zuletzt.

9. Das Umhersprengen an die Himmelsgegenden.

10. Zu Ende des Umhersprengens lassen sie die Frauen mitopfern: der Indrâñi, Rudrâñi, Çarvâñi, Bhavâñi, Agni dem Hausherrn.

11. Das Blut bringt er in Palâçablättern auf Grasbündeln dem Rudra, den Heeren als Gabe dar: „Welche Heere du, o Rudra, im Osten hast, denen (gilt) diese Gabe; ihnen und dir Verneigung! — (ebenso) im Süden ... im Westen ... im Norden ... nach oben ... nach unten ...“

§. 2.

¹⁾) Es verschafft nicht alle diese Gegenstände zugleich, sondern kann vollzogen werden von einem Manne, der sich einen derselben wünscht. Jr. Kp.

§. 3.

¹⁾) d. h. nachdem er aus dem Hausfeuer die beiden anderen Feuer, das Âhavanîya und das Dakshîna entnommen hat. Jr. Kp. Vp.

§. 5.

¹⁾) Nicht eine Ziege. Die Partikel vâ steht hier in der Bedeutung von eva. Jr.

12. Das Gedärm ¹⁾ mit Blut beschmiert wirft er in das Feuer, oder sie vergraben es in die Erde.

13. Nachdem er das Thier gegen den Wind gerichtet, verehrt er es mit den Sprüchen an Rudra oder mit dem ersten und letzten Abschnitte derselben. ¹⁾

14. Von diesem Thiere bringen sie kein Fleisch in das Dorf. ¹⁾

15. Hiermit ist auch das Rindopfer erklärt.

16. Es geschieht mit einer Milchspeise, mit Weglassung des Unpassenden.

17. Eine Kuh von gleichem Alter (wie das Opferthier) ist der Opferlohn dafür.

Neuntes Kapitel.

1. Nun die Hingabe des Stieres ¹⁾.

§. 12.

¹⁾ ūvadyam purīṣhādhānam poṭṭi prasiddham. Jr. — Vgl. Bengal. poṁṭā a gut, the entrails. Hindust. poṭā stomach.

§. 13.

¹⁾ Mit dem Çatarudriya, VS. 16, 1—66 oder mit VS. 16, 1—16 und 47—66.

§. 14.

¹⁾ In den krit. Anm. ist zu ergänzen, dass die dort angeführte Variante in der Hdschr. C steht.

§. 1.

¹⁾ Ueber die Bedeutung dieser Handlung wage ich eine Vermuthung. Jede Ortschaft, Dorf oder Stadt, hatte ein gemeinschaftliches Weideland, eine Almende, Common (Mn. 8, 237 Kull. Yājñ. 2, 166. 167. Colebrooke, Dig. 3, 4, XX: the common pasture for kine). Für die gesammte Rinderheerde des Ortes scheint Ein Zuchtstier gehalten worden zu sein. Aus dem Kalpa Sūtra zu TS. 3, 3, 9 sehen wir, dass der Zuchtstier, wenn er alt geworden, durch einen jungen ersetzt und geopfert werden musste. Ich vermuthete nun, dass der Ausdruck vṛīṣhotsarga, „Hingabe eines Stieres“, grade diese Ueberweisung eines jungen Zuchtstieres an die Ortsgemeinde bezeichnet. Dafür spricht zunächst

2. Sie ist durch das Rindopfer erklärt.

3. (Sie geschieht) beim Vollmonde des Monats Kârtika oder unter dem Gestirne Revatî im Monate Âçvina.

der Umstand, dass die Ueberweisung in der TS. mit eben demselben Verse geschieht, welcher in unserem Sûtra (§. 6) vorgeschrieben ist. Ferner die Benennung der Handlung. Das Wort utsarga bedeutet die Hingabe einer Sache mit Aufgebung des Eigenthumsrechts. Wenn die Hingabe an eine andere Person geschieht, welcher das Eigenthumsrecht übertragen wird, so ist dies eine Schenkung. Wird aber die hingegebene Sache zu einem allgemeinen, öffentlichen Zwecke bestimmt, so ist es eine Stiftung, Foundation. So lautet z. B. der Titel des zwölften Tractates von Raghunandana's Smṛititattva: jalâçayotsarga „Stiftung von Wasserbehältern“ und handelt von den Fällen, in welchen Jemand einen Brunnen oder Teich graben lässt, den er zum öffentlichen Gebrauche bestimmt. Wenn nun Jîmûtavâhana in seinem Dâyaabhâga 1, 21 erklärt: ein Eigenthumsrecht entstehe auch dadurch, dass Jemand sich seines Eigenthums entäussere „zu Gunsten einer selbstbewussten Person“ (cetana), und der Commentator Çrîkrîṣṇa dazu bemerkt: die Beschränkung „zu Gunsten einer selbstbewussten Person“ sei hinzugefügt, weil ohne dieselbe „durch die blosse Entäusserung, wie z. B. bei der Hingabe eines Stieres und ähnlichen Handlungen, kein Eigenthumsrecht entstehe“ (tyâgamâtrâd vṛṣhotsargâdirûpât svâmitvâjanaanât), so geht daraus hervor, dass die Fiction, nach welcher eine Ortsgemeinde als rechtsfähige Person betrachtet werden kann, im Indischen Rechte nicht zur Geltung gekommen war. Der Stier wurde eben nicht Eigenthum eines Mannes in der Gemeinde, der ihn hätte als Zugthier oder sonst wie zu seinem Nutzen verwenden dürfen, sondern wenn er seiner nächsten Bestimmung, der ganzen Gemeinde zur Zucht zu dienen, nicht mehr genügen konnte, musste er einem Gotte geopfert werden, und zwar dem Prajâpati, Indra oder Tvashtṛî (s. Kalpa Sûtra zu TS. 3, 3, 9). Nach Vishṇu Dh. Ç. 86, 4. 5 musste ein Schmied den Stier bei der Uebergabe auf der einen Hüfte mit einem Kreise (cakra), auf der anderen mit einem Spiesse (çûla) bezeichnen. Vgl. Kull. zu Mn. 8, 242. — Unter den Belohnungen für diesen Act der Freigebigkeit wird auch die Erlösung der Väter (pitṛimukti) genannt (Râmacandra's paddhati zu Çâṅkh. Grî. 3, 11); und daher rührt es wohl, dass der vṛṣhotsarga später auch bei der Bestattung eines Verstorbenen vollzogen wurde (Pancatantra 9, 3). — Meine Vermuthung über den ursprünglichen Sinn der Handlung schliesst nicht aus, dass den Indern selbst das Verständniss derselben im Laufe der Zeit abhanden gekommen sein könne

4. Nachdem er in der Mitte der Küche ein gut brennendes Feuer gemacht und die Opferbutter geweiht, bringt er mit den Sprüchen: „Hier ist Lust“ ¹⁾ sechs Spenden.

5. Mit dem Verse: „Pûshan geh unsern Kühen nach, Pûshan leihe den Rossen Schutz, Pûshan gewähre Nahrung uns. Svâhâ!“ ¹⁾ opfert er von der für Pûshan bereiteten Speise. ²⁾

6. Nach Hersagung der Sprüche an Rudra ¹⁾, nachdem sie einen einfarbigen oder zweifarbigen Stier, oder einen der die Heerde schützt oder den die Heerde schützt, oder der roth, mit allen Gliedern versehen, der Sohn einer Kuh ist, welche lebende Kälber hat und milchreich ist, welcher der schönste ist in der Heerde, — nachdem sie diesen geschmückt haben, und auch vier beste junge Kühe in der Heerde geschmückt haben, sollen sie sie loslassen mit dem Verse: „Diesen jungen gebe ich euch zum Gatten“ ²⁾; mit ihm, dem

und der ganze Brauch durch späteres Beiwerk eine andere Gestalt gewonnen habe. Dies Schicksal haben ja zahlreiche andere Bräuche gehabt. — Wenn meine Deutung richtig ist, so haben wir hier einen uralten indogermanischen Brauch, der sich, wenn auch mit manchen Wandlungen, hie und da bis auf die heutige Zeit erhalten hat. Ich erwähne nur, worauf Weinhold mich aufmerksam macht, „Das Bullenfest im Drömling“, in A. Kuhn's Märkischen Sagen und Märchen, S. 368. Das dabei vollzogene Schlachten des Gemeinstiers könnte ein Nachklang des oben erwähnten Opfers sein.

§. 4.

¹⁾ VS. 8, 51.

§. 5.

¹⁾ RS. 6, 54, 5.

²⁾ Dies ist eine aus gemahlenen Körnern bereitete Suppe (pishṭacarū), weil Pûshan die ganzen Körner nicht essen konnte, da er seine Zähne eingebüsst hatte.

§. 6.

¹⁾ S. oben 3, 8, 13.

²⁾ TS. 3, 3, 9 steht pari statt patim. Vgl. AS. 9, 4, 24.

lieben, wandelt scherzend. Fluchet uns nicht ³⁾, ihr von Natur reiche; mögen wir an Reichthums Mehrung und Labetrunk uns freuen.“

7. Den in der Mitte stehenden Stier redet er an mit den Sprüchen, welche von den Worten: „Freude bringend“ bis zu Ende des Abschnittes stehen. ¹⁾

8. Nachdem er von der Milch aller Kühe eine Milchspeise gekocht, speise er die Brāhmanas.

9. Einige schlachten auch noch ein Thier. ¹⁾

10. Das Verfahren dabei ist durch das Spiess-Rindopfer erklärt.

Zehntes Kapitel.

1. Nun folgt die Wasserspende. ¹⁾

2. Wenn ein Kind unter zwei Jahren gestorben ist, sollen Mutter und Vater unrein sein.

3. Die anderen (Verwandten) bleiben rein.

³⁾ Ihr müsst mir dankbar sein dafür, dass ich euch statt des alten einen jungen Gatten gebe, und diesen Dank durch Mehrung meines Reichthums und reichliche Milch ausdrücken. — AS. hat *mā no hāsishta*, „verlasset uns nicht.“

§. 7.

¹⁾ VS. 18, 45—50.

§. 9.

¹⁾ Eine Ziege. Kp. Vp.

§. 1.

¹⁾ Kp. gibt hier eine sehr umfangreiche Darstellung der Lehre von der durch Geburt oder Tod verursachten Unreinheit, mit Benutzung vieler Smṛītis, Purāṇas und anderer Werke älterer und jüngerer Zeit. Vp. beschränkt sich auf Pāraskara's Sūtra. Auf die nahe Uebereinstimmung von Yājñavalkya's Gesetzbuch mit Pāraskara, welche besonders bei dem vorliegenden Gegenstande stattfindet, habe ich schon früher hingewiesen. S. Zeitschr. d. d. M. Ges. Bd. 7, p. 540.

4. (Die Unreinheit dauert) eine Nacht oder drei Nächte.¹⁾
5. Sie begraben den Leib, ohne ihn zu verbrennen.
6. Wenn das Kind während der Geburtsunreinheit (der Mutter) stirbt, so dauert die Unreinheit bis zum Aufstehen (der Mutter), wie die Unreinheit durch die Geburt.
7. Hierbei ¹⁾ findet keine Wasserspende statt.
8. Wenn ein Kind von mehr als zwei Jahren gestorben ist, sollen alle Verwandten bis zum Bestattungsplatze nachfolgen.
9. Einige schreiben vor, sie sollen dabei den Yama-Gesang singen und das Yama-Lied hersagen.¹⁾
10. Wenn ein Knabe stirbt, der schon zum Lehrer gegangen ist, so geschieht die Wahl ¹⁾ des Bodens und das Uebrige in gleicher Weise wie bei einem, der das Feuer angelegt hat, bis zum Hingehen an den Rand des Wassers.
11. Mit dem Hausfeuer verbrennen sie ihn, wenn er das Feuer angelegt hat.
12. Stillschweigend mit Dorfffeuer ¹⁾ einen anderen.

§. 4.

¹⁾ Die Dauer der Unreinheit hängt nach Mn. 5, 67 davon ab, ob das Bereiten der Haarlocke schon an dem Kinde vollzogen ist. S. oben 2, 1, 1. Stirbt das Kind vor derselben, so dauert die Unreinheit eine Nacht; wenn nach derselben, drei Nächte. Nach anderen bildet das Eintreten der Zähne die Grenze.

§. 7.

¹⁾ Bei einem Kinde unter zwei Jahren.

§. 9.

¹⁾ TA. 6, 5, 2. 3 stehen mehrere Verse, welche als Yama-Gesänge (yamagāthās) bezeichnet werden. Einen derselben (ahar ahar nayamāno) führt Kp. zu unserer Stelle an, mit einigen Varianten. Als Yama-Lied (yamasūkta) nennt Mitāk. III, 1, b, 2 das Lied RS. 10, 14.

§. 10.

¹⁾ Raghunandana, çuddhi-t. Fol. 30, a, 2 erklärt nach der Hāralatā das Wort joshāṇa durch saṃskāra: „die Weihe des Bodens.“

§. 12.

¹⁾ Dorfffeuer ist das alltägliche (laukika) Feuer. Jr.

13. Einen Verwandten oder Verschwägerten sollen sie um (die Erlaubniss zur) Wasserspende bitten, mit den Worten: „wir wollen die Wasserspende vollziehen.“

14. „Vollziehet sie, und nicht öfter so!“ antwortet dieser, wenn der Verstorbene noch nicht hundert Jahre alt war.

15. Bei einem anderen sagt er nur: „Vollziehet sie!“

16. Alle Verwandten gehen in das Wasser hinein bis zum siebenten Manne oder bis zum zehnten ¹⁾.

17. Wenn sie in demselben Dorfe wohnen, thun es alle soweit sie sich einer Verbindung (mit dem Verstorbenen) erinnern.

18. Mit Einem Kleide ¹⁾, die Opferschnur auf der rechten Schulter tragend.

19. Mit dem Goldfinger der linken Hand (das Wasser) fortschnellend, mit dem Spruche: „Von uns strahle das Unheil weg!“ ¹⁾

20. Das Gesicht nach Süden gewendet tauchen sie unter.

21. Dem Verstorbenen giessen sie einmal Wasser aus mit den zusammengelegten Händen, indem sie sprechen: „Du N. N. dieses Wasser dir!“

22. Wenn sie herausgestiegen und sich an einer reinen mit Gras bewachsenen Stelle niedergesetzt haben, sollen (die anderen) sie dort trösten.

§. 16.

¹⁾ Yâjn. 3, 3 sagt: „die Verwandten bis zum siebenten oder zehnten“, saptamâd daçamâd vâpi, was die Mitâxarâ, offenbar unrichtig, erklärt: saptamadivasâd arvâk daçamadivasâd vâ, „innerhalb des siebenten oder zehnten Tages.“

§. 18.

¹⁾ Die sonstigen Bäder sollen in zwei Kleidern geschehen. Rghn. çuddhi t. Fol. 32, a, 4. Auch Râmacandra in seiner Pad-dhati zu Çânk. Gr̥i 4, 12 sagt, dass die regelmässigen Bäder in zwei Kleidern vollzogen werden müssen.

§. 19.

¹⁾ Nicht mit dem ganzen Verse (RS. 1, 97, 1), sondern nur mit der angeführten Zeile desselben, welche allein in die VS. (35, 6) aufgenommen ist.

23. Ohne sich umzusehen gehen sie in das Dorf, in einer Reihe, die Jüngsten voran.

24. An der Thüre des Hauses kauen sie Picumanda-Blätter, spülen den Mund aus, berühren Wasser, Feuer, Kuhmist, Senfkörner und Oel, treten auf einen Stein und gehen hinein.

25. Drei Nächte in Keuschheit auf dem Erdboden schlafend sollen sie kein Geschäft verrichten oder verrichten lassen.

26. Gekauftē oder empfangene Speise sollen sie essen, nur bei Tage, und kein Fleisch.

27. Nachdem sie dem Verstorbenen den Kuchen dargebracht, indem sie beim Waschen, beim Darbringen (des Kuchens) und beim zweiten Waschen seinen Namen aussprechen²⁾;

28. Sollen sie in einem irdenen Gefässe in derselben Nacht¹⁾ Milch und Wasser unter freiem Himmel hinsetzen und sprechen: „Gestorbener, hier bade!“

29. Drei Nächte dauert die Unreinheit durch die Leiche.

30. Nach einigen zehn Nächte.

31. Sie sollen nicht die eigene Lesung lesen.

32. Die festen Handlungen sollen sie aussetzen, mit Ausnahme solcher, welche in den drei Feuern vollzogen werden.¹⁾

33. Einige sagen: auch mit Ausnahme derjenigen, welche in dem Feuer in der Halle vollzogen werden.

34. (Wenn sie diese nicht aussetzen,) sollen andere dieselben vollziehen.

35. Diejenigen, welche den Verstorbenen berührt haben, sollen nicht in das Dorf gehen, bis die Sterne erscheinen.

§. 27.

¹⁾ Ueber die Aufforderung sich zu waschen, welche vor und nach der Darbringung des Kuchens an den Verstorbenen gerichtet wird, vgl. Kāty. Ār. 4, 1, 10 u. f.

§. 28.

¹⁾ In welcher er gestorben ist.

§. 32.

¹⁾ Vgl. Kull. zu Mn. 5, 84.

36. Wenn es bei Nacht ist, bis die Sonne erscheint.

37. Das Hineingehen und das Folgende ¹⁾ wird auf gleiche Weise von den anderen (nicht verwandten) vollzogen.

38. Einen Halbmonat oder zwei dauert die Unreinheit. ¹⁾

39. Ebenso soll verfahren werden ¹⁾, wenn der Lehrer (gestorben ist).

40. Und bei den Eltern der Mutter.

41. Und bei unverheirateten Frauen.

42. Bei verheirateten sollen es die anderen ¹⁾ thun.

43. Und sie sollen es bei jenen thun. ¹⁾

44. Wenn einer auf der Reise stirbt, so sollen seine Verwandten von dem Augenblicke an, wo sie es erfahren haben, nachdem sie die Wasserspende dargebracht, die noch übrige Zeit (der Unreinheit) unrein bleiben.

45. Wenn die Zeit schon vorüber war (als sie den Tod erfuhren), eine Nacht oder drei Nächte.

§. 37.

¹⁾ S. oben §. 24. — Vgl. Yājñ. 3, 14.

§. 38.

¹⁾ Einige beziehen diese Vorschrift auf diejenigen, welche einen Todten berührt haben. Für diese würde aber eine so lange Zeit nicht angemessen sein. Die Vorschrift ist vielmehr nach Mn. 5, 83 zu erklären und zu ergänzen: durch den Tod eines Verwandten ist ein Vaiçya einen Halbmonat unrein, ein Çūdra einen Monat, ein Kshatriya zwölf Tage, ein Brāhmaṇa zehn Tage. Jr. — Vgl. Yājñ. 3, 22. Gaut. 14, 1 u. f. Viṣṇu Dh. Ç. 22, 1—4.

§. 39.

¹⁾ Die Wasserspende und die anderen Handlungen sollen vollzogen werden. Jr. Vp.

§. 42.

¹⁾ Ihr Mann und dessen Verwandte. Vp.

§. 43.

¹⁾ Die verheirateten Frauen für ihre Männer und deren Verwandte.

46. Beliebig sind nun die Wasserspenden für einen Opferpriester, Schwiegervater, Freund, entfernten Verwandten, Mutterbruder und Schwestersohn.

47. Desgleichen für verheiratete Frauen.

48. Am eilften Tage soll er eine ungrade Zahl von Brâhmanas speisen, mit Fleisch.

49. Einige schlachten mit Beziehung auf den Verstorbenen auch eine Kuh.

50. Beim Darbringen der Kuchen soll der Verstorbene der erste der Väter sein, wenn er einen Sohn hat.

51. Der vierte Kuchen fällt aus.¹⁾

52. Einige schreiben vor, dass ein Jahr lang nur ein einzelner dargebracht werde.

53. Das Richtige ist aber: „kein vierter Kuchen ist“, so sagt das Brâhmaṇa.

54. Tag für Tag soll er für den Verstorbenen einem Brâhmaṇa Speise und einen Wasserkrug geben.

55. Einige setzen auch einen Kuchen vor.

Elftes Kapitel.

1. Wenn ein Thier (geopfert wird), soll er, wenn es ein anderes als eine Kuh ist, es waschen und an der vorderen Seite der Feuer, nachdem er herumgegangen, einen Palâçazweig¹⁾ eingraben.

§. 51.

¹⁾ Es werden also nur drei Kuchen für den Vater, Grossvater und Eltervater dargebracht.

§. 1.

¹⁾ Das Schlachten eines Thieres kommt bei verschiedenen häuslichen Handlungen vor, z. B. bei dem Argha (s. oben 1, 3), bei der zweiten Ashtakâ (3, 3, 8), bei dem Spiess-Rindopfer (3, 8, 1). An die Stelle des bei den Çrauta-Handlungen gebräuchlichen Opferpfostens (yûpa), an welchen das Thier gebunden wird, tritt hier ein blosser Zweig (çâkhâ), daher die Benennung çâkhâpaçu für das Opferthier und das Opfer selbst. Vgl. Kâty. Çr. 6, 10, 33. Comm.

2. Das Umwickeln (des Zweiges), Herbeiholen (des Thieres), Anbinden und Benetzen desselben vollziehe er in der vorgeschriebenen Weise ¹⁾ und was sonst zu vollziehen ist.

3. Nachdem er die beiden Spenden vor und nach der Tödtung des Thieres ¹⁾ geopfert hat, opfere er noch fünf andere stillschweigend. ²⁾

4. Das herausgenommene Netz besprenge er und nenne die Gottheit.

5. Bei dem Herbeiholen, Anbinden und Benetzen (des Thieres) und bei der Topfspeise (nenne er die Gottheit) ebenso.

6. Wenn er das Netz geopfert, schneidet er die Schnitte ab.

7. Alle oder drei oder fünf. ¹⁾

8. Die Schnitte opfert er mit der Topfspeise vermischt.

9. Ein Glied des Thieres ist die Opfergabe. ¹⁾

§. 2.

¹⁾ Die hier erwähnten Handlungen sollen also bei dem häuslichen Thieropfer ebenso vollzogen werden, wie sie bei Kāty. Çr. 6, 3, 15—33 für das Çrauta-Opfer vorgeschrieben sind.

§. 3.

¹⁾ Vgl. Kāty. Çr. 6, 5, 22—25.

²⁾ Die also, wie alle ohne Spruch geopferten Spenden, an Prajāpati gerichtet sind.

§. 7.

¹⁾ „Alle Schnitte“, d. h. eilf, welche Jr. und Kp. (Cod. Chamb. Fol. 59, a) nach Kāty. Çr. 6, 7, 6 folgendermassen aufzählen: 1. das Herz, 2. die Zunge, 3. die Brust, 4. das linke Vorderbein, 5. 6. die rechte und linke Seite, 7. die Leber, 8. 9. die beiden Nieren, 10. der mittlere Darm, 11. die rechte Keule. Unter dem mittleren Darm scheint das Jejunum oder das Ileum oder beide zusammen verstanden zu sein. — „Drei Schnitte“ sind nach Kp.: Herz, Zunge und Brust. — „Fünf Schnitte“ nach demselben: Herz, Zunge, Brust, linkes Vorderbein, beide Seiten (was ja aber sechs sind).

§. 9.

¹⁾ Also nicht ein volles Gefäß (pūrṇapātra) oder eine Wunschgabe (vara). Jr. — Vgl. Kāty. Çr. 6, 10, 37. 38.

10. In einem Opfer an eine bestimmte Gottheit soll er ein Thier, das dieser Gottheit geweiht ist, opfern und dem Priester einen Theil geben und zu ihm sprechen: „*lass diesen hingelangen.*“

11. Wenn ein Fluss dazwischen ist, soll er ein Schiff machen lassen ¹⁾, oder auch nicht.

Zwölftes Kapitel.

1. Nun folgt die Busse dessen, der die Keuschheit verletzt hat.

2. Beim Neumonde soll er auf einem Kreuzwege einen Esel ¹⁾ als Opferthier schlachten.

3. Der Nirṛiti opfere er ein Kochopfer.

4. Im Wasser geschieht das Opfer der Schnitte. ¹⁾

5. Auf dem Erdboden das Kochen des Thieropferkuchens.

6. Das Fell des Thieres legt er sich um.

7. Einige sagen: mit dem Schwanze nach oben.

8. Ein Jahr lang gehe er betteln, seine That verkündend.

9. Eine andere Busse ist: Er opfert zwei Butterspenden mit den Sprüchen; „O Kâma! ich bin unkeusch gewesen, unkeusch bin ich gewesen, o Kâma! Dem Kâma Svâhâ!“

§. 11.

¹⁾ Jr. bezieht dies richtig auf das Opfer, welches nach 3, 10, 44 u. f. für einen in der Fremde verstorbenen dargebracht werden soll; er irrt aber, wenn er meint, *nâvam* sei s. v. a. *navaçrâddham* und mit diesem Ausdrucke werde das 3, 10, 48 vorgeschriebene Opfer bezeichnet. Vgl. *Âçv. Gr̥h.* 1, 12, 6.

§. 2.

¹⁾ Kâty. Çr. 1, 1, 13. Gaut. 23, 17. 18. Mn. 11, 118. Yâjn. 3, 280.

§. 4. 5.

¹⁾ Kâty. Çr. 1, 1, 15, 16.

— „O Kâma, ich habe Uebel gethan, Uebel gethan habe ich, o Kâma! Dem Kâma Svâhâ!“¹⁾

10. Dann verehrt er (das Feuer) mit dem Verse: „Es mögen mich benetzen die Maruts, benetzen Indra und Bṛhaspati; es benetze mich dieses Feuer mit Kindern und mit Reichthum!“

11. Dies ist die ganze Busse.

Dreizehntes Kapitel.

1. Nun folgt das Eintreten in den Gerichtshof.

2. Er geht auf den Hof zu indem er spricht: „O Angirasischer¹⁾, du bist ja der Hof, der lärmende, du bist ja der ungestüme. Dir, dem so beschaffenen, sei Verneigung!“

3. Dann tritt er hinein mit dem Spruche: „Der Hof (schütze) mich und die Versammlung, die beiden verständigen Töchter des Herrn der Geschöpfe! Wer¹⁾ mich nicht kennt, der trete nicht heran; verständig sei der Mann in der Aussage.“

4. Wenn er zu der Versammlung kommt, spreche er leise: „Mächtig bin ich gekommen, glänzend, ohne Widerrede. Dieser Versammlung Herrscher ist ein gewaltig unwiderstehlicher Mann.“

5. Wenn er meint: „Dieser ist erzürnt“, so redet er ihn an: „Welche vernichtende Gestalt du auf der Stirne hast, des Zornes, des Grimmes, die mögen die Götter, die keuschen, die verständigen wegführen. Ich bin der Himmel

§. 9. 10.

¹⁾ TA. 2, 18. AS. 7, 33. Mn. 11, 119. Yājñ. 3, 282.

§. 2.

¹⁾ Von den Angiras oder von Bṛhaspati beschützter. Jr.

§. 3.

¹⁾ Nach Jr. ist die zweite Hälfte des Verses eine Anrede des Hofes an die Richter. Die Verse dieses Kapitels sind sämmtlich so verdorben, dass ich an eine sichere Uebersetzung nicht denken kann.

und ich die Erde; wir beide führen deinen Zorn hinweg; das Maulthier trägt keine Frucht, o du!“¹⁾

6. Wenn er meint: „dieser ist boshaft“, so redet er ihn an: „Diese deine Rede in deinem Munde nehme ich und lege sie dir ins Herz.“¹⁾ Wo irgend die Rede niedergelegt ist, von da nehme ich sie. Was ich sage, das ist wahr. Sei mir unterlegen.“

7. Dies ist die Handlung, durch welche er ihn in seine Gewalt bringt.

Vierzehntes Kapitel.

1. Nun das Besteigen des Wagens.

2. Nachdem er befohlen: „Spannet an!“ und ihm gesagt worden: „Es ist angespannt“, und er hinzugetreten mit den Worten: „Er ist glänzend“, berührt er die beiden Räder.

• 3. „Du bist das Rathantara!“¹⁾ So das südliche.

4. „Du bist das Br̥hat!“ So das nördliche.

5. „Du bist Vāmadeva's Lied!“¹⁾ So die Deichsel.

6. Mit der Hand berührt er den Sitz¹⁾ und spricht:

§. 5.

¹⁾ Vielleicht soll dies heissen: „Lass den Zorn nicht in dir aufkommen, wie das Maulthier keine Frucht aufnimmt.“

§. 6.

¹⁾ „Die zornige Rede deines Mundes lege ich in dein Herz und mache sie dadurch zu einer mir günstigen.“ Jr.

§. 3. 4.

¹⁾ S. oben 1, 5, 9.

§. 5.

¹⁾ SV. 2, 32–34 = RS. 4, 31, 1–3 = VS. 27, 39–41.
— Vgl. Sāmavidhāna-Br. 3, 6, 4.

§. 6.

¹⁾ Jr. und Reṇu erklären upastha durch nīḍa; Jr. fügt hinzu upaveṣanasthānam. Der folgende Spruch steht TS. 1, 7, 7, 2.

„Die beiden Rippen, die beiden Räder, welche zu beiden Seiten des Wagens nach der brausenden Spitze des Windes hinstreben; das fernschiessende, das kraftbegabte, das beflügelte, diese Feuer, die Förderer, mögen uns zum Ziele gelangen lassen.“

7. Mit den Worten: „Verehrung dem Māṇicara“ treibt er das rechte Zugthier vorwärts.

8. Ehe er an Götterbilder herangekommen, steige er herab, in der Nähe von Brāhmaṇās, in der Mitte von Kühen, wenn er auf Väter zufährt. ¹⁾

9. Eine Frau oder ein Schüler sollen nicht Wagenlenker sein.

10. Nachdem er einen Augenblick verstreichen lassen, spreche er leise: „Hier ist Lust, hier freuet euch.“

11. Einige fügen hinzu: „Mir sei hier Lust.“ ¹⁾

12. Wenn der Wagen schwach ist, spreche er, nachdem er hinaufgestiegen, leise: „Dieser euer Wagen, o Aṇvins, möge weder auf unebenem Boden noch vom Feinde ¹⁾ Schaden leiden.“

TBr. 2, 7, 16, 1. Tāṇḍya Br. 1, 7, 5. Nach Lāty. 2, 8, 9 berührt er mit diesem Spruche die beiden Räder; nach Apastamba (s. Mādhava zu TS.) die beiden Räder oder die beiden Seiten. Mādhava (zu TS.) versteht unter ankau die beiden Seitenwände des Wagens und unter nyankau die beiden Räder; Sāyaṇa (zu TBr.) entweder unter ankau die beiden rechten Räder und unter nyankau die beiden linken (also eines vierrädrigen Wagens) oder unter ankau die Räder und unter nyankau die Seiten. — Mādhava erklärt paprayas durch pūrayitāras, die Erfüller des Zweckes; ich habe es mit Rücksicht auf pārayantu durch „Förderer“ übersetzt.

§. 8.

¹⁾ Wenn er seinen Vater oder andere ehrwürdige Personen von fern erblickt. Jr.

§. 11.

¹⁾ Der Text ist verdorben. Jr. verbindet eke mit dem vorangehenden ramadhvam und erklärt es durch mukhyāḥ: „Ihr, o vortreffliche (Feuer), freuet euch; mich zu schützen (mām raxitum) sei euch Freude.“

§. 12.

¹⁾ S. krit. Anm. Jr. nimmt ein Wort staru an, welches s. v. a. hipsaka bedeuten soll.

13. Wenn er schwankt, berühre er die Fahnenstange oder den Boden und spreche leise: „Dieser euer Wagen, o Açvins, möge weder auf unebenem Boden noch vom Feinde Schaden leiden.“

14. So widerfährt ihm kein Leid, kein Schaden.

15. Wenn er den Weg vollendet und den Wagen entlassen hat, lasse er (den Pferden) Gras und Wasser geben. Denn „dies ist des Zugthieres Befriedigung“, so heisst es im Brâhmaṇa. ¹⁾

Fünfzehntes Kapitel.

1. Nun das Besteigen des Elephanten.

2. Hinzutretend berührt er den Elephanten mit den Worten: „Du bist der Elephanten Zier, du bist der Elephanten Glanz.“

3. Dann steigt er hinauf mit den Worten: „Mit Indra's Blitz besteige ich dich; bringe mich glücklich zum Ziele.“

4. Hiedurch ist auch das Besteigen des Pferdes erklärt.

5. Wenn er ein Kameel besteigen will, redet er es an: „Du bist Tvashtṛi's Sohn, Tvashtṛi ist dein Schutzgott; bringe mich glücklich zum Ziele.“

6. Wenn er einen Esel besteigen will, redet er ihn an: „Du bist ein Çûdra, vom Çûdra geboren, dem Agni angehörig, mit zweierlei Samen ¹⁾); bringe mich glücklich zum Ziele.“

7. Einen Weg redet er an: „Verehrung dem Rudra, der auf dem Wege sitzt! bringe mich glücklich zum Ziele.“

§. 15.

¹⁾ ÇBr. 1, 8, 2, 9.

§. 6.

¹⁾ Weil er Esel und Maulesel erzeugt. Vgl. Ait. Br. 4, 9. Die Kârikâ und Jr. verstehen unter râsabha einen Maulesel (açvâ-tara), und zwar mantralingât, „weil der Spruch darauf hindeute.“ Sie fassen also das Wort dviretas in der Bedeutung „aus zweierlei Samen entsprossen.“

8. Einen Kreuzweg redet er an: „Verehrung dem Rudra, der auf dem Kreuzwege sitzt! bringe mich glücklich zum Ziele.“

9. Wenn er über einen Fluss schwimmen ¹⁾ will, redet er ihn an: „Verehrung dem Rudra, der in den Wassern sitzt! bringe mich glücklich zum Ziele.“

10. Wenn er ein Schiff besteigen will, redet er es an mit dem Verse: „Das schöne Schiff.“ ¹⁾

11. Wenn er abfahren will, redet er es an mit dem Verse: „Das schön schirmende.“ ¹⁾

12. Einen Wald redet er an: „Verehrung dem Rudra, der im Walde sitzt; bringe mich glücklich zum Ziele.“

13. Einen Berg redet er an: „Verehrung dem Rudra, der auf dem Berge sitzt; bringe mich glücklich zum Ziele.“

14. Einen Bestattungsort redet er an: „Verehrung dem Rudra, der unter den Vätern sitzt; bringe mich glücklich zum Ziele.“

15. Eine Kuhhürde redet er an: „Verehrung dem Rudra, der auf dem Mistkuchen sitzt; bringe mich glücklich zum Ziele.“

16. Auch bei anderen Gelegenheiten spreche er: „Verehrung dem Rudra.“ Denn: „Rudra ist ja dies Alles“ heisst es im Brâhmaṇa.

17. Von dem Zipfel ¹⁾ des Kleides angewehet, redet er ihn an: „Du bist der Zipfel, du bist kein Blitz, Verehrung sei dir, verletze mich nicht.“

§. 9.

¹⁾ Reṇu hat: bâhubhyâm uttarâṃs tâṃ abhimantrayate nadîm.

§. 10.

¹⁾ VS. 21, 7.

§. 11.

¹⁾ VS. 21, 6.

§. 17.

¹⁾ Nach Âpast. Dh. S. wird Speise durch Berührung von dem Zipfel des Kleides verunreinigt.

18. Den Donner redet er an: „Glücklich seien uns die Regen, glücklich seien uns die Geschosse, glücklich seien uns die (Geschosse), welche du entsendest, o Tödter des Vṛitra!“

19. Einen heulenden Schakal redet er an: „Glücklich ¹⁾ genannt bist du.“

20. Einen schreienden Vogel ¹⁾ redet er an: „Goldgeflügelter Vogel du, der nach der Götter Sendung fliegt! Yama's Bote, Verehrung dir! Was für Unheil befahl er dir?“ ²⁾

21. Einen Baum, der als Zeichen (des Dorfes) dient, redet er an: „Nicht treffe dich der Blitz, nicht die Axt, nicht der Wind, nicht Strafe, die der König sendet. Deine Schossen wachsen auf, in Windstille beregne (Indra) dich. Nicht schädige Agni deine Wurzel. Heil sei dir, o Waldesherr! Heil sei mir, o Waldesherr!“

22. Wenn er irgend etwas empfängt, so nehme er es an mit den Worten: „Der Himmel gebe dich (o Gabe), die Erde empfangе dich!“ So nimmt (die Gabe) für den Gebenden nicht ab und die empfangene wird reichlicher.

23. Wenn er Reisspeise empfängt, nimmt er sie an mit den Worten: „Der Himmel gebe dich“ u. s. w. und isst zweimal von ihr mit den Worten: „Brahman esse dich! Brahman verzehre dich!“

24. Wenn er Suppe ¹⁾ bekommt, nimmt er sie an mit

§. 19.

¹⁾ VS. 3, 63. — Doppelsinn des Wortes çivā „glücklich“ und „Schakal.“

§. 20.

¹⁾ Nach Jr. einen Raben (kṛṣṇakāka). RS. 10, 165, 4 wird die Taube der Bote des Yama genannt.

²⁾ Oder: „Hat er dir etwas uns Schädigendes gesagt?“ Der Genetiv kārkaṇiṣo soll nach Jr. statt des Accus. stehen und asmad-bādhakam bedeuten.

§. 24.

¹⁾ Suppe (mantha) besteht aus gemahlenen Körnern, welche in saure oder süsse Milch oder Wasser gerührt sind. Jr.

